

திருவிருத்தம்

இத்திவ்யப்பிரபந்தம்—மஹிவ்ரமதிகல மருளப்பெற்ற ஆழ்வார்களுள் தலைவரும் ப்ரபந்த ஐகடவ்ரதருமான கம்மாழ்வார் அருளிச்செய்த நான்கு திவ்யப்ரபந்தங்களுள் முதற்ப்ரபந்தம். திருவிருத்தம், திருவாசிரியம், பெரியதிருவந்தாதி, திருவாய்மொழி என்ற நான்கு பிரபந்தங் களும் கம்மாழ்வாருடைய திவ்ய ஸூக்திகளாம். இங்ளான்கும் முறையே நான்கு வேதங் களின் ஸாரமாம். நாவாயிர திவ்யப் பிரபந்தத்தில் மூன்றாவது ஆயிரமாகிய இயற்பாசில் இது ஐந்தாவதாகும். ருக்வேதஸாரமாமாம்.

இப்பிரபந்தத்திற்குத் திருவிருத்தமென்று திருநாமமாயிற்று என்னென்னில்; இந்நூலில் ஆழ்வார் தமது அன்பு மிகுதி முதலிய செய்திகளை எம்பெருமான் முன்னிலையில் கிண்ணப்படு செய்கையால் இதற்கு இத்திருநாமமாயிற்று. வடமொழியிலுள்ள (வ்ருத்தம்) என்னுஞ்சொல் விருத்தமெனத் திரிந்தது. பல பொருள்களையுடைய இச்சொல் இங்கே 'செய்தி' என்னும் பொருள் கொண்டது. ஆழ்வார் தமது ஞானக்கண்ணுக்கு இலக்கான எம்பெருமானை ரோக்கி 'தேவரீரை அனுபவிக்கைக்கு விரோதியான தேஹஸம்பந்தத்தைப் போக்கியருளவேணும்' என்று ஸம்ஸாரஸம்பந்த கிவ்ருத்தியை அபேக்ஷிக்கும் முகத்தால் இவ்விருள் தருமா ஞாலத்தில் இருப்பு தமக்கு மிகவும் அஸஹ்யமாயிருக்கிற செய்தியையும் எம்பெருமானுடைய நித்யாறு பவத்திலேயே தமக்குக் காதல்கிளர்ந்த செய்தியையும் சொல்லுகிறதாயிற்று இப்பிரபந்தம். 'திரு' என்னுஞ் சொல் வடமொழியிலே 'புரீ' என்பதுபோல, தமிழிலே, மேன்மையுடைய எப் பொருள்கட்கும் விசேஷணபதமாகி அவற்றிற்கு முன்னே மகிமைப்பொருளைக் காட்டிவரும். விருத்தமென்னுஞ்சொல் செய்தியைச் சொல்லுவதாயினும், காரியவாகுபெயராய், செய்தியைக் கூறும் நூலை உணர்த்துகின்றதின்கு.

"இத்தின்ற கீர்மையினியாமுறமை—அடியேன் செய்யும் கிண்ணப்பம்—மெய்நின்ற கேட்டருளாய்" என்று தம்முடைய செய்தியைக் கூறுவதாகவே தொடங்கும் ஸ்வாஸ்யத்தை கோக்கியே கம் பூருவாசாரியர்கள் இதற்குத் திருவிருத்தமென்று திருநாமஞ் சாற்றினவென்க.

அந்தாதிட்டொடையாக அமைந்த நூறு பாசாங்களையுடையதான இப்பிரபந்தம் முதற் பாசாரும் கடைப் பாசாரும் நீங்கலாக மற்றைய தொண்ணூற்றெட்டுப் பாசாங்களினும் அகப் பொருளிலக்கணத் துறைவகைகள் அமையப்பெற்றுள்ளது. வெளிப்படப் பொருளென்னும் அந்யாபதேசமும், உள்ளுறை பொருளென்னும் ஸ்வாபதேசமும் ஆகிய இருவகைப் பொருளு முள்ளது. சொற் செறிவு, பொருட் பொறிவு, ஆழ்ந்த கருத்து, தொனிப்பொருள், கற்பனை யலங்காரம் முதலிய சிறப்புக்களால் ஒப்புயர்வின்றி விளங்குவது. தன்னைக் கற்பார்க்குப் பிறவித்தயரமுத்து அந்தமில்பேரின்பமளிக்கவல்லது. எம்பெருமானை அகப்பொருள் தெரியால் அனுபவிக்குத் திறத்திற்கு வழிகாட்டியாயுள்ளது.

ஆழ்வார்களோ பக்திஸத்தையே மேற்கொண்டவர்கள். இவர்களது திவ்யப்ரபந்தங் களோ ஞானநூல்கள். ச்ருங்கார ஸந்தையே ப்ரதானமாகக்கொண்ட விளவித்துறைகளை ஞானநூலாகிய இதனில் கூறுவது ஏதற்கு? என்று சிலர் சங்கிப்பர்; மருந்துண்ண மாட்டாத வர்களை மருந்தை வெல்லக்கட்டியினால் பூசி உண்பிப்பதுபோல, சிறப்பின்பகூறும் வகையால் பேரின்பத்தைக் காட்டி நாட்டுகின்றாழ்வார் என்று கற்றுணர்ந்த பெரியோர் கூறுவர். ஆழ்வார்களுக்கு பக்திஸமே ச்ருங்காரஸமாகப் பரிணமிக்கின்றதென்று கொள்க.

இப்பிரபந்தம் அந்தாதிட்டொடையாற் பாடப்பட்ட நூலாதலால், சொற்றொடர்க்கிளை பொருட்டொடர்க்கிளை என்னும் இருவகையுள் சொல்தொடர் நிலையாம். இதன் பாசாங்கள், பொருளில் ஒன்றையொன்று தொடர்ந்த கிற்றல் தோன்றப் பூருவாசாரியர்கள் அவதாரிகை யிட்டு வியாக்கியானமருளி யிருக்கின்றமையால் இது பொருட்டொடர் நிலையுமாம். "பொரு ளினுஞ் சொல்லினு மிருவகை தொடர்க்கிளை" என்னும் தண்டியலங்காரச் சூத்திரத்தின் உபாயில் "இரண்டென்னுது வகையென்ற மின்கயான் மூன்றாவது-பொருளினுஞ் சொல்லினுந்

தொடர்தலுமுண்டெனக் கொள்க" என்றது காண்க. ஆகவே இப்பிரபந்தம் சொற்பொருட்
தொடர்ச்சி. இதில் தொடக்கப் பாசாத்தில் "பொய்க்கின்ற ஞானமும் பொல்லாவொழுக்கு
மழுக்குடம்பு மிக்கின்ற கீர்மை யினிபா முறுமை.....அடியேன் செய்யும் விண்ணப்பமே"
என்று பிரகிருதி ஸம்பந்த சிவ்ருத்தியைப் பிரார்த்தித்து, (முடிவில்) சிகமசப் பாசாத்திலும்
"மாறன் விண்ணப்பஞ்செய்த சொல்வார் தொடையலின்றுறம் வல்லாழுந்தார் பிறப்பாம்
பொல்லா வருவினை மாய வன்சேற்றள்ளல் பொய்க்கிலத்தே" என்று பிரகிருதி ஸம்பந்த
சிவ்ருத்தியையே இப்பிரபந்தம் கற்றுக்குப் பலனாக அருளிச் செய்த தலைக்கட்டியிருப்பத
னும்; இப்பிரபந்தம் முழுசுடாவதவதையும் முக்தியையும் உண்டாக்குவதற்கு ஏற்றதாம்.

தனியன் உரை

கருவிருத்தக் குழித்தபின் காமக் கடுங்குழிவிழ்த்து
ஒரு விருத்தம் புகுமுலுறுவிர்!, உயிரின் பொருள்கட்
கொருவிருத்தம் புகுதாமல் குருகையர்கோனுரைத்த
திருவிருத்தத் தோடிக்கற்றிர் திருகாட்டகத்தே.

ஒரு	கார்ப்பமாகிற	உயிரின் பொருள்	(உங்களுடைய) உயிர் அடை
விருத்தம் குழி	வட்டமான குழியை	கட்டு	தற்குரிய மயங்களுக்கு
பத்தபின்	{ விட்டபின்பு [கார்ப்பத்தில் கின்றும் வெளிப்பட்டுப் பிறந்த பின்பு]	ஒரு விருத்தம் புகுதாமல்	{ இடையூறு சிறிதும் கேரிடாத படி
காமம் கடு குழி	{ சிற்றின் பவதுபவமாகிய	குருகையர்	{ திருக்குகையிலுள்ளார்க்குத்
விழ்த்து	{ கொடிய குழியிலே விழ்த்து	கோன் உரைத்த	{ தலைவரான கம்மாழ்வார்
ஒரு விருத்தம்	{ ஒப்பற்ற [மிக்க] கிழத்	திருவிருத்தத்து	{ அருளிச் செய்த திருவிருத்த
புகு	{ தனத்தை யடைந்த	ஓர் அடி கற்று	{ மென்னும் தாலிக் ஒரு
உழுதுவிர்	{ அலைந்து கொண்டிருக்கும்	திருநாடு அகத்தே	{ பாதத்தை அப்பயனித்து
	{ ஐனங்களை	இரீர்	{ உணர்ந்து
			{ ராமபதத்தில் வாழ்ந்திருப்
			{ பிராக.

* * *—மாறிமாறிப் பல பிறப்பும் பிறந்து இறந்து ஸம்ஸார னாகாத்தில் அலைகின்ற
ஐனங்களை கோக்கி இனி உங்களை அந்தத் துக்கம் தொடராமல் நீங்கள் மோகஸுஸாரமாய்வும்
பெற்று சிதம்பரந்தம் அறுபயிக்க விரும்புகிறீர்களாகில் கம்மாழ்வார் திருவாய் மலர்த்தருளிய
திருவிருத்தமென்னும் திவ்யப்பாபந்தத்தில் ஓடினாயாவது கற்றாக் கொள்ளுங்கள்' என்று
உபதேசிக்கிறார்.

தனியன் உரை முற்றிற்று.

ஜீயர் திருவடிகளே சாணம்.

சூழ்வார் எம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

தம்மாழ்வார் அருளிச்செய்த

திருவிருத்தம்

[பெருமான்கோயில் பிரதிவாதிபயங்கரம் அண்ணங்கராசாரியர் இயற்றிய உரையுடன் கூடியது.]

பொய்க்கின்ற ஞானமும் பொல்லா வொழுக்கு மழுக்குடம்பும்*
இக்கின்ற கீமை யினியா முழுமை* உயிரனிப்பான்
எக்கின்ற யோனியுமாய்ப் பிறத்தாய்! இமையோர் தலைவா!
மேய்க்கின்று கேட்டருளாய்*அடியேன்செய்யும் விண்ணப்பமே.

(க)

உயிர் அளிப்பான்	{ எல்லாப் பிராணிகளையும்	இக்கின்ற கீமை	{ இவ்வண்ணமான இயல்வை
எக்கின்ற பொய்யும்	{ ராசித்தருள்வதற்காக		{ [பிறப்புத் தன்பத்தை]
சூய்	{ மலையைப் பட்ட பிறப்புக்	இனி யாம்	{ இனிமேல் நாங்கள் அடை
பிறத்தாய்	{ களையுமுடையதும்	உருமை	{ மாதபடி
இமையோர் தலைவா!	{ திருவவதரித்தவனே!	அடியேன் செய்	{ (உனது) அடியவனாகிய யான்
பொய் கின்ற	{ தேவர்களுக்குத் தலைவனே!	யும் மெய் விண்	{ சொல்லும் உண்மையான
ஞானமும்	{ பொய்மமை நிலை பெற்ற	ணப்பம்	{ விஜ்ஞாபகத்தை
மெய்க்கா ஒழுக்கும்	{ அறிவும்		
அழுக்கு உடம்பும்	{ சிவபடத்தையும்	கின்று கேட்டரு	{ கின்று நீ கேட்டருள
	{ அசுத்தக்களையோடு கூடிய	ளாய்	{ வேணும்.
	{ சரீரமும்		
	(சூயை இவற்றோடு கூடி)		

***—சூழ்வார் தம்முடைய ஞானக்கண்ணுக்கு இவக்கான—எம்பெருமானை நோக்கி
'வாமி!', அடியேனுடைய ஸம்ஸாரபத்தம் தொடர்ந்துவாராம் இவ்வளவோடு அற்றுப்
பொருமாற தேவரீர் அருள்செய்யவேணுமென்று அடியேன் வணக்கத்துடன் சொல்லிக்
கொள்ளும் வார்த்தையைத் திருச்செவி சார்த்தியருளவேணும்' என்று பிரார்த்திக்கிறாநிலை.

இதில் "இனியாமுழுமை" என்றகிடத்த, யாம் என்று பன்மைபாகவும் முடியில் 'அடி
யேன்' என்று ஒருமையாகவும் பிரயோகித்திருப்பதன் உட்கருத்தைக் கண்டுணரவேண்டும்.
இப்போத தேவரீர் முன்னிலையில் கின்ற விண்ணப்பம் செய்பவன் அடியேன் ஒருவனையாகி
தும், என்னொருவனுடைய அரார்த்தத்தைப் பரிஹரித்தாக் கொள்வதற்காகமாதிரிய் அடியேன்
விண்ணப்பம் பண்ணுகிறேனல்லவே; அடியேனுடன்கூட இவ்விருள் தருமா ஞாலத்தில்
தவங்கின்ற மற்றும் பல ஸம்ஸாரிகளின் அரார்த்தமும் நீங்கவேணுமென்று அனைவர்க்கும்
பிரதிபித்யாய் அடியேன் விண்ணப்பஞ்செய்கிறேன் என்பது உட்கருத்து. "பரார்த்தம்
கெஞ்சிலே படுகையாலே நாட்டுக்காகத் தாம் மன்றாடுகிறார்" என்பர் பெரியவாச்சார்பின்னே.

இந்த ஸம்ஸாரநிலத்தில் ஸம்பலிக்கக்கூடிய முன்ன விஷயங்களை முதலடியிலுள்ளிச்செய்
கிறார். பொய்க்கின்ற ஞானமாவது—தத்துவஞானத்திற்கு எதிர்த்தடையான விபரீதஞானம்.
புண்ய பரபகனாண்டு, பாலோகமுண்டு, எச்வானுண்டு என்று உணர்வது தத்துவஞானம்;
இவைபொன்றமிக்கபென மாறாகக் கொள்வது விபரீதஞானம். அதவே இங்குப் பொய்க்
கின்றஞானமெனப்படுகின்றது.

பொல்லாவொழுக்கு—"யானேநீ யென்னுடைமையும் நீயே" என்கிற அதுஸந்தானத்திற்கு
மாறாக அறங்கா மமகாங்கள் சொண்டு அவற்றுக்கு ஏற்றபடி நடக்கும் நடத்தைகள் பொல்
லாவொழுக்காம். விபரீதஞானத்திற்கும் பொல்லாத ஒழுக்கத்திற்கும் காரணம் அசுத்தமான
தேஹத்தின் ஸம்பந்தமேயாதலால் காரியங்களை முற்கூறிக் காரணத்தைப் பிற்கூறிற்று.

"இக்கின்ற கீமை இனியாமுழுமை" என்றது—பிறப்புநீக்கி மோகமும் பெறும்படியாக
என்றவாறு, மீளாவுலகமாகிய பரமபதத்தையடைந்த உயிர்க்கு மீண்டு மற்றொரு பிறப்பை

பெடுத்தல் இல்லையென்பது 'இனி உருமை' என்பதில் விளங்கும். உருமை என்னும் இவ்வெதிர்மறை கிண்பெச்சம் 'அடியேன் செய்யும்' என்பதிலாவது 'கேட்டருளாய்' என்பதினாவது அவ்வயிக்கும்.

இமையோர் தலைவா—அயர்வது மமார்களதிபதிவே! என்றவாறு. தென்னத்திபூரான பேரருளாளப் பெருமானுக்கு தேவாதிராஜன் என்று திருநாமமாதலாக அவ்வெம்பெருமானை உளப்படுத்தி சரமப்பந்தமாகிய திருவாய் மொழியின் முதற்பாசுரத்தில் 'அயர்வது மமார்களதிபதி' என்று அருளிச் செய்ததுபோல, ப்ரதம ப்ரபந்தமாகிய இப்பிரபந்தத்தின் முதற்பாசுரத்திலும் அப்பெருமானையே உளப்படுத்தி 'இமையோர் தலைவா!' என விளக்கி ரென்று பெரியோர் பணிக்கும்படி. திருநாட்டிலே நித்யமுகந்தர்களை அடிமைகொண்டு எழுந்தருளியிருக்குமிருப்பிலே அடியோங்கனையும் அடிமைகொண்டருள வேணுமென்னும் கிருப்பம் உள்ளுறை.

'மெய்க்கின்று கேட்டருளாய்' என்றவிடத்துள்ள 'மெய்' என்பதை மேலே விண்ணப்பத்திற்கு விசேஷணமாக்கி 'மெய்விண்ணப்பம் கின்று கேட்டருளாய்' என உரைக்கப்பட்டது. இனி, உள்ளபடியே அவ்வயித்து உரைத்ததுமாம்; மெய்கின்ற—திருமேனியைக் காட்டி உண்மையாக நேர்நின்று என்கை. அங்குமிங்கும் பதறி ஓடிப்போய்விடப் பாராமல் கிணத்திலின்று என்விண்ணப்பத்தை முடியக் கேட்டருள் என்கிறார். பெருமான் திருவிதிப் புறப்பாடுகளில் வேதபாராயணம் கேட்க கிற்பதில்லை; அருளிச்செயல் இயல் கேட்க கிற்பதனாண்டு; ஆழ்வார் இங்ஙனே 'கின்று கேட்டருளாய்' என்று பிரார்த்தித்ததனுன்றோ இது—என்று ரஸிகர்களின் ரனோக்கி.

'அடியேன் செய்யும் விண்ணப்பத்தைக் கேட்டருளிக் கோரிக்கையைப் பூர்த்திசெய்ய வேணும்' என்னுமல் விண்ணப்பத்தைச் செவிதாழ்த்துக் கேட்டருள்வதையே வேண்டினர்; எம்பெருமான் திருவுள்ளத்தில் பட்டால் போதமானது; காரியணித்தி தன்னடையே ஆகும் என்பது கருத்து. 'கேட்டு அருளாய்' என்று பிரித்த இவ்விண்ணப்பத்தைக் கேட்டுக்கொண்டிருந்த பின்பு அருள்செய்யவேணும் என்று பொருளல்ல; கேட்கையாகிற அருளைச்செய்ய வேணு மென்கை. 'வந்தருள்' 'அமுதுசெய்தருள்' என்னுமிடங்களிற்போல. (க)

செழுநீர் தடத்துக் கயல்விளிர்க்கா லொப்ப* சேயரிக்கண்

அழுநீர் துளும்ப வமைருகின்றன*வாழியரோ

முழுநீர் முகில் வண்ணன் கண்ணன் விண்ணுட்டவர் முதுவராம்

தொழுநீர் நிணயடிக்கே* அன்புதுட்டிய சூழ்குமுற்கே.

(உ)

முழுநீர் முகில், வண்ணன் கண்ணன்	{ கிறைந்த நீரையுடைய காளமேகம்போன்ற கிறைந்தையுடையவனான எம்பெருமானுடைய	செழுநீர் தடத்து கயல் விளிர்க்கால் ஒப்ப	{ மிக்க நீரையுடைய ஒரு தடாகத்தில் கயல்மீன் பிறழ்த்தாற்போல சிவந்த ரோககனை யுடைய கண்கள்
முதுவார் ஆம் விண்ணாட்டவர் தொழுநீர் இணை அடிக்கே	{ (யாவார்க்கும் முற்பட்டவரான ராமபத்தி கித்யஸூரிகன் வணங்குந் தன் மையையுடைய திருவடி யிணைகளில்	சே அரி கண் அழுநீர் துளும்ப	{ (நாயகனுடைய பிரிவை ஆத்ருமையால்) புலம்பின நீர் ததும்ப
அன்பு குட்டிய சூழ்குமுற்கு	{ தனது அன்பைச் செலுத்தின அடர்ந்த கூந்தலையுடைய பெண்மகளுக்கு.	அலமருகின்றன வாழி	{ தடுமாறுகின்றன; இந்த அன்பு கிணை என்றைக்கும் கிணத்துகிறகவேணும், (அரோ—அசை.)

* * *—கீழ்ப்பாசராம் ஆழ்வார் தாமான தன்மையிலருளிச் செய்தது. அத்தன்மை கீழ்க் பெண்கிணைமை யெய்திப் பேசும் பாசராம் இது. நாயகாவஸ்தையையடைந்த பேசும் பேச்சுக்களில், தாய் பாசராம் தலைவி பாசராம் தோழி பாசராம் என மூன்றுவகைகள் உண்டு. இப்பாட்டு தோழி பாசரமாய்ச் செல்லுகிறது. தலைவி வேறுபாடுகண்ட தோழி வியந்துரைத்தல். சாபகிக்கு உண்டான வைலகாண்பத்தைத் தோழிபானவள் கண்டு ஆச்சரப்பப்பட்டுப் பேசுகிறாள்.

முதற்பாட்டில் 'இமைபோர் தலைவர்' என்ற எம்பெருமானுடைய உத்தம புருஷத் தன்மையை அநுஸந்திக்கையாலே அப்பொழுதே அவனைக் கிட்டவேண்டும்படியான ஆசை கிளர்ந்தது. அங்ஙனம் அவனைக் கிட்டப்பெருமையாலே ஆழ்வார் ஆற்றுகை அதிகரித்தது தளர்ந்தார்; அத்தளர்ச்சியாலே தாமான தன்மை யழிந்த ஆண் பெண்ணும்படியான கிளைமை தோன்றி ஒரு பிராட்டி கிளையையடைந்தார். ஆழ்வார் என்னும் திருநாமத்தையிழந்து 'பராக் ருச நாயகி' என்ற பெயர் பெறலாயிற்று. தமக்குண்டான அன்பு கிளைமையைத் தம்வாயாற் சொல்லிக்கொள்வதற்காட்டிலும் வேற்றவையாலே விளக்குதல் அழகியதாகத் தோன்றினமை பால் தோழி சொல்லுமாபோலே. சொல்லிக்கொள்ளுகிறார்.

எம்பெருமானாகிய நாயகனைப்புணர்ந்து, புணர்ச்சிக்கு அடுத்தபடியாகப் பிரிவு உண்டா வது இயல்வாதலால் அப்படியே பிரிந்து, அப்பிரிவை ஆற்றுவாளான நாயகியினுடைய கிளைமை வேறுபட்டிருப்பதைக் கண்டு வியப்புற்ற தோழியின் வார்த்தைபோல் இப்பாசாரம் வெளிப்பட்டிருந்தாலும், எம்பெருமான் திருவடிகளில் ஆழ்வார்க்கு உண்டான அன்புமிகுதி பாலாகிய கண்கலக்கத்தைக் கண்டு 'பகவத் விஷயத்தில் இப்படியும் ஒரு அபிவிருத்தி உண்டா வதே!' என்று வியப்புற்ற நண்பர்களின் வார்த்தையாக இது கொள்ளத்தக்கது. ஆழ்வாரது ஞானக்கண்ணுக்கு எம்பெருமான் ஒருகால் இலக்கானபொழுது அவனை உடனே சேவிக்கும் பிப இவரை அப்பெருமான் அப்போதே சேர்த்துக்கொள்ளாது மறைப, அதனுணுண்டான தயாரமே ஆழ்வார்க்குப் பிரிவாற்றுகையாவது.

பின்னடிகளை முத்தற அந்வயித்துக்கொண்டு பிறகு முன்னடிகளை அந்வயித்துக் கொள் வது. கழுத்தளவும் கடல் நீரை முகந்தகொண்டு கிளர்ந்த காளமேகத்தோடொத்த திருநிறத் தையுடையவனுள் எம்பெருமானுடைய சித்பஸுலரி ஸேவ்யமான பாதாஸிந்தங்களிலே அன்பு மிகுந்துள்ள இப்பாங்குச நாயகிக்கு நாயகனைப் பிரிந்த வருத்தத்தினால் கண்கள் நீர்த்தும்ப ிற்கும் கிளைமையைக் கண்டால், பெரிய கடல்போலே யிருப்பதொரு நடாகத்திலே அதன் பரப்பெல்லாம் விம்மும்படி மிளிர்ந்ததொரு கயலானது அத்தடாகம் முழுதும் சூழும்பும்படி இடம் வலங்கொள்ளுமா போலே யிருக்கின்றதென்கை. கண்களுக்குக் கயலும், கண்ணீர்ப் பெருக்குக்குச் செழுகீர்த்தடாகமும் உவமை.

வாழியரோ—அழகைகிளைமையைச் சொல்லுகிற இவ்விடத்தில் வாழ்த்துக்கூற அவகாச மேதென்னில், பகவத் விஷயத்தில் அன்பு மிகுதியினால் கண்ணுக்கண்ணிருமாயிருக்கும் கிளைமை அன்பர்கட்குச் சிறந்த கண்காட்சியாதலால் "இந்த கிளைமை பாம்போக்கியமா யிருக்கின்றது! இது மாறாமல் என்றும் கிளைத்திருக்கவேணும்" என்று பல்லாண்டு பாடுவது ஏற்கும். "வண் பொன்னிப் போறுபோல் வருக் கண்ணாரீர்கொண்டு அரங்கன் கோயில் திருமுற்றம் சேற செய் தொண்டர் சேவடிச் செழுஞ்சேற என் சென்னிக் கணிவனே" என்றும் "கண்டிடக் கூடுமேல் அதுகாணுங் கண்பயனுவதே" என்றமுள்ள ருவசேகரப் பெருமாள் ஸ்ரீஸூக்திகள் காண்க. வாழி—இந்த விரஹவருத்தம் நீங்கி வாழவேணுமென்றுரைக்கவுமாம்.

'விண்ணாட்டவர் முதுவராம்' என்றது—முதுவராம் விண்ணாட்டவர் என மாறி அம்வ யிப்பதால், மொழிமாற்றுப் பொருள்கோள். கீழ்ப்பாட்டில் 'இமைபோர்' என்றதுபோலவே இப்பாட்டிலும் 'விண்ணாட்டவர்' என்பது சுவர்க்கத்திலுள்ள தேவர்களைக் குறிப்பது எல்லாவய கங்களினும் மேலான பாம்பதத்திலுள்ளாளைக் குறித்தது. 'முதுவராம்' என்ற அடைமொழி யினால், இவ்வுலகத்திலிருந்து பாம்பதஞ்சேர்ந்த முத்தரன்றிப் பாம்பதத்திலேயே என்றும் கிளைத் துள்ள அகந்த கருட கிஷ்கய்க்ஷேர முதலிய சித்பஸுலரிகள் கூறப்பட்டாராவர்.

'தோழநீர்' என்பதில் 'நீர்மை' என்னும் பண்பு கூறப்போயிற்று. நீர்மையாவது ஸ்வபா வம். சித்பஸுலரிகளால் தொழப்படுவதையே ஸ்வபாவமாகவுடைய திருவடிகளென்றவாறு. "இணையடிக்கே அன்புவைத்த" என்னுது "அன்புகுட்டிய" என்கையாலே ஆழ்வாரது அன்பு. எம்பெருமானது திருவடிகளுக்கு அலங்காரமென்று தோற்றும். "ஆர்வமென்பதோர் பூ" என் றார் பெரியாழ்வாரும். "இணை யடிக்கே அன்பு குட்டிய சூழ்துழறகே" என்ற சொற்போக் கால்—எம்பெருமான் திருவடிகள் ஆழ்வார் திருமுடிக்கு அலங்கார மென்னுமிடமும் தோற் றும். "தோலமாமென்சென்னிக்கு உன்கமலமன்ன ருரைகழலே" என்றார் திருவாய்மொழியில்.

'சூழ்துழல்' என்பது சூழ்ந்த கூத்தையுடையவள் என்று பொருள் படுதலால், வினைத் தொகையன்மொழி.

சித்யஸூரிகன் சிவனாவனில்கும் திருவடியிணையத் தமது திருமுடியார் தாங்கியிருக்
கின்ற இவ்வாழ்வார் எம்பெருமானைப் பிரிந்து வந்ததிக்க கண்ணாரீர் கைகளாற்றைப்பிற்கு யிங்
கிலைமை பரம்போக்பமா யிருக்கின்றது என்று அன்பர் வெளியிடும்பாவையாக ஆழ்வார்தமது
‘பிரிவாற்றுகமையை வெளியிட்டாராயிற்று. (உ.)

குழற்கோவலர் மடப்பாவையும் மண் மகளுட் திருவும்*

நீழற் போல்வனர்கண்டு நிற்குங்கொல் மீளுங்கொல்? * தண்ணீர்துழாய்

அழற் போலெஞ் சக்கரத்தண்ணல் விண்ணோர் தொழக்கடவும்

தழற்போற் சினத்த* அப்புள்ளின்பின் போன தனிநெஞ்சமே. (ங.)

தன் அம் துழாய்	{ குளிர்த்த அழகிய திருத் துழாயை யுடையனும்	தனி நெஞ்சம்	{ (எனது) தனிப்பட்ட மன மானது
அழல் போல் அரும் சக்கரத்து	{ (அனார ரா கூ ளர் களை) நெருப்புப்போல் அழிக்கிற திருவாழியை யுடையனும் மான	குழல் கோவலர்	{ புல்லாக்குழலை யுடையாரான இடையரது
அண்ணல்	எம்பெருமான்	மடம் பாவையும்	{ குணவதியான மகளாகிய நப்பின்னைப் பிராட்டியும்
விண்ணோர் தொழ கடவும்	{ மேலுலகத்தவர் வணங்கும் படி ஏறிகடத்துகிற	மண் மகளும்	{ பூயிப் பிராட்டியும்
தழல் போல் சினத்த அ - புள் ளின் பின் போன	{ (பகைவர் திறத்தில்) நெருப் புப்போன்ற கடுங்கோபத் தை யுடைய அக்கருடாழ் வானது யின்னே சென்ற	நீழல்	{ (எம்பெருமானுக்கு) நீழல் போலேயிருக்க அவர்களை
		கிழல் போல்வனர்	{ பார்த்துக்கொண்டு (அவ் விடத்தை விடாதே) கிற் குமோ?, திரும்பிவருமோ?
		சண்டு கிற்கும் கொல்	
		மீளும் கொல்	

***—நாயகனுடைய பிரிவுக்கு ஆற்றாத நாயகி நெஞ்சுழிந்த உரைக்கும் பாசரம்
இது. கீழ்ப்பாட்டில், தன்னுடைய வேறுபாடான கிலைமையைக்கண்டு வியந்துரைத்த
தொழியை நோக்கி ‘அவன் பக்கல்போன என்னெஞ்சு மீண்டுவருமோ? வராதேபோய்
கிடுமோ?’ என்கிறாளென்க.

எம்பெருமான் ஆழ்வார்க்கு ஸேவை ஸாதிக்கும்பொருட்டுக் கருடன்மேலேறி வந்து
ஸேவைஸாதித்துவிட்டுத் திரும்பியெழுந்தருளினன்; ‘இக்கருடனுடைய பாக்கியமே பாக்கி
யம்; எம்பெருமானுடைய காட்சி நமக்குக் கனவிதும் கிடைப்பது அரிதாயிருக்கின்றது;
இக்கருடன் இரவுபகலென்னும் லெப்போதும் இப்பெருமானைச் சுமந்துதிரிகிறானே! இப்பரம
பாகவதனுடைய பாக்கியம் விலகாதுமாயினது!’ என்று ஆழ்வார் கருதினர்; உடனே இவ
ருடைய திருவுள்ளம் அக்கருடன் பின்னேபோயிற்று, அவன் புதுந்த பரமபதத்தளவும்
நெஞ்சும்போயிற்று; போனவிடத்திலே, பெரிய பிராட்டியார் பூயிப்பிராட்டியார் நப்பின்னைப்
பிராட்டியார் என்னும் தேவிமார் மூவரும் எம்பெருமானுக்கு கீழல்போலே இருக்கும்படியைக்
சுண்டால் அச்சேர்த்தியழுகை அனுபவிப்பதை விட்டிட்டு மீண்டுவரத்தோன்றுமோ? தோன்று
வது அருமை; அச்சேர்த்தியழுகைக் கண்டுகொண்டு அவ்விடத்திலேயே சிந்துகிடுமோ,
அன்றி, ‘நம்முதலாளியினிடம் நாம்போய்ச் சேர்ந்துகிடுவோம்’ என்று கொண்டு திரும்பிவந்
திடுமோ? என்று ஸம்சயிக்கிறபடி.

‘அப்புள்ளின் பின்போன தனிநெஞ்சம்’ என்றவிதனை ஆழ்ந்து நோக்குங்கால் ஒரு சரிய
உள்ளுறைபொருள் தோற்றும்; கருடன் வேதஸ்வரூபியாதலால், சிறந்த பிரமாணமாகிய
வேதத்தைத் தமது திருவுள்ளம் அதுஸரிக்கின்றது என்பது தெரிவிக்கப்பட்டதாம். ‘தழல்
போல் சினத்த அப்புள்’ என்று பகைவரை அழிக்கவல்ல பராக்ரமங்கூறதலால் அவ்வேதப்ரமா
ணம் புறமதங்களை யழிக்கவல்லதென்பது கூற்றிற்கும். ‘சக்கரத்தண்ணல் கடவுட்புள்’ என்ற
தனில் அப்பிரமாணம் ஸர்வேச்வராதீதமென்பது விளங்கும். ‘விண்ணோர் தொழக் கடவுட்புள்’
என்றதனில் அந்தப் பிரமாணபலத்தாலே தேவர்கள் யாவரும் எம்பெருமானுக்கு அடிமைப்
படுவரென்பது பெறப்படும்.

கண்டு நிற்குங்கொல் மீளுங்கொல்—‘கொல்’ இரண்டும் ஸந்தேஹத்திற் வந்தவை. இத்
தேவிமார்கள் எம்பெருமானை விட்டு நீங்காதிருப்பதபோல நமக்கும் சித்யயோகம் கிடைக்க

குமோ? அன்றி, இன்னமும் மாறிமாறிப் பலபிறப்பும் சிறக்கும்படியாகவே நேருமோ? என்று ஆழ்வார் கவல்கின்றனரென்க.
ஆழ்வார், தமது திருவுள்ளம் வேதங்களிலே பிரவேசித்து அந்தப் பிரமாணமூலமாகத் திருமாயைப் பதூபிக்கத் தொடங்கிற்று என்றும், இவ்வநுபவம் மாறிப்போய்விடுமோ அன்றி மாறாத சித்தமாயிருக்குமோ என்று தமக்கு ஸந்தேஹமுள்ளது என்றும் இப்பாட்டா லருளிச் செய்தாராயிற்று. (ந)

தனிநெஞ்சம் முன்னவர் புள்ளே கவர்ந்தது* தண்ணந்துழாய்க்
கிவிநெஞ்ச மிங்குக்கவர்வதி யாமில்ம்* நீடுவே
முனிவஞ்சப் பேய்ச்சி முலை கவைத்தான் முடித்தெழாய்ப்
பனிநஞ்ச மாருதமே!* எம்மதாவி பனிப்பியல்வே?.

தனி நெஞ்சம்	{ (என்றோடு) உறவற்று நீக் கிய(என்)மனம் முழுவதை பும்	முனி	{ கோலிக்குந் தன்மையுள்ள வஞ்சகையை யுடைய பேய்
முன்	{ முன்னமே	வஞ்சம் பேய்ச்சி	{ மகளான பூதநிமிஷனுடைய (விஷந்தடவின) முலை
அவர் புள்ளே	{ அப்பெருமானுடைய கருடப் பறவையே	முலை	{ (பசையற) உருசி பார்த்து உண்ட கண்ணிரா
கவர்ந்தது	{ (சிறர்க்கு மிச்சியில்லாதபடி) கவர்ந்து கொண்டு போயிற்று,	கவைத்தான்	{ லுடைய
	(ஆதலால்,)	முடி குடி தழாய்	{ திருமுடியில் சூடப் பட்ட திருத்தழாயினது
தன் அம்	{ (அப்பெருமானுடைய) தழாய்க்கு	பனி நஞ்சம்	{ குளிர்ச்சியை யுடையவிஷம் மோன்ற காற்றே!
தழாய்க்கு	{ குளிர்ந்த அழகிய திருத் தழாய்க்கு	மாருதமே	{ நீ இடையிலே (புகுந்து)
கவர்வது	{ கவர்ந்து கொண்டு போவ தற்கு உரியதான	நீ நடுவே	{ (ஏற்கெனவே கோவு பட் புகுக்கிற) எம்முடைய
நெஞ்சம்	{ வேறெரு நெஞ்சை	எம்மது ஆன்	{ உயிரை மேலும் நெஞ்சக் செய்வது
இனி இங்கு யாம்	{ இனி இவ்விடத்தில் யாம்	பனிப்பு	{ (உனக்குத் தக்க) இயற் கையோ? [தகாத].]
இலம்	{ உடையோ மல்லோம்; (அப்படி யிருக்க,)	இயல்வே.	

* * * —நாயகனைப்பிரிந்து ஆற்றாத நாயகி வாடைக்கு வருந்திக்கூறும் பாசாயிது பிரிந்துபோன நாயகன்விண்ணே தன் மனம் போய்விட்ட, அதனையிழந்த நாயகி, அந்த நாயக லுடைய திருத்தழாய் மாலைமீது தனக்கு உண்டான ஈடுபாட்டால் தளர்ந்த கிற்கும் பொழுது அத்திருத்தழாயின் ஸம்பந்தத்தையுடைய காற்று வந்த விசி வருத்தப்படுதல்; அதனை ஸ்லோகத் திருக்கமாட்டாமல் 'நெஞ்சை யிழந்து வருந்துகிற எம்மை நீயும் வந்து பகைவர்போல வருத்தத் தல் தகாது' என்று அக்காற்றைக்குறித்துக் கூறுகின்றாள்.

கீழ்ப்பாட்டில் "அப்புள்ளின் பின்போன தனி நெஞ்சமே" என்று பிரமாண பூர்வமாக எம்பெருமான் பக்கவிலே தம் மனம் சென்றமையை அருளிச்செய்தார். அப்படி அப்பெரு மான் பின்னே சென்ற தமது மனத்திற்கு இவ்விலகத்திலுள்ள போக்ய பதார்த்தங்களொன் றும் பிரியமாகவல்லாமல் ஹிம்ஸையாகவேயிருக்கும் படியை இதனால் தெரிவிக்கிறு ரென்றுணர்க.

தனிநெஞ்சம் முன்னவர் புள்ளே கவர்ந்தது = "அப்புள்ளின் பின்போன தனி நெஞ்சமே" என்று கீழ்ப்பாட்டிற் சொன்ன விஷயம் திடம் என்பது தோன்ற அவ்விஷயமே மீண்டும் அதுவதிக்கப்படுகின்றது. எம்பெருமானைப் பறிவதற்குச் சிறந்த பிரமாணமாகிய வேதத்தின் வழியிலேயே என்மனம் வந்து கின்றவிட்டது என்கை. தண்ணந்துழாய்க்கு இனி நெஞ்ச மிங்குக் கவர்வது யாமில்ம் = திருத்தழாய் எப்படி பசுருபசுகென்று மனத்தைக் கவர்வதா யிருக்கின்றதோ அப்படி மனத்தைக் கவாவல்ல மாயையென்னும் பிரகிருதியே இங்குத் 'தண்ணந்துழாய்' என்ற சொல்லால் குறிக்கப்பட்டதாகும். வேதப்பிரமாண மூலமாக எம் பெருமானிடத்துச் சென்ற என்மனத்தை இனிப் பிரகிருதி ஆக்கியித்துக்கொள்ள இயலாது என்றபடி.

ஆழ்வார் எம்பெருமானைப்பிரிந்து வருந்தியிருக்கும் பொழுது எம்பெருமானுடைய ஸம்பந்தமுள்ள வஸ்துக்களெல்லாம் உத்தீபகமாயிருக்குமாதலால் 'அந்தோ! ஏற்கெனவே புண்பட்டிருக்கிற என்னைத் திருத்தழாயும் புண்படுத்தவேணுமோ? திருத்தழாய்க் காற்றை இப்போது ஏதற்கு விசுகின்றது! அவனும் நானும் கூடியிருக்கும்போதன்றோ இது போக்யமாவது; இப்போது வருத்தத்திற்கே ஹேதவாகின்றதே!' என்று திருத்தழாயைக் குறித்தே சொல்லுகிறாராகவுமாம். ஸம்சலேஷ காலத்தில் இன்பந்தரும் பொருள்பாவும் விசலேஷகாலத்தில் துன்பந்தருதலால் திருத்தழாய்க்கும் அதனோடு ஸம்பந்தப்பட்ட காற்றிற்கும் அஞ்சுவது பொருந்தும்.

கவர்வது + யாம், கவர்வதியாம்; "யுவ்வரினிய்யாம்" என்பது நன்னூல்.

பேய்ச்சி முலை சுவைத்த வாலாறு:—ஸ்ரீதிருஷ்ணனைப்பெற்ற தாயான தேவகியினது உடன்பிறந்தவனுய் அக்கண்ணபிரானுக்கு மாமனாகிய கம்ஸன், தன்னைக் கொல்லப்பிறந்த தேவகிபுத்திரன் ஒளித்த வளர்தலையறிந்து, அக்குழந்தையை நாடியுணர்ந்து கொள்ளும் பொருட்டுப் பல அசுரர்களை யேவ, அவர்களில் ஒருத்தியான பூதனைபென்னும் ராக்ஷஸி கல்ல பெண்ணுருவத்தோடு இரவிலே திருவாய்ப்பாடிக்கு வந்து அங்குத் தூங்கிக்கொண்டிருந்த க்ருஷ்ணசுவை யெடுத்ததத் தனது நஞ்சுதீற்றிய முலையைக் கொடுத்துக் கொல்ல முயல் பகவானான குழந்தை அவ்வாக்கியின் தனங்களைக் கைகளால் இறகப்பிடித்துப் பாலுண்ணு கிற பாவனையிலே அவருயிரையும் உறிஞ்சி, அவன் பேரினைச்சுவிட்டுக் கதறி உடம்பு நாய்பு களின் கட்டெல்லாம் நீக்கி விழுந்த இறக்கும்படி செய்தனன் என்பதாம்.

இவ்வாலாற்றை இவ்விடத்தில் அறுசந்தித்து அப்படிப்பட்டவன் முடிசூடு துழாய்ப்பனி நஞ்சு மாருதமே! என்று விளிப்பதன் கருத்தயாதெனில்; வஞ்சகம் செய்யவந்தவர்களின் உயிரைமாய்ப்பதே திருத்தழாய்மார்பனுடைய காரியம்; நீ அப்படியல்லாமல் அன்புபூண்ட வர்களின் உயிரையும் மாய்க்கின்றாயே! இது தருமோ? என்றவாறு.

எம்மதாலி பனிப்பியல்வே!—நெஞ்சு எம்மைவிட்டு அவர் பக்கவிலே போனாப்போலே உயிரும் போய்விடலாம்; அவ்வளவுக்குத் துணிகில்லாதது இந்தப் பாழும் உயிர்-என்பது தோன்ற 'எம்மது ஆலி' என்கிறார் போதும். பனிப்பு இயல்வே!—எல்லாருடைய தாபத்தை யும் தணிப்பதற்கு உரிய நீயோ நெஞ்சுமுந்தாரை இப்படுகொலை செய்வதற்கு ஏற்பட்டாய்? இது உனக்குத் தகராறு என்றவாறு. பனிப்பு=பு விசுகிபெற்ற தொழிற் பெயர். கூற்று வகாரம் எதிர்மறை. இயல்வு அன்று என்றவாறு.

இப்பாட்டில், எம்பெருமானை யுத்தேசித்து முதலடியில் 'அவர்' என்று பன்மையாகக் கூறி மூன்றாமடியில் 'முலை சுவைத்தான்' என்று ஒருமையாகக்கூறினது வருவாகாதோ? எனின்; ஆகாது. வருவமைதியாம்: ஒருமைப் பன்மை மயக்கம். எம்பெருமானைப்பிரிந்து போனபடியைக் கருதிக் கோபம் தோற்றமாத முதலில் 'அவர்' என்று உயர்த்திக் கூட்டுகள்; அப்பெருமான் முன்புசெய்த [பூதநா நிர்ணயமாகிற] உபகாரத்தைக் கருதிக் கோபம் தணிந்து மூன்றாமடியில் 'சுவைத்தான்' என இயல்பாக ஒருமையாற் கூறினான் என்க. (ச)

பனிப்பியல்வாக வுடைய தண்வாடை* இக்கால் மிவ்ஷர்ப்
பனிப்பியல் வெல்லாந்தவிர்த் தெரிவிசும்* அந்தண்ணந்துழாய்ப்
பனிப்புயல் சோருந் தடங்கண்ணி மாமைத்திறத்துக் கொலாம்?
பனிப்புயல்வண்ணன்* செங்கோலொருநான்று தடவியதே. (ரு)

பனிப்பு இயல்வு	{ குளிரச் செய்வதையே இயற்	எரி விசும்	வெப்பத்தை விசுகின்றது;
ஆக உடைய	{ கைத் தொழிலாகவுடைய		(இவ்விதமாக);
தண் வாடை	குளிரந்த காற்றினது	பனி புயல்.	{ குளிரந்த கா ளமே கம்
இ காலம்	இப்போது மாத்திரம்	வண்ணன்	{ போன்ற தன்மையை
இ ஊர்	இவ்விடத்தில் மாத்திரம்		{ புடைய எம்பெருமானது
பனிப்பு இயல்வு	{ குளிரச்செய்வ தாகிய (தன்	செங்கோல்	{ (என்றும் மாருத) கட்டளை
எல்லாம் தவிர்த்து	{ னுடைய) இயற்கையை	ஒரு நான்று	{ இவ்வொருகாலத்தில்கோண
	முழுதம் விட்டு	தடவியது	{ ளாய்ப் போனது,

அம் தண்ணம்	{ அழகிய குளிர்த் (அவனது) தட கண்ணி	{ பெரிய கண்களை யுடைய
தழாய்	{ திருத்தழாயின் விஷயமாக (ஆசைப் பட்டு)	{ இவளது
மலி புயல் சோரும்	{ மழைதுளித்தலை யுடைய மாமை திறத்த கொல்லும்	{ மேலி சிறத்தை யழிப்பதற் கோ போலும்-1.

***—வாடைக்கு வருந்தி மாமைபிழந்த நாயகியின் நிலைமையைக் கண்டு தோழி இரங்கி கூறும் பாசரம் இது. எல்லாருடையவும் எவ்வகையான தாபங்களையும் தணிப்பதையே இயற்கையாகவுடைய மந்தமாருதமானது இப்பொழுது இவ்வூரில் இவளை எரிக்கின்றது; எரிப்பது நெருப்பின் தன்மையேயன்றிக் காற்றின் தன்மையன்று; குளிரப் பண்ணுவதையே இயற்கையாகவுடைய காற்றுக்கு இப்படி நிலைமைமாறுபட்டதற்கு என்ன காரணமிருக்கும்! இவளது சிறத்தை அழிக்கவேண்டுமென்று கருதிய எம்பெருமான் தனது செங்கோன்மையை மாறுபடுத்தி வாடைபை வேறுபடுத்தி அனுப்பியிருக்கிறான் போலும்! இன்ன இன்ன வஸ்துக்கள் இன்ன இன்ன தன்மையை யுடையனவா யிருக்கவேண்டும் என்று ஆதியிலே எம்பெருமான் ஒரு வாய்பு கட்டிவைத்திருக்கிறான்; அதன்படியே குளிர்ச்சியைத் தன்மையாய் யுடைத்தா யிருக்கக் கடவதான காற்று இப்போது எரித்தலைத் தன்மையாகக்கொண்ட தென்னில், எம்பெருமான் தான் செய்திருந்த வ்யவஸ்தையைத் தானே மாறுபடுத்தி யிருக்க வேண்டும்; 'மந்தமாருதம் பராங்குச நாயகிக்குத் தாபத்தை உண்டாக்கக்கடவது' என்று ஸங்கல்பித் தன்ன போலும்! என்று தோழி இரங்குகின்றாள்.

எம்பெருமானைச் சேர்வதற்குக் காலவிளம்பம் பொருமல் விரைகின்ற ஆழ்வார் தமக்கு இவ்வுலகப் பொருள்பாவும் வெறுப்பு விளைக்கின்றன என்று ஸ்ரீமதாசுரிபோல்வார் சொல்லும் பாவனையாக ஆழ்வார் தமது நிலைமையை வெளியிட்டுக் கொள்கிறான்படி இதற்கு உள்ளுறை பொருளாக உணர்த்தக்கூறு. இவ்வுலகத்தவரான பிராகிருதர்கட்கு இன்பத்தரும் பொருள்கள் ஆழ்வார்க்குத் துன்பத் தருவனவாகத் தோற்றதல் முன்னிரண்டடிகளிற் குறிப்பிடப்பட்டது. இவ்வுள்ள எல்லாரையும் ஸுகப்படுத்துகின்ற சப்தாதி விஷயங்கள் திருக்குருகில் இவ்வாழ்வார்க்கு மாத்திரம் வெறுப்புக்கு இலக்காயிருக்கின்றன என்றவாறு.

'தண்வாடை' என்றவது, 'பனிப்பியல்வாக வுடையவாடை' என்றவது சென்னால் போதுமே, இரண்டு கிஷேணங்களு மிட்டது ஏன்? எனில்; தோழிப்பண்பையும் குணப்பண்பையும் கருதியென்க. பஞ்சபூதங்களுள் ஒன்றாகிய காற்று மற்றொன்றாகிய அக்கியின் தன்மையை அடைந்த இந்த அகீத மற்றப்போதயில்லை, மற்றவ்விடத்துயில்லை; அவனைப் பிரித்திருக்கிற இக்காலத்திலே, பிரித்ததனியிருக்கிற இவ்வூரிலே—என்பது தோன்ற 'இக்காலயில்லா' என்றது. அவ்வாடை முன்பு இவளுக்கே இனிப்பதாயிருந்த தென்பது தெரிய 'இக்காலம்' எனப்பட்டது. இப்பராங்குச நாயகியின் ஆற்றலுமையைக் கண்ட வாராயும் வாடை தபித்தலால் 'இவ்வூர், எனப்பட்டது. கருடாழ்வானைக் கொண்டு நெஞ்சைக் கவர்ந்து போனான் 'வாடையை யனுப்பி மேலி சிறத்தைக் கவர்ந்து போகக்கருதி வாடையைக் கொடியதாருமாறு சங்கற்பித்து வகியிருக்கக்கூடும் என்பது தோன்ற 'மாமைத்திறத்துக்கோலாம்' என்றது.

புயல்வண்ணன்—மேகம்போற் கரியவடிவத்தையும், அதுபோலத் தாபந்தீர்த்துப் பாய்வுகார மேதிர்பாராமல் உகவுறிறதன்மைக் குணத்தையும் உடையவனென்று பேர் பெற்றிருக்கும் பெருமான் இப்பொழுது கிருத்த ஸங்கல்பஞ் செய்துகொண்டு வருத்தத் தொடங்கினானே! என்று சொல்லவேண்டி 'இப்போது வருத்துகின்ற இப்பெருமானுடைய இயற்கை இன்னது; என்று குறித்தான். புயல்வண்ணனு யிருந்துவைத்து இப்படி இவன் வருத்துகின்றானே!' காற்றின் ஸ்வபாவத்தை மாத்திரம் மாற்றினான் ஸ்வன்; தன் ஸ்வபாவத்தையும் மாற்றிக் கொண்டானே! என்கை.

"நெடுங்கடல் கிற்பதும் ஞாயிறுகாய்வதும் கிற்றலும் கால், ஒடுங்கிடப்பதும் தண்கார் பொழிவதும் உழிதனில், சுடுங்கனல்பற்றிச் சுடாதே யிருப்பதும் தும்பைபுனைந்து, அடுக்கன வாயி, அரங்கோர் தந்திருவாணையினே" [திருவாங்கத்துமாகை-15.] என்றபடி உலகத்தில் ஸுருஷ்டிப் பொருள்கள்பாவும் புலட பெயர்தல் எம்பெருமானது கட்டளைப்படியே யாதலால், இவ்வுலகையின் குணம் மாற்றிவைத் எம்பெருமானது ஆற்றலு கொணுதலினாலாகியதெனக் குறித்

தான். 'ஒரு நான்கு தடாவியதே'—எம்பெருமானுடைய செங்கோன்மை ஒருநாளும் கிளைகுலைவ
கன்று; அப்படிப்பட்டது இவன் சிறத்தையழிப்பதற்காக இவ்வொருபொழுது கிளைகுலைத்தது.

இதனைத் தோழிபாசுமாகக் கொள்வதன்றியே தாய் பாசுமாகக் கொள்வதுமுண்டு.
'தண்ணம்' என்பதில் அம்—பண்புப்பெயர் விசுவயுமாம், சாரியையுமாம். தடாவியது—
கோணிறம்; தொல்காப்பியம் சொல்லிகாரம் உரியியலில் (23) "தடவென்னினவி. கோட்டமுஞ்
செய்யும்" என்றதனால் 'தட' என்னும் உரிச்சொல் வளைவையும் உணர்த்துவதாதலால் அதனடி
யாகவே 'தடாவியது' என்றசொல் பிறந்த தென்னலாம் (ரு)

ஃ கோட்டமும் செய்யும்—கோணல் என்னும் பொருளையும் உணர்த்தும் என்றபடி.

தடாவியவம்பும் முரிந்தசிலைகளும் போகவிட்டு*

கடாயின கொண்டொல்கும் வல்லியதேனும்*அசுரர் மங்கக்

கடாவியவேகப் பறவையின்பாகன் மதனசெங்கோல்

நடாவிய கூற்றங்கண்டிர்* உயிர்காமின்கள் ஞாலத்துள்ளே. (சு)

இது	இவ்வடிவானது,	வேகம்	விரைவையுடைய
தடாவிய	வளைந்த	பறவை	{ பகழிராஜனாகிய வாமனத்
அம்பும்	பாணங்களையும்		{ தக்து
முரிந்த	ஒகந்த	இன் பாகன்	{ இனிய பாகனாகிய எம்பெரு
சிலைகளும்	விற்களையும்	மதனன்	{ மானது (ஸம்பந்தம் பெற்ற)
போகவிட்டு	கொள்ளாமல் ஒழிந்து	செங்கோல்	மன்மதனுடைய
கடாயின கொண்டு	{ உபயோகிக்கத் தக்க அம்பு	நடாவிய	ஆளுகையை
ஒன்றும்	{ களையும் விற்களையும் ஏந்தி	கூற்றம்	நடத்துகிற
	துவண்டு நடக்கிற	ஞாலத்துள்ளே	யமனாயிருக்கும்;
வல்லி ஏனும்	{ ஒரு பூக்கொடி. போன்ற	கண்டிர்	{ இந்நில வுலகத் திலே
	{ பெண்வடிவமா யிருந்ததா	உயிர்காமின்கள்	{ (இவ்வழிகிய வடிவத்தைப்)
அசுரர் மங்க	யினும்,		{ பார்த்தவர்களே
கடாவிய	அசுரர்கள் அழியும்படி		{ (உங்களது) உயிரைக் காத்
	ஏறி நடத்தப்படுகிற		{ துக் கொள்ளுங்கள்.

***—ஐஞாநஸாதனங்களால், சிறந்த அமைதியோடிருக்கிற ஆழ்வாருடைய பாபா
வத்தைக் கண்ட அன்பான பாகவதர் திருவுள்ள முகந்த உலகத்தாரை நோக்கி 'இவ்
வாழ்வார் தம்மையடுக்கிற வம்ஸரிகளை இவ்விருள் தருமாஞாலப் பிறப்பு நீக்கி முக்த
ராகச் செய்ய வல்லவர்; நீங்கள் வம்ஸரத்திலேயே கிளைத்திருக்க விரும்புவிராயின், ஊரும்
நாடு மூலமும் தம்மைப் போலே ஆக்க வல்ல இவர்க்கு வசப்படாமல் தப்பிப் பிழையுங்கள்'
என்று ஆழ்வார் தமது மஹிமையை வியந்துகூறும் பாகவதர் பாசுமாக உள்ளுறை பொருள்
மைந்த இப்பாட்டு—ஒரு நாயகியின் அழகிய வடிவத்தைக் கண்டு அதளித்தது ஈடுபட்ட நாய
கன் உலகத்தாரை நோக்கி 'இவ்வடிவம் மேலெழும்பார்ப்பதற்கு ஒரு மெல்லியல் வடிவமாகத்
தோன்றினாலும் உண்மையில் மன்மதனுடைய ஆற்றனாகியமுழுவதும் தவறாமல் செலுத்துகிற
ஒரு ம்ருத்யுவாகும்; இந்த உலகத்திலே ப்ரஸித்தனை ம்ருத்யுவைத் தப்பினாலும் தப்பலாம்,
இந்த ம்ருத்யுவைத் தப்புதல் அரிது; இது கண்டவர்களுயிரைத் தன்வசமாக்கிக்கொள்ளுந்
தன்மையுடையதாதலால் உங்களுயிரை இதன் பக்கல் இழக்காமல் நீங்கள் குறிக்கொண்டு
காத்துக்கொள்ளுங்கள்' என்று சொல்லும் பாசுமாக அமைக்கப்பட்டது. முற்கூறிய
ஸ்வாபதேசார்த்தத்தில், தலைமகள்—ஆழ்வார்; தலைமகன்—பாகவதர்.

கீழ் எம்பெருமானைத் தலைமகனாகக் கூறிவந்தவர் இங்கு ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களைத் தலை
மகனாகக் கொள்ளவேண்டும்படி பாசுமருளிச் செய்யலாமோ? எனின்; கிளவித்தலைமகன்
என்றும் பாட்டுடைத் தலைமகன் என்றும் இரண்டு தலைமகன் அமைவதுண்டு; (இது இஹ்
யனு ரகப்பொருளுரைபாலும் விளங்கும்.) ஆழ்வார் எம்பெருமான் பக்கலிற்போல அவனது
ஸம்பந்தம் பெற்ற அடியார்களிடத்திலும் மிக்க பக்தி கொண்டு அவர்களையும் தமக்குத் தலைவ
ராகக்கொள்ளுந் தருதியுடையவரென்பது. "மாயப்பிரானடியார்கள் குழாங்களை—உன்
கூடுவதென்று கொலோ" இத்தயாதி ஸ்ரீஸூக்திகளில் விளங்குதலால் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களைக்
கிளவித் தலைமகனாகக் கொள்ளலாம். எம்பெருமான் எப்போதும் பாட்டுடைத் தலைமகன்.

"தடாலியலும்பும் முரந்த சிலைகளும் போகலிட்டுக் கடாபின கொண்டு ஒல்தும் வலவ இதேனும" = வல்லி என்றது பெண்மகளைச்சொன்னபடி. இங்கு, பாங்குசகாயங்கையச் சொன்னவாறு. கொள்கொம்பை ஆதாரமாகப் பற்றியல்லது தானே நிலைத்திருக்க மாட்டாத கொடிபோல ஆழ்வார் எம்பெருமானைப் பற்றியல்லது தரிசாத பாவசப்பட்டிருப்பவரென்பது இதனால் வெளியாகும். உடையாகாற்ற அம்புகளையுர் சிலைகளையும் நீக்கி நல்ல அம்புகளையும் சிலைகளையும் கொண்டதாகச் சொல்லுகிறயிதற்கு உட்கருத்தயாதெனில்; பிராக்ருதர்களுடைய மாதபநம் இயல்புடையதான அறிவென்ன உபாயமென்ன இவற்றிற்காட்டிலும் ஆழ்வாருடைய நிலைத்த ஞானசாதனைக்குள்ளு உள்ள மேன்மை கூறியவாறு. இதலே பின்னடிகளில் விவரிக்கப்படுகிறது. [அதாரம்ங்க இதயாதி.] கொடுத்தன்மையுடைய மதாந்தாஸ்தர்களை அகரர் என்கிறது. அவர்கள் நிலை கெடும்படி உபயோகிக்கப்படுகிற சிறந்த பிரமாணமான வேதத்திற்குத் தலைவனுள் எம்பெருமானின் திருத்தின் மிகுந்த காதலையுண்டாக்கி முக்கிபெறுவதது அந்நல்ல ஸ்தூதிரினைத் தொடர்ச்சிக்கு ஒரு யாழாகவுள்ளவர் ஆழ்வார் என்கை.

கண்ணீர்! உரீர்காமின்கள் ஞாலத்துள்ளே = உலகத்தில் ஆழ்வாரை ஸேவிக்கப்பெற்றவர்களில் அவரும் ஸ்வதந்தராயிருக்கமுடியாது; எல்லாரும் அந்நயர்ந்த சேஷத்துமாகிற ஸ்வரூபத்தைப் பெற்றவர்களாவர்; அப்படியாக்குவதற்காகவே இவரது திருவவதாரம்; அப்படி ஸ்வரூபம் பெறாமல் நித்யஸ்வரிகளாகவே உழுவவேண்டி உங்களுக்கு உரியதாகவே வைத்துக்கொள்ளக் கருதுவீர்களாயின் இவருடைய கடாசுத்திக்கு இலக்காகாதபடி ஒழிந்த போங்கள் என்றவாறு. ஸ்வரூபத்தேசத்தில் ஞானமென்று கொள்ளப்படுகிற கண்ணுக்கு, குறிசுவருது எய்யும் அம்பை உளமை கூறியதனால், இவரது ஞானம் பாம்பொருளைத் தவறுதலற்றதன்வாயயது எனக்குறித்தபடியாம். யில்லாது அம்பைச்செலுத்ததுங் கருவியாதலால் ஸ்வரூபத்தேசத்தில் அது ஞானசாதனைக்களைக் குறிக்கும். ஞானபாசிய அம்புக்கு வளைவாவது சுஷபாந்தரங்களிற் செல்லுதல். ஞானசாதனைக்களாகிய விற்களுக்கு ஒவ்வாவது ஒருகால் தவறிப் போதல். இவ்வளங் கெடுதலில்லாது நிலைபெற்ற ஞானசாதனைக்களையுடையசென்பதுதோன்ற 'கடாபின கொண்டு' என்றது. 'கண்ணீர் நுபிரகாமின்கள் ஞாலத்துள்ளே' என்றது—ஆழ்வாரை ஸேவிக்கவே ஸம்ஸாரம் அடியற்றபட்டவர என்றவாறு.

இனி அப்பராதேசப்பொருளில் சில விவரணங்கள் செயலோம்;—இந்த நாயகியானவள் மனமதனுடைய அணையை உலகத்திலு தவறுது கடத்தம்பொருட்டு நல்ல அம்புகளையுள் சிலைகளையுள் கொண்டாள்; மற்ற ஸ்தூதிரினின் கண்புருவங்களினது அழகிற்காட்டிலும் இவ் ஞானைய கண்புருவங்களின் அழகு சிறந்தது; மன்மரணது அம்புர் சிலையும் வளைத்தொழியக் கூடியன என்று கருதி அவற்றையொழித்தது கண் கண்புருவங்களையே சக்க அம்பு சிலைகளாகக்கொண்டு உலாவாள் இவள். (மனமதனு ஹத புஷ்ப பானங்களினும் ஒரு கருவியிலிலும் இவளது இரு கண்பார்க்கவும், இருபுருவங்களும் வேட்கையை விளைவிப்பதில் சிறப்புடையன என்பது தொலிங்க இரங்கினையுறப்பட்டது)

கண்ணீரோனது மனையுடைய ஞானிகளின் திருவவதாரமுடையன நுகரிணிப்பிராட்டியுடைய மனமதன் பாதயங்கனென்துள ஞானரஸசுத் தோன்றிலு ஒன்பதபற்றி மனமதன் திரவரின் மகனாதலால் 'பறவைமன பாலன் மகனன்' எனப்பட்டது (தொகை தின்ற ஆறம் கொடுதலையுருகின் பொருள்—தேருபுகம்பாவரூப ஸம்பந்தமாகம்.) உலகத்துப் பொருள்களெல்லாவற்றையும்கம்பெருமானோடு உலகையுடைய ஸம்பந்தமுடையன வென்றவல்லிக்கொண்டவியல். அன்பு மிகுதியால், லேட்டைக்கொண்ட வஞ்சகப்புகழ் பண்புடைய அன்பு ஸம்பந்தத்தோன்றாக் கூறுகிறபடி. மனமதனுடைய சேனைப்பண்புநிதி, மதாந்தரன் சிறுதவளரன் இவள் அவளது சேனைத்தேவியும் அவளது குச்செனது மரணபிராந்தபண காமவிவத்களையெயிர்களுக்கு உலக சக்தி இவளது மனமதனுடையச் செலுத்தபயமுடையது தோன்ற 'மதன் செகதோல் கடாலிய கூழை' என்றது. "மின்சேர் குழாயினைய நெகலபும வெம்முழைய கூறுத கூறுத, ஹைமசு காந்தியயக் கொண்டு; அடிப் போரியகருகை, தசோம்" என்றது. "தீங்கொடியை யின்றான் கொடுத்த, கொள்வாணையுருகதோர் கூற்றின் ஞாயம்மலொ கொடியயாரோ" என்பதுபுள்ள சிவகந்தாசுவரணிச் செய்யுள்கள் இங்கு நினைவுக்கு வருத.

'கடாலின்' என்பது 'கடாயின்' என அழைக்கப்பட்டது; இதுபெயச்செய்து, பெயர், பகனன் + செவ் + கொல, மதன் + செவ் + கொல. கடாலி = 'கடயல்' என்பதன் விகாரம்; வு—தேவனை விருதி.

மல் ஸந்தேஹமாகச் சொல்லியிருப்பதால் அவனும் நிச்சயிக்கமுடியாதபடி யிருக்கிறதுபோலும்; இதைக்காணும் ஆராய்ந்து பார்த்து நிச்சயிப்போம்' என்று தலைவி கிணைத்து 'இது நிலவல்லேனென பொராவின்ற வானமார் தண் பூங்காலமா? என்று ஆராயத் தொடங்குவன்; இந்த ஆராயச் சிவிய் கிறிது பொழுது ஆறியிருந்திலன், என்பது தோழியின் கருத்தாகலாம்.

திருமால்கோலஞ்சுமங்கிருப்பதும் பிரிந்தார்கொடுமையைக் குழைவதுபாடிய தண்பூவ் காலங்கொலோ! அறியேன் என்கிறான். கார்க்காலத்து மேகமானது—விளங்குகின்ற மின்ன லாலும் கறுத்த சிறத்தாலும் திருமகளை மார்கிற்கொண்ட கரிய திருநிறமுடைய பூமீமலாவிழ் ணுவைப் போலுதலால் 'திருமால் கோலஞ்சுமந்து' எனப்பட்டது. மேகம் கர்ஜிப்பதானது— பிரிந்துபோய் இக்காலத்திலும்வாராத தலைவருடைய கொடுமையைஞாபகமுட்டி வருத்ததலால் 'பிரிந்தார் கொடுமைகுழறு' எனப்பட்டது. 'இம்மரிகாலத்திலும் வந்து அணையாதே தலிக் கிடை கிடக்கின்ற தலைவர் மிகக் கொடியவர்!' என்று கோஷம்போடுவதுபோலிருக்கின்ற தாம் மேகம் முழங்குவது. தலைவருடைய கொடுமையாவது—சொன்னபடியவாராத குற்றம். 'தண் பூங்காலம்' என்று அடைமொழிகள் கொடுத்துக் கூறினது 'அக்காலம் கவமிக்கு உரியது' என்பதைக் காட்டாவாம். 'தண்பூங்காலமன்று' என்குமல் 'தண்பூங்காலங்கொலோ!' என்றது—'தலைவர் இருக்குமுறிலும் இக்கார்காலமே யாகுமாதலால் உன்னைப் போலே அவரும் பிரியில் ஆறியிருக்கமாட்டாதுமாய் விரைந்து வந்திலன், வருந்தாதே' என்று ஆற்றுகிறபடியுமாம்.

தோழியானவன் தன்னை 'வினையாட்டியேன்' என்று சொல்லிக்கொள்ளுறென்; லே இப்படி வருத்தப்பட்டாதிருக்க உன்னைக் கண்டுகொண்டிருக்கும்படியான பாயத்தைப் பண்ணினேனே காண்! என்று தன்னை சிந்தித்துக் கொள்கிறான். 'அவன் வராமல் லே வருதலாவ தற்குக் காரணம் அவனுடைய கொடுமையுமன்று, காலமுமன்று, கால்கிற என்னுடைய பாலமே கான், என்கிறான்போலும். வினையாட்டியேன்—வினையைபாள்பவன்; வினையை உடையவனென்றபடி. வினையென்பது தன்னை திணைகட்டுப் பொதுவான சொல்லாகியும் தன் தர்ப்பத்தால் திவினையைக் குறிக்கும்.

'ஞாலம் பணிப்ப' என்பதை 'செய்தது' என்பதோடு ஆர்வமித்தால், 'உலகத்தைய கண்டு நிற்காமையுமபடி பான்பாம் கெடுங்கி' என்று பொருளாம்; 'கண் ளீரீட்டு' என்பது தோடு ஆர்வமித்தால், ஞாலம்—பூட்டுமுழுவதும், பணிப்பு—கேட்டபடியாக, கன்றாக லே சொரிந்து என்று பொருளாம். கா—விடர்வையீறும் மூத்திரீறும். எருதுகள் கோபக்சோதி போர்செய்துப்போது கால் கதைத்தல் இயல்பு. பொராவின்ற வானயிதழ்நிலிந் திப்ப போதாமல் ஆராயத்திலே பிணங்குமுன்றன காண் என்கிறான். 'இப்படியும் வருபதிக்குமே!' என்று சிறிது ஆர்வமிக்கடும்; அதன் சிறிதுபோது ஆறுதலாக இருக்கடும் என்று கருத்துப்போலும்.

இப்பாட்டுக்கு ஸ்லோகதேசப்பொருள் பலவகையாகக் கூறுவார்கள். ஆளவந்தார் தமது ஸ்தோததிரத்தில் "அசிவேககாததிங்முனே பஹுதா ஸகதததுக்கவா'யிணி—புகட்ட பலதூர்த்திகே" என்றாதிச் சொன்னார். ஸம்ஸாரத்தைக் கார்க்காலத்து நாளாக ருக்கிறார். அது எப்படி யிருக்குமென்றால், தேகங்களால் மூடப்பட்டு இருக்கிறதென நினைக்கா நோன நப் பெருமலிருக்கும்; ஸம்ஸாரமும் அஜ்ஞாமாகிற மேகத்தினாலே இருள்மூடி கல்லறி திவழி தெரியப்பெறாமலிருக்கும். இன்னமும் இடைவிடாது நீர்ப்பெருக்கையுடையதா யிருக்கும் மழைநாள்; ஸம்ஸாரமும் "கண்ணுதார்முதுவலிப்ப கல்லுற்றார் கணத்தேங்க, எண்ணு ராத் துயர்விளைக்கு மிவைபெனை வுலகியற்கை" என்றபடி பலவகைப்பட்ட துக்கங்களால் நீர்த்தாளைகளை வர்ஷிப்பாநிற்கும். ஆக இவ்வகைகளாலே மறைகொண்ட சொல்லத்தக்க ஸம்ஸாரத்தைக் கண்டு ஆழ்வார் வருந்தினார்; தன்பம் அறிகப்பட்டவுடனே இன்பம் உண்டாக்குமென்று சாஸ்திர முள்ளகனலும், 'ஸம்ஸாரம் மேலீட்டு கலியுமளவில் நான அவசியம வந்து முகங்காட்டுவேன்' என்று எம்பெருமானாரும் வாயோலை செய்துகொடுத்திருப்பத னாலும் இப்படிப்பட்ட நிலைமையிலும் எம்பெருமான் வந்து உதவியருளவேண்டியே!' என்று வருந்தினார் ஆழ்வார். அவ்வருத்தத்தை ஏதோ சில வியாஜோக்கிகளினால் அன்பர் அகற்ற கிணைக்கின்றனர் என்பதை வெளியிடுவதாம் இப்பாசரம். இனி இக்கருத்துக்கண்ணக சேர யேகம் பதப்பொருள்களை ஊகித்துக் கொள்க.

முதலடியில் 'செறத்த' என்றும் பாட்டுமுண்டு. பொராவின்ற வானம்—பெயரெச்சம் இடைப்பெயர் கொண்டது. போர் செய்வதற்கிடமான வானமென்கை. குழறுதல்—அவ்யத்தமாகக் கூறுதல். (ஏ)

காண்கின்றனகளுங் கேட்கின்றனகளுங் காணில் * இங்காள்
பாண்குன்றகாடர் பயில்கின்றன * இதெல்லாமறிந்தோம்
மாண்குன்றமேந்தி தன்மாமலை வேங்கடத் தும்பர்கழ்ப்பும்
சேன்குன்றஞ்சென்று * பொருள்படைப்பான்கற்ற தின்னனவே. (அ)

குன்றம் காடர்	{ மலைகளை யுடைத்தான் காட்	மாண்குன்றம்	{ மாட்சிமை தங்கிய கோவர்த்
இநான்	{ இக்குத் தலைவரான நாயகர்	எந்தி	{ தன கிரியை இளைப்பென்றி
பயிலுகின்றன	{ இன்னையதினத்தில்	தன் மாமலை	{ மெடுத்த கண்ணாரொளது
காண்கின்றன	{ பலவாறுக நடத்துகின்றவை	வேங்கடத்து	{ குளிர்தத சிறந்த திருவேங்கட
களும்	{ யான	உமபர் கழ்ப்பும்	{ மலையின்
கேட்கின்றன களும்	{ காணப்படுகிற செய்கை	சேன்குன்றம்	{ மேலுக்கத்தாரால் விரும்பப்
காணில்	{ களும்	சென்று	{ படுகிற உயர்ந்த சிகரத்தை
மாண்	{ கேட்கப்படுகிற சொற்களும்	பொருள் படைப்	{ போய் அடைந்து
இது எல்லாம்	{ ஆராய்ந்து பார்க்கு மிடத்த	பான்	{ (அக்குப்) பொருளிடும்
	{ வெளியுபசார மாத்திரமாம்;	கற்ற	{ பொருட்டு
	{ இந்த யி க் க உபசாரமெல்	திண்ணையு	{ (புகிதாக) அப்பயிந்த
	{ லாம்;—	அறிதோம	{ வலிமையின் செயல்(என்று)
			{ தெரிந்து கொண்டோம்.

* * *—தலைவன் பொருள்வயிற் பிரிதலைக் குதும்பாலயிந்த தலைவி தொழிக்குக் கூறல் இது. தேசாந்தரஞ் சென்று பொருள் சம்பாதிப்பதற்காக நாயகியைப் பிரிந்து செல்லுதல் பொருள்வயிற் பிரிவாம். (பொருள்வயின்—பொருள் மிமித்தமான என்றபடி.)

இங்கே ஒரு சங்கை பிறப்பதுண்டு;—எல்லாவற்றாலும் பரி பூரணமான ஒரு உத்தம புருஷனையே தலைவனாக நாட்டி நூலுரைப்பர் கவிகள்; அத்தலைவன் பொருள் சம்பாதிக்கும் பொருட்டு நாயகியைப் பிரிந்து தேசாந்தரம் செல்லப்பார்க்கிறானெனில், அவன் ஏழை என்று ஏற்படுமே; அன்னவன் தலைவனாக இருக்கத்தகாதே என்று சங்கைக ளு முண்டு. இதற்குக் கேண்மின்: பொருளில்லாதவனாய் பொருளீட்டுதற்காகப் பிரிகிறானென்பதில்லை; தனதுமுடி குரவரால் படைக்கப்பட்ட பலவகைப்பொருள்கள் கிம்பப் பெற்றள்ளவனே; அப்பொருள் கொண்டுதுய்ப்பது ஆண்மைத் தன்மையன்று என்று கருதித் தனது எல்லா ஜித்தமாய்ப் படைத்த பொருள் கொண்டு வழங்கி வாழ்வதற்குப் பிரியும் பிரிய இது—என்றுணர்க. தேவகாரிய முடி பித்ருகாரியமும் எவ்வாற்றிதமான பொருள்கொண்டு செய்தாலன்றிப் பயன்படா; நாயப் பொருளைச் செய்யுமாறு தேவர்களுக்கும் பித்ருக்களுக்கும் இன்புறுத்தாதாம். ஆதலால் அவர்களுய் இன்புறுத்தவேண்டிப் பிரிவது ஏழைமையென நாட்டாக்கென்க.

செல்வர்கிறைநக தம்பாகன் பொருள்வயிற் பிரிதற்குப் காரணம் கூறுகின்ற திருக் கொண்காறுமலையார் 'பொருள் வயிற்பிரிதலென்பது—ஆவர்களால் படைக்கப் பட்ட பொருள் கொண்டு இல்லறஞ்செய்தால் அதனால் வருபபயன் அவர்க்கு ஆம் அத்துணையவ்வுது சமசுஞ் ஆகாபையால் தப்ப பொருள்கொண்டு இல்லறஞ்செய்கற்குப் பொருள்தேடப் பிரியா நிறுதல்' என்றதற்காரணம்.

நாயகன் நாயகியைப் பிரிந்து செல்ல கிண்கூழும் பொறு அந்த நிலையை வாய்விட்டுச் சொல்லாமல் மறுபடியும் தான் திரும்பி வருவானவா அவன் கிண்கூழும் ஆற்றிக்கும் பொருட்டு அவளிடத்தில் சில பணவான செய்கைகளைச் செய்வது சில பணவான சொற்களைச் சொல்லு வதுமே உழக்கம். அவ்வது—அநிதற்கித்து அனைத்துக்கொள்ளுதல், ஓயாது முத்தமிடுதல், காலைப்பிடித்தல், கையைப்பிடித்தல், சூம்பிடுதல், அஞ்ஞாபிசெய்தல், உண்ணியிட்டு ஒரு கொடிப் பொழுதும் பிரியேன், பிரிந்தாலும் தரிக்கமாட்டேன் என்று சொல்லுதல் முதலியனவாம். இவ்விதமாகவே, பொருளீட்டுதற்பொருட்டுத் தலைகளைப் பிரிவக்கருதிய தலைமகள் தலை மகனிடத்திலே விவக்ஷணமான சில, செய்கைகளைச் செய்வதும் சில வார்த்தைகளைச் சொல்லு தலும் செய்ய, அது கேக்கித் தலைமகள் 'இதற்கு முன்பு அவர் இப்படிப்பட்ட செய்கைகள்

செய்ததில்லை, இப்படிப்பட்ட வார்த்தைகளும் சொன்னதில்லை; இப்பொழுது புதிதாகவே இவை கேள்வின்றை: இவற்றை ஆராய்ந்து பார்க்கில் இவை புறப்பூச்சாகத் தோன்றுகின்றன. இங்ஙனம் வரம்புகடந்த விதமாக இவர் செய்வதற்கும் சொல்வதற்கும் ஒரு கருத்து இருக்கவேண்டும்; அது எதுவாக இருக்கக்கூடுமென்றால், பொருள் சம்பாதிக்குமபொருட் சம்பாதிப்பிரிந்துபோக நினைத்ததாயிருக்கவேண்டும்; பிரிந்துபோக நினைக்கலராகில் இப்படிப்பட்ட புதிய செய்கைகளைச் செய்யவும் புதியவார்த்தைகளைச் சொல்லவும் நேரப்பட்டிருக்கின்றன. கிச்சயித்து அந்த கிச்சயத்து நாயகி வாய்கிட்டுச் சொல்லும் பாசுரமாகிறது.

இப்படிப்பட்ட வெறும உபசாரச்செயல்களை இன்று செய்யக் காரணகையாகே நிகர் அரியபெரிய ஒரு மலைக்குச்சென்று பொருள் தேடலுற்ற ஊக்கத்தைக் காட்டினவராயினர்; பிரிவுக்கு அறிகுறியாகவே இவை செய்கின்றனர் என்றாலாயிற்று. பொருளின் பொருள் பரிபிரயக்கருதிய இம்மனக்கொடுமை இவர்க்கு இயற்கைக் குணமன்று, எவ்விடத்திலே உத்தராக் கருத்துவந்த செயற்கைக்குணமென்பதைக்காட்ட 'கற்ற திண்ணனவு' என்றது. முன்பெல்லாம் நாயகன் தன்னினோக்கி 'என் செல்வச்சிறுமியே! என்னகு, நீயே பொருள், உன்னை விட்டுப்பெறவேண்டும் பேறு எனக்கு வேறுண்டோ?' என்று உபசாரமாகக் கூறியதையே இப்பொழுது பொருள் சம்பாதிக்கச்செல்ல நினைத்ததனால் பொய்யாகிற தன்மையை 'பொருள் படைப்பான் கற்றதிண்ணனவே' என்றதனால் கூறிய பரிஹாஸிததபடி.

'இங்ஙனம்' என்றதனால்—முன்பு இப்படி வரம்புகடந்த செயல்களில்லாமை விளங்குந் 'பயில்கின்றன' என்றதனால்—ஒருகால் செய்ததையே மீண்டும் பலகால் செய்வதும், ஒருகால் சொன்னதையே மீண்டும் பலகால் சொல்லுவதும் தோன்றும, 'பாண்குன்றாடர்' என்ற விடத்து, 'பாண்' என்பதைத் துணி முற்றாக கிறுத்தியுரைப்பதற்குன்றத்திற்கு அடைமொழியாகக்கியுரைப்பதும் உண்டு; முதற் பக்கத்தில், பாண்—பாணருடைய தொழில் என்றபடி. சனதீதம்பாடிப் புகழ்வோர்க்குப் பாணரென்று பெயர்; 'குறிகுறபாண்டிகள்' என்று வருவத பாட்டுக்காரரைக் கொள்ளலாம். அவர்கள் உடுக்கையைக் குறுக்கிக்கொண்டு 'தொப்பை தன்னது தொப்பை தன்னது' என்றிவை முதலாக மனப்பூர்வமாகவன்றி வெளிக் குச்சுச் சொல்லும் புதழுரைபோல, இங்கு, பொய்யாகச் செய்யும் உபசாரத்தைக் குறித்ததாம். இப்போது தலைவர் செய்யும் செய்கைகளும் சொல்லும் வார்த்தைகளும் வேஷங்கட்டியாதிகுறப் போலுள்ளனவேயன்றி உண்மையான அன்பு தூண்டச் செய்பவையல்ல என்றதாம். இனி இரண்டாம் பக்கத்தில், 'பாண்குன்றம்—(வண்டுகளின்) இசைப்பாட்டையுடைய மலை என்மலைகள் கிரம்பிய நாட்டுக்குத் தகவலுறியிருப்பது நாயகனுக்குச் சிறப்பாதலால் 'குன்றாடர்' எனப்பட்டது. ஸ்வாபதேசத்தில் சிலமகனுள் எம்பெருமானும் திருவதிகாரமில் திருக்கை கடமலை திருமாலிருந் சோலைமலை திருமயம்மலை முதலிய திருமலைகள் விளங்கப் பெற்றிருக்குத் தலைவனென்பது உணர்த்தக்கது. கூடுகொஞ்சர் என்னவே அடிகு குன்றநாடு என்றான் போலும்.

'மாண்குன்ற மேநதி தன்மாமலை வேங்கடத்து' என்றதனால்—ஒருமலையை மேமேநதி தம் ஒரு மலையின்மேல் கின்றும வையோசிடமாக உயர்க்க அக் காத்தருள்வன் எம்பெருமான் என்றதாம்.

குன்றமேந்தி' என்பதில், 'எந்தி' என்றது வினைபெச்சமன்று; 'தி' என்னும் கருத்தால் பொருள் விருதிபெற்ற பெயர்ச்சொல்; ஆனதுபற்றியே 'எந்தித்தன்' என இரட்டிக்கக்கூடிய உயர்திணைப் பெயரின் முன் வலி இயவபு.

உம்பர்நம்பும் வேங்கடத்துச் சேண்குன்றம்—எல்லாவலங்களிற்கும் நிற்பட்டதான பரமபதத்திலுள்ள கித்யஸூகிரகளும் விரும்பி விரைந்து வந்து தொழுவதற்கு ஸமீபமாகப்படி உயர்ந்ததும் கிறந்ததமாயுள்ள திருமலைச்சிகரம் என்றபடி. பரமபதத்தில் தாங்கள் அறுபடிகுற பாத்வு குணத்தைக் காட்டினும் திருமலையில எம்பெருமான் அறுபதிபிக்கிற ஸௌலப்ப ஸௌலப்பகுணம் கிறந்ததென்று ஆங்குள்ளார் இவ்விடத்தை விரும்புவதென்க. 'மலைமேல் எலிபிடிக்கவேண்டி என்னைப் பிரிந்துபோகக் கருதுகின்றீரா?' என்ற பரிஹாஸமும் இது தொனிக்கும். இப்பாசாரம் தொழியை கோக்கிக் கூறியதாகவுமாம், தலைவனை கோக்கிய முன்னிலைப்பாட்டுக்கையாகக் கூறியதாகவுமாம்; தலைமகள் பொருள்வயிற் சிவந்த தொழி தலைவன கோக்கிக் கூறியதாகவுமாம்.

ஆழ்வார் எம்பெருமானுடைய பிரிவை ஆற்றுக வஞ்சியிருந்த கிணியிலே தம்மை ஆற்ற வித்த அனபுடைய பாகவதர்கள் பின்பு பரிமபொருளைத்தேடிப் பெறும்பொருட்டுத் திவ்ய தேச யாத்ரையில் அபேசைஷ்யுடையராய்த் திருவேங்கடதங்கஞ்சுச் செல்லத்தொடங்கியதை அறிந்த ஆழ்வார் அவர்களின் பிரிவை ஆற்றுகமையால் அருளிச்செய்த வார்த்தை இது என்ன வாம் ஸ்வரூபதேசத்தில், ஆழ்வாரைப் பிரிந்து போகலுற்ற பாகவதர் இவரானுதிபெற்று விடைகொள்ளவேண்டி இவர்பக்கவிலே பலவாறு பணிந்து வணக்கத்தோடு சில வார்த்தை விண்ணப்பஞ்செய்ய, 'இது இவர்கள் பிரிவுக்கு அடியாம்' என்று அறிந்து, பொறுத்தருளாமல் 'இவர்கள் பணிவுகளெல்லாம் பாணர்செயல்போல வெளிக்காட்டாகவுள்ளன; இதன் அடிப் பாயம் அறிந்தோம்' என்பது முன்னடிகளில் உறையும். இப்பாகவதர் "வேங்கடத்தைப் பத்யாக வாழ்வீர்கள்" என்கிறபடியே திருமணியை இப் பாகக்கொண்டு வாழ நினைத்தவர்களாதலால் இவர்களைக் குன்றநாட ரென்கிறது.* குன்றமேந்திக் குளிர்ப்பழை காத்தவன் சென்றசேர் திருவேங்கடமாமணியிலே திகரிவமார் முனிக்கணங்கள் விரும்பும் உயர்ந்த சுகாததைச் சென்று சேர்ந்து அங்கு வைத்தமாகிதியாம் மதுருதனைப் பெறுதற்குத் துணிந்த அணிவே இது என்பன பின்னடிகள்.

பாகவதரோடு கூடியிருக்கும் இருப்பொழிய வேறு எம்பெருமானுக்கத்தருளின திவ்ய தேசத்துக்குப் போகவினைப்பதம் தவறு என்று பாகவத ஸஹவாஸத்தின் சிறப்பு இப்பாட்டால் வெளியிடப்பட்ட தென்றறிக.

...

...

....

(அ)

தின்புஞ் சுடர்துதி நேயியஞ்செல்வர் * விண்ணுடைய
வண்டி மணிவல்லி யாரேபிரிவார்தாம் * இவையோ
கண்புங் கமலங் கருஞ்சுடராடி வென்றுத்தருமி
வண்புங்குவளை * மடமான் விழிக்கின்ற மரபிதேயு.

(ஆ)

திண்	வலிய	இவையோ கண்	{ இவளது கண்கள் கண்களாக மாத்திரமிருக்கின்றனவோ?
கூ	அழகிய	கூ கமலம்	{ தாமரை மலர்களாய்
சுடர்	ஒளியுள்ள	வண் பூ குவளை	{ அழகிய செக்கழு நீர் மலர் களுமாய்
துதி	கூர்மையை யுடைத்தான	மா இதழ்	{ பெரிய இதழ்களை யுடைய வையாய்
நோடி	திருவாழியை யுடைய	கரு சுடர் ஆடி	{ கரிய (ஆஞ்சனத்தின்) ஒளி னைய அணிந்து
அம் செல்வர்	{ அழகிய எல்லா ஐசுவரியம் களை யுமுடைய எம்பெரு மானது	வெண் மதறு	{ கம்மைப் பிரிதலாற யுமையா லுண்டான கண்ணிராகிற) வெளுத்த முத்துக்கள தோன்றப்பெற்று
விண் காதி அனைய	பரமபதத்தை மொத்த	அருமபி	{ மடப்பத்தையுடைய மான் போல கோக்குகின்றன.
வண் மணி பூ	{ அழகிய கிழங்க பூங்கொடி	மடமான் விழிக	
வல்லி	{ போன்றவளை	கின்ற	
மாரே பிரிபவ தாம்	எவர்தாம் பிரிய வல்லவர்?		

[எவரும் பிரிய வல்லரல்லர்!]

(ஏனெனில்!)

***—நாயகன் நாயகியை விட்டுப் பிரியவெண்ணுமாயைக் கூறுப பாசரம் இது.

கெழப்பாட்டிற சொன்னபடி, நாயகன் பிரியப் போகிறான் என்பதைக் குறிப்பாலறிக நாயகி கூடியிருக்குமக கிணியையிலுட இனி நேரும் பிரிவை கோக்கி ஆற்ற மாட்டாமல், பிரிகத பின்பு உண்டாகவேண்டிய வஞ்சத்ததை அப்போதே அடைந்திட, அவ்வெழும்பும் வேறுபாட்டையுங் கண்டு திரியமாட்டாத நாயகனுடைய உட்கோளான வார்த்தையெனக.

கையுந் திருவாழியுஞ்சேர்ந்த சேர்த்தியாலுண்டாகும் அநாதையுடைய எம்பெருமா னுடைய பாமபதம்போலச் சேர்ந்தவர் பிள்ளவொண்கைபடி எல்லையிலாத ஆனத்ததைத் தா லவவளவாய்க் கொடிபோன்ற இந்த நாயகியை யாகாரம் பிரிகதுபோகக்கூடும்; மனிதர்க்கு உரிய விவேகமுடையார் பிரியமாட்டார். ஏனென்கில்; இவனுடைய கண்ணுழைக்கக் கண் டால் இதைவிட்டுப் பிரிந்துபோக யார்க்கேனும் மனம் வருமா? இவளது கண்கள் மற்றையோருடைய கண்கள்போல ஸாமான்யமாக இருக்கின்றனவோ? செல்வரி கிதறுதலில்

செந்தாமரைப் பூவையொத்தப், கடைச்சிவப்பில் செங்கழுநீர் பலையொத்தப், (அல்லது கருநிறத்தில் கருநெய்தல் பலையொத்ததும்) நான் பிரிந்துப்பாக முடியாதபடி அழகியதாக கோக்கி என்னைக் கண்ணுக்களையில் படரான் விழியையொத்ததும் பேய்இறை வீழ்இறைகளில் பெரிய இகழ்க்கை யொத்ததும் எனவஞ்சன்ற கண்கள் என்னு பிரிவை கினைத்த மாதிரித்திலும் முத்தரும்பினுற்போலே கண்ணீர் பெருகப் பெறுகின்றனவே! இப்படிப்பட்ட நிலைமையை இவை விடாது கண்டுகொண்டிருப்பதேயன்றே கண் படைத்ததற்குப் பலன் ; அப்பலனைப் பெறுது பிரிந்துபோக அறிவுரை யார் கினைப்பரோ ? எனறதாயிற்று.

திருவாழியாழ்வான் ஆதிதகோடியில் அந்நயித்துப் பனகவர்க்குக் கொடுமைபுரிதல் பற்றித் 'திண்' என்னும் அன் மொழியும், ஆபாணகோடியில் அந்நயித்து அன்பர்க்கு இன்பம் விளைதலுபற்றி 'த' என்னும் அன்மொழியும் அடிவந்து இடப்பட்டன. 'வண்ண மணிவல்லி' என்கிறது ஆழ்வார் தன்மை. ஆசார்யஹருதயத்தில் இரண்டாம் பிரகாரத்தில்— "விதையை தாயாகப் பெறும்" இப்பாதி சூர்ணிகையில் "மணிவல்லிப் பேச்சுவாதேறிடகை" என்றருளிச் செய்தது காண்க.

'மாபிதழி' என்ற சிவந்த அதரத்தின் தன்மையை வியாததாகவுட உரைக்கலாம். அன்றி, 'சிறந்த அகத்தையுடையாய்!' என விளியாகக்கொண்டு முறைக்கலாம். அப் போதி, வல்லி' என்றது முன்னிலைப் படர்க்கையாம்.

கீழ்ப்பாட்டில் பிரிய கிளைத்த பாகவதர்களை நீங்கமாட்டாமல் வருந்திய ஆழ்வாரது தன்மையையும் ஞானமிசூதியையும் கண்டு பிரிய மாட்டாமல் அப்பாகவதர் கூறும் வார்த்தை இதற்கு ஸ்வாபதேசராகத்தமாகும். ஆழியஞ்செல்வனை எம்பெருமானுடைய பாம்பாகப் போல அகத்தில் பேரின்பம் தருகின்றவராய், "கொல்கிதடியோடுங் கொழுந்ததேபோன்றதே மால்தேடியோடும் மனம்" என்கிறபடியே ஒரு கொள்கொமைபையே, அளவிதிற்குங் கொடிபோலப் பாதாங்கிரியே வடிவாயிருப்பவரான இவ்வாழ்வரை ஞானிகள் விட்டிட்டுப் பிரிய கினைப்பார்களோ? என்கிறது முன்னடிகளால். [இவையோ கண்!] இவருடைய ஞானம் மற்ற உலகத்தாருடைய ஞானம்போல்வதோ? அன்று; இது பாம்பல்லக்ஷணம்.

[பூக்கமலங் கருஞ்சுடராடி.] இவருடைய ஞானம் செந்தாமரை கிறத்தவளான பெரிய பிராட்டியையும் அஞ்சன வண்ணனான எம்பெருமானையும் லக்ஷியமாகக் கொண்டு தம்மையா புள்ளது என்கை. வெண்முத்தருப்பி. இவருடைய ஞானம் சுத்தத்துவகுணமயமானது. எம்பெருமானையனுபவித்தலால் ஆனந்தகண்ணீர் பெருகப் பெற்றது என்றமாம்.

'யாரே' என்றதில், 'யார்' என்ற வினா எதிர்மறை சூறித்தது; ஏகாரம் வாக்கியாலக் காரம். முதது—முத்தப்போன்ற கண்ணீரைச் சொல்லுதலால் உவமையாகு பெயர். 'மான் விழிக்கின்ற' என்றது—மான்போல் விழிக்கின்ற என்று பொருள்படுதலால் உவமைத் தொகை. விழிக்கின்ற—அச்சரீதியை பெருக பலவின்பாவ முற்றம்; விழிக்கின்றன என்ற படி. 'மாபிதழி' என்பதில் மா என்பது மரிச்சொல்லாதலால் அதன்முன் யகாரத்தோன்றிற்று. "இடைபுரி வடசொல்லியம்பிய கொளாதவும்" (கண்ணால்) என்ற புணரியல்களுக்குப் புற னடைச் சூத்திரம் காண்க.

...

...

...

...

(க்)

மாயோன் வடதிருவேங்கடகரட * வல்விக்கோடிகார்
கோயோ வுரைக்கிறுங் கேட்கின்றி னுரையிர் * நுமது
வாயோ வதுவனந் வல்விக்கோயேறுங் கிரியுமெளரும்
ஆயோ வநிநொண்டையோ * அறையோ விதறிவரீதே.

(கடி)

மாயோன்	{ ஆச்சரியமான குணசேஷன்	{ (என் னு டைய) காதல்
	{ தங்களை யுடையது என கோயோ வு உரைக்கி	{ கோடையோ (கீ ல்கு ள
	{ பெருமானது	{ ளும் கேட்டுந்றி
உடநுழைந்ததம்	{ வடதிருவேங்கட மலையை	{ தாயோ அறிவாவிட்டாது
நாட	{ இடமாக வுடைய	{ என சொன்னாலும் கேட்
	{ பூக்கொடியோன்ற இளம் நுமது	{ கிறிஸ்து;
வல்லி கொடிகார்	{ கொண்டி	{ உத்தரூடைய
	{ வாயோ	{ உடைய அருகோ?

தள்ள தென்றால் வடக்கிலுள்ளதென வேண்டி நிறே. தமிழ்நாட்டுக்கு வடக்கெல்லையாதல்
தோன்றக் கூறியதாமாம். ஆத, முதலடியால் திருவெழில் புனக்காக்கின்ற ராயகி
தோழியையும் ராயகன் விளித்தாணயிறு.

விளித்து, மேற்சொல்லுகிற வார்த்தை ஏதென்றிவ்; காதல் நோயில் தான் அகப்பட்டு
வருத்தவதைக் குறிப்பிடும் வார்த்தையாம். எனது பிரிவால் நீங்கள் சோவுபடுகிறீர்கள்; நோவு
படுகிறவன் நாணுயிருக்கிறேன், சோவுபடுவேன் நீங்கள் வினாவதென்ன முண்டோ? இவ்வீ; நான்
படும் நோயை நானே சொல்லிக்கொண்டாலும் அந்தோ! காது கொடுத்தக் கேட்கின்றி
ரில்லையே! எனது நோயை நீங்கள் பரிஹரிக்கவேண்டா; காதுகொடுக்கக் கேட்பதே போதமே
என்கிறது இரண்டாமடியால்.

'கேட்கின்றிலீர்' என்றதனால், கேட்பது மாத்திரத்தையும் தான் பயனாகக் கருதியதை
தோன்றும். [கேட்கின்றிலீர் உரையீர்] "கேளாதவர்களைச் சொல்லீர் என்கிறது ஆசையின்
யிகுதி யிருந்தபடி" என்பது பெரியவாச்சான் பிள்ளை வியாக்கியான பூதி ஸங்கீ. திவ்யப்புவன்
காப்பவர் கிளி முதலிய பறவைகளை வெருட்டும் பொருட்டு வாய்திறந்து ஆயிடுகிற குரலொலி
டைக் கேடும் அவர் வாயினழகைக் கண்டும் தான் எடுபட்டதைப் பின்னடிகளில் வெளிப்பிடு
கிறபடி:

கிளியும் எள்கும் ஆயோ!—இவர்கள் கூறும் ஆயோவென்கிற சொல்லைக் கேட்டுக் கிளி
கள் அஞ்சிப் பிள செல்லின்றன வென்க. கிளிகள் தாம் கொஞ்சிக் கூறஞ் சொல்லும்
இவர்களது குரலொலிக்கு ஈடாகாதென்று அவை தாம் நாணுதலும் தோன்றும். "கிளி
யும் வேள்கும்" என்ற பாடமு முண்டு. இவர்களுடைய சொல்லுக்குத் தோற்றிருப்பது
தனக்கும் கிளிக்கும் பொறுத்தனமையாதல் பற்றி 'வல்லியேனுங் கிளியும் எள்கும்'
என்று சேர்த்துச் சொல்லப்பட்டது. இப்படிப்பட்ட காதல் நோயில் தான் அகப்பட்டு
வருத்தவதை 'வல்லியேனு' என்ற சொல்லால் காட்டுகிறபடி. நான் வருத்தப்படுவது
எனக்குத் தெரியாதே யன்றி இன்ன காரணத்தால் வருத்தப்படுகிறேன் மென்பது எனக்
குத் தெரியவில்லை. காரியம் தெரிந்ததே யொழியக் காரணம் தெரியவில்லை. இன்னது
காரணமென்பதை நீங்கள் சொல்லுங்கள் என்கை. 'இச்செல்லச் சிறுமியைப் பிரித்த
லால் வருத்துகிறாய்' என்று தொழியின வாக்கினால் வெளி வரவேண்டுமென்று எதிர்பார்ப்பவனாத
வரல் அக் காரணத்தைத் தான் வெளியிட்டிவன். இது ஒருவகைச் சமத்கார வர்க்கு. 'நுமது'
என்றதை ஆயோ, தோண்டையோ என்றவற்றோடுங் கூட்டுக. மாயன் என்பது மாயோன் என
னகையிறு அயல் அகாய் ஒவாயிறு. நாட—நாடு என்பதன் மேற்பிறந்த குறிப்புப் பெய
சொச்சம்.

'அறையோ' என்றது முறையிடுதலைக் குறிப்பிடுஞ் சொல்; இவர்களது வார்த்தையைக்
கேட்கையில் கிருப்பததால் முறைபட்ட சொல் என்றாவது, நோயின் காரணமறிய வொண்ணு
மையால் முறையிட்டுக் கூடும்வார்த்தை யென்றாவது கொள்ளலாம்.

ஸ்வாபதேசத்தில்—ஆழ்வாசைப் பிரியமாட்டாத அன்பரான பாகவதர் அவரது அய
லவ விளக்கத்திலும் அருளிச்செய்யும் வாய் மொழிகளிலும் எடுபட்டுச் சொல்லுகிற வார்த்தை
இது என்று கொள்க. [சுயோன் கூட திருவேங்கட நாட வல்லிக்கொடிகாள்!] அற்புத ஆன்
எம்பெருமான லோக ஸமாபூஷணர்த்தமாகப் பாமபதத்தை விட்டுத் திருமலையில் வந்து நிற்குற
நீர்மையை நாடுகின்றவருட கொடிபோல் பாரதந்திரிய ஸ்வரூபத்தையுடையவருமான ஆழ்
வாரே! என்று ஆழ்வாசை விளித்தவாறு. பதறுவசகம் கௌவகதோற்ற, [சோயா யுகை
கிலும கேட்கின்றிலீர்.] உம்மிடத்து அன்பு யிகுதியால் நாங்கள் படும்பாட்டை விண்ணப்பஞ்
செய்தாலும் (உமது பாவசததால்) கேட்கின்றிலீர்கள். [நுமது வாயோ இதயாதி.] உம
முடைய திருமுக மண்டல மலர்ச்சியோ? அதவல்லாமல், உமமைப் பிரிந்துபோக முடியாதபடி
கட்டுகிற வலிய பாசபந்தத்தையுடைய யாழும் பைக்கிரிவண்ணனான எம்பெருமானும் எடு
படும்படியான உமது சொற்போக்கோ? அப்படிப்பட்ட சொற்களைக் கூறும் வாயிதழ்களோ?
(அல்லது குரலோசையோ!) எம்மை தெகிழ்ச் செய்யும். இவை தனித்தனியே வருத்தச்செய்யுந்
தனமையனவாதலால் இவற்றில் எம்மை வருத்துவது இன்னதென்று பகுத்தறிதல் அரிது; நீர்
தாமே இதனை நிச்சயித்துச் சொல்லீர் என்றதாயிற்று. (11)

அபிமான யாரின்று கரின்சுந்நன் * கண்ணன் விண்ணையாய்!
பெரியன காதம் பொருட்கோ பிரிவேன * ஞானமேயுத்த
சூரியன் வொன்றுத்தும் பைபொன்றுமேந்தி போரோதுடங்கைப்
பெரியன கெண்டைக்குளம் * இவையோ வந்து பேர்கின்றவே. (கக)

பரம இன்று காண்	நாம து பொழுது பார்த்து	(அவ்வளவிலே)
கின்றன	கின்றவை	
அபிமான	{ உலகத்திலே வேறு எங்கும் பாப்பதற்கு) அருமை யானவை;	{ ஞானம் எய்தற்கு உரியன
கண்ணன் விண்ணையாய்	{ எம்பெருமானுடைய பரம பதம்போல அனவற நான் கெண்டை குளம் பம் தருவானே!	{ பெரியன இவை
பெரியன காதம்	{ அநிகழாக்களான பவதாதம் களில்(அவாவர்கள்) பிரிந்து போவதானது	{ ஒள முத்தும் னை பொன்னும் எங்கி
பொருட்கோ	{ பொருள் சம்பாதிப்பதற் காகவோ?	{ (பிரிவாற்றாமையால் வந்த கண்ணிர்த் தளிகளாகிய) அழகிய முத்துக்களையும் (பசலை நிறமாகிய) பசும் பொன்னையும் கொண்டு (என்முன்னே) வந்து உலர்வு கின்றன;
என	{ என் னு யான் (பொதுப்படை யாக உலக கிழ்ச்சியைப் பற்றிக்) கேட்க,-	{ வந்து பேர்கின்ற இது என்ன வியப்பு!.

***—காதலன் கம்மைப் பிரிந்துபோகப் போகிறானென்றுணர்ந்த காதலி அப்பிரிவுக்கு ஆற்றாது வேறுபாட்டைய, அதனைக்கண்ட காதலன் உணர்த்கும் பாசுரமிது. கீழ் எட்டாம் பாட்டில், நாயகன் பொருள் சம்பாதிப்பதற்காகத் தேசாந்தரம் செல்ல நினைத்திருந்தபடியை நாயகியானவள் குறிப்பாலறிந்து கூறியிருக்கிறாள். அது நிற்க, பொருள்படைப்பதற்காக நாயகியைப் பிரிந்து போகவேண்டுமென்றெண்ணிய நாயகன், அவளோடு சொல்லாமல் சடக்கெனப் பிரிந்தாலும், அல்லது, 'தேசாந்தரம் போகப்போகிறேன்' என்று சடக்கெனப் பிரிவைத் தெரிவித்தாலும் அவள் மரணபரந்தமான கஷ்டத்தை யடைந்திருவனெனக்கருதி, அவள் ஆற்றாதுமாறு கொஞ்சங்கொஞ்சமாகப் பிரிவைத் தெரிவிக்கத்தொடங்கி, லோகாபிராமமாகப் பல பிரஸ்தாவங்கள் பண்ணுமடைவிலே 'உலகத்திலே பொருள் சம்பாதிப்பதற்காகப் பிரிந்து தேசாந்தரம் போகிறதென்கிற ஒரு விஷயம் உண்டு' எனப் பொதுப்படையான ஒரு ப்ரஸ்தாவம் எடுத்துக்கூற, அவள் அது கேட்டவுடன், 'இப்போது இவர் இவ்விஷயம் பிரஸ்தாவித்தது வெறுமனல்ல: இது லோகாபிராம வார்த்தைகளிற் சேர்க்கதல்ல; கம்மைப் பிரிந்து போவதற் காகவே இது அவதாரிகையாகக் கூறின கூற்றுபிறுக்க வேண்டும்' என நினைத்து, பிரிவு உண்டாய்சிட்டதாகவே நினைத்து வருத்திப் பிரிவாற்றாமையாலுண்டாகும் பசப்பென்கிற நிறவேறு பாட்டையடைந்து கண்ணுள் கண்ணீருமாயிருக்க, அதைக்கண்ட நாயகன், நாம் பிரிந்துபோவதாகச் சொல்லாதிருக்கவும் வெறும் வார்த்தையிலே நமது உட்கருத்தைத் தெரிந்துகொண்ட இவளுடைய கிணைம இப்படியாயிற்றே! என்று ஆச்சரியப்பட்டுத் தோழியை நோக்கிக் கூறியது என்றாவது நெஞ்சை நோக்கிக் கூறியது என்றுவது கொள்க.

இதுவகையில் நான் உலகத்தில் எத்தனையோ ஆச்சரியங்கள் கண்டிருக்கிறேன்; ஆனால் இன்று காணும் ஆச்சரியம் என்றைக்குக் காணமுடியாது என்ற அடங்காவிப்பத்தோற்றம், பாசுரம் தொடங்கும்போதே 'அபிமான யாரின்றுகாண்கின்றன' என்கிறான் தலைமகன். மேல்முழுதும் அவ்வாச்சரியமே விவரிக்கப்படுகின்றது. ஸாமாந்யமாக உலககிழ்ச்சியை நான் பிரஸ்தாவித்த மாதிரிததிலும் இவள்,தன்னைப் பிரிவதற்காகவே நான் இவ்வார்த்தை சொல்லுகிறதாகவும் அதற்குமேல் பிரிவும் நேர்ந்துவிட்டதாகவும் நினைத்து விவாஷணமான விவாதத்தை அடைந்திட்டானே, இதனின் மிக்க ஆச்சரியமுண்டோ என்கை.

'உன்னை நான் பிரிந்துபோக ஒருகாலும் முடியாது' என்பது விளங்க 'கண்ணன் விண்ணையாய்!' என்று நாயகியை நான் விளித்துச் சொல்லியிருக்கவும் இவள் பிரிவைச் சந்தித்தாளே! என்று உள்குழைக்கின்றமையறிக. எம்பெருமானுடைய பரம பதத்தையடைந்த

வர்கள் அதனைவிட்டுப் பிரிவொண்ணாததுபோல இவனை மடைத்தவர் பிரிவொண்ணாது, சொன்னபடி.

பெரியனகாதம் பொருட்டுகோரினது என—'பொருட்டுகோ' என்றவடதது 'பு' என்பன விலுவாகவும் கொள்ளலாம், தெரிந்தியாகவும் கொள்ளலாம். 'உலகத்தில் காதுவர் யாதி களை விட்டுப் பிரிந்து தனிபாந்தாய்க்கட்டுச் செல்லுகின்றனரே, இப்பொருள் சம்பாதிப்பதற் காகப்போகிற போக்குகோ, என்று தான் நாயனியைக் கெளகிகேட்டதாகவும் கொள்ளலாம்; பொருள் படைப்பதற்காகத்தான் அவரவர்கள் தனிபாந்தாய்க்கட்டுச் செல்லுகின்றனர் என்று உலக விகழ்ச்சியை எந்தவித உயர்ந்ததாகவும் கொள்ளலாம்.

ஞாலமெத்தற்குரியன—உலக முழுவதையும் நிலையாகப் பெறுதற்கு உரியவை என்று முறைக்கலாம்; உலகமெல்லாம் ஆசைப்படுவதற்கு உரியவை என்றபடி. ஒண்முத்தும் மைம் பொன்னுமெந்தி—கண்ணீர்ப்பெருக்கு மததாயும், பசுநீரிற் பெண்ணாகவும் கூறப்பட்டன வென்க. எனவே, ஆகுபெயர். பசுநீரிற் பெண்ணிறமா பிறுக்குமென்ப. "பொன்னுலாம் படலை பூத்தனமென்றோன்" என்ற நிறுமங்கையாழ்வார் பாசாநுங்காண்க. பசுநீரித தைப்பற்றிக் குறுந்தொகையில் ஒரு செய்யுளுண்டு; அதாவது—"ஊறுண்டேணி யுண்டிதைத் தொக்க பாசியற்றே பசுநீ, காதுவர் தொடுவுழித் தொடுவுழி நீங்கி விடுவுழி விடுவுழிப் பாதத லானே" (399) என்பதாம்; இதன் பொருள்:—ஊரிலுள்ள யுனங்களுடைய நீருண்ணப்பெறுகிற கேணியினுள்ளே படர்ந்துவிட்க்கும் பாசியோன்றது பசுநீரிற்; தண்ணீரில் நாம் கையைத்தோ மாகில் கைப்பட்ட விடங்களில் பாசிகேற்கும்; கையை எடுத்துவிட்டோமாகில் அவ்விடமெல்லாம் பாசியுழிக்கொள்ளும்; அதுபோல, கணவனுடைய கைபடுமிடங்களில் பசுநீரிற் நீங்கும்; அணைத்த கைநெகிழ்த்தவாறே அப்பசுநீரிற் படரும்; ஆதலால் பாசியோன்றது பசுநீரிற் என்றபடி. (தொடுவுழித்தொடுவுழி—தொட்டவிடங்கள் தோறும். விடுவுழி விடுவுழி—விட்ட விடங்கள் தோறும். பாததலான்—விபாபிக்கிறபடியினாலே.)

'கெண்டைக்குலம்போன்ற கண்கள்' என்னவென்றுவிடதது உபபேயத்தைச் சொல் லாமலே உபமானத்தைமாதிரிய சொன்னது முறையுடை. குளிர்ச்சியாதும் பிளிர்ச்சியாதும் ஒதிதலாலும் மதமதப்பாலும் கண்கள் கெண்டை மீன்போலும், கெண்டைக் குலமென்றாகக் குலக்கெண்டையென மாற்றியதைதது, உயர்ந்த சாதிக் கெண்டையின் எளவுமார், இவைபோ =ஒ—விப்பிடைச்சொல். பொருளாட்டுதற்காகப் பிரிந்துபோவதைக் கூறத்தொடங்கின என் முன், பார்த்த கண்கள் உலகை விலைபெறாதக்கவையாய்ச் சிறந்த முததைப் பொண்ணும், உதி யவது எதிர்த்து 'பு' பொருட்டாகப் பிரிந்துபோகவேண்டாம்; முத்தம் பொன்னுமாய்விடும் பொருள்கள் உனக்கு உரியவையே காண்' என்று கூறுகின்றன போன்றன என்பதற் றோன்றும். பிரிவை நினைத்தமத்திதத்தில் கண்ணீரும் நிறவேறுபாடுபாடுந்ந்த இருப்பும்புங்ங தாக ஒரு முத்தனியையும் பொன்னினியையும் கணிகாட்டுபாலக தனக்கு ஒரு அரு குணத்தெனபது தோன்ற 'நான் முத்தம் மைம்மென்னு மேந்தி' என்றுஎன்னவாமாம்.

குடங்கை—'குட' என்பது 'பொருட்' குட' வென்பதும் உரையை உணர்த்துவதோ டுமே சொல்லாதலால் 'உலகத்தை' எனப்பொருள்பட்டுச் சொல்லுகையைக் குறிக்கும். குடங் கையென விரிக்காத குடங்கைபென மெலிடுகதற்குக் காரணம் உரிச்சொற் புணர்ச்சி யாதலே. "இடைபுரி வுடசொலி வியம்பெ கொளாதயும்" (நன் னாக) இப்பாதி. கண் ணுக்குக் குடங்கை உலகையாதல் ஆக்குதியில் என்க. ஓரோ—ஓ—அசை. மேற்கின்ற - வினைமுற்று; அன்சாரியை பெறவில்லை.

வாயபதேசம்:—ஆழ்வாரைப் பிரிந்து தீவ்யதேச யாததிகை, போகக்கூடிய பாக வதா தமது பிரிவைப் பொறுக்கமாட்டாதபடியான அவருடைய ஞானவிசேஷத்தைக் கண்டு கூறுதலாம். [அரிபன யாமின்று காண்கின்றன] இவருடைய ஞானவிசேஷம் வெறு எவ்விடத்திலும் காணமுடியாது. [கண்ணன் விண்ணாயாய்!] எம்பெருமானுடைய பரம பதம்போல அளவற்றத பழிமைமையையும் அந்தமில் பேரின்பமளித்தலையும் பிரார்த்தனைப் பந்த மில்லாமையையும் என்றும் வேறுபாடில்லாத இயல்பையும் உடையவரே! என்று ஆழ வாரை விரித்தபடி. [பெரியன காதும பொருட்டுகோ பிரிவென] பரம்பொருளாகிய எம் பெருமானே வேகிக்கும்பொருட்டு நெடுந்தூரம் தீவ்யதேச யாத்திரை செல்லுதலுண்டு என்று யாம் ப்ரஸ்தாவம் செய்தவளவிலே, [ஞாலம் எய்தற்குரியன] எல்லா வுலகங்களையும் வேண் டிய வேண்டியவாறு பெறுதற்கு உரியவையும். (அல்லவ) உலகத்தாறையெல்லாம் வசப்

படுத்த வல்லவையும். "உலக மென்பது உயர்ந்தோர் மாட்டே" என்பவாதலால் விசேஷ ஞானமுடைய வைஷ்ணவர்களெல்லோரும் அநுபயிக்கத்தக்கவை என்னவுமாம். [ஒன்முத் தும பைம்பொன்று மேந்தி] சுத்தஸத்வகுணத்தையும் ஒளிமயமான எம்பெருமான் வடிவதையும் தன்னுட் கொண்டவையும். [ஒரோ குடங்கைப்பெரியன்] கைகளால் மொண்டெடுத்த அநுபயிக்கும்படி அன்பர்க்கு எளியவையும், (அல்லது கைவசப்பட்டவையும்.) [கெண்டைக்குலம்] எம்பெருமானது மதஸ்யாவதாரத்திலே இறங்கி ஈடுபட்டுத் தம்மயமானவையும் ஆகிய [இவை] ஆழ்வாரது ஞானத்தின் வகைகள், [வந்து பேர்கின்ற] பரவிவந்து (சீரிய வொண்ணாதபடி) ஆசையை மூட்டுகின்றன.—ஓ—இஃ என்ன வியப்பு. பிரிவென்று ஒன்று உலகத்தில் உண்டென்னுமளவில் பூரிவைஷ்ணவர்களின் சீரிய தமக்கு ஒருகால் நேர்க் திடுமோவென்று வெருவும்படி ஆழ்வார்க்கு அவர்கள் விஷயத்திலுள்ள சீரிவாற்றுகை இப்பரட்டால் விளங்கின்றும். (கக)

பேர்கின்றது மணிமாமை பிறங்கியள்ளற்பயலை*

ஊர்கின்றது கங்கு லாழிகளே *இதெல்லா மினவே

சர்கின்ற சக்கரத்தெம்பெருமான் கண்ணன் தண்ணந்துழாய்

சார்கின்ற கன்னஞ்சிறு *தத்து போன தனிவளமே.

(கஉ)

மணி மாமை	(எனது) அழகிய கிறமானது எம்பெருமான்	{ எனது தலைவனுள் கண்ண
போகின்றது	விதாரப்படை மின்றது ;	{ கண்ணன்
பிறங்கி அள்ளல்	{ விளங்கி அடர்தலை யுடைய	{ பிரானது
பயலை	{ பயலை கிறமானது	{ குளிர்ந்த அழகிய திருத்தழா
ஊர்கின்றது	மேன்மேல பரவாமின்றது ;	{ பிலே
கங்குல்	இராப்போது	{ சார்கின்ற ஆசைப்பட்டுச் செல்கிற
ஊழிகளே	{ அனேக கறமக்களாக கின்	{ கல் கொஞ்சுகள்
	{ மது ;	{ (எனது) கல்மேனம்,
இது எல்லாம்	{ இத்தன்மையுள்ள இவை	{ (தான் செல்கிற போது
இனவே	{ பெய்லம்,	{ எனக்குக்) கொடுத்தவிட்டுச்
சர்கின்ற சக்கரத்த	{ (கொடியாரை) அறுத்திடுகிற	{ சென்ற
	{ திருவாழியை யுடைய	{ தனி வளமே
		{ ஒப்பற்ற செல்வங்களாம்.

* * *—நாயகன் பிரியப்பெற்ற நாயகி தன் ஆற்றுகைகளை நெஞ்சொடு கலாய்த்தல். அன்றியே, பாங்கியை நோக்கித் தலைமகள் தன் ஆற்றுகையைச் சொல்குது இளங்கவு மாம். மாதர்க்கு இளமைப் பருவத்திலுள்ள ஒளிபெற்ற கிறம் மாமை எனப்படும். தனது மேலாகிறத்தைத் தானே 'மணிமாமை' என்று புகழ்ந்து கூறுதல் தற்புகழ்ச்சி யாகாதோ வெனின், ஆகாது ; கன்கிறத்தை அவன் புகழும் விதத்தாலே சொல்லுவதெனக், நாயகனைப் பிரிக்கதனாலே என்னுடைய மேலாகிறம் மாறிப்போயிறென்றவாறு.

பிறங்கி அள்ளல் பயலை ஊர்கின்றது—பசுநிறமானது அடர்ந்துகொண்டு மேன்மே லுடைய பருவத்தொடங்கிறது என்கை. (பசுநிறத்தைப் பற்றி கீழ்ப்பாட்டினுளாயிற் காண்க.) 'அள்ளல் பயலை' என்று பசுநிற வண்டினிற் தன்மையைக் குறிக்குமாறு கூறு வாக கங்குல் ஊழிகளே—நாயகனோடு கூடியருக்குள் காலத்தில் ஒரு நொடிப் பொழுதாகக் கத்திற இரவு சீரிவுகாலத்தில் கல்பகோடிகாலமாக நீள்கின்ற படியைக் கூறியவாறு. 'இதெல்லா மினவே, என்றதனால், அன்றில் தென்றல் திங்கள் கடல் சூயில் முதலியவை வருத்துவனவாதலால் கொள்ளப்படும்.

சார்கின்றசக்கரத் தெம்பெருமான்—ஆசிரித விரோதிகளான அஸுரரகஷஸர்களை அறுத் திடுகிற திருவாழியையுடைய பெருமான் எம்பெருமான் என்றும், கையுத்திருவாழியுஞ் சேர்ந்த சேர்த்தியிலுலாங்கிய அழகைக்காட்டி என்ன வருத்தகின்ற பெருமான் என்றும் உரைக்கலாம். 'பிரதிகூலகர ஆண்மையாலே கொல்லும்; அங்கூலரை அழகாலே கொல்லும்' என்ற பெரியவாச்சான் பிள்ளை வியாக்கியான வாக்கியத்தின் கவை காண்க.

கண்ணன் துழாய் சார்கின்ற நெஞ்சு—'அவனுடைய ஸம்பந்தம் பெற்ற திருத்தழா யோடேயாவது எமக்கு ஸம்பந்தம் கிடைத்ததே!' என்று! இதனை ஒரு பெரும்பேறுகக கருதி ஈடுபட்ட நெஞ்சு என்க. 'சார்கின்ற' என்றதனால்—விடைக்கும், கிடையாது என்று ஆராயாது.

பதவிமூல்தமை தோன்றும். நல்நெஞ்சு = உடையவனாகிய தன்னை வருந்தமிட்டு நாயகனிடஞ் சென்ற மிக்க வேட்கையைபுடைய நெஞ்சு என்றவாறு. அண்ணைப் பொருளாகவும் புருமைப் பாலாகவுமுள்ள நெஞ்சை 'நெஞ்சினார்' என்று உயர்நினையாகவும் பன்மைப்பாலாகவும் கூறியது கோபத்தினாலென்க: கிணையால் வருவனமதி; மகிழ்ச்சிமிகுல் சிறப்பித்துச் சொல்லுகிறு சென்னவுமாம்.

தத்துபோன தனிவளமே—மாமையிழந்தது முதலியவற்றை 'வளம்' என்றது விபரீத லக்ஷணை. ஒரு ஏழையை நோக்கி 'அவர் பெரிய பணக்காரர்' என்றால் அஃது எதிர்மறை யிலக்கணையால் வறுமையைக் கூட்டுதல் போல. மேனிகிறம் மாறப்பெற்றும் பசலை கிறம் படரப்பெற்றும் இரவு நீட்டிக்கப் பெற்றும் வருந்திக்கிடப்பதே தான் பெற்ற பாக்கியம் என்று உலகவழக்கு நடையில் உரைக்கிறபடி. இப்படிப்பட்ட செல்வம் எனக்கண்டி வேறு யார்க ளும் கிடைப்பரிது என்பது தோன்றத் 'தனிவளம்' எனப்பட்டது.

ஆழ்வார்தாம் தமது அக்கமன்னாள் எம்பெருமானைக் கண்டு வைத்தும் செய்பெறுது நெஞ்சிழந்து தனித்து வருந்துபவராய்க் தமது ஆற்றுகமையைக் கூறுதல் இதற்கு உள்நறை பொருளாம். எம்பெருமான் கையுற் திருவாழியுமாய்த் தோளுந் தோள்மாலையுமாய் ஸேவையா திக்கிற கிலைமையிலே ஸேவிக்கப் பெறவேண்டுமென்று ஆசைப்பட்டு அது கிடை யாடியாலே, 'ஒரு பகலாயிழுழியாலே' என்று வருந்தவும், 'சங்குயில்வான் தண்டு சக்கரக்கையற்கு..... கொக்கவர் தண்ணந்துழாய் முடியாதுதக்கு, என்மங்கைமூத்தது மாமைகிறமே' என்று கிலே சிக்கவும் நேர்ந்தது என்றாயிற்று.

(கஉ)

தனிவளர் செங்கோல் கடாவு * தழல்வா யரசவியப்
பனிவளர் செங்கோ லிருள்வீற்றிருத்தது * பார்முழுதும்
துனிவளர் காதல் துழாயைத் துழாவுதண் வாடைதடிந்
தீனிவளை காப்பவ ரார்? * எனை யூழிக வீர்வனவே.

(பஉ)

தனி வளர்	{ ஒப்பில்லாமல் வனருந்தன் (மைபுள்ள	துழாயை	{ (தலை வனது) திருத்துழாய் மாலையை
செங்கோல்	{ (தனது ஒளியாகிய) அரசாட் கிளைய	துழாவு	அனோந்துவருகிற
உடாவு	{ (எங்கும் தடையின் நிச்) செலுத்துகிற	தண் வரடை சிறுநது	குளிர்ந்த காற்றை தண்டித்து [அழித்து]
தழல் வாய் அரசு	{ வெப்பம் வாய்ந்த ஸூரிய ஹிப அரசன்	உளை	{ (சூரியாற்றினமையால் மெலிந்த எனது கைகளிலின்று கழன்று விழுத்தொடங்கின) வளைகளை
பனி வளர் செங் கோல் இருள்	{ (ஐனங்களுக்கு) நடுக்கத்தைச் செய்கிற ஆட்சிமையுடைய அருளாகிய சிற்றரசு	காப்பவர்	{ கழலவொட்டாது தடுத்துப் பாதுகாப்பவர்
பார் முழுதும் வீற்றிருந்தது	பூமி முழுபுதும்	ஆர்	பாருளார்? [எவருயில்லை]
இனி	அரசு வீற்றிருந்தது; தனிமேல்,	ஊழிகள்	{ கறா வடிவங்கொண்ட இராத் தரங்கள்
துனி வளர் காதல்	{ குணப்பத்தை அழிப்படுத்து கிற என் ஆசைக்கு ஆலக் காண	எனின் நர்வன	{ என்னை யினக்குந்தன்மை யுடையன.

* * *—நாயகனைப் பிரிந்து ஆற்றமாட்டாத நாயகி இருளுக்குப் வாஸடக்கும் கஷ்டப் பட்டுக் கூறும் பாசாய் இது. செவியாய் கண் முதலிய இக்கிரியங்களானவை பகலில் பலபல வேறவகைப்பட்ட பொருள்களை நாடியிருக்கக் கூடுமாதலால் நாயகனுடைய நிலைமை ஒருவித மாக ஆறறி சிற்கலாம்; இரவில் அப்படியல்லாமல் எல்லாப்பொருளும் அடங்க, இத்திரியங்க ளோடு மனம் நாயகனாகிற ஒரு பொருளையே நாடுதலாலும் கலங்கி ஒரு உரியகாலமாதலாலும் அங்கிரிப்பொழுதில் ஆற்றமாட்டாது வருந்துதல் இயல்பு. இப்பரங்குசநாயகியும் அங் கனே வருந்துகிறுளென்க.

உலகில், போரசன் செங்கோல் செலுத்தா சிற்றமுளையில் சிற்றரசர்கள் தலைபெடுக்க மாட்டார்கள்; போரசன் தலையெந்தால் உடனே சிற்றரசர்கள் தலைகிரித்தாடத் தொடங்கு

வர்கள்; அது போல, தன் ஒளியிலே சந்திரன் நகரத்தின் விளக்கு முதலிய எல்லாவொளி
களும் இருந்த விடர் தெரியாதபடி மறைந்திருந்தாது தனிச் செங்கோல் செலுத்தாமலான
ளாயினுயி போசன் தலை சாய்ந்தவாறே இருளாகிய கற்றாசு தான் தலை விரித்தாடத்
தொடங்கிற்று என்கிறான் முன்னடிகளால். ஸூரியனுடைய உஷ்ணநீரணமும் அரசனுடைய
பிரதாபமும் ஆகிய இரண்டு 'தழல்வாய்' என்றதனால் பெறப்பட்டு. ஸூரியன் தமததைச்
சொல்லவேண்டிய 'சூரியன் மறைய' என்னவாமே; அங்ஙனஞ் சொல்லாது 'அவிய; என்
றது—மீண்டும் ஸூரியோதயம் ஆகக்கூலாமல் இராப்பொழுதே நெடுகுலதாகத் தோன்றத்
தால் ஸூரியன் அழிந்தான் போனும் எனக்கருதி.

எல்லாரையும் மகிழ்வித்து அரசாட்சி புரிவதைச் செங்கோல் செலுத்தவாகச் சொல்வ
தண்டு; வருத்தத்தை வளர்க்கிற நிலைமையையுடைய இருளின் ஆட்சியைச் செங்கோல் என்ன
வாமோ? எனின்; கிபிதலக்ஷணையாகச் சொல்கிற தென்க. பிரிந்தாரை வருத்து
வதாகிற கொலைத்தொழிலே இருளின் செங்கோல் என்கிறது. பார்முழுதும் வீற்றிருந்தது—
உலகமுழுவதையும் தனக்குள்ளேயாக்கிக்கொண்டு, தன்னை யெதிர்ப்பாரில்லாமையால் தன்
பெருமை தோற்றம்படி யிருக்கின்றதென்க. ஸூரியன் அரசாண்ட இடம்முழுவதும்
இருளுக்கு வீற்றிருப்பதற்கு மாத்திரமே இடமாயிற்று' என்ற விஷயத்தையும் கூறுகிறமுண்டு.
ஆதிதயன் எப்போது அஸ்தமிக்கப் போகிறானென்று எதிர்பார்த்திருக்க இருள் அவன் அஸ்த
மிததவாறே நாடெங்கும் பரவி விரலிகளை நலியத் தொடங்கிற்று என்றதாயிற்று.

இப்படி இருள் ஒருபுறம் கொலை செய்யா நிற்க, மற்றொருபுறத்திலே இருத்தழாய்க்
காற்ற வந்துவிடிக் கொலைசெய்யாநின்றதே! இதனைத் தண்டித்த நம்மை கோக்கிக்கொள்வது
எங்குனையோ? என்று ஒருங்கிறுள் பின்னடிகளில்.

முன்பு கூடியிருந்தகாலத்து இத் இருத்தழாய்க்காற்ற குளிர்ச்சியாக விசு ஊப்பஞ்
செய்த நிலையைக் கருகித் 'தண்ணாடை' என்றது. அன்ற, கிபிதலக்ஷணையால் வெவ்
வாடையைத் தண்ணாடையெனக்கூற வெறுக்கின்றனென்றமாம். வடநிலையிலிருந்து வந்த
வீசுங் காற்றிற்கு வாடையென்று பெயர் என்றிருந்தாலும், கிறப்புப் பெயர் பொதுப்
பொருளை புணர்ந்தும் முறைமையில் இங்கு வாடையென்றுவந்தசொல் காற்றமாத்திரத்தை
உணர்ந்துவதாயிற்று. தடித்து—வெட்டி; காற்றைவெட்டுதல் கூடுமோ? உருவமில்லாத
பொருளன்றோ காற்றா எனின்; அது செய்யுந்தயர் பொறுக்க வொண்ணாமையால் கோபந்
தோற்றச் சொல்லுகிற வார்த்தையென்க. இனி—காப்பவனான நாயகனும் பிரிந்துபோய்,
ஹிமஸிப்பதான இராப்பொழுதும் வந்த பின்பு என்றபடி. வளைகாப்பவரார்?—விஹத
தாலே ஈர்க்குப்போல மெலிந்தபோன உடம்பைப் பழையபடியே புஷ்டியாகச் செய்ய
வல்லாரார்? என்கை. உடல் இளைத்துப்போனால் கைவளைகள் கழன்றெழியும்; உடல்
இளைப்பதற்குக் காரணம் நாயகனுடைய பிரிவு. அப்பிரிவு நீங்கிப் புணர்ச்சியுண்டானால்
உடம்பு நிலைகின்ற வளைகளும் தங்கும்: ஆகவே 'வளைகாப்பவரார்?' என்றது—புணர்ச்சியை
புண்டாக்கித் தருவாரார்? என்றபடி.

எனையுழிகளீர்வன—எனனை' என்பது 'எனை' எனத் தொக்கியிருப்பதாகக்கொண்டு
உரைக்கப்பட்டது. அன்றியே, 'எத்தனை' என்பதன் மருஉவாகக்கொண்டு எத்தனை கற்பங்கள்
வருத்துவன? என்பதாகவுங் கொள்ளலாம். ஓரிரவையே பல கற்பங்களாகக் குறித்தவாறு.
சுற்றடியில் 'எனவளைகாப்பவரார்?' என்றும் பாடமுண்டாம். அப்போது, என—என்னு
டைய என்றபடி.

ஸ்ரீவேச்வரனுடைய பிரிவுக்கு ஆற்றமாட்டாமல் அர்வுகுலிந்து மோஹம் தலை
யெடுத்துத் தளர்ச்சியெடுத்து தஞ்சம் தேடுத்படியான கமது கில்லையை அழுவார் அருளிச்
செய்தல். இதற்கு ஸ்வாபதேசப் பொருளாம். [தனிவளர்செங்கோல் நடாவு தழல்வா யாக
அவிய, இருளையொழிப்பதும் வெவ்விதமும் தடையற்றதும் ஒப்பிலாததுமான கதிரவனொளி
போல, மதார்த்தங்களை யொழிக்க வல்லதும் அதனால் பிரதாபம் மிக்கதும் எம்பெருமான் கட
டனைய எங்கும் தடையற கடத்துவதும் அதனால் ஒப்பில்லாததுமான விவேகமும் குலையும்
படியாக, [பனிவளர்செங்கோலினுள் வீற்றிருந்தது.] வருத்தத்தை வளர்ச்செய்கிற பெருமையை
உடையமோஹாந்தகாரமானது பாவிவிட்டது. இனிமேல், [தனிவளர் காதல் துழாயைத்
துழாவுதண்ணாடை தடித்து] பிரிந்தநிலையில் தன்பமாய் முடிவதான எனது அன்புமிருதிக்கு
வல்லமான எம்பெருமானுடைய போக்பதையை நினைப்பூட்டி விரைவை புண்டாக்கிக்

கொண்டு நடக்கிற இவ்வுலகத்துப்பொருளை விலக்கி, [வளைகாப்பவர் ஆர்?] மறத்தும் புறத் தொழாதபடி எனக்குள்ளே அடிமைக் குணத்தை நீக்காமற் பாதுகாப்பவர் ஆர்? வளையென்பது, வாழ்கிற பெண்களுக்கு மங்கலவாழ்க்கைக்கு உரிய அறிஞர்யாதலால் அது ஸ்வாபதேசத்தில் எம்பெருமானது ஸர்ப்பந்தங்களுக்கு அறிஞரியான அடிமைமைய உணர்த்தும். [விநாயுழிகளீர்வனவே.] 'கவிக்கொள்ளுங்கால மின்னங்குறுகாதோ?' என்று வினாவின்ற எனக்கு இக்காலகிளம்பம் அஸ்தையமா யிருக்கின்ற தென்றவாறு. (கா)

சர்வனவேலு மஞ்சேலும்.* உயிர்மேல் மிளிர்ந்தவையோ
பேர்வனவோ வல்ல தெய்வகல் வேட்கனை * பேரொளியோ
சோர்வன கலச்சுடர்விடு மேலியம்மான் விசம்புர்
தேர்வன* தெய்வமன்விடு கண்ணோ விச்சேயுங்காலே. (கா)

சர்வன வேலும்	{ (பலகலையம்) சீனப் பன; சோர்வன வான, வேல்கள போலவும்	காம கொளிபிடுவன; நிலை ணர் பிணைடய
அம் சேலும்	{ அழகிய சேலமீன்கள் போல் வும் உளன்னவரான	அழகிய விசுநின்ற
இவை	இவை	திருமேனியை அழகியபுலனா
உயிர் மேல் மிளிர்ந்து	{ (எனது) உயிரை வசப்படுத்தும் பொருட்டு அதன் மேல் பாய்ந்து	எம்பெருமானது திருகாடாடிய பாய்மதத்தை
பேர்வனவோ அல்ல	{ (அழகத்திட்டு) மீன் குயவா அல்ல;	{ (தனக்கு ஒப்பாகத்) தேரிக தன்னை அழகமன;
தெய்வம்	தெய்வத்தன்மையையுடைய	{ கொழுத்த கயல மீன்க கொண்டு சொல்லத் தக்க
வல்	அழகிய	{ இவை
வேள்	மன்மதனுடைய	{ (மோழியினியென்னும்) பெண
கனை	அம்புகளினைய	{ தெய்வம் அன்னீர் தெய்வத்தைப்பொதுக உமது
பேர் ஒளியே	சிறந்த ஒளியையே	{ கண்ணோ கண்ணோ?

***—நாயகன் நாயகியினது கண்மையைக் கொண்டாடிக்கொண்டலாகி 'நலம்பாராட்டு' என்பது இப்பாட்டுக்குத் துறை பென்றறிக. நாயகனுனைவன நாயகத்தாடே புணர்ந்து கொள்ளு ஸையத்திலே மூன்றுகாரணங்களினால் நாயகியின் அழகைக் கொண்டாடுவது வழக்கம்; உண்மையில் அவளழகில் தான் அடிபட்டிருப்பது முதற்காரணம்; பிரகடகாலத்திலே அவ் கொண்டாட்டம் தன்னுடைய தரிப்புக்கு உறப்பாயிருக்குமென்பது இரண்டாக்காரணம்; 'இவர் கண்மைப் பிரிந்து நெடும்போது உயிர் தரிக்கமாட்டா; கடுக அகத்திவர்' என்று நாயகன் தெரிந்துகொண்டு ஆற்றியிருக்க வேறுமென்பது மூன்றாக்காரணம்.

நாயகியின் கண்ணாழி வீடுபட்டுப் பேசும் பாசாயிது. அவள் உள நுணியினே எதிரிகளை யழிக்கும் வேல்போலக் கர்மையான கொக்கத்தால என்னை வறும் அகன்றும் உள் கண்கள் என்பது தோன்ற 'சர்வனவேலும்' எனப்பட்டது. மீன் போல நடப்பதும் பிரகட்சிபுங்கொண்டுள்ளன என்பது தோன்ற 'அம் சேலும்' எனப்பட்டது. 'நிலைபோலம்' என்னவேண்டியது உவமைவருபு தொக்கியிருக்கின்றதென்க. இவகசாதப்பாது உயிர்மேல் பட்டுகிடாமல் சைத்து உயிராக்கவரும் அப்போல இவையும் உயிர்மேலிலே பட்டு அகலாமல் கவராமல் விடுதலில்லை யென்பது தோன்ற உயிர்மேல் மிளிர்ந்து இவையோ போவனவோவல்லா எனப்பட்டது. அறித்தியமாய் நாசமடையுத் தன்மையதான உடம்பை அழியச் செய்யவதுமாதவி ரமே யல்வாமல் நித்யமாய் அழியாததன்மையதான உயிரையும் அழியச்செய்யத கொடங்கின் மையும் தோன்றும். பேர்வனவோ அல்ல—பரிக்கக்கூடியனவாக இல்லை என்றபடி. மன்மதனுடைய பஞ்சபாணங்கள் செய்யுத்தொழிங்கனையெல்லாம் இவ்விண்ணுந் தாடே செய்வன வென்பது 'தெய்வகல் வேட்கனைப் பேரொளியே சோர்வன' என்றதன் கருத்து. ஆயாத சிவ் தையை விளைத்தல், சிறத்தை வேறுபடுத்தல் முதலியன மன்மதபாணங்களின் கொழில்கள் இவற்றையே நாயகியின் கண்களும் செய்கின்றனவென்க.

* * *—புனத்திடைக் களிது வினவலங் கண்ணழகைக் கொண்டாடின நாயகனைக் குறித்துத் தோழி கருத்தறிந்து உரைத்த பாசாமிது. இங்குப் பாம போகயமான பெரியவாச் சான்பின்னை வியாக்கியான ஸ்ரீஸங்குகன் சில அறியத்தக்கன:—“இயற்கையிலே கலந்து பிரிந்த தலைமகள் இரண்டாக் கூட்டத்தவர்காகப் புனத்திலே வந்து விட்டக்கடவதாகக் குறிவரவிட்டுப் போய்க் காலா திரும்பப் பிறந்து பின்பு அங்கேசென்று விட்டினவன் இவர்களைக்கண்டு கலங்கி அலங்கத பாஷணம் பண்ண, அவர்களுள் அததைக்கொண்டு, இவர் வருவதாகப் போனபடிக்குப் வந்தபடிக்கும் இப்போது ஆற்றமை கோற்றப் பேசுகிற பேச்சுக்கும் ஒரு சேர்த்தி கண்டிலேமென்று சிரித்துக் கொண்டாடுகிறார்கள், இவன் தான் வினாக்கையாலே என்றும் ஆனை வேட்டைக்குப் போப் பழக்கத்தாலே ஆனை வேட்டையை விளங்கிக்கொண்டு செல்லக்கடவதாக நினைக்கிறான். சிவையிழந்ததொரு களிது தன் ஆற்றமையாலே அமுணுப்பட்டுத் திரிபுரபோலே இவர்களை முழங்க தான் ஆற்றமையோடு திரிகிறபடியை அந்நபகேசரத்தாலே ஆவிஷ்சரிக்கிறான்.” எனது.

காந்தரவ சிவாஹ முகையில நாயகியோடு புலார்க்கு, செய்யப் பிரிக்கப் பிரிந்தகாலகன் முன் ஸங்கேதத்தன்படி நாயகியுந் தோழியும் ஸ்ரீஸங்குகாகயிற வியாஜத்தாலே கண் வாவை எதிர் பார்த்திருக்குக் கொல்லைப்புறத்தே கால தாமதமாகச் சென்று நின்று, ‘நாம் தாமதித்த வந்தோமே, இவர்களது மனம் சிலங்கொண்டு வேறுபட்டிருக்கக் கூடும்கொல!’, இப்போது இவர்களுடைய அலப்பு எவ்வாறுநிற்கின்ற தென்பதை நாம் அதிரிகளாகொள்ளப்படப் பழய அன்பு வார்த்தைகளைச் சொல்லுகல் தகாது, ஆகவே அந்நபரமான ஸாதாரண வார்த்தைகளைப் பிரத்தியதித்து அவற்றுக்கு இவர்கள் கூறும் மதமொழிகளால் இவர்களது அன்பு நிலைமையை அறிந்துகொண்டு செனா நாம் அன்பு வார்த்தைகளைச் சொல்லக் தொடங்குவாம்’ எனறெண்ணிக் களிதுவினவது தொடங்கினான்; அதாவது என்னென்னில; திருக்கோலையாயில் இது வேழம் வினாதினென்று உரையப்பட்டுள்ளது. “வேழம் வினாதினென்பது—தூய கூறத் தவியாதின்ற தலைமகள் என குறையின்ன சென்று இவளுக்க வெளிப்படக் கூற வேண்டிய இவர் மறுக்கவுங்குதினொன் உட்கொண்டு எனகுல; இன்னதென்று இவர்தானே உணருமளவும் கரந்த மொழியாற் சில சொல்லிப் பின் குறையுந் தோகரியின, வேட்டை கருதிச் சென்றாளுக், அவசியவருகழச் சென்று நின்று கன் காதல தோன்ற ‘இவ் விடத்தெரு மதயான வாககன்உரோ?’ என வேழம் வினாவிற்றம்” என்பது திருக்காலவயாருரை வாககியம்.

நாயகியையுந் தோழியை யங்கண்ட நாயகன் யானே வேட்டைக தது நிமிசினென பஹாவினவையாலே ஏதோ வேட்டைக்காகத் தான் காட்டிட தநீத வந்தசாகவம், அதன் ஒரு யான தன் சிவையத் தாந்து ஓடிச் சென்றதாகவும், அதனைத் தேடிக்கொண்டு தான் வருவதாகவும் பாவனைகாட்டி ‘இவனை ஒரு மதயானவாக் கண்டதனோ?’ என்று அப புனங்காப்பவரை நோக்கிக் கெட்பதே களிதுவினவல் என்றும் வேட்டையினதல் என்றுந் கூறப் படும். (இங்ஙன கலைமைய சிவையத் வழிவினாதல் பெயர்வினாதல் முதலிய வினாக்களுமுண்டு. காதலியோடு பேசுக்கருதும் காதலன் ‘தீர்த்தம் கிடைக்குபோ?’, சுண்ணாபு சிறிது அகப்படுமோ?’ என்று சில அபேதங்களை வியாஜமாகக் கொண்ட புருஷ வார்த்தை சொல்லவும் கருதத்தக்க கொளனவும் இடபதே, அதல் உலக வியாஜகயினும் காணத்தக்கது)

நாயகன்தான் பேசுகறது வியாஜமாகச் சிலவற்றை வினாத்த ததாடங்கினாலும் நாயகியின் கண்ணழகல் ஏற்குள் சில கற்பிட்டவருகையாலும், இப்போது அக்கண்ணழகுப் பாயசமாக்குகிறபடியாலும் அதனைக் கொண்டாடுகற முகங்கால தன் ஆற்றமையாத் தெரிசுக்கும் வார்த்தைகளும் இவன் வாயில் ஊட்ட வெளிவந்து விட்டன; ‘இவை கண்களே? கயல்களோ?’ என்றற்போலச் சில வார்த்தைகளையுஞ் சொல்லிப் பான; இவற்றால் அவனது கருத்தைக் குறிப்பாவற்றத் தோழி அவனது ஆசையை மறப்பதாகப் நிறர் கினைக்கும் படியாகப் பேசிட தக்கியின் ஆற்றமையையுந் குறிப்பா ஸுணர்த்துகிறான் இப்பாட்டின. அன்புரிதத் தோற்றம் விதமாகவும் அன்பை மறத்துரைக்கும் மதமாகவும் இப்பாசுகதிற சொறப்பாக்கு அமைநதற்கு மழகு அறியத்தக்கது.

[தபலோநும கண்களென்று களிது வினவி நிற்கிற] இதை இரண்டுபடியாக யோஜிக்க வேணும்; ‘களிதுவினவிக் கயலோநும கண்களென்று கிற்கிற’—தீர் யானையைப்பற்றிக், கேட்க வந்தவாயின் அந்தக் கேள்வியோடு கில்லாமல் எமது கண்ணழகைப் பற்றியும் பேச

சென்றீரே, [அயலோ ரறியிலுமிதென்னவார்த்தை] அஸங்கதமான இவ்வார்த்தை அங்கம்பக் கத்தி லுள்ளாருடையசெய்யில் பட்டால் என்ன நினைப்பார்கள்? 'இவர்களுக்கு ஏதோ ஸம் பந்தமுண்டு போதும்' என்று நினைத்துக் குடியைக் கெடுத்திலவார்களே!; இப்படிப்பட்ட அஸங்கதமான பேச்சை சிறத்தும் என்பதாக மேலெழுந்த அபிப்பிராயம். இனி, அன்பு தோற்றச்சொல்லு மயிப்பிராயத்திற்கெனங்க இரண்டாவது யோஜனைகாண்மின்;— [கயலோ நும கண்களென்று களிதுவினவி கிறமீர், அயலோரறியிலும் அதென்ன வார்த்தை!] 'நும கண்டன் கயலோ?' என்று எங்கள் கண்ணழகிவிடுபட்டுப் பேசினீர்; உமது உகப்புக்குப் பரம ஸந்தோஷமடைந்தோம்; அதற்கு மேலே யாணையைப்பற்றியும் கேட்டீரே, அது எதுக்கு? நம் கண்ணழகில் சுடுபட்டே வந்திருக்கிறீர் என்று நாங்கள் எண்ணி மகிழ் வொண்ணாமலும், 'வேறு வேட்டைக்காரியமாக வந்திருக்கிறார் போலும்' என்றெண்ணி வருந் துமபடியாகவும் களிதுவினவி கிற்பது தகுமோ? மது அன்பை அயலோர் அறியிலும் அதிக; அதனால் நம் குடி என்ன கெட்டுப்போகும்? [எதென்ன வார்த்தை] வந்த காரியத்தைவிட்டுக் களிதுவினவுதல் ஒரு வார்த்தையோ? என்பது உட்கருத்து. இங்கு 'அயலோர் என்றதனால்'—'நாங்கள் உமக்கு உரிபோம், நீங்கள் எமக்கு உரியீர்' என்கிற கருத்து வெளியிடப்பட்டதாகும். நாங்கள் உமக்கு அயலார் அல்லோம், அயலார் வேறுஉள் என்றவாறு.

[புனலெங்கடத்து எம்மோடு பயலோவிலீர்] \$ பயல என்று பசுமராய் எங்களோடு உமக்குக் கூட்டுப்பயிரில்லையே என்றபடி;

ஆகலால் புதியராய்வந்த நீர் கூட்டுப்பயிர் பார்ப்பவர் 'பால இங்கு எம்முடன் கெடும் பொழுது யின் பேச்சுப்பெயி கிற்பதுதகாக. [கொல்லை காக்கின்ற நாளும் பல பலவே] நாங்கள் புனங்காப்பது கெற்ற இன்று அல்ல; பல வருஷகாலமாகத் தினந்தோறும் புனங்காத்துவருகி னோம்; இப் புதுகையை ஒரு நாளுங்கண்டதில்லை; கெடுதலாள் கூட்டுப்பழக்கமுடையவர்போல நீர் இங்குப் பேசி கிற்பதுதகாக, கடக்கச் செல்லும்—என்பதாக மேலெழுந்த அபிப்பிராயம். உமது வருகையை எதிர்பார்த்து நாங்கள் கொல்லை காதலென்று ஒரு வியாஜம்வைத்து கெடு நாளாகக் காத்திருக்க நீர் இன்றளவும் வந்திலீரே; எம்மோடு கூட்டுறவு கொள்வதில் ஆசை வைத்திலீரே என்பதாக உட்கருத்துக் காண்க. [பயலோ இலீர்] கெடுதலாள் பழகினாலும் கண்டறி யாதனபோல என்றும் புதியன வாயுள்ளன உமது அழகுடைமை முதுகியன என்றவாறுமாம். நோழியானவன் இன்னுனங்கூறித் தலைமகளின் காதலைத் தலைமகனுக்குக் குறிப்பித்தபடி....கறி

பலபலவழிகளாயிடும் * அன்றியோர் காழிகையைப்

பலபல கூறிட்ட கூறுபிடும் * கண்ணன் விண்ணையாய்!

பலபலா என்பர்கூடிலும் நீங்கிலும் யாமெலிதும்

பலபல சூழலிடைத்து* அம்ம! வாழிபிப் பாயருளே.

(ககூ)

கண்ணன் விண் அணையாய்	{ எம்பெருமானுடைய பரம உதம் போல மிகப் பெரிய மானவனே!.	அன்பர் பல பல நாள கூடி லும்	நாயகர் { பல பல நான் கூடி லும்
பல பல ஊழிகள் ஆபிடும்	{ (நாயகலார்) நீரிந்த நிலையில் இருப்பொழுது) மிகப் பல கம்பங்களாக கிறதும்;	(காலம் மிகச் சுருக்குதலால்) யாம் மெலிதும்	யாம் வருத்துகிறோம்;
அன்றி (நாயகரோடு கூடியிருக்கும் நிலையில் இந்தப் பொழுதுதானே)	அதுவல்லாமல்	(ஆதலால்) (அன்பர் பல பல நான் நீங்கிலும்	{ (நாயகர் பல பல நான்) நீங்கி கின்றலும்
ஓர் காழிகையை பல பல கூறு இட்டகூறு ஆபிடும்	{ ஒரு காழிகையைப் பல பல பகுப்புக்களாகிய கூறு களில் ஒரு கூறுக ஆக கிறதும்;	(காலம் மிக வளர்தலால்) யாம் மெலிதும்	யாம் மிக வருத்துகிறோம்;
		இ பாய் இருள்	(ஆதலால்) இந்தப் பார்த்திருப்பொழுது

\$ 'பாதியும் சிறநாளும் பள்ளமுர பயலென...' என்ற பிச்சுலெந்த நிகண்டினால் பயலென் பதற்குப் பாகமென்னும் பொருளுண்டாயிடுக. 'பயலோ லுலோ' என்றும் சிலர் ஓதுவர்; அப்பாடத் துக்கு—பழக்க முடையரில்லே' என்று பொருள்; பாயில்—புதுநிலைத் தொழிற்பெயர்; புதியரான நீர் பழகினார்போல இங்கு கிற்பது தகுதியன்று என்றவாறு.

பல பல குழை
உடைத்து

{ சிறமைக்கும் பல உபாய
உடையதாய்ப் பெருமைக்
கூடும் பல உபாயமுடையதா
யிரா கின்றது; }

{ அந்த நிலையிலும் வருவது
கிற அம்மிருந்தால்
அந்தோ! வாழ்க.

***—நாயகனோடு கூடியிருந்து நெரு விதிவசத்தாற் பிரிந்த நாயகி அப்பிரிவு
மாட்டாதாளாய், நாயகனிலலாமல் இராய் பொழுதைக் கழிக்க முடியாதிருக்கிறபடி உத
தோழிக்குச் சொல்லுகிறாள். அந்நாளும் விச்சேஷயிவலாத ஸம்ச்சேஷத்திலே தன் குறுகு
வுள்ளமையை இதனால் வெளியிடுகிறாள். இங்கு அன்றியும், ஸம்ச்சேஷம் நடந்தபோது நாய
கியை நோக்கித் தோழியானவள் அக் கலகிகழ்ச்சியின் தன்மையைப்பற்றிக் கேட்டால், 'ந
திருக்கும்போது காலம் செருகுவதுபோல, கூடியிருக்கும்போது காலம் குறுகுமபடி என்ன'
என்று கலகிகழ்ச்சிற் காலங்கழிவது தெரியாத காதலர் இன்பச் சிறப்பைக் கூறின்
என்றுக் கொள்ளலாம்.

'நீங்கில் ஊழியாயிதம்; கூடிய நூழிகைக் கூடியிடம்' என்று மூலச் சென்
வயிப்பதால், எதிர்பாராதுப் பொருள்கோள்; மொழிமாற்று நிரனிறை, மயக்க நிரலாற்ற
பென்பதும் இது. நாயக நாயகிகள் பரஸ்பரம் கூடியிருக்கும்போது நீண்ட காலங்கொண்ட
லாம் ஒரு நொடிப்பொழுதுபோல விளையிற கழிந்திருக்கும், பிரிந்திருக்கும்போது அற்பகால
மும் செறிந்த தோற்றத்தாலும் துவ்வொருவருடைய அதுபவத்திலும் காணத்தக்கதாம்

அன்பர் நீங்கில் பலபல ஆழிகளாயிடும்—நாயகரைப் பிரிந்து விருங்கலாம் பல ஆவந்தா
கல்பத்தையுடைத்தான பல பஹா கல்பங்கள் போலே நீண்டு தோற்றுகின்றது உலகம்.
(ஊவல்லாந்தஞ்சி) என்றும் திருவாய் மொழியை இங்கே கிணைப்பது.) அன்பர் கூடில் ஓ நூழி
கையைப் பலபல கூறிட்ட கூறவிடும்—நாயகனோடு கூடியிருக்கும் காலம் மிகச் சிறிய பொழு
தாகக் கழித்து விடுகின்றது; ஒரு நாழிகையைப் பலபல கூறுகளாகப் பகுத்தக் கொண்டு
வந்தால் கலை காஷ்டை சிபிஷம் முதலியவற்றால் இவர்க் கூறிட வொண்ணாதென்றாற்படி
சிறிய கால அளவு தேறாமே; அந்த ஊணம்போல் கழிந்து விடுகின்றதாம் ஸம்ச்சேஷகாலம்.

ஆளவந்தார் விதோத்தத்தில் எம்பெருமான் பிராட்டியோடு புணர்ந்து அவளை உடப
பிக்கும் பரிசு சொல்லுகிறவனாகில், (44) ஆம்சுவோகத்தில், 'கூடுணுவுத் தீய்ப்த பராத்
காலயா' என்றிட்ட கிச்சேஷணம் இங்கு நோக்கத்தகும்; பிரமணுடைய ஆயுட் பிரமாண கால
திற்குப் பரம் என்று பெயர்; அதில் பரிசுளவான காலத்திற்குப் 'பரார்த்தம்' என்று பெயர்;
இப்படிப்பட்ட மிகப் பெரிய பெரிய காலங்களெல்லாம் சிறிய நொடிப் பொழுதுபோல்
கின்றனவாம் பகவத கீடையால், "—அவிதித்த கதாமா ராதிரேவ ஸ்மரஸீத்" என்று கால
ராம சரிக நாடகத்திற் சொன்னதையும் ஒரு சிபாஸிபாக இங்கு ஸ்மிரப்பது. ஆச்சரியமாகல்லா
ராவங்கியாறுபவிக்கத் தொடங்கிவிட்டால் பங்கோடி நூறுபிசம்ஸம் தவரங்கனும் அவனிப்போ
கக் கழிந்தபோயிற்றே.

அன்பர் கூடினும் நீங்கிலும் யாம் மெலிதும்—கூடியிருக்கும்காலம் ஒரு கூணம் போல
கழிந்த போகிறதேயென்று வருத்தம்; பிரிந்திருக்கும் காலம் பலபல காளாரதியாய் வரு
கின்றதே யென்று வருத்தம். ஸம்ச்சேஷமானது விச்சேஷத்தை அடுத்ததைக் கூறும் பிரமா
தலாலும் அந்த ஸம்ச்சேஷ காலந்தான் அந்நிலைப்பமாகக் கழிதலாலும் அந்தோ! ஸம்ச்சேஷத்
தையும் விருப்ப யோகமதை யில்லையாயிற்றே! என்று வருந்துகிறாள். மெலிதும் 'த
விருதி காலமுணர்ந்தாது தன்மை யுணர்ந்திற்று.

இப்பாயிருள் பலபல குழுவடைத்து—இராய்பொழுதின் ஸாமர்த்தியத்தை என்
வேன்!, கலையிவ குறுகக்கற்றல், பிரிவிவ செறிக்கற்றது. குழல்—குழ்ச்சி; கிரக. காலம்
இடைச்செல் (அவ்வயயம்); விப்பும் வருத்தமுத்தோன்றம். வாழ்—மிக்கவெறுப்பும் உத
திக்க வேண்டுமிடத்தில் விபரீத லக்ஷணமாக 'வாழி' யென்கிறது.

இதற்கு உள்ளுறை பொருளாவது:—பாகவதரைக் கூடிய நிலையில் அதின்மேல்
அவர்களைப்பிரிந்த நிலையில் அது மறுத்தவாறான காலத்திலுள் இருல்கையிலும் தாம பதற்ற
தளர்ச்சியை ஆழ்வார் தமது அன்பர்க்குக் கூறுவதாம். 'இப்பாயிருள்' என்றது—மோதூரந்த
காதலைச் செய்வதான காலம் என்றபடி. கண்ணன் விண்ணையாய்—காலபரிணாம மில்லாத
பரமபதம்போலுள்ளீர் நீங்கள் எனக் கொண்டாடியபடி. 'அமலவாழி' என்றது—தான் கிளைத்த
வடிவு கொள்ளவல்ல காலத்தின் தன்மையை வியந்து கொள்படி.

இருள்விரிந்தான்ன மாடீர்த் திரைகொண்டு வாழியரோ*
 இருள்பிரிந்தாரன்பர் தேர்வழி தூரல் * அரவணமேல்
 இருள்விரிவேக் கருநாயிறு சுடர்கால்வதுபோல்
 இருள்விரிசோத் * பெருமா னுறையு மேற்கடலே !

(கௌ)

இருள் விரி நீலம் கரு ஊழிறு சுடர் கால்வதுபோல் இருள் விரி சோதி பொருள் அரவணமேல் உறையு வறி கடலே	திருனை வெளியுமிழ்கிற நீலாதினம் போன்ற கருமை கிறமுடைய ஊழிய மண்டலமொன்று ஒளி விசுவது போல, கருமை கிறம் மிக்க ஒளியை. யுடைய திருமால் செஷ சபனத்தின்மேல் நீட்ட வானை செய்யப்பெற்ற அலைவிசுறிக் கடலே !	'வாழி இருள் விரிந்தால் அன்ன மா நீர் திரை கொண்டு இருள் பிரிந்தால் அன்பர் தேர் வழி தூரல்	வாழ்வாயாக ; இருள் பரமபொருள் போன்ற கறுத்த திரையுடைய அலை ளால் இருளிலே என்னை விட்டுப் பிரிந்துசென்ற காயகருடை யதேர்போன வழியை அழியா தொழிவையாக.
--	---	---	--

* * * — கவி கட்டிலேநோக்கித் தேர்வழி தூரல் என்னும் னறை இது. இத்தனை திருக்
 கொளையாரில் 'தேர்வழி நோக்கக் கடலொடுகூறல்' என்று கூறப்பட்டது. "உள்ளுமுருகி
 உயோபநிசிரிப்ப வுடையவனாட், கொள்ளுமவரினொர் கூட்டத்தந்தான் குளிக்கும் புலியூர்,
 வின்னும் பரிசு சென்றார் வியன் கோவழிதூரல் கண்டாய், புள்ளந் திரையும் பொரச் சங்க
 மார்க்கும் பொருகடலே !" (185) என்ற திருக்கொளையாரைக் காண்க. களவுமுறையால்
 நாயகியைப் புணர்ந்துகின்ற நாயகன் அதனால் கொள்ளும் பழி பாலுதலையிற்ற அப்பழி
 தூற்றல் அடங்குமாறு அலைச் சில நாள் பிரிந்திருக்கக் கருதி அதனை நாயகிக்குக் கூறாமல்
 தான் பிரிவதை அவளறிந்தால் வாந்தவளென்று அவளறியாத படியும் ஊரார் அறிவாதபடியும்
 அவள் முகங்காண்கின்றபொழுது தான் போக மாட்டாமையாலும் இருளிலே பிரிந்து செல்ல,
 பின்பு அப் பிரிவையறிந்து ஆற்றாது வருந்துகின்ற நாயகி அவளது தேர்ச்சக்கரம் சென்ற
 அடையாளத்தை நோக்கி அவன் திரும்பி வருமளவும் அதனையே கண்ட உயிர்க்குப் பற்றுக்
 கோடாகப் பாவித்துப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கையில், அங்ஙனம் பிரிந்திருந்த இரங்குமிடம்,
 கடற்கரையாகிய நெய்தல் சிலமாதலாலே அத்தேர்க்கா லடைபாளத்தைக் கடலின் அலை விசி
 வந்து அழிக்கப்புக, அழிக்கிடாதே பென்று அதனை எணங்க றேண்டிக் கொள்வதாயிது.

முன்பு தூராமபொன் மறவாயாதகிர புறப்பட்ட பொழுது உடன்சென்ற
 அயோததி நகத்துச் சனங்கள் அறிபவொண்ணாதபடி இராலிலே தேரேறிச் சென்றாற்போலச்
 சென்றனனும் இந்த நாயகனும், தேர்க்கால் வழியையும் மறைத்துச்சென்றான் இராமபொன்;
 அங்ஙனம் மறைத்துப் போகாமல் தெரியப்படி போனதே தான் தவிர்த்து வாசி. கடலே!
 இருளிற் பிரிந்தவரான அன்பருடைய தேர்வழியை இருள் விரிந்தாற்போன்ற மாடீர்த் திரை
 களைக்கொண்டு, [தூரல்] மறைக்கிடாதே யென்று கைகப் பாய்க்கின்றான். தேர்வழி தூராமல்
 தனக்கு உதவுப்பொருட்டி 'வாழியரோ' என வாழ்த்துகின்றான் கடலே! உனது தலைவனான
 பெருமான் எப்பொழுதும் உன் விடில் பரியது உன்னிடத்தி லானம்பண்ணுதலால் பிரிவுத்
 துடையாது களித்துக் கிளர்ந்துள்ளாய் நீ என்ற கருதகூப்படப் பிள்ளடிகள் அமைந்தன.

கடலிலுறையும் எம்பெருமானே ஒன்றையடிகளால் வருணிக்கிறது. உலகத்திலுள்ள
 பொருள்களுள் ஒன்றாம் பெருமானுக்கு ஒப்பாகாதென்பது தேன்ற மூன்றாமடியில் அழ்
 தேர்பலம் [இவ் பொருளுவமை] கூறப்படுகின்றது. எம்பெருமானது திருமேனியின் மிக்க
 ஒளியும் கரிய திருநிறமும்பற்றி வந்ததாம் இவ்வுவமை. நீலாதனம்போன்ற கரியகிறமுடைய
 ஊழிய மண்டலமொன்று ஒளி விசுவதுபோல கருநிறம்மிக்க ஒளியையுடைய திருமால் என்
 கிருளா. "ஓர் கருநாயிறு, அந்தமில்லாக் கதிர்வாப்பி அலர்ந்ததொக்குமம்மாண்" என்பர் திரு
 வாயமொழியிலும். இருள்விரி, நீலம், கரு என்ற மூன்றையும் ஒருபொருட் பன்மொழியாகக்
 கொள்ளலாமா? மிகவும் கரிய ஊழியன் என்றபடி.

'திரைகொண்டு தேர்வழிதூரல் வாழியரோ' என்னுது வாக்கியத்தினிடையில் 'வாழி
 யரோ' என்றது—திரைக் கடலாகையாலே காரியஞ் சொல்லுமளவுத் தேளாதே அலைக்கை
 களால் தேர்வழியை அழிக்கும்படியைக்கண்டு கருவிலே சாணம் புக்கவாறு.

அன்பர் பதலில் பிரிந்து சென்றாகில் அவர் ஆற்றுகையால் தளர்க்கு செல்லும் நிலை யைக் கண்டு கொண்டிருந்து அதனைச் சிந்தித்தாயினும் உயிர் தரிக்கலாம்; அவ்வளவு பில்லாத படி இருளிற் செல்லுகையால் இத்தேர்க்கு லடையாளத்தைப்பற்றி வேறு தஞ்சமுடையே னல்லேன் என்பது தோன்ற 'இருள் பிரிந்தாரன்பர்' எனாள். சேர்தற்கு உரிய காலத்திலே பிரிந்து போனார் அந்தோ! என்று ஞென்னவுமாம்.

இங்கே பெரியவாச்சான் பிள்ளை வியாக்கியான ஸ்ரீஸூக்திகள் காண்க;—'பதலில் பிரிந்து போனாகில் ஆற்றுகையால் நடக்கமாட்டா கொழிந்தபடியையும் அவர் முகத்தி லுண்டான குளிர்ந்தியையும் விடத்தக்கதாய்க்கண்டு தரித்திருக்கலாய்தாம்; அவர் தமது க லில் போகில் இவ்வளவு கண்ணியத்துக்கு காலநடை தராதென்று இருளிலே போனார்; எவ்வ ளும் போனாரும் மீண்டிலாத சேருங்காலத்திலே போனார்; பதார்த்த தர்சனங்களிலே தீரீ யிருக்கவொண்ணாத காலத்திலே போனார்; ஸந்தாக காலத்திலே போனார்;'

தேர்வழி தேர்ச்சக்கரம் போன லடையாளமுள்ள வழி, தூய்—தூராதே; எதிர் மறை யேவல்லாருமை.

இதற்கு ஸ்வாபிதேசப்பொருள்:—அன்பான பாகவதரைப் பிரிந்து வருந்திற நிலையில் அவர்கள் பக்கம் தமது மனோரதத்தை இடைவிடாது செலுத்தி அதனை லேனம் ஞானவாத ஆயிரங்குடி ஆழ்வார் உரைமனோரதங்கே காண இடப்பிற குடியாதொழிப லென்று, ஸம்ஸாரமாகிற கடலை நோக்கிப் பிரார்த்தித்துக் கூறுபதாம். ஸம்ஸாரத்தை உயிர்சுரில் லென்றது—பல துன்பங்களை மேலமேலத்தல் அடியப்பட்டவரால் தீர்த்தும்படி பரவுதல் என்ற பதாதலாலும் அளந்தும்பிய லப்புவலையாலும் போனார். ஸம்ஸாரம் எம்பெருமானைப் ப ளீலாவிழிதி யென்பதைய குறிக்கும் பிளவிரண்டாம். வரபெருநா ளடியார்கள் பக்கம் நட பட்ட தமக்குத் தீங்கு செய்கின்றமைப் பொருள், ஸம்ஸாரத்தைப் பள்ள பட்டதன்மைத் தத்தை பெறுக்காகாட்டி உறவு கொண்டாடியபடி. இருள் பிரிந்தலன்ன மரீச்சினைக் கொண்டு—மோஹாந்தாரப் பெருக்கை உள்பெய்துவிட பல ஸம்ஸாரக் காலங்களிற் ற அலைகளால் இருள் பிரிந்தாரன்பர் தேர்வழிதூய்—இருள் தருமானாலமான இவ்வுகைத்துக் ளம்மைவிட்டுப் பிரிந்துசென்ற ஆங்க பந்தக்களான பாகவதர் காலத்தில் யான் செலுத்தி ற மனோரதநெறியைக் குலத்திடாதே என்று வேண்டியபடி. தமக்கு வித்தீங்கு செய்யா மல் உதவும் பொருட்டு வாழி யென்றார்.

வாழி, அரோ—அகை. வாழிய என்னும் சிபங்கோள் ஈறற்றிர் மெய்கெட்டுவாழி னன நின்றது. வாழியரோ என்பதில் வாழியர் என்பதை ரகர மெய்சீற்று வியங்கோ ளெனக் கொண்டு ஓகாரத்தை அகை யென்னவுமாம். (கங்)

கடல்கொண்டெழுந்தது வானம்* அவ்வானத்தை யன்றிச்சென்று
கடல்கொண்டொழிந்த வதவலிது* கண்ணை மன்னும விண்ணும்
கடல்கொண்டெழுந்த வக்கூலங்காலோ? புயற் காலங்காலோ?
கடல்கொண்ட கண்ணீர்* அருவி செய்யாகிற்குங் காரியையே.* (கங்)

கடல்கொண்ட	கடலளவின் கான	இது	இந்த நிலை, உண்டாயிற்று;
கண்ணீர் அருவி	கண்ணீர் வெள்ளத்தை	கண்ணன் மண் ணும் விண்ணும்	எம்பெருமானுடைய உண்ட லடையான பண்ணுலகத்தாலும் புற விண்ணுலகத்தாலும்,
செய்யா நிற்கும்	செய்யா நிற்குந்		
காரிகையே	அழகிய நவகாயி,		
வானம்	ஆகாயமானது		
கடல்கொண்டு	கடலைக் கவர்ந்து கொண்டு		
எழுந்தது	கிளம்பியது;	கடல் கொண்டு	பிரளய சமுத்திரம் தன்னுள் ஆகிக்கொண்டு மேழ களார்த்த அந்தக் கற்பாமத காலந்தானோ?
கடல்	அக்கடல்தான	எழுந்த அதாலம்	
அன்றி	(அக்கடல்தான் தன்னினக் கொள்கை கொண்ட ஆகா சத்தின் மீது) கோடித்து	சொல்லு	(அன்றி)
அவானத்தை	ஆகாயத்தைப் போய்க்		
சென்று கொண்டு	கவர்த்து கொண்டு விட்ட	புயல் காலம்	மழைக் காலத்தானோ? (அறியேன்.)
ஒழிந்த அந்நால்	தனால்	கொல்லு	

* * * — இப்பாட்டின் துறைவகையில் சூருவர்களுள் அபிராய பேதமுண்டு; கீழ் ஏழாம்பாட்டைப் போல இதனையும் காலமயக்குத் துறையென்னவாமென்பதும்பின்னை பெரிய வாச்சான் பின்னுகளின் திருவுள்ளம். கர்க்காலங்கண்டழிந்த தலைவியின் ஆற்றுமைகண்டு தோழி இரங்கல் என்பது வாதிசேஸரி அழகிய மணவாளச்சீயாது கொள்கை. அதாவது—காராலத்திலே மீண்டு வருவேனென்று காலங்குறித்துப் பிரிந்தொன்ற நாயகன் அக்காலம் வந்தும் தான் வராததால் நாயகியானவள் காலத்தை நோக்கி ஆற்றாதுவருந்த, தோழி அது கண்டு இரங்கிக் கூறியது என்பதாம்.

“கலந்தபிரிந்த தலைமகன் கர்க்காலத்தைக் குறித்துப் பொருளாய் அக்காலமும் வந்த இவன் வாந்தோழிய, அத்தாலே ஆற்றுமையி னூர்த்து நோவுபடுகிற பிராட்டியைபக்கண்ட தோழியானவள் அவன் வருமளவும் இவனை ஜீயிப்பிக்கக்கூடக் காலத்தை மயக்கி ஆச்வஸிப்பிக்கிறாளா யிருக்கிறது” என்பது நம்பின்னை யீறி. அழகிய மணவாளச் சீயாதுயில், இது கால மயக்கமன்று” என்று மறுத்துக் கூறப்பட்டிருப்பினும் அது ஸ்வதந்தரப்படி பென்ற மறுக்கத்தக்கது. காலமயக்கத்தையென்றே கொள்வது பொருத்தம். இதில் ‘புயற்காலங் கொலோ’ என்றுசொல்லி யிருந்ததால், காலந்தெளிந்த பாங்கி இரங்கி யுரைத்த பாசாமென்று கொள்ள வேண்டுமென்பது சீயர் கருத்து; கீழே காலமயக்காக வந்த ஏழாம் பாட்டிலும் “பெரியால் காலஞ் சுமந்து பிரிந்தார் கொடுமை குழறு தண் பூங்காலங்கொலோ வறியேன்” என்றிருக்கின்றது; இங்கும் அங்ஙனே யிருப்பது அதுசிறமன்று.

நாயகியோடு கூடியிருந்த நாயகன் ஒரு காரியப்பாடாகத் தேசாந்தாஞ் செல்லவேண்டி. பாட்டு! நான் இப்போது புறப்பட்டுப்போய்க் கர்க்காலத்திலே திரும்ப வருகின்றேன்” என்று சொல்லிக் காலங்குறித்துப் பிரிந்து சென்று அக்கர்க்காலம் வந்தவளானும் தான் வராதிருக்க கொலோ! நாயகன் குறிப்பிட்டகாலம் வந்த விட்டதே! இவ்வளவிலும் அவன் வந்திலனே! என்று கர்க்கால வரவையும் காதலன் வராமையையும் நோக்கி வருந்துகின்ற தலைவியைத் தோழி யானவள் ‘நங்காய்! நீ ஏன் யினை வருந்துகின்றாய்? பெய்யே கர்க்காலம் வந்தாலன்றோ காதலன் வந்திருவான்; அவன் சொல்லிப்போன கர்க்காலம் வரவில்லை; பின்னை இது என் னென்று கேட்கிறாயோ, சொல்லுவேன் கேள்; ஆகாய[மேக]மானது கடலைத் தரையளவாகப் பருவ் ஐவஜந்துக்களைத் துடிக்கவிட்டுப் போயிற்று; அதனைக் கண்ட கடலானது ‘பெரியதொரு தகதுமலாகிய நம்மை மதியாதே நம் பிரஜைகளையும் நோவுபட விட்டு நம் உடைமையை இப்ப டியோ கொள்ளுகொண்டு போவது ஆகாசம்!’ என்று சிறிற் கொண்டு அவ்வானத்தோடே போர் செய்யத்தொடங்கி யிருக்கின்றது! ஆகவே கடலும் வானமும் தம்மிலே கலந்து போர் செய்யுங்காலமிதுவன்றி நாயகன் சொல்லிப்போன வர்ஷாகாலம் வந்திலது; என்று தலைவியை ஒருவாறு ஆற்ற வேண்டின தோழி காலத்தை மயக்கி கூறி உடனே இங்ஙனம் நாம் பொய் சொல்லியிட்டாலும் தலைமகனுக்கு உண்மை தெரியாமற் போமோ? எப்படியாவது நம்மை ஆற்றாதற்காகக் கற்பனை வகையில் முழுப்பொய் கூறுகின்றான் என்று நினைத்துக் கொள்வான் என்றெண்ணி அப்படி அவன் நினைத்துக் கொள்ளாமக்கூடவே தானும் ஐயப்படுவதுபோலப் பின்னடிகள் கூறுகின்றான், எல்லாப் பொருள்களையும் முடிக்கவந்தானா? தெரிகிறதில்லை! என்கிறார்.

‘இது கர்க்காலமன்று’ என்று நினைந்தேற்றாகச் சொன்னால் தானே தலைவிக்கும் ஆறுதல் உண்டாகும்; முதலில் காலத்தை மயக்கிச் சொல்லி, உடனே ‘அக் கர்க்காலத் தானே இது’ என்றும் சொல்லி வைத்ததால் தலைவிக்கு வருத்தநேரென்றே மிகும்; ஆறுதல் உண்டா காதது யெனின்; ‘நமது தோழி இன்னு வகையாகவுந் சொல்லுகிறாள்; அவள் பொய் சொல்லுகிறவளாகில் ‘இதுகர்க்காலமன்று; என்று துணிந்து சொல்லியிடலாம்; அங்ஙனே கிடைத்து போலும்; இதை நாமே ஆராய்ந்த பார்த்து நிச்சயிப்போம்’ என்று தலைவி நினைத்து ‘நமது கடலுக்கும் வானத்துக்கு முண்டான ஸ்பந்தத்தைவா? புயற்காலமா?’ என்று ஆராயத் தொடங்குவான்; இந்த ஆராய்ச்சியில் சிறிது பொழுது ஆறியிருக்கிறவன், அதற்குள் நாயகனும் வந்திருவான் என்பது தோழியின் கருத்தாகலாம்.

காரிகை — அழகு; அதனை யுடையவளுக்கு ஆகுபெயர்.

எம்பெருமான் தன்னோடு ஸம்பந்த முடையாரை ஒருவனும் கையிடான்; உரிய காலத் திலே கைக்கொள்வன்; இது காலமன்று; அவன் திருவுள்ளத்திற் கொண்டிருக்கும் காலம்

பரப்பயாமளவும் ஆறியிருக்க வேணுமென்று ஆழ்வாரா அன்பர் ஆற்றதன் இதற்கு உள்ளுறை பொருள்.

முதலடியில், அன்றி—உடன்பட்டுத் தெரிநிலை வினையெச்சம்; கோபங்கொண்டு என்று பொருள். அன்றதன்—கோபித்தலாதலை “அன்றிய வரணனாயிற் தோளுந்தணிய” என்னுமிடத்தின் காண்க. ... (கஅ)

காரிகையார் நிறைகாப்பவர் யாரென்று * கார்கொண்டின்னே
மாரி கையேறி யறையிடுங்குணத்தும் * வாழியரோ
சாரிகைப்புள்ள ரத்தன்னன் துழாயிறை கூயருளார் -
சேரி கையேறும் * பழியாய்க்கிண்தென் சின்மொழிக்கே. (கக)

காரிகையார் நிறை காப்பவர் யார் என்று	{ ஸ்திரீகளுள் (எம்முன், அடக்கத்தை அழியாமற் பாதுகாத்துக்கொள்ள வல்லவராவாருள்ளார்? என்று கருதிச்செருக்கி	அம் தண்ணம் தழாய் கூய் இறை அருளார்	{ அழகிய குளிர்த்த (தமது) திருத்தழாயை (இவனை) அழைத்து (இவளுக்கு)ச் சிறிதும் கொடுத்தருளுகிறார்களே; (ஆகவே)
மாரி கார்கொண்டு இன்னே	{ மேகங்கள் கருமை நிறங்கொண்டு இவ்வாறு	என் சில் மொழிக்கு	{ சில மேகங்களையுடைய என் மகளான இவளுக்கு
கை ஏறி	{ ஒழுங்காக (வானத்தின்மீது) ஏறி நின்றது	சேரி கை ஏறும்பழி யூய் விளைந்தது	{ (அவர் பக்கக் கொண்ட காதல்தான்) இவ்வூர் முற்ற வதும் பரவும் பழியாய்ப் பலித்தது.
அறையிடும் காலத்தும் அறைகூவுகிற காலத்திலும்	{ வினாந்த நடைமையுடைய கருடப் பறவைவைய வாழைமாத வுலையாரான இத்தலைவர்	வாழியரோ	{ இவன் இத் துன்பம் நீங்க வாழ்ந்திகே.

***—செவிலித்தாய் பழிக்கு இரங்கல் என்பது துறை. இன்ன காலத்திலே வருகிறேனென்று சொல்லிப் பிரிந்துபோன நாயகன் வாக்குத் தவறினதற்கு ஆற்றாத தலைவிக்கு நிகழும் பழிக்குச் செவிலித்தாய் இரங்குகின்றாள்.

அழகிய மணவாளன் சீயருளையில் ‘பாங்கி பழிக்கிரங்கின பாகரம்’ என்று இது தோழி பேச்சாகக் கொள்ளப்பட்டிருந்தாலும், நம்பினே பெரியவாச்சான் பிள்ளை முதலானாருடைய சிவாக்கியானங்களில் தாய் பாசரமாகக் கொள்ளப்பட்டிருந்தாலும், என் சின்மொழிக்கு’ என்று தனது உடைமையாதல் தோன்றக் கூறியுள்ள ஒளசெய்தத்தினாலும் இப்பூட்டைத் தாய்வார்த்தை யென்றே கொள்ளுதல் பொருந்தும். பெரும்பாலும் தாய்வார்த்தை ‘என் மகள்’ என்ற வாய்ப்பாடு தோன்றவும் தோழிவார்த்தை அவ்வாய்ப்பாடு தோன்றாமலும் வரும். இது இவ்விருவர் வார்த்தைக்கும் எளிதில் வேறு பாடறியத்தக்க துட்பங்களாய் ஒன்றும்.

மேகங்கள் கர்ஜிப்பதை நோக்குங்கால், ‘எங்கள் முன்னே ஸ்திரீகள் ஆரேனும் தங்கள் அடக்கத்தைக் காத்துக்கொள்ள வல்லாருண்டோ? ஆருமில்லை’ என்று வீரவாதம் செய்க தொக்குமென்கிறாள் முன்னடிகளில். கார்காலத்தில் காண் மட மச்சம் முதலிய பெண்டிர்க்குரிய குணங்களை எவரும் பாதுகாததுக்கொள்ள முடியாமல் பதறுதல் ஸம்பாவிதமாதலால் மேகமுழக்கத்தை இவ்வனே உத்ப்ரேஷித்தல் பொருந்தமென்க. நிறையாவது—மனத்தில் அடக்கததக்கவற்றை வாய்ப்பிடாமல் அடக்குதல்; காணம் முதலிய பெண்மைக் குண நிறைவுமாம். யார்? என்ற வினா—எவரும் இவர் என எதிர்ப்பற்றப்பொருள் குறிக்கும். கார்கொண்டு என்பதற்கு—கோபங்கொண்டு என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். “கதப்புஞ் சிவப்பும் வெருளிப் பொருள்” என்பது தொல்காப்பியம். கார்—கருமை என்னும் பண்பின் வகையாம்.

‘கார் மாரி கொண்டு கையேறி’ என மாற்றி, மேகங்கள் மறையைக் கொண்டு அணிந்து ஏறி என்று முறைக்கலாம். கையேறுதல்—படையணி வகுத்தாற் போல வரிசைப்பட்டு நிற்றல்—

றல். அறையிடுதல்—அறை கூவுதல், பலாத்காரமாகச் சண்டைக்கு அழைத்தல். சண்டையில் தான் வெற்றிபெற்றதாகக் கோவித்தலுமாம். மேகத்தின் கர்ஜனையே அறைகூவுதலாகக் கற்பித்தது.

காற்றாக்கு ஏற்றபடி மிகவும் கிணர்த்து வருவதான மேகத்தின் வருகைக்கு ஏற்பத் தலைமகன் நடந்துவர வல்லனோவெனின், மிக கிணர்த்த நடைபயனுடைய கருடனை வரஹனமாக வுடையராதலால் இவர்க்கு எவ்வளவு தூரத்திலிருந்து வா வேண்டு மென்றாலும் வர முடியாமையில்கு பென்பததோன்ற 'சாரிகைப்புள்ளர், என்றது. சாரிகை—கிணர்த்த நடையும் வட்டமிட்ட நடையுமாம். துழாய்அருளார்—இவள் ஆனந்திக்குமாத கலிசி தந்திடாராயினும் இவள் ஆறியிருந்து வாழ்ந்த பொருட்டுத் தமது ஸம்பந்தம்பெற்ற திருத்தழாய்தன்னையும் தருகிறார்களேயென்பவாறு. உயிர் தரு மூலிகைபோலப் போனவுயிரையும் மீட்கவல்லது திருத்தழாய் என்பது தோன்ற அதனைத் தண்ணீர் துழாய்—என விசேஷித்துக் கூறினது. கூறுளார்—திருத்தழாய் தாராகிவிடும் அன்போடு அழைப்பது தானும் அரிதாயிருந்த தென்னகை.

என்சின்மொழிக்குச் சேரி கை யேறும் பழியாய் விளைந்தது—எம்பெருமான் திருத்தழாய் தாராகிவிடில் இவர்க்கு வரும் பழியாவது என்னெனில்; இங்கிலையிலும் வந்தில என்ன இவள் மேல் கிழந்த ஆசைப்படுகிறாளென்றும், அவனிடத்தி ஈடுபட்ட இவளுக்கு இவ்வளவும் வேணுமென்றும், மிக்க இளமையிலே இவள் இங்ஙன மாயினாளென்றும், இப்படியும் ஒரு துடிப்பு உண்டோ என்றும் இவை முதலாகப் பல படியாலும் தத்தமக்குத் தோன்றினவாறெல்லாம் பேசுவன.

சின்மொழி—சில மொழிகளை யுடையவள்; (பண்புத்தொகையன்மொழி.) எல்லா வார்த்தைகளைச் சேர்த்துச் சொல்லத் திறமை போராமல் குதளைச் சொற்களை யுடையளாய் இளம்பருவத்தாளானவள் என்றவாறு. செயல் முழுதும் அறமச் சில சொல் மாதிரியே மிச்சமாகவுள்ளவள் என்று முகாப்ப.

பகவத்புயவத்திற்கு உரிய காலத்தை நோக்கி ஈடுபட்ட ஆழ்வார்க்கு அப்பகவான் கிணர்த்து அருள் செய்யாது கிளம்பிக்க, அதனால் அவர் படும்பாட்டைக் கண்டு அறிவுடைபார் கூறுதல் இதற்கு ஸ்வாபதேசம். (சாரிகையார் கிறை காப்பவர் யாரென்று) ஸ்திரீ போலப் பரத்திரிசான இவரது ஆறியிருக்கும் நிலையை அழியாத காத்நிடுவார் உண்டோ வென்று (கார்கொண்டு இன்னே மாரிகையேறி அறையிடுங்காலத்தம்) எம்பெருமானுடைய ஸ்வரூபத்தையும் குண மழையையும் கிண்பூட்டிக்கொண்டு காலம் நேர்த்த கிணையை புண்டாக்கவும். (சாரிகைப் புள்ளர் அந்தண்ணந்தழாய் இறை கூபருளார்) அழகிய சிறந்த வரஹனத்தை யுடைய (அல்லது) தவறாத பிரமாண முடைய எம்பெருமான் ஆனைக்கு அருள் செய்தார் போலே கிரைய வந்து கம்பிரமான தனது திருமிடற் றோசையால் இவரை யழைத்த அருளை இவர்க்குச் சிறிதும் செய்தருளு கின்றிலன். (என் சின்மொழிக்கு) சுருக்கச் சொல்லி கிளங்க வைக்கும் சொல்லழகுடையவராய் எங்கள் கிருப்பத்திற்கு உரியவரான இவர்க்கு, (சேரிகை யேறும் பழியாய் விளைந்தது) (தமது அன்பு) உலகத்திலுள்ள ஸாத்திக ஸந்தகனெல்லாம் இரவீ யேறும் பழியாய் கிணர்த்தது) (தமது அன்பு) உலகத்திலுள்ள ஸாத்திக ஸந்தகனெல்லாம் இரவீ யிருக்கையில் எத்தனை வ்யஸநம் வந்தாலும் பொறுத்திராமல் தானே தன்காரியம் தலைக்கட்டிக் கொள்வதாக கிணர்த்து குற்றத்திற் கிடமாம் என்பது தோன்றும். இவ்விடத்த எம்பின்னையிடு: —“இப்போது இவரீ பழியென்றிது பகவத் ப்ராவண்யத்தையிறே. அதனைப் பழி பென்பா னென்னென்னில், -அத்தலைபாலே லாக்கண்டிருக்கும்த்தனை பொழிய இத்தலைபாலே பெற ப்ரவர்த்திக்குமது பழியாயிருக்கு மிறே. ஆனபின்பு பழியென்னத் தட்டில்லையிறே” என்று, ... (கக)

சின்மொழி கோயோ கழிபெருங் தெய்வம் - இங் கோயினதென்

நின்பொழி கேட்கு மிளந்தெய்வ மன்றிது - வேல ! சிலர்

என்மொழி கேண்மினென் னம்மனைமீர் ! உலகேழுமுண்டான்

சொன்மொழி * மரலையர் தண்ணீர் துழாய்கொண்டு துட்டுமினே. (உவி)

சில மொழி

கோயோ

{ சில பேச்சுக்களே பேசுவல்ல
இவனுடைய கோயோ
வென்றால்

{ கழி பெரு
தெய்வம்

{ மிகப் பெரிய தெய்வமான
எம்பெருமான் விஷயமாக
உண்டானது;

இதோய் இதை என்று இல் மொழிகேட்கும் இள தெய்வம் அன்று இது	இந்த கோய் இப்படிப்பட்ட தென்று வரைமுறுத்து இல் லாத மொழிகளைப் படைத் துச் சொல்லைக் கேட்கத்தக்க கூடாததெய்வத்தின் விஷய மாக வந்ததன்று இது; வெறியாட்டாளனே! ஃ விலகி கிற்பாயாக; எனது தாய்மார்தனே! (இவன் தன்மையை உன் மையாக அறிந்த) எனது வார்த்தையைக்கேளுங்கள்;	எழு உலகும் உண்டான் சொல் மொழி கொண்டு மாலை அம் தண்ணம் குழாய் குட்டு மின்	எல்லாவற்றைக்களையும் (பிரளயம் கொள்ளாதபடி) திருவயிற்றிற்கொண்டுகாத் தருளியு பெருமானது, (திருநாமத்தைச் சொல்லு தலைச் செய்துகொண்டு (அவனது) மாலையாகவுள்ள அழகிய குளிர்ந்த திருத் துழாந் (இவளுக்குச்) குட்டிக்கள்.
---	---	---	--

***—இப்பாட்டுக்குத் துறை வெறிலிலக்கு. ஹஸ்யமாக நாயகியைப் புணர்ந்த நாயகன் பின்பு அவளைப் பிரசாசமாகவே சிவாஹம் செய்து கொள்ளும் பொருட்டுப் பொருள் நிரட்டி வருதற்காக அவளைப் பிரித்து சென்று வரவு குறித்த காலத்தில் வாராது விளம்பிக்க. அந்நிலையிற் பிரிவாற்றாது மிகவருந்திய நாயகியைச் செவிலித்தாய்மார் எதிர்ப்பட்டு அவளது வடிவு வேறுபாட்டை நோக்கி 'இவன் இங்ஙனம் மெலிதற்குக் காரணம் என்னே?' என்று கவலைப்பட்டுக் கீதட்டுவிச்செய்யக் குறிக்கேட்க, அவளும் தன் மாயின்படி ஆராய்ந்து 'இவளுக்கு முருகக் கடவுள் ஆவேசித்த தொழியப் பிறிதொன்று மில்லை' என்று சொல்ல, அது கேட்ட செவிலித்தாயர் உடனே வெறியாட்டாளனை அழைப்பித்து அவனைக்கொண்டு ஆவேசமாடுவிக்க முயல, அதற்கு நாயகி மிக வருந்தாநிற்க, அச்சமயத்தில் அவளது அன்பத்தின் உண்மைக் காரணமுணர்ந்த தோழி வேலையும் செவிலியனையும் நோக்கிச் சிலகூறி வெறியிலக்குவாறாயிது.

திருவாய் மொழியிலும் "தீர்ப்பாணையாமினி" என்று தொடங்குகிற வெறியிலக்குப் பதிகத்தில், "நிசைகின்றதே யிவன் கோய் இது மிக்க பெருந் தெய்வம்; இசைப்பின்றிநீ ராணவ காடு மிளந்தெய்வ மன்றிது, நிசைப்பின்றியே சங்கு சக்கர மென்றிவன் கேட்க நீர், இசைக் கிறநீ ராகில் நன்றேயிற் பெறுமிது காண்மினே," "இதுகாண்மி னன்னிமீர் இக்கட்டு விச்சி சொற்கொண்டு நீர் எதுவாறுந் செய்து அக்கொர் கள்ளு மிறைச்சியுந் துவேல்மின், மது வார் தழாய்முடி மாயப் பிரான கழல் வாழ்த்தினுல், அதுவே யிவளுந் நோய்க்கும் அநுநநு தாகுமே" என்றருளிச்செய்த பாசாங்கள் இங்கு அடையத்தக்கன.

'இந்த நண்கைக்கு இப்போது நேர்த்துள்ள நொயானது திவர்கள் நிலைக்கிறபடி கூடாது தெய்வ மடியாக வந்த தன்று; பாஸ்மாத் பரணை எம்பெருமானிடத்தில் அபிநவேச மடியாக உண்டான கோய் இது' என்று தோழி தெளிந்து சொல்லச் செய்தேயும் வேலன் வாயில் வந்தபடி பிதற்றிக் கொண்டு ஆவேச ஸபாதிருக்க, அவனை சேஷபோக்தியாலே கிதுத்தி, தாய் மாணா நோக்கி 'நீங்கள் இங்ஙனே கலங்குவது உசித மன்று; உக்களை விட என் மிகச்சிறிய வளே பாயினும் இப்போது என்பேச்சைச் சிறிது ஆதர்ப்புங்கள்; இந்த விபரீத முயற்சிகளை யொழித்து உலகமுண்ட பெருவாயனுடைய திருநாமக்களை இவன் செவிப்படுமாறு சொல் லுங்கள்; அவனது திருத்தழாய்ப் பிரசாதத்தைக் கொணர்ந்து கொடுங்கள், இதுவே இவளு டைய கோய்க்குப் பரிஹாரமாகச் செய்யத்தக்கது—என்றுளாயிற்று.

சின்மொழி—சிரம்பிய வர்த்தைகளைச் சொல்லவும் மாட்டாத இளமையை யுடையவள், மிதபாஷினி, மழலைச்சொல் மிழற்றுபவன். குளிர்ந்த மொழிகளை யுடையவ ளென்று மாம். நோயோ—ஓ—இரக்கம், கோயின் முதிர்ச்சிக்கு வருந்தியபடி. பாதேவதைதான் அம் பெருமானுக்கும் கூடாது தேவதைகளுக்குமுள்ள பர்வத பரமரணுவானவான வாசி தோன்ற 'கழி பெரு தெய்வம், என்றும் 'இளந்தேய்வம்' என்றும் சொல்லிற்று. "கோய் கழி பெருந் தெய்வம்" என்றது—இந்தகோய் பாதேவதை விஷயமாக வுண்டானது என்றபடி. "இளந் தெய்வ மன்றிது" என்றதும்—கூடாது தேவதார்த்த விஷயமாக வுண்டானதன்று என்றபடி.

இன்மொழி கேட்கு மிளந்தெய்வம்— அர்த்த மில்லாத ஸ்தோத்ர வாக்கியங்களைக் கேட்டு ஆதர்த்திக்கற கூடாது தேவதை; தனக்கு இல்லாத பெருமையை இருப்பதாகச் சொல்

ஃ கட்டுவிச்சி—குறி சொல்லும் குறத்தி.

லிக் கவி பாடுகிறவற்றைக் கேட்டுக்கொண்டிருக்கிற அற்ப தெய்வம். இங்கே பெரியவாச் சான் பிள்ளை ஸ்ரீ ஸூக்தி காண்மின் :— "அந்த ல்லிதமான மொழி கேட்கும் இளந்தெய்வம் அன்று இது; தனக்கு இவ்வாததை உண்டாகச் சொல்லப்படுக்கால் கேட்டுக் கொண்டாடுத் தெய்வமன்று இது; கைக்கவி கொடுத்துக் கவி பாடுகித்துக் கொள்ளும் தேவதைகளன்று." என்று.

வேலன்னென்றது வெறியாடுமவனை; அவன் முருகக் கடவுளது வேலைத் தனக்கு அடையாளமாக ஏந்திக்கொண்டுநின்று ஆடுதலால் வேலன்னெனப்படுவான். 'வேன்மகன்' என்றும் வழங்கும். வேல நிலீ—இந்தத் திருமாளிகை தேவதாந்தரபர்ப் புதும் திருமாளிகையன்று காண், ஒழப்போ என்று வெருட்டியபடி. "கூடாராழி வென்சங்கேந்தி" என்கிறபடியே திருக்கையுற் திருவாழி திருச்சங்குமாக ஸேவை ஸாதிக்க வேண்டிய இத்திரு மாளிகையின் லீ கையும் வேலுமாக வந்து நிற்பதே பாவீ! ஒழித்தபோ" என்கிறாள்.

உலககேழு முண்டான் என்பது—லோக ஸம்சுஷணத்தில் எம்பெருமானுக்கு உள்ள ஆதர்த்தையும் அற்புத சக்தியையும் குறிக்கும். இவளுடைய கோபைப் பரிஹரிப்பதற்கு, உலகமுழுவதற்கும் வந்த கோபைப் பரிஹரித்த பெருமானது திருளமந்தானே தக்கதென்ற வாறு. "ஒருங்காகவே உலகேழும் விழுங்கியுமிழ்ந் திட்ட, பெருந்தேவன் பேர் சொல்லுகிற்கிங் இவளைப் பெறுதிறே" என்பார் திருவாய்மொழியிலும். இந்த கோய் தீர்வதற்கு எம்பெருமானது திருளமம் தக்கமந்திரமும், அவனது ப்ராஸாதமான திருத்தழாய் பகமருத்தமாம் என்க. சூட்டுமின் என்றதனால் அந்த ஸஞ்ஜீவி மூலிகைதான் உட்கொள்ளக் கடவதன்றியே தலைமேற்கொண்டு கன்கு மதிக்கக் கடவதென்று தோன்றும். கோயாளிகட்கு உட்செலுத்தவ தொரு மருத்தம் மேலிற் பூசுவதொரு மருத்தம் உபயோகிப்பதுபோல எம்பெருமானது திரு நாமங்களை அவன் செவியவழியே உள்ளே புரும்படி உச்சரித்த, மேலுக்கு அவன் அணிந்து கொண்ட திருத்தழாய் மாலைபைக் கொணர்ந்து சூட்டுங்கோ ளென்று பரிஹாரம் கூறினாள் யிற்று.

வேல! கிங் லீ; உலககேழு முண்டான் சொல்மொழி; என் அம்மனைமீர்! என்மொழி தேண்மின்; மாலைபத் தண்ணந்தழாய் கொண்டு சூட்டுமின் என்றிவ்ளனே அங்ஙயித்தப் பெருள் கொள்ளவு முரியதே. இவ்வங்ஙயத்தில், மொழி—ஏவலொருமை வினைமுற்று; உலகேழு முண்டானுடைய சொற்களை [திருளாமங்களைச்] சொல்லு என்றபடி; உனது வெறியாடலை நிறுத்திப் பகவந்ராம ஸங்கீர்த்தம் பண்ணு என்று வேலனைக் கூட்டளையிடுகிறபடி.

கழிபெரு—ஒரு பொருட் பன்மொழி; மிகவும் பெரிய என்னை. கழி—மிகுதியுணர்த்தும் உரிச்சொல். இனது—'இன்னது' என்பதன் தொகுத்தல். இன்மொழி—பண்புத்தொகை. உலகு ஏழ்—கீழேழும் மேலேழும்.

பகவத் ஸம்சேஷத்தைப் பெறாமல் வருத்தகிற ஆழ்வாறு துபர்த்தைத் தீர்ப்பதற்காக அவர் பக்கலுள்ள பரிவாறுண்டான கலக்கத்தினால், எம்பெருமான் உபாபாரீதாங்களினால் அடையத் தக்கவனல்லன் என்பதை மறந்து தேவதாந்தர பஜரத்தாவாவது ஆற்றாமையைத் தணிப்பிக்கவாமோ வென்று பார்த்து அது தொடக்கிய ஞானிகளைக் குறித்து, ஆழ்வாறு தன்மைபையறிந்த அன்பர்கள் விலக்கிக்கூறும் வார்த்தை இதற்கு உள்ளுறை பொருள். (சின்மொழி) இவர் பிறாது நன்மைக்காகப் பேசுவதேயன்றி ஸ்வகாரியார்த்தமாக மிக்ருப் பேச அறிபாதவொன்றபடி. (கோய்) எம்பெருமானை அதுபவிக்கவேண்டு மென்னும் ஆசையாகிய பக்தியின் மிகுதியாலான ஆற்றாமையைச் சொன்னபடி. (உய)

தூட்டு னன்மாலைகள் தூயனவேந்தி * விண்ணோர்கள் னன்னி
ரூட்டியந்துபத் தராரிற்கவே யங்கு * ஓர் மாணியினால்
நூட்டிய வேண்ணெய் தொடுவுண்ணப் போத்தியிலேற்று வன்குள்
கோட்டிடையாடினை கூத்து * அடலாயர்தல் கோம்பினுக்கே.

அங்கு	{ பாமபதமாகிற அவ்விழிதி	{ தூயன சூட்டு கல் மாலைகள் ஏந்தி	{ பரிசுத்தமானவைவாய் (உனக்குச்) சூட்டத் தக்க அருமிய மாலைகளைக் கை களில் ஏந்திக்கொண்டு நின்று
விண்ணோர்கள்	{ நித்யஸூரிகள்		
உன் லீர் சூட்டி	{ கன்ருகத் திருமஞ்சனம்		
	{ ஸமர்ப்பித்து		

அம் தூயம் { அழகிய தூயத்தை ஸமர்ப் தராதிர்க { பித்துக் கொண்டு கிற்ச, (அந்த தூயத்தினால் திருமுக மண்டலம் மறைந்திருக்கும் ஆணத்திலே)	அடல் ஆயர்தம் கொம்பினுக்கு	{ வலிமையையுடைய இடை யரது குலத்திற் பிறந்த புக தொம்புபோன்ற மகளான நப்பிள்ளையை மணஞ் செய்துகொள்வதற்காக
ஓர் மாயை யினால் { (உனது) ஒப் பற்ற மாய வகையினால்	இமில் ஏறு வல் கூன் கோட்டிடை கூத்து ஆடினை	{ முகப்பையையுடைய (ஏழு) ஏறுதகளினுடைய வலியவனைந்த கொம்புகள்ள நடுகிலே கூத்தாடி யருளினாய்.
எட்டிய வெண் ணைய் தொடு உண்ண போந்து { (இங்குத் திருவாய்ப் பாடியி துள்ளார் காள்தோறும் கடைத்து) சேர்த்த வெண் ணையம் எடுத்து அழுது செய்ய விரும்பிவந்து		

* * *— இப் பிரபந்தத்தில் முதற்பாட்டும் கடைப்பாட்டிம்தவிர மற்றைத் தொண்ணூற்
றெட்டுப் பாசாங்களும் அகப்பொருள்துறையிலே அமைந்தனவென்று கொள்ளவேண்டுமென
பது சிலருடைய கொள்கை. ஆழ்வார் தாமான தன்மையிலே அருளிச்செய்வதாக கிர்வழிக்
கக்கூடிய பாசாங்களுக்குக் கிளவித்துறை கூறவேண்டியது அவசியமன்று என்பது பூருவா
சாரியர்களின் திருவுள்ளம். இப்பாட்டு ஆழ்வார் தாமான தன்மையில் திருஷ்ணாவதார சேஷடி
தத்தில் ஈடுபட்டு அருளிச் செய்வதா யிருக்கையாலே துறையென்றும் கூறுதே நம்பிள்ளை முத
லான ஆசிரியர்கள் விபாக்கியாணித்தருளினர். அவ்வழியே பற்றி உரைப்போமிங்கு.

முன்னிரண்டடிகளில் பாத்தவதையும் பின்னிரண்டடிகளில் வெணலப்பத்தையும் பா
ராட்டிக் கூறுகின்றார். பாம்பதத்திலே நித்ய ஸூரிகள் திருவாராதம் ஸமர்ப்பிக்க விரும்பும்
நிலைமையில் ஸ்காநாஸநமும் அவங்காராஸநமும் ஸமர்ப்பித்து (அதாவது, திருமஞ்சனம் ஸமர்ப்
பித்துத் திருமாலசாத்தி)த் தூயம் ஸமர்ப்பிக்குமளவில் அப்புலையினால் திருமுக மண்டலம்
மறையுமே, அந்த அவஸ்தத்தில் வெண்ணையமுதை கினைத்துத் திருவாய்ப் பாடியிலெழுந்தருளி
நப்பிள்ளைப் பிராட்டிக்காக எழுதுகளை யடர்ந்து அவனை மணந்து கொண்டீன; பிரானே!
உன் சக்தி விசேஷத்தை என்சொல்ல வல்லோம்! என்று ஈடுபட்டு அருளிச்செய்தாராயிற்று.

புலகநிழலில் ஓளித்த வருவார்போல அங்கு கின்ற இங்கு வந்தமை தோன்ற "அந்
தூயத்தார கிற்கவே யங்கு ஓர் மாயையினால் போந்து" எனப்பட்டது. கோட்டிடைக் கூத்
தாடினை—அவ்வெழுதுகளின் செருக்கையடக்கும் பொருட்டு மிக்க தைரியத்தோடு அவற்றின்
கொம்புகளினிடையே புருந்து வினாந்து தொழில் செய்தமைபைச் சொன்னவாறு.

திருவாராதனத்தின் உறப்பான ஸ்காநாஸநமும் அவங்காராஸநமும் நித்ய விழுவியில்
நடந்தன வென்றும் போஜ்யாஸநமும் சயநாஸநமும் ஸீலாவிழுவியில் நடந்தன வென்றும் இங்
குக் கூறபதனால் இரண்டும் அவனுக்கு வேறுபாடின்றி ஒரு திகராக உரியவை யென்பது
விளங்கும். தர்மியின் ஐக்கியம் சொல்லப்பட்டவாறு.

ஓர் மாயையினால்—பகவானுடைய ஸங்கல்பத்தைச் சொன்னபடி. 'மாயா' என்னும்
வடசொல்லுக்கு உள்ள பல பொருள்களில் ஞான மென்பதும் ஒரு பொருளாகும்; ஸங்கல்ப
ரூபமான ஞானத்தை சொன்னபடி* ஸம்பவாமி ஆத்ம மாய்யா (பகவத்கேத) என்ற விடத
தம் இப்பொருள் காண்க. அன்றியே, மாயையினால்—மாயவகையினால் என்றமாம். எட்டிய
வெண்ணைய்=திருவாய்ப்பாடியில் மனைகள்தோறும் திரட்டிவைத்த வெண்ணைய். (தோடு
உண்ணை=களையினால் உண்ணை: "மாயை தோடு பட்டிமை வஞ்சினைபாகும்" [பிங்கலத்தை—
பண்பிறச்செயலிற்பகுதிவகை- 135.] என்றது காண்க. அடலாயர்—பிரபலரான இடையார்
என்றபடி. கொம்பு—உவமையாகுபெயர்; வஞ்சிக்கொம்புபோல் துவண்ட இடையைய
யுடையவளென்று மாதர்க்கு வாசகம். ஆடினை—முன்னிகையிறந்தகால வினைமுற்றது.

சிலருடைய கொள்கைப்படி இப் பாசாத்திற்கும் அகப்பொருள்துறை கூற வேண்டிய
'ஏறுகோள் கூறி வரைவுகடாதல்' என்னலாம். அதாவது—முல்லைலத்துத் தலைமகளைக் கா
வொழுக்கத்தார்க்கு கின்ற தலைமகனை கோக்கித் தோழி 'இனி நீ இவள் குலத்துக்கு டரிய
மாயிப்படி வெளிப்படையாக கிணர்ந்து வந்து ஏறு தழுவி இவளை விவாஹம் செய்து கொள்
வாயாக' என்று வற்புறுத்திக் கூறுதல். முன்பு நப்பிள்ளையை வரைதற்பொருட்டு நீ யது
தழுவினயென இது கூறியதனால், தோழி தலைவனை "இப்பொழுது ஏறுதழுவி இவளை வரைந்து

கொள்வாயாக' எனக்குறிப்பால் ஏறுகோள் கூறி வரைவு கடாயினவாறு. [ஏறுகோள் கூறி—
எருதுகளின் வலியை அடக்குமாறு சொல்லி, வரைவு கடாதல்—விவாஹம் செய்து கொள்
எச் சொல்லுதல்.] ஆகவே இது தோழியின் பாசுமாகக் கொள்ளலாகும். அன்றியே, நாயகி
யின் பாசுமாகவுள் கொள்ளலாம். (2க

கொம்பார் தழைகை சிறுகானோறினம்* வேட்டைகொண்டாட்டு
அம்பார் களிறு வினவுவ தையர்* புன்னுருங்கள்வர்
தம்பாரகத் தென்றுமாடாதன தம்மீர் கூடாதன
வம்பார் விஞ்சொல்லவோ * எம்மைவைத்ததிவ் வான்புனத்தே? (22)

புறநாடு	இப்பெரியவருடைய	(இவரது செயல்களும் சொற்களும்)
கொம்பு ஆர் தழை	கையிலுள்ளது மரக்கிளைசிறு பொருந்திய தழையாகும்;	புன்னுருங்கள்வர் தம் பார் அகத்து என்றும் ஆடாதன
சிறு நாண் எறிவு இனம்	(இவர் கையில் வில் இலா மைமால்) சிறிய நாணியை (கைவிரலில்) தெறித்துவி செய்தலைக் கேட்டிலோம்;	தம்மீர் கூடாதன
கொண்டாட்டு	(இவர் தமக்கு) பரியமாக வெளிக்காட்டுவது	வம்பு ஆர் வின சொல்லவோ
வேட்டை	வேட்டையாடும்;	எம்மை
வினவுவது	(இவர் நம்மை நோக்கிக் கேட்டது	இவ்வான் புனத்தே வைத்தது
அம்பு ஆர் களிறு	(எய்யப்பட்ட) அம்போடு பொருந்திய மாணியாம்;	இந்தப் பெரிய கொல்லி யிலே (மது முதலானவா காவல்) வைத்தது?

* * * — காந்தருவ விவாஹ முறைமையினால் நாயகியைப் புணர்ந்து பிரிந்த நாயகன்
பின்பு தோழியின் மூலமாக நாயகியைச் சேரகிரும்பி அத்தோழியைத் தனியேகண்டு தன்
கருத்தைவெளிப்படையாக விரையக்கூறி வேண்டிக்கொள்ளாமல் குறிப்பாகக் கூறக்கருதி
நாயகியும் தோழியும் தினைப்புனங்காத்து நின்றவிடத்தைத் தழையுள் கண்ணியுமாகிய கையுறை
களை ஏந்திக் கொண்டு சென்ற அவர்களை நோக்கி வேட்டைக்கு வந்தவன் போல 'எனது அம்
டோடு ஒரு மதயானை இவ்விடத்த வாய்க்கண்ட துண்டோ?' என்று வினவு, அந்த நாயகனது
நன்மையைப் பரிஹஸித்துத் தோழி நாயகியோடு கூறியது இது.

இந்தப் பெரியவரோ வென்னில், மரக்கிளையில் நின்றும் பறிக்கப்பட்ட தழையைக்
கையில்லே கொண்டுவந்து கிறகின்றார்; ஏதோ வேட்டை மிமித்தமாக இப்புனத்தயலே பேரந்த
நாகச்சொல்லிக் கொள்ளுகின்றார்; தாம் ஒரு யானையின்மேல் அம்பு எய்ததாகவும் அவ்வம்
புட்டனை அவ்யானை ஒடிப்போந்ததாகவுஞ் சொல்லி 'அவ்யானை இவ்ருவாக் கண்டீர்களோ?'
என்றார்; இவர் மெய்யே வேட்டைக்கு வந்தவராயின் கையில் வில் இராதோ? நாணியைக்
கைவிரலால் தெறித்து ஒலிசெய்ய மாட்டாரோ? அல்தொன்றுமில்லையே; ஆகையாலே இவ
ருடைய வாய்மொழிக்கும் செயலுக்கும் யாதொரு பொருத்தமும் காணோம்; சோர்ச் சேர்த்
தயான இச்சொற் செயல்கள் இந்த லீலா விழையிலில்லை; கையில் தழைகளும் வேட்டைக்கும்
என்ன ஸம்பந்தம்? இப்படிப்பட்ட வம்பு வினாக்களுக்கு மறுமொழி கூறவோ எம்மை எங்கள்
பெரியோர் இங்கே புனங்காக்க வைத்திட்டது!' என்று பரிஹாஸத் தோற்றக் கூறியவாறு.

இவன் குறஞ்சி கிவந்து நாயகியாதலாலும், தழையையுள் கண்ணியையுள் கையுறை
யாகக் கொண்டு கொடுத்திக் காணுதல் இவளது குலமுறைமை யாதலாலும், தான் கொண்டு
செல்லுந் தழையை அவர் ஏற்றுக்கொள்வாராயின் அது தன்னை அவர் ஏற்றுக்கொள்வதற்கு
அறிஞரியாகு மென்று (நாயகன்) கினைத்திருப்பதனாலும் இவள் கையில் தழைகையக்கொண்டு
சென்று நென்றணர்க. அன்றியும், மரக்கொம்பிலிருந்து பறிக்கப்பட்ட தழை வாட்டத்தோடு
கூடியிருக்குமாதலால் நாயகியைக் கூடாமையால் தனக்கு உண்டாயிருக்கிற வாட்டத்தைத்
குறிப்பிடுதற்கு ஒரு கருவியாகவும் தழை கைக்கொண்டு சென்று நென்னலாம். தோழி
யானவள் அத் தன்மையில் கருத்துன்றிக் 'கொம்பார் தழை கை' என்றதனால்— இந்ததழைதான்

இவர் கைப்பட்டதனால் தளிர்ச்சி பெற்றது; காயகிக்கு இத்தன்மை கிழங்குநிலையே!
என்று இரங்கியபடி.

“சிறுநாணெறிவிலம்” என்பதற்கு—இப்பொழுது கையில் கில் இல்லாமையே யன்றி முன்பு கில் காணெறிந்த தழும்புக்கூடக் கண்டிலோ மென்றும், சிறிய நாண் எறிப்படுவதான கிழங்குக் கண்டிலோம் என்றும் உரைப்பர். இரண்டாம் உரைக்கு, ‘சிறுநாணெறிவு’ என்பது கிழங்குக்குத் தொழிலாகு பெயராம். [வேட்டை கொண்டாட்டு] வேட்டை யென்பது வெளி கியாஜ மாதிரிமே; காயகியின் பக்கல் வேட்டை விஞ்சியே இவர் வந்தது என்றவாறு. [அம்பார் களிறு வினவுவது] 1. “பண்ணுற்ற தேன்மொழிப்பாவை நல்விர்! ஓர் பகழி முழு தப், புண்ணுற்றமாவொன்று போந்த துண்டோதும் புனத்தயலே!” 2. “மண்பட்ட கோடும் மதம்பட்டவாயும் வடிக்கண்தோய், புண்பட்ட மேனியுமாய் வந்ததோ வொரு போர்க்களிறே” என்றார் பிறரும். இங்ஙனம் வினவுதலால்—‘இவன் கண்ணுக்கு இலக்காய் நான் படுகிறபாடு என்றார் பிறரும். இங்ஙனம் வினவுதலால்—‘இவன் கண்ணுக்கு இலக்காய் நான் படுகிறபாடு அம்பு கைத்த வண்டுருவுங்களிற்றின் நிலைமை போன்றது காண்’ எனக் குறிப்பித்தாலும்.

‘நீ இங்கேவந்தது ஏதாக்கு!’ என்ன, ‘வேட்டைக்காக வந்தேன்’ என்றான்; ‘ஆயின் கில் எங்கே!’ என்ன, தழையைக் காட்டினான்; ‘கில் இல்லாவிடிலும் அம்பாவது உண்டோ?’ என்ன, ‘அம்பு ஆகியிலே பட்டுப்போயிற்று’ என்றான்; இங்ஙனம் பல புனைத்துகாண வேட்டை மிகுதியால் நாணயின்றிக் கூறினவனது பணியை ‘ஐயர்’ என்ற உயர் சொல்லார் குறித்து கையாடியபடி.

இலம்—இல்லோம்; தன்மைப்பன்மை பெதிர்மறைக்குறிப்பு முற்று. வேட்டை—வேடு என்னுங் குற்றியலாகும் தன்னொற்றிாட்டி ஐகாச் சாரியை பெற்றது. கொண்டாட்டு—கொண்டாடுதல்; முதனிலை திரிந்த தொழிற்பெயர்.

[புள்ளுருங் கள்வர் தம் பாகத்தது என்று மாடாதன.] உயிர்களை அவையறிபாமல் தானே உரிமை கொள்பவர் என்பது ‘கள்வர்’ என்றதற்குப் பொருளாகும். சோரச் சேர்த்துப் பான இச்சொற் செயல்கள் இந்த மண்ணுலகத்தில் எங்கும் கண்டதில்லை; அந்த கிண்ணுலகத்தில் ஒருகால் உண்டோ என்னவோ அறியோம் என்கை. தம்மில் கூடாதன—கையில் தழைகொண்டு வருவதற்கும் ‘அம்போடே ஓர் பாளை வந்ததோ?’ என்று தேடுகைக்கும் ஒரு பொருத்தமுமில்லை யென்கை. இப்படி பொய்கலந்தவைபா யிருப்பினும் அவன் கேட்டுங் கேள்விகள் தமக்குப் புதியனவாய் கியப்பு விளைத்தல் தோன்ற ‘வம்பார் வினா’ என்றார். வம்பார்வினாச் சொல்லவோ’ என்பதற்கு—யின் கேள்விகள் கேட்கப்படுதற்கோ என்றும் பொருள்கொள்ளலாம். வம்பார்வினா—இதுவகையிலுங் கேட்டறிபாத வார்த்தைகள். ‘எம்மை வைத்தது இவ்வான் புனத்தே’ என்றதனால்—நாய்கள் எங்கள் பெரியோர்க்குப் பாதத்திரப் பட்டவர்கள்; ஸ்வதந்தைகளல்லோம்; ஆதலால், அப் பெரியோரையடுத்துப் பலரும் அறிய விவாஹஞ் செய்துகொள்ளுதல் முறைமை என்பது ஸிபிபித்தபடியாகும்.

• இப்பாட்டுக்கு ஸ்வாபதேசப்பொருள்:—எம்பெருமானுக்கு உகப்பாயிருக்கிற இவ் வாழ்நாள் பக்கவிலே மம்முடைய சில கேள்விகளைக் கேட்போமென்று வந்த கல்விச் செருக் குடையாரை நோக்கி ‘இவர்களது சொற்செயல்கள் ஒன்றோடொன்று ஒற்றுமையின்றிப் பரப்பா யிருத்தல்கள்’ என்று ஆழ்வாரோடு கூறுதலாம். கொம்பார் தழைகை—ஐம்புலவாகை யாகிய தளிர்களை இவர்கள் கைவிட்டதில்லை; சிறுநாணெறிவிலம்—பிரணவமஹா மந்தாமாகிய வில்லின் உச்சாரணமாகிய நானொலியும் இவர்களிடத்து இல்லை. “வேட்டைகொண்டாட்டு—ஸம்ஸாரமாகிய காட்டிலுள்ள காமக்ரோதாதிகளான கொடிய கிலங்குகளைத் தொலைக்கத் தொடங்கியிட்டோம் நங்கள் என்கிற கொண்டாட்டம் மாதிரிமே இவர்களுக்கு உள்ளது. அம்பார் களிறு வினவுவது—கல்வியறிவாகிய அம்பால் தாம் எப்பா சிற்றகையில் தமது இந்திரிய மாகிய பாளை சந்தாதிவிஷயங்களாகிய காட்டில் கிரைந்தோடிற்றென்று அதனைப் பின்பொ டுந்த தூத்துவதே இவர்கள் செயல். ஐயர்—இவர்களது அறிவின் பெருமிதத்தை இகழ்ந்த படி. [புள்ளுருங்கள்வரித்பாதி.] வேதமாகிய பிரபலப் பிரமாணத்தை எங்கும் பரவச் செய்ய வனும் பாவருமறிபாமல் மறைத்து கின்று எல்லாப் பொருளையும் பாதுகாப்பவனுமான எம் பெருமானுடைய உலகத்தில் ஒரு காலத்திலும் இல்லாததையும் ஒன்றோடொன்று ஒற்றுமைப்

1. இறையனா ரகப்பொருளுரையிற் கண்டது.

2. தஞ்சைவாணன் கோவை—72.

படாதவையுமாகிய புதிய இவர்கள் வீண்கேள்விகளுக்கு உத்தரஞ் சொல்லுதற்கோ எம்பெரு-
மான் அழமைகளாகிய எங்களை இந்தநிலைவிழுவியில் கியமித்துவைத்தது என்க. தத்துவஞான-
மும் பிரபத்திமார்க்கமுமில்லாமல் போலிமார்க்கத்தாற் செருக்குடைய கற்றோரைச் சீர்திருத்-
தும் பொருட்டு இங்ஙனம் கூறியவாறு. ... (22).

புனமோ? புனத்தயலே வழிபோகு மருவினையேன்
மனமோ? * மகளிர்! நுங்காவல் சொல்லீர் * புண்டரீகத்தங்கேழ்
வனமோ ரனையகண்ணுன் கண்ணன் வாறுடமருந்தெய்வத்
தினமோ ஐனியர்களாய்—இவையோ நும் மியல்வுகளே? (23).

மகளிர்	பெண்களே!		
நும் காவல்	{ உங்கள் காவலுக்கு உரிய	கண்ணன்	கண்ணிரானது
புனமோ	{ பொருள்	வான் நாடு	பாம்பத்திலே
	இந்தத் திணைப்புனமோ?	அமரும்	வாமை பண்ணுகிற
	(அல்லது)	தெய்வத்து இனம்	சித்யஸூரி வர்க்கத்தை
புனத்த அயலே	{ இப்புனத்தினருகிலே வழிச்	ஓர் அணியிரீகன்கூய்	ஒருபுடை ஒத்தவர்களாய்
வழிபோகும் அரு	{ செல்லுகிற ராவியேன	நும்	{ நீங்கள் கொண்டிருக்கின்ற-
வினையேன்	{ என்னுடைய நெஞ்சமோ?	இயல்வுகள்	{ தன்மைகள்
மனமோ			
சொல்லீர்	சொல்லுங்கள்;	இவைமோ	{ அயலார் மனத்தைத்
புண்டரீகத்து அம்	{ செந்தாமரைமலரின் அழகிய		{ கொன்னை கொள்ளுதல் முத-
கேழ் வனம் ஓர்	{ ஒளியையுடைய காட்டை		{ விய இச்செய்கைகளாகத்
அனைய கண்ணுன்	{ ஒரு புடை மொத்திருக்		{ தருமோ?
	கின்ற திருக் கண்களை		
	புடைமயவழிகிய		

***—கொல்லியைக் காத்துக்கொண்டிருக்கும் நாயகியையும் தோழியையும்கண்டு
நாயகன் தான் குறை வேண்டுதலைக் கூறிய துறை இது. தன் மனம் இவர்களுக்கு வசப்-
பட்டதைக் கூறின குறிப்பால், தன் கருத்தைப் புலப்படுத்துகின்றவாறு. நீங்கள் புனத்தை
விட்டு நீங்காதது போல என் மனத்தையிட்டு கீங்குகிறீரில்லை யென்றும், புனம்போலே என்
மனமும் உங்கள் பாதுகாப்புக்கு உட்பட்டுக் கிடக்கிறதென்றும் கருத்துத்தோன்ற 'பெண்-
காள்! உங்களைப்பெரியோர் இங்கேவைத்தது புனத்தைக்காக்கவோ? அன்றி என் மனத்தை
யுங் காக்கவோ?; புனக்காவலோடு சில்லாமல் என்மனக்காவலும் சிவாபரிப்பது உங்கட்குத்
தகுதியன்று என்கிறான். அவர்களழகைத் தான் காணும் பொருட்டும் தன் முகத்தை அவர்கள்
பார்க்கும் பொருட்டும் இவர்களுள்ள விடத்தின் ஸம்பத்தில் இவன்றான் தடுமாறத் திரிந்தமை
தோன்றப் 'புனத்தயலே வழிபோகுமருவினையேன்' என்கிறான். அருவினையேன் = அகப்பட்டால்
தப்பமாட்டாது வருந்தாதற்குக் காரணமான முற்பிறப்புத் தீவினையையுடையேன் என்றவாறு.
மகளிர்—பெண்களுக்கு உரிய எல்லா நல்லிலக்கணமும் அமைந்தவர்கள்; அண்மையினி. 'புன-
மோ' 'மனமோ' என்றவிடங்களில் ஒகாக்கள்—வினா.

[புண்டரீகத்தியாதி.] திருக்கண்ணின் சிறப்பு முழுவதக்கும் தாமரை உவமையா
தற்குப் போதாத பெருமைவாய்ந்த புண்டரீகாக்ஷுடையதான திருநாட்டிலுறையும் சித்ய-
ஸூரிவர்க்கமும் உங்கள் சிறப்புமுழுவதக்கும் எல்லாப்படியாலும் உவமைவாதற்குப் போதாத
பெருமை வாய்ந்துள்ளவர்களான உங்கட்கு அயலார் மனத்தைக் கொன்னை கொள்ளுதல்
முதலிய இச்செய்கைகள் தகுதியுடையனவல்ல என்கை.

பாகவதா ஆழ்வார்பக்கவிலே தமது நெஞ்சு துவக்குண்டபடியைச் சொல்லுதல்
இதற்கு உள்ளுறைபொருள். உமது எல்லுக்கு உட்பட்ட இடமோ? அவ்விடத்தினருகிலே
வழிச்செல்லுகிற உய்மிடத்திப் பாசபந்தமுடைய எங்கள்மனமோ? பாதத்திரான உமது
பாதகாப்புக்கு உரியது, சொல்லும்; கண்ணமுருமிக்கவனும் ஸர்வஸூலபனுமான எம்பெரு-
மானது பாம்பத்திற் லவிக்கிற சித்யஸூரிவர்க்கத்தோடு ஒருபுடை ஒப்புமை சொல்லும்படி
"விண்ணுளாரிலுஞ் சேரியர்" என்றவாறு அவர்களினுஞ் சிறந்துள்ளவராய் நீர் செய்யுஞ்
செயல்கள் உபாயந்தரபராய் வேறுவழிச் செல்வோரையும் உம்வழிப்படுத்திச் சீர்திருத்தி

பருளு யிலையோ? என வியந்தவாறு. ஆழ்வாரொருவர் எழுந்தருளியிருக்கிற இருப்பு * அபர்வதமமார்க்கெல்லாரும் திஎன இருந்தாற்போலே யிருக்குமாதலால் 'தெய்வத்து இனம் ஓர்ணையீர்களாய்' என்றது. 'அணையீர்களாய்' என்பதன் பின் 'உள்ள' எனவொரு வினைகைக் கூட்டிக் கொள்ளுதலும், (அல்லது) 'ஆய்' என்பதை 'ஆய' என்பதன் தொகுத்தலாகக் கொள்ளுதலும் பொருத்தம். புண்டரீகம்—வடசொல். (உரு)

இயல்வாயின வஞ்சகோய்கோன் ஓராவும் * ஓரோருடங்கைக் கயல்பாய்வன பெருநீர்க்கண்கள் தம்மோடும் * குன்றமோன்றல் புயல்வாயின நிரைகாத்த புள்ளூர்தி கள்ளுருந்துழாய்க் கோயல்வாய்மலர்மேல் * மனத்தோடென்னுங்கோ லெங்கோல்வளைக்கே? (உசு)

இயல்வு ஆயின	இயற்றுகையானதும்	இனம் நிரைகாத்த	{ மகக்கூட்டங்களைப் பாது
வஞ்சம	பிறாற்பாதபடியுள்ளதுமான		{ காத்தருளினவனும்
கோய்	காதல் நோயை	புன் னூர்தி	{ கருடவாஹனனுமான
கொண்டு	உடையவையாய்		{ கண்ணிரானது
உலாவும்	{ (ஆற்றுகை மிகுதியால் எம்	கன னாரும் துழாய்	{ தேன் பெருகும் திருத்தழாயி
	கும) பாந்து பார்க்கிற		{ னுடைய
ஓரோருடங்கை	ஒவ்வொன்று ஒவ்வொரு	கொயல் வாய்	{ பறிக்கப்படுதல் பொருந்தின
கயல் பாய்வன	அகல்கையளவாகவுள	மலர் மேல்	{ டுகின்மேல் (ஆசை பட்டச்
பெருநீர் கண்கள்	ளவையும் கயல்மீன்போலப்		{ சென்ற)
தம்மோடும்	பிறழ்வனவுமாகிய மிக்க	மனத்தோடு	{ மனத்தோடும்
	நீர்ப்பெருக்கையுடைய		
புயல் வாய்	தண்களுடனா	எப கொலவளைக்கு	{ அழகிய வளைவல்கள் புண்ட
	{ (முன்பு) பெருமையுடைய		{ எமது மகளுக்கு
குன்றம் ஒன்றால்	காலத்து	என் ஆய் கொல	{ (இன்னம்) என்ன நீட்டமை
	கோவர்த்தன பரீட்சையால்		{ நெருமோ?

* * *—பிரிவாற்றாத தலைமகளின் எடுபாட்டைக் கண்ட செவிலித்தாய் இரங்கல் உடையதல் இது. என்னுமகன கண்கலக்க முற்றான்; நெஞ்சம் அழியப் பெற்றான்; இவ்வளவுக்கு மேலும் இனி ஏதாய்முடியுமோ வென அஞ்சியுரைக்கின்றான். இம்மகனது கண்களால் வென்னில், ஸ்வாபாதிக்கமாயும் பிறர் தெரிந்துகொள்ள வொண்ணாகையடி யிருப்பதாய்முள்ள காதல்கோவை யுடையவையாய் ஆற்றுகை மிகுதியால் எங்கும் பாந்துபார்க்கின்றவையாய் ஒவ்வொன்று ஒவ்வொரு அகல்கையளவாக உள்ளவையாய், கயல்மீன்போலப் பிறழ்வன வாய் மிக்க நீர்ப்பெருக்கை யுடையவையாயிருக்கின்றன; இவளது மனமோவென்னில், * குன்றமேந்திக் குளிர மழைகாத்தவனும் கருடவாஹனுமான கண்ணிரானது தேன் பெரு னுக் திருத்தழாய் மலரின் மேல் ஆசைப்பட்டிச் சென்றது; இனிமேலும் என்ன நிலைமை நெருமோ? என்று கவல்வின்றுளாயிற்று. 'இயல்வாயின வஞ்ச நோய் கொண்டுலாவு நெய் கோல் வளைக்கு' என்று அவ்விதத்தலுமாம். உடம்புமெலிதலால் கைவளை கழலும்படியான நிலைமை நெருமோவென்று வளைக்குக் கவலைப்பட்டமை தோன்ற 'கோல்வளைக்கு' எனப்பட்டது. அழகிய வளையல்களையுடைய இவளுக்கு என்றபடி. 'கோலம்' என்ற சொல் 'கோல்' என விகாரப்பட்டது; 'நீல்' என்பதுபோல.

"வாயிற் பல்லு மெழுந்தில மயிரும் முடி கூடிற்றில்.....மாயன் மாமணி வண் ணன்மே விவண் மாறுதலின்றாளே" என்னும்படி இவள் மிக்க இளைமை தொடங்கிக் கண்ண பிராணிடம் காதல் கொண்டமை தோன்ற "இயல்வாயின நோய்" என்றான். இப்பிரிபத்த தின் அறுபதாம் பாசாறுங்காண்க. 'வஞ்ச நோய்' என்பதற்கு—நாயகன் பிரிந்து சென்ற வராத வஞ்சித்ததனாலாகிய வருத்தமென்று முறைக்கலாம். அன்றி, வஞ்ச நோய் கொள்ளு தல் --பிறரைப் பார்வையழகால் வசப்படுத்தி வருத்தத் தன்மையைக் கொள்ளுதலுமாம். கண்களின் பருத்து நீண்ட வடிவத்துக்குக் கயல் உவமை. 'கயல் பெரு நீர் பாய்வு அன கண் கள்' என்று அவ்விதத், கயல் மீன் மிக்க நீர்ப்பெருக்கிலே பாய்தல் போலக் கண்ணீர் வெள் ளத்திற் புரளுகிற கண்கள் என்று உரைத்தலுமொன்று.

புயல்வாய்—வாய்—முழைநுழை: மழை பெய்த காலத்திலே என்க. புள்ளுந்திகோல்வளை—பண்புத்தொகை பன்மொழிகள். ஊர்ப்படுவது ஊர்தி.

கோயல்—தொழிற் பெயர்; கொய்தல் என்றபடி. கொய்தல் வாய்த்தமலர் என்றது—கொய்யப்பட்ட மலர் என்றபடி.

இப்பாட்டுக்கு ஸ்வாபதேசப் பொருள்:—எம்பெருமானைச் சேர்ப் பெறுதல் வருத்தகிற ஆழ்வாரு தன்மையை நோக்கின ஞானிகளின் வார்த்தை இது. இயல்வாயின்—செயற்கை யாகவுன்றி “அறியாக் காலத்துள்ளே அடிமைக்க ணன்பு செய்கித்து அறியா மாமாயத்தடி யேனை வைத்தாயால்” என்னும்படி இயற்கையாக வுள்ளதே; வஞ்சம்—தன்னுலன்றிப் பிறரால் நிற்ப்படாததுமான, கோய்—ஆற்றுகைமத்தையரை விளைக்கிற பக்தியிருதியை, கொண்டு—உடையவையாய் உலாவும்—ஒரு நிலை கில்லாமல் தடுமாறுகிற, ஒரோ குடங்கைக் கயல் பாய்வன பெருநீர்க் கண்களந்தம்மோடும்—அகங்கைகளால் மொண்டு எடுத்து அநுபவிக்கும்படி அழகிய நிலைமையையுடையவையாய் ஆற்றுகையாலாகிய கண்ணீர் வெள்ளத்திலே அலைபடுகிற ஞான வகைகளோடும் கண்களோடும், குன்றமொன்றால் x மனத்தோடு—சாணுகத ரகூணத்தின் பொருட்டு அருந்தொழில் செய்பவனும பசுபரையமான ப்ராணிகளைப் பாதுகாப்பவனும் மிக்க விரைவையுடையவனுமான எம்பெருமானது மிக இனிய திருத்தழாய் மாகையழகை அநுபவிப் பதில் அழிந்த மனத்தோடும் (கூடிய) எங்கோல்வளைக்கு—எமக்கு மிக இஷ்டமான இவர்க்கு, என் னும் கோல்—இன்னும் யாத நிலைமை நேர்த்திடுமோ! (உச)

எங்கோல்வளை முதலாக் கண்ணன் மண்ணும்விண்ணும் மளிக்கும்*

செங்கோல் வளைவு விளைவிக்குமால் * திறல்சேரமரர்

தங்கோலுடைய தங்கோன் உம்பரெல்லாயவர்க்குந்தங்கோன்

நங்கோலுக்குத் துழாய் * என் செய்யாத்நிநாளிதத்தே?

(26)

திறல் சேர் அமரர் தம்	வலிவும பொருந்திய தேவர்களெல்லார்க்கும்	எம் கோல்வளை முதல் ஆ	{ எமது (கையிலுள்ள) அழகிய வளை கிவித்தமாக
கோலுடைய	{ தலைவனுன பிராம தேவனுக் கும்	கண்ணன் மண் ணும் விண்ணும்	{ அப்பெருமானது உபய விழ் தியையும் பாதுகாக்கிற
தம் கோன்	தலைவனு மிருப்பவனும்	அளிக்கும் செங் கோல் வளைவு	{ தட்டில்லாத கட்டிலையின் நேர்மைக்கும் ஒருகோடுதலை
உம்பர் எல்லாயவர்க் கும் தம் கோன்	{ பரமபதத்திலுள்ள நி த ய ஸூரிகளெல்லோர்க்கும் தலைவனுமிருப்பவனும்	விளைவிக்கும்	{ உண்டாக்கா கின்றது;
கம் கோன்	{ (இவ்வுலகத்திலுள்ள) நமக் கும் தலைவனுமாகிய எம் பெருமான்	இனி நாளில்த்து	{ இத்தனமான பின்பு, இவ்வுலகத்தின்
உகக்கும் துழாய்	விரும்பித் தரித்துள்ள திருத்தழாயானது	என் செய்யாது	{ (அந்தத் திருத்தழாய்) வேறு எத்தினைத்தான் செய்ய மாட்டாது.

***—தலைமகனது தாரில் நடுபட்ட தலைவி ஆற்றுகை கூறல் இது. முன்பு ஸம்ச்சேவித்த திருந்த ஸமயத்தில் தலைமகனுடைய தேஹத்தின் ஸ்பர்சத்தினால் இன்பம் தந்த திருத்தழாயானது, விச்சேவித நிலையில் அவ்வினப்பத்தை ஞாபகப்படுத்தி ஆற்றுகையை அதிகரிக்கச் செய்து அதனால் உடம்பு மெலிந்து கைவளைகள் சுழன்று கிழப்பண்ணிற்று; இதனால், பசுபாதபில்லாமல் எல்லாவுயிர்களையும் பாதுகாத்தருள்கின்ற எம்பெருமானது செங்கோன்மைக் கும ஒரு குறையை உண்டாக்குகின்றது; (அதாவது—என்னைப் பாதுகாவரமையாகிய குறை.) இன்னும் என்ன பாடு படுத்தமோ? என்று தலைவி இரங்குகின்றாள். இப்பாசாததைத் தாய் வார்த்தையாகக் கொண்டால் ‘எங்கோல்வளை முதலா என்பதற்கு—அழகிய வளையையுடைய எமது மகள் கிமித்தமாக என்று பொருள் கொள்ளவேண்டும். அதுவும் ஒக்கும். இனி, தலைவனுன கண்ணபிரான்தானே (பிரித்து போய் மீண்டு வாராது உபேகிப்பதால்) எம் கோல்வளை காரணமாக உபய விழுகி ரகூகமான தன் செங்கோலுக்கு ஒரு வளையை உண்டாக்கிக் கொள்ளுகிறாள்; இதற்குமேல், அவனது பரிவாரமான திருத்தழாய்தான் என் செய்ய மாட்டாது? என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். அவன் உபேகித்தமாத்நித்திலே இது அழிக்கு

மென்ற கருத்த. என்னுடைய வளை நிமித்தமாக இவனே அழிக்கத் தொடங்கினால் வேறு உயிர்ப்பா? என்க.

“தோளினே மேலும் நன் மார்பின் மேலும் சுடர்முடி மேலும், தாளினே மேலும் புனைந்த தண்ணந்தழா யுடையம்மான்” என்றபடி திருத்தழாய் எம்பெருமானுக்கு மிகவும் பரிபுமாதலால் “நங்கோணுக்குத் துழாய்” எனப்பட்டது.

இப்பாட்டுக்கு ஸ்வரபதேசார்த்தம்:—எம்பெருமானுடைய போக்யதையிலே யிடுபட்ட ஆழ்வார் அந்த போக்யதாபரகர்ஷம் தமக்கு ஆற்றுகமையை மிகுவித்து வருத்தவதாதலைக் கூறுவதாம்.

எல்லாவவர் என்பதில், ‘எல்லாம்’—பகுதி; மகரம் கெட்டது; ம்—எழுத்துப் பேறு; அ—சாரியை; வ்—சந்தி; ஊர்—யிசுதி: எல்லாரும் என்றபடி. நாளிலம்—பண்புத் தொகை பன்மொழி; முல்லை, குறிஞ்சி, மருதம், நெய்தல் என்கிற நால்வகை நிலங்களையுடைய தெனப் பூமிக்குக் காணப் பெயர்.

முதலடியில், ‘விண்ணுமளிக்கும்’ எனச் சந்தியாக வேண்டுமிடத்து ‘விண்ணுமளிக்கும்’ என மகாவொற்று மிக்கது விரித்தல் விகாரம்; தலை தட்டாமைக்காக. ... (29)

நாளிலம் வாய்க்கொண்டு நன்னீராமென்று கோதுகொண்ட*

வேவினஞ் செல்வன் கவைத்துமிழ்பாலை * கடந்தபொன்னே!

காளிலந்தோய்த்து விண்ணோதொழுவ் கண்ணன்வெஃகாவதம்பூர்

தேவிளஞ்சோலை யப்பாவது * எப்பாலைக்குஞ் சேமத்ததே.

(29)

நால் நிலம்	{ முல்லை குறிஞ்சி மருதம் விண்ணோர் கெய்தல் என்னுப) நால் வகை நிலங்களையும்	கால்நிலம்	{ மேல்கைத்தோர் யாவரும் (நிலத்தையிலைந்த தமது, கால்கள் நிலத்தில் படவும்
வாய் கொண்டு	{ (தன் கிரணமு கத தர லே) வாசிற பெய்துகொண்டு	தோய்த்து தொழும்	{ படி இங்கவந்து நிலைத்து மின்று வணங்குப படியான
கல்நீர் அறமென்று	{ ஸாரமான நீர்ப்பசை அறும் படி கொன்று	கண்ணன் வெஃகா	{ கண்ணரோனது நிமிடதேச மான திருவெஃகாவானது
கோது கொண்ட	{ அஸாரமான பா க ம் இது கொன்று அழிந்த	உது	{ அடுத்தன்னது;
வேனில் அம் செல்வன்	{ வெப்பத்தைக் தனக்குச் செல்வமாவதுடைய ஸூர் யன்	அம்பு தேன் இள சோலை அப்பாலது	{ அழகிய பூவையும் தேனையு முடைய இளமை மாறாத சோலையானது அவ்விடத்துள்ளது;
கவைத்து உமிழ்	{ உருசி பார்த்து வெறுத்துக் கழித்த	எப்பாலைக்கும் சேமத்தது	{ (அது நமது) எல்லாத தன் பகைகளுக்கும் (மாறுப) ஆன உருவையதொரிடமாம்.
பாலை கடந்த பொன்னே	{ பாலை நிலத்தை தாண்டுவந்த பொன் பொன்றவனே !,		

***—நகர் காட்டல் என்பது இப்பாட்டுக்குத் துறை. நாயகன் நாயகியை உடன் கொண்டு இடைவழிப் பாலை கடந்து தன் ஊர்க்குப் போகும்போது அவளுக்கு வழி நடை விளைப்புத் துன்பம் தோன்றாதிருக்கும் பொருட்டு அவளை நிகாக்கி ‘அதோ செரிவனற உப் பெரிய நகர் காண் நம்முடைய நகராவது’ என்று தனது நகரைக் காட்டி ஸாயீப்பயம் தோன்றக் கூற்தல் நகர் காட்டலாம். “புனர்க்கு உடன் போன தலைமகன், நடந்த இளைத்த தலை வியைக் குறித்த இடந்தலைப்பெய்தமை சொன்ன பாசரம்” என்பது அழகிய மணவாள சேப ருணவாககியம். நாயகனும் நாயகியும் தாம் ஒருவர்க்கொருவர் தனிநிழலா யிருக்கையாலே இவர்களுக்கு இந்நிலத்தின் கொடுமையாலுண்டாகு மிளைப்பு இல்லையேயாகிலும் பொழுது போக்குக்காக நாயகன் நாயகியை நோக்கி இங்ஙனங் கூறினதென்றதுமுண்டு. நாயகி! நம் முடைய வழி நடையில் தைவாதினமாய்ப் பாலை நிலம் தாண்டியாயிற்று; அது இனித்தாண்ட வேண்டியதாயிருந்தால் வெரு கஷ்டப்பட வேண்டியதாகும்; நல்ல காலமாய் அதைத் தாண்டி விட்டோம்; இனி நமது நகர் சமீபத்திலுள்ளதே காண் என்கிறான். ஸூரியனுணவன் நால் வகை நிலங்களையும் தன் கிரண முகத்தாலே வாயிற் பெய்துகொண்டு ஸாரமான நீர்ப்பசை

அறம்படி நன்றாக மென்று அஸாரத்தை உமிழ்ந்த பாகமே பாலை சிலமாகும்; அதனைத் தாண்டி யாயிற்று.

நானிலம் வாய்க்கொண்டு—நால்வகை சிலங்களாவன—முல்லை குறிஞ்சி மருதம் கெய்தல் என்பன; காடும் காடு சார்ந்த இடமும் முல்லைபாடும், மலையும் மலைசார்ந்த இடமும் குறிஞ்சி யாம்; காடும் காடுசார்ந்த இடமும் மருதபாடும்; கடலும் கடல் சார்ந்த இடமும் கெய்தலாம்; இவை தவிர, பாலை சிலம் என்று தனியே ஒரு சிலமுண்டென்பது சிலாத கொள்கை. அது நீரும் கிழலுமில்லாத கொடு சிலம். கீழ்ச் சொன்ன நால்வகை சிலங்களும் தம் தம் தன்மை கெட்ட விடத்தே பாலைபாடுமென்கிற கொள்கை இங்குக் கொள்ளப்பட்டதாகும். "நானிலம் வாய்க்கொண்டு நன்னீர மென்று கோது கொண்ட வேனிலஞ் செல்வன் சுவைத்துமிழ்பாலை" என்றவிதனால், இயற்கையில் பாலைக்குத் தனியே சிலாசிலவாமையும் நால்வகை சிலங்களும் தந்தம் தன்மை திரிந்த பாலைபாடுமாயி உண்மை விளங்குமன்றோ. சிலப்பதிகாரத்தில் (காடு காண் காலை 60—66.) "கோத் தொழிலாளரொடு கொற்றவன் கோடி, வேத்தியவிழந்த சிவ னிலம் போல, வேனிற் கிழவனொடு வெங்கதிர் வேந்தன், தானவந்திருகத் தன்மையிற் குன்றி, முல்லைபுயல் குறிஞ்சியு முறைமையிற்றிரிந்து, நல்லியல் பிழந்து நடுங்கு தயருறுத்தல், பாலை பென்பதோர் படிவங்கொள்ளும்" என்றது காண்க. இங்கே நம்பிள்ளை யிடுங்காண்க:— "சிலந்தான் நாலென்பாரும் அஞ்சென்பாரும் யிருக்கும்; ஐந்தென்கிறவர்கள் பாலைசிலத்தை யும் தன்னிலே ஒன்றுக்கிச் சொல்லுவார்கள். நாலென்பவர்கள் இப்பாலை சிலந்தான் மற்றை நாலிலும் உண்டென்கிறார்கள்; அதாகிறது—நீரும் கிழலுமில்லாத விடம் பாலைபா மத்தனை யிடுகிறே" என்று.

பாலை சிலத்திற்கு அஸாதாரண லக்ஷணம் நீரில்லாமையே என்பது நன்னீர மென்று என்றதனால் விளக்கப்பட்டது. ஸூரியன் தன் கிரணங்களால் பூமியிலுள்ள நீரைக் கவர் கின்றனென்பது "நானிலம் வாய்க்கொண்டு நன்னீரமென்று" என்றதனால் காட்டப்பட்டது. நால்வகை சிலத்தினாலும் பாலைசிலம் அஸா மென்பதும், இன்பத்திற் கன்றிப் பிரிதல் துன்பத் திற்கு உரியதாகிய இதன் கொடுமை 'கோதுகொண்ட' என்றதனாலும் 'மென்று சுவைத்துமிழ்' வேனில் முதுவேனிலங்களும் 'வேனில்' என்றதனால் குறிக்கப்பட்டன. இதற்குத் தெய்வம் ஸூரிய னென்பது 'வேனிலஞ் செல்வன்' என்றதனால் தெரிவிக்கப்பட்டது. 'வேனிலஞ் செல்வன் சுவைத்துமிழ் பாலை' என்றதனால் உஷ்ண கிரணங்களை இயல்பிலுடைய ஸூரியனும் வெறுக்கும் படியுள்ளது பாலைபின் கொடுமை என்பது தோன்றும். "நன்னீரமென்று கோதுகொண்ட வேனிலஞ் செல்வன்" என்றபின் மீண்டும் 'சுவைத்து' என்றது—சூரியன் நீரில்லாதபடி பசை யறப்பருகினமை தோன்றாதற்கு. பாலை—நீரும் கிழலுமில்லாதவறுசிலம். வடமொழியில் மரு காந்தார மெனப்படும்.

பாலைகடந்த பொன்னே!—இப்படிப்பட்ட கொடிய அந்நிலத்தைக் காளால் கடந்து கடந்துவந்து மிக வுருந்தவேண்டிய நிலையிலும் நாயகனைப் பிரியாத அவனுடன் வருதலையே ஒரீன்பமாயகக் கருதி, எரிசிற நெருப்பில் ஓடவைத்த பொன்போல ஒளி விடுகிற தன்மையைக் கூறி விளித்தபடி. பொன்—உவமையாகு பெயர்; திருமகள் போன்றவளே! என்றதாகவு மாம். [கால்நிலத்தோய்த்து விண்ணோர் தொழுவ் கண்ணன் வெஃகா உது] தேவர்கட்கு இங்கில வுலகத்தில் கால்தோய்யாமை இயலவு; அதுமாயிக் கால்நிலத்தோய்வதென்று கூறினது அவ் வுலகத்தினும் இத்திவ்ய தேசத்துக்குள்ள மஹிமையைக் காட்ட. சிலத்தில் கால் தோய்பவரான நததினும் இத்திவ்ய தேசத்துக்குள்ள மஹிமையைக் காட்ட. சிலத்தில் கால் தோய்பவரான மண்ணுலகத்தோரும் கால் பொருந்துதற்கு அரிய பாலைபின் வெப்பத்தைத் தணிக்கவல்லதான திருவெஃகா கூல்கிலத் தோயாதவரான விண்ணுலகத்தோரும் கால் பொருந்தும்படியானதென வயல் காண்க. அன்பு மிகுதியால் இடம்பராத கால் தோய்வர்.

திருவெஃகாவில் எழுந்தருளியுள்ள எம்பெருமான் * பத்துடையடியவர்க் கெளிமையால் ஓ கணி கண்ணர் சொற்கேட்ட திருமழிசைப் பிரான் சொன்னபடி தான் செய்த 'சொன்ன வண்ணஞ் செய்த பெருமான்' என்றும் 'யதோக்தகாரீ' என்றும் திருநாமம் பெற்றமை தோன்ற ஸௌஸ்ப்யத்தைக் குறிக்கற 'கண்ணன்' என்னும் திருநாமத்தார் குறித்தது. வெஃகா—தூற்றெட்டுத் திருப்பதிகளுள் தொண்டை நாட்டில் கரஞ்சிபுமென்கிற பெருமான்

கோவிலிலுள்ளதொரு திவ்யதேசம். இத்தகத் தெம்பெருமான், பிரமன் செய்த வேள்வியை அழிக்கவந்த வேகவதி நதியைத் தடுக்கும் பொருட்டு அதற்கு அணையாகக் குறுக்கிற் பள்ளி கொண்டவனதலால் அப்பிராணுக்கு வடமொழியில் 'வேகாஸேது' எனத் திருநாமம்; அது தமிழில் வேகவனை யென்று மொழி பெயர்த்தது; அது பின் (நாகவனை யென்பது நாகனை யென விகாரப்படுத்தல்போல) 'வேகனை' என விகாரப்பட்டு அது பின்னர் வெஃகனை யெனத் திரிந்து, தானியாகு பெயராய்த் தலத்தைக் குறித்தது, அது பின்பு 'வெஃகா' என மருகி வழங்கிற் றென்ப. ஆழ்வார்களுட் சிறந்த இந்த நம்மாழ்வார் தமது முதல திவ்யப்ரபந்தமாகிய இத்திருவிருத்தத்தில் திருவேங்கடம், திருவெஃகா, திருவாங்கம் என்ற மூன்று திருப்பதிகளை மாத்ரிமே மங்களாசாஸனஞ் செய்தமை பற்றி அம்மூன்றும் 'கோயில், திருமலை, பெரு மான் கோயில்' என்று சிறப்பித்துக் கூறப்படுமென்பர் பெரியோர்.

உது—மிகவும் தூரஸ்தமும் மிகவும் ஸமீபஸ்தமும் மல்லாமல் நடுத்தரமாகவுள்ளது. உகரச் சுட்டடியாய் சிறந்த பெயர். இளஞ் சோலை—எப்பொழுதும் இளவேனிலாகிய வளந்த காலமாகவே செழித்துத் தோற்றுகிற சோலை; இது கூறினது தாபந்தணிதற்குத் தக்க இடமென்ற கார்ட்டு. நல்ல குயிஞ்சி நிலத்திலே கூடி அரிய பாலைநிலத்தைக் கடந்து இனிய மருத நிலம் புகுகிறோமென்று காட்டியபடி. 'எப் பாலைக்கும்' என்பதில் பாலை என்பது இலக்கணையாய் துண்பத்தைக் குறித்தது; பான்மை என்னும் பண்புப் பெயர் மை விசுதி போய் ஐவிசுதி பெற்றுப் பாலைபென சின்றதெனக் கொண்டு 'எந்த நிலைமைக்கும்' என வுரைத்தலுமாம். 'எப் பாலைக்குஞ் சேமத்ததே' என்றவிடத்து நம்பிள்ளை யீடு;—“எல்லாப் பாலை நிலங்களால், வந்த வெம்மையையும் போக்கி நமக்கு ராசுகமுமான தேசங்காண் அது (வெஃகா); இந்தப் பாலை நிலமேயன்றிக்கே இன்னமுஞ் சில பாலைவனமும் கடக்கலாங்காண் இந்நில முண்டாக'

அப்பாலது—அவ்விடத்திலுள்ளது என்றபடி. (பால்-இடம்.) அன்றியே, திருவெஃகாவுக்கு அப்பாலுள்ள [அருகிலுள்ள] திருத்தண்கா என்னுந் திருப்பதியைத் திருவுள்ளம் பற்றி 'அம்புத்தேனிளஞ் சோலை அப்பாலது' என்றறளிச் செய்ததாகவுங் கொள்ளலாம். (திருத்தண்கா...விளக்கொளி யெம்பெருமான் ஸந்திதி; வடமொழியில் ஹிமோபவா மெனப்படும்.) பாலைவனத்த கடந்துசெல்கிற ஸ்ரீராம லக்ஷ்மணர்க்கு விச்வாமித்ர மஹாமுனிவன உபதேசித்த ப்லை அதிபலை என்னும் மந்திர வித்தைகள்போல இத்தலைவன் வார்த்தை தலைகிக்குத் தாபந்தணிக்கு மென்க.

ஆழ்வார் கொடிய ஸம்ஸார மார்க்கத்தைக் கழித்த தன்மையையும் எம்பெருமானு கத்தருவின நிலத்தின் பரம் போக்யதையையும் அவர்க்குப் பாகவதர் எடுத்துக் கூறி அவரார் றுமையைத் தவிர்த்தல் இப்பாட்டுக்கு ஸ்வாபதேசமாகும். முன் இரண்டடி—ஒளிவடிவான எம்பெருமான் பலவகை நிலைகளையும் திருவுள்ளத்திற்கொண்டு ஆராய்ந்து அவற்றில் அளரா மென்று கழித்ததும் பசையற்றதும் வெப்பம் மிக்கதுமான ஸம்ஸாரத்தைக் கடந்து மிக்க ஒளி பெற்றவரே! என்று ஆழ்வாரைப் பாகவதர் விளித்தபடி. பின் இரண்டடி...மீளாவுலகத்தவ ரான சித்திய ஸாலிகளும் மீண்டு வந்து வளிக்கும்படியான மஹிமையுள்ள அர்ச்சாவதா ல்தலம் அதிஸமீபமாய் மிக இனிமை தருவதாய் எவ்வகைத் துன்பமும் தவிர்ப்பதாய் சேஷமங் காமான புகலிடமாய் உள்ளது என்றபடி.

சேமம்...சேஷமென்ற வட சொல் விகாரம்

...

...

(உக)

சேமஞ்சேய் கோனருளே—சேறுவாரு கப்பாருவரென்று
ஏமம்பேற வையஞ்சோல்லும் மெய்யே—பண்டெல்லமறைய
யாமங்கடோ ரெரிவிக் கங்கண்ண வந்தண்ணத்துறாய்த்
தாமம்புனைய—அவ்வாடை யீதோவந்து தண்ணென்றதே.

(உஎ)

சேய் கோன்	{ (எல்லாப் பொருள்களுக்கும்) கேரில் தலைவனான எம் பெருமானது திருவருளே	சேறுவாரும் கட்டி	{ பிரதிகூலரும் அதுகூலராவர் ஆகுவர் என்று எமம் பெற வையம் சொல்லும்
அருளே		உறுதி பொருத்த உகைத்தோர் கூறுகிற	
சேமம்	{ மம்மை மரதுகாப்பது (என்று கொள்ளு),	மெய்யே	{ உண்மை மொழியின் படியே—

பண்டு எல்லாம் அறைய யாமங்கள் தோறு எரி வீசும்	முன்பெல்லாம் [பிரிந்திருந்த காலத்து] பகைத்து எதிர் வந்து சண்டைக்கு அழைத்து இரவுகள் தோறும் அக்கிஜ்வாலையை (எம்மேல்) வீசுந்தன்மை யுள்ள	அவாடை நம் கண்ணன் அம் தண்ணம் துழாய் தாமம் புனைம சுதோ வந்து தண்ணென்றது	அந்தக் காரற்றது, நமது தலைவனுள் எம்பெரு மானது அழகிய குளிர்ந்த திருத்தழாய் மாலைமை (யாம்பெற்று) ததரித்ததனை இதோவந்த (இப்பொழுது) குளிர்ச்சியா யிருக்கின்றது.
--	---	---	---

***...நாயகனுள் ஸர்வேச்வானுடைய திருத்தழாய் மாலைமைத் தரிக்கப் பெறுகை
பாலே இதற்கு முன்பு துன்பஞ் செய்துகொண்டிருந்த வாடை இப்போது தணிந்த பழையை
நாயகி உட்கொண்டுரைத்த பாசும் இது. பிரிவை ஆற்றமாட்டாமல் மிகவருத்துகின்ற நாய
கியை ஒருவாறு தேற்றுகிக் கிறும்பின நாயகன் இரவிடத்து எம்ச்லேஷித்ததாகத் தோற்று
வித்தது என்னவுமாம்.

எவ்வளவு துன்பங்கள் அடர்ந்தாலும் அவற்றுக்குச் சலிபாமல் 'எம்பெருமானது திரு
வருளே நம்மைப் பாதுகாப்பது' என்று உறுதிக்கொண்டிருந்தால் பகைவரும் கண்பார்வர்
என்ற உலகத்திற் பெரியோர் கூறுவதண்டு; அது இப்போது மெய்யாயிற்று; என்னே
பெண்ணில்; வாடையானது முன்பெல்லாம் பகைத்து எதிர்வந்து போருக்கு அழைத்து இரவு
கள் தோறும் அக்கிஜ்வாலையை எம்மேல் வீசுந்தன்மையுடையதாயிருந்தது; இப்போது நமது
நாயகனுடைய அழகிய குளிர்ந்த திருத்தழாய் மாலைமை யாம் பெற்றுத் தரித்ததனால் அவ்
வாடை தானே இதோ வந்து குளிர்ச்சி செய்யாநின்றது காண்மின் என்று—தலைவிதார்
பெற்று மகிழ்ந்தமை சொல்லுகிறது.

இயற்கையாக இனிமை தருமவைபான வாடை, சந்திரன் முதலிய பொருள்கள் விட
காலத்தில் உத்திபகங்களாய், எம்ச்லேஷ காலத்தில் ஸந்தோஷகங்களாய் இருக்குந்தன்மை இத்
னால் உணர்த்தப்பட்ட தென்க.

ஸர்வேச்வானுடைய குணவிசேஷங்களை அநுஸந்தித்த அதனால் ஒருவாறு ஆற்றமை
தணிந்த ஆழ்வார், முன்பு அப்பெருமானை ஞாபகப்படுத்திக்கொண்டு இடைவிடாது வருத்தி
வந்த இவ்வுலகத்துப் பொருள் இப்பொழுது இனிப்பதாகித் தன்மையைக் கூறுதல் இதற்கு
உள்ளுறை பொருள். எம்பெருமானுடைய கருணையே எவ்வளவு அருகாமையில் அவனுக்கு அடங்கிய
அலைவரும் அநுகூலிப்பவரென்று நம்புதலுண்டாய்படி. உயர்ந்தோர் சொல்லும் ஸத்யவாக்கின்
படியே முன்பு பிரிவாற்றாத நிலையில் வலியவந்து எதிர்ப்பட்டு எப்பொழுதும் தாபஹேதுவாய்
கின்ற லௌகிகபதார்த்தம்—எம்பெருமானது ப்ராஸாதத்தைப் பெற்றவளவிலே அநுகூலித்த
ஆற்றமை தணிப்பதாயிற்று என்ற விதனால்—பகைத்துண்பந்தத்தை மீட்டுப் பார்க்குமளவில்
லௌகிகபதார்த்தங்களும் உத்தேச்யமாகு மென்றதாம்.

ஆசார்யஹருதயத்தில் இரண்டாம் ப்ரகாசத்தின் முடிவான குர்ணிகையின்—
"பந்து கழல் பாவை குழமணன் யாழ் தென்றல் மதியம்மிகில் சார்தம் பூணிகில் கிறந்த
தூதை முதலாவன" என்று தொடங்கி "மதியமென்னில் விட்டகலவும் ததீயமென்னில்
இகழ் வறவும் முனிவது மிக்கால மீதோ வென்னப்படும் பொங்கைப் புலனில் போக்யாதி
ஸமுஹம்" என்றதும் அவ்விடத்த வியாக்கியான வாக்ஷியங்களும் இங்கு அநுஸந்திக்கத்
தக்கன.

(2-அ):

தண்ணத்துழாய் வளைகோள்வது யாழிழப்போம்—நடுவே
வண்ணத்துழாவி யோர்வாடை யுளவும்—வள்வாயலகால்
புண்ணத்துழாமே பொருளீர்த் திருவரங்கா ! வருளாய்
எண்ணத் துழாவுமிடத்து—உளவோ பண்டுமின்னன்னவே?

வன் வாய் அலகால் புன் நந்து உழாமே பொரு	{ உர்மைநான வாயின் நுனி நீர் யினால் பறவைகள் (தன்னிடத்துள்ள) சக் கைக்கொத்தாதபடி அலைமோதுகிற	திரு அரங்கா தன்அம் துழாய்	{ காலிரிதீர் குழந்த பூரக் கமென்னுந், திருப் பதியை புடையவனே! குளிர்ந்த அழகிய (உனது) திருத்தழாயானது
---	---	---------------------------------	---

வரை சொல்வது	{ (எ ம து) கைவளைகளைக் கொள்ளை கொள்ளை கின்றது	வண்ணம் துழாவீ உலாவும்	{ (எமது) மாமை நிறத்தைத் தவர்தம் பொருட்டுத் தடவித் தேடிக்கொண்டு ஸஞ்சரிக்கத் தொடங்கு கின்றது;
யாம்	(உன்பக்கல் ஈடுபட்ட) நாம்		{ (அதற்கு யாம் மாமை யிழைக்காதபடி) வந்து சேர்ந்தருள வேணும்;
இழப்போம்	{ வளையை இழக்கிறோம்; (இப் படியிருக்க)	அருளாய்	
ஓர் வாடை	{ (எ ம க் கு ம் த ன க் கு ம் யாதொரு ஸம்பந்தமு மில் லாத) ஒரு காற்றானது	எண்ணம் துழாவும் இடத்து	{ மனம் தடுமாறு மளவிலும் முன்பும் இப்படிப்பட்ட [எம கிலைமைகள் போன்ற] கிலைமைகள் (வேறு எத்தேனும்) உள்ளனவோ?
கலவே	இடைபிளே பிரவேசித்த	பண்டும் இன்னன்ன உளவோ	

***—தீழ்ப்பாசாத்தில் தோற்றுவித்த ஸம்ச்சலேஷம் கனவின் காட்சிபோன்றதாதலால் ஸ்ஷணிகமாயிற்று; பழைய விச்சலேஷவ்யஸகமே தோன்றிற்று. ஆகவே, காயகளைப் பிரித்த காயகி வாடைக்கு வருத்தியிரங்கும் பாசாத்நாலே ஆழ்வார் தமது க்வேசத்தை வெளியிடுகிறார். ஆற்றாமைபிரகிபால் தலைவனை எதிரில் நிற்கிறுப்போலப் பரிசுத்த முன்னிலைப்படுத்திக் கூறியது இது. அன்றி, உருவெளிப்பாட்டில் கண்ட தலைவனை நோக்கியுரைத்ததமாம். உன்னோடு நேரில் ஸம்பந்தம் பெற்ற திருத்தழாயானது விச்சலேஷகாலத்தில் ஸம்ச்சலேஷத்தை நினைப்பூட்டி, மிகவும் வருத்தப்படுத்தி உடலினைக்கச் செய்வதும் அதற்கு ஆற்றாது காம்மெலித்த வளையிழப்பதும் யுக்தமாயிருக்கலாம்; அதுவன்றி, "பிஷாஸ்மாத் வாத: பவதே" வாயுவானவன் எம்பெருமானிடத்து அஞ்சிக்கொண்டு (அவனது கட்டளைக்கு உட்படித்து) விசுகின்றான்" என்ற உபநிஷத்தின்படியே இயல்பில் உனக்கு அஞ்சிகடக்குத் தன்மையான காற்று உனது ஸம்பந்தம்பெற்ற கம்மை ஸம்பம் பார்த்து வருத்திக் கொள்ளை கொள்ளத் தொடங்குவது தகுதியோ? காற்று என்னை கலிய என்ன பார்ப்பியுண்டு! அங்ஙனம் ஆகாத படி எம்மைக் காத்திடவேண்டும்; உன்பக்கல் அன்புவைத்தவர்களில் எம்மைப்போல வருத்திய வரும் உன்னால் உபேக்ஷிக்கப்பட்டவரும் இதுவரையிலும் எங்கும் எவருமில்லையே பென்கிறான். திருத்தழாயானது என்னை எவ்வளவு வேணுமானாலும் துன்பப்படுத்தட்டும், அதற்கு கான் உடன்பட்டிருக்கக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன் என்றது அதில் நோக்குடையதல்ல; "காற்று என்னை ஹிம்மலிப்பதானது ஒருபடியாலும் யுக்தமன்று, என்று வற்புறுத்திக் கூறுவதில் நோக்குடைத்து. ஒருபுறத்தில் திருத்தழாய் கலியவும் மற்றொருபுறத்தில் வாடை வந்துவிசி கலியவும் இப்படி இரண்டு ஹிம்ஸகவஸ்துக்களுக்கு ஈடுகொடுக்க என்னுலாகவிலியே! இந்த ஹிம்ஸைக்கு அவகாச மின்றியே ஸம்ச்சலேஷத்தைத் தந்தருளாய் என்றவாறு.

பிரவிகளை வருத்தவதில் துணைவேண்டாமல் அஸதாய குரமான வாடை பென்பான் 'ஓர்வாடை' என்கிறான். 'உலாவும்' என்றதனால் கம்பிரமான செருக்குடை தோன்றும். "வன்வாயகரால் புள் கத்தழாமே பொருளேத் திருவாய்கா!" என்ற கிளியால்—உனது நாட்டுக்கு உறுப்பான தண்ணீரும் தன்னையடைத்த பொருளை எதிரி கவராதபடி நிராக் கை யார் பொருது காத்திடுகின்றதே; உனக்குமாதிரி அது இயல்பாகாதோ? அடுத்தா லாயிக்குத்தன்மை அசேதநத்துக்கே இருக்கும்போது பரமசேதனை உனக்கு அது மிகவும் இருக்கவேண்டாவோ? எனக் குறிப்பித்தபடி, காவிரி கீர் அலைமோதவது இயற்கையாயினும் தன்னிடத்து உள்ள கத்தைகளைப் பறவைகள் கூர்மையான வாயலகால் கொத்தாமைக்காக அலைமோதவதாக வருணித்தது சமத்தகாரம். உழாமே—மே விசுதிபெற்ற எதிர்மறை வினியெச்சம். உழாதல்—கொத்திக் கிளறதல்.

அருளாய்—'செய்யாய்' என்னும் வாய்பாட்டுச்சொல் உடன்பாடு எதிர்மறை இரண் டுக்கும் பொதுவாதலால், 'ஈ அருளவேணும்' என்கிற பொருள்போல 'ஈ-அருளுகிறாயில்லை' என்கிற பொருளும் கொள்ளவுரியதே.

எம்பெருமானைச் சோதனிலையில் அவனது இனிமையும் இவ்வுலகத்துப் பொருளும் அவனை நினைப்பூட்டுவனவாய்த் தம்மை வருத்தும் நிலைமையை ஆழ்வார் அப்பெருமானை முன் னிலைப் படுத்திக் கூறுதல் இதற்கு உள்ளுறைபொருள். [தண்ணைத்தழாய்வளை கொள்வது

பாமிழுப்போம்] குளிர்ந்த தன்மையையும் அழகிய குணத்தையுமுடைய உனது போக்யதை எமது அந்நியர்ஹசேஷ்வத்தைக் கவர்த்து கொள்ளட்டும்; அதனை இந்த போக்யதைக்கு காம் இழப்போமாக. அதவன்றி, [ஓர்வாடைநடுவே வண்ணந்துழாவிடலாவும்] உன்கட்டியை அதுணித்து நடக்கக்கடவதான லௌகிக பதார்த்தம் எமது உருவத்தை மாற்றலுற்றது; [புன் னத்து வன்வாயலகால் உழாமே பொரும் நீர் திருவாங்கா] வஞ்சனையுள்ள மரைய சுத்தமான ஆத்மாவைக் கொடிய ஊழ்கிணைமுலமாக வருத்தாதபடி தடுத்தக்காக்கிற குணத்தையுடைய பூர்வாகாதனே! [அருளாய்] அதபோல எம்மிடத்தம் கருணைசெய்வாயாக. [எண்ணம் துழாவுமிடத்த பண்டும் இன்னன்ன உளவோ?] தன்பத்தால் மனத்தொழுகிற நிலையினம் இப்படி இரங்காதிருக்கும் ஸ்வபாவம் முன்பும் உண்டோ? இல்லையென்றபடி, ஸ்ரீ ஜானகிப் பிராட்டி, த்ரௌபதி, கஜேந்திராழ்வான், ப்ரஹ்லாதன், விபீஷணன், காகன் தொடக்கமான அளவற்ற அடியார்களிடத்தெல்லாம் இப்படிப்பட்ட உபேகை கண்டதில்லையே; எனக்கே இங்ஙனமாயிற்று என்றுபேசுக.

இன்னன்ன=இன்ன அன்ன என்பதன் தொகுத்தல்; இவை போல்பவை என்றபடி. 'எண்ணந்துழாவுமிடத்து' என்பதற்கு—மனத்தினால் ஆராய்ந்த கோக்குமிடத்து என்று பொருள்கொள்ளவும்கூடும். உனது குணத்தை ஆராய்ந்த பார்த்தால் இப்படிப்பட்ட உபேகை வேறெவ்விஷயத்திலும் கண்டதில்லை; பாகியேனாக்கே இங்ஙனமாயிற்று என்கை. ... (உஅ)

இன்னன்ன துதேம்மை யாளற்றப்பட்டிரந்தா ளிவளென்று*

அன்னன்ன சொல்லப் பேடையோடும் போய்வரும் * லேழுண்ட

மின்னன்னமேனிப் பேருமானுல கிற்பென்துது செல்லா

அன்னன்ன நீர்மைகோலோ? குடிச்சீர்மையி னன்னங்களே.

(உக)

குடி. சீர்மை	{ உயர்கூடிப் பிறப்பால் வரும்	பேடையோடும்	{ (தமக்கு இனிய) பெண் பற
இல்	{ சிறப்பு இல்லாத	போய் வரும்	{ வைகளுடனே (மந்தகதி
அன்னங்கள்	{ இவ்வன்னப் பறவைகள்		{ யாக மகிழ்ச்சியோடு) உலா
(என்ன செய்கின்றனவென்றால்)			{ வித் திரிகின்றன;
இவள்	{ 'இப்பராக்ஞச நாயகியான		{ (இதற்குக் காரணம்;-)
ஆள் அற்றம்	{ வள்	நீலம் உண்ட	நீலகிறத்தை யுட்கொண்ட
பட்டு	{ (வேறு தனக்கு) ஆளில்லா	மின் அன்ன	மின்னல் போன்ற
இன்னன்ன துது	{ மைநூல்	மேனி	திருமேனியை யுடைய
எம்மை	{ இப்படிப்பட்ட துதாக	பெருமான்	எம்பெருமானுடையதான
	{ எம்மை	உலகில்	உலகத்தில்
இரந்தாள் என்று	{ குறைகூறி வணக்கத்தோடு	பெண் துது	{ பெண் களுக்காகத் துது
	{ வேண்டிக் கொண்டாள்	செல்லா	{ செல்வதில்லாத
	{ என்றெண்ணி		
அன்னன்ன	{ அப்படிப்பட்ட துதுமொழி	அன்னன்ன நீர்மை	{ அப்படிப்பட்ட தன்மையை
சொல்லா	{ களைத் தலைவனிடஞ்	கோலோ	{ யுடைமையோ?.
	{ சென்று சொல்லாமல்		

***—நாயகியானவள் அன்னப்பறவையை வெறுத்துரைக்கும் பாசாம் இது. தான் தனது நாயகன் விஷயத்திலே துது செல்லுமாறு அபேகைக்கச் செய்தேயும் அதுசெய்யாதே தன் பேடையோடு உல்லாஸமாக உலாவித்திரிகிற அன்னங்களைக் குறித்து வெறுத்துரைக்கின்றாள். இத்துறை திருக்கோவைபாரில் 'அன்ன மோடழிதல்' எனப்படும். "உலகமெல்லாம் தயிலாகின்ற இந்நிலைமைக்கண்ணும் பான் தயிலாமைக்குக் காரணமாகிய என் வருத்தத்தைச் சென்று அவர்க்குச் சொல்லாத தான் தன் சேவலைப் பொருத்திக் கவற்சியின்றித் தயிலாகின்றது என அன்னத்தோடு அழிந்து கூறுகிறதல்" என்பது அவ்விடத்து உரை.

ஸாக்ஷாத் புருஷோத்தமனாகிய ஸர்வேச்வரன் விஷயத்திலே துது செல்வதானது, தாழ்ந்த இடத்துக்குத் துது செல்வது போல் இகழுத்தக்கதன்றியே மிகக் கொண்டாடத் தக்கதென்பது தோன்ற 'இன்னன்ன துது' என்று சொல்லப்பட்டது. எம்பெருமானிடத்திலே ஸ்வயம் புருஷார்த்தமாகச் செல்ல விரும்ப வேண்டியது ப்ரார்த்தம்; அஃது இல்லையா

யினும் பிறர்க்குத் தூது செல்லும் விபாஜமாகவாவது போக நேர்தால் பாம்பாக்கியமென்று கொண்டு போகலாமே; விளாந்து தூது போவதற்கு உரிய கருகமைதி முதலிய கருவிகளிற் குறையில்லாமையே நோக்கியன்றோ இந்த அன்னப் பறவைகளை நான் தூது செல்லப் பிரார்த்திப்பது; எம்மாலாகாதென்று அசக்தி கூறி மறுக்கும்படியான ஐந்துவையோ நான் பிரார்த்திப்பது; நவவிபாகாண பண்டிதனான அனுமான் போல்வாரை விடுத்தற்கு வற்ற தூது நமக்குக் கிடைத்ததே! என்றும் இவை கிணக்கின்றன வில்லை; போகாமலும் வாராமலும் இங்கேயே தங்குகின்றனவா யிருந்தாலும் குற்றமில்லை; தம் காரியத்திற்காக இனத்தோடு உல்லாசமாக அங்குமிங்கும் போய் வருகின்றன; அங்ஙனஞ் செல்லும்பொழுது எம் காரியத்தையுஞ் செய்யலாமே; அதுவுமில்லையே; 'தன் பெண்மையும் பாராது, நாம் பறவை பென்பதும் நோக்காது எம்மைப் பிரார்த்திக்கின்றானே, இவளுக்குச் சிறிது காரியஞ் செய்வோம்' என்று இவ்வுருக்கின்றனவில்லை; வேற ஆணைச் சுட்டிக்காட்டிவிட்டு விவகச் சந்தர்ப்பமில்லாதபடி ஆளற்றிருக்கும் நிலைமையையும் நோக்குகின்றன வில்லையே!—என வருகுகின்றான் பாங்குசநாயகி.

தன்னுடைய பிரார்த்தனையிலும் ஒரு குறையில்லை; அன்னப் பறவைகளின் சக்தியிலும் ஒரு குறையில்லை; அப்படி யிருந்தும் இவை தூது செல்ல முற்படாமையுக்கு என்ன காரணம்?—கூடும்! என்று ஆராய்ந்து பார்த்தான்; பண்டையிதிஹாஸங்களில் அனுமன் தூது, கண்ணன் தூது, நளன் தூது முதலிய வாலாறுகளில் ஆண்கள் பொருட்டாகவே தூது செல்லுதல் மாபாகக் காரணகரணமே பெண் பிறந்தார்க்குத் தூது செல்லாததே தென்று கருதினவோ? என்கிறான் பின்னடிகளில். தன் கருத்தின்படி நடவாததால் 'குடிச்சீர்மைப் பிள்ளைகள்' எனக் குலத்தைப் பழித்திருக்கின்றான். 1. "நலத்தின் கண் காரின்மை தோன்றின அவனைக், குலத்தின் கண் ஐயப்படும்" என்றபடி உயர்குடிப் பிறந்தார்க்கு இயல்பாகிய இன்சொல், இகழாமை, உபகாரம் முதலிய நற்குணங்களிலாவதவளவில் குலக்குறை சொல்லப்படுமாதலால் இவற்றினிடத்து அவையிலுள்ள பற்றிக் குடிச்சீர்மையிலாவது அன்னக்கனென்றது. எம்பெருமானது திருமேனியிலுள்ள கருமை நிறத்தையும் திவ்விய பொலியையும், பற்றி 'நீலமுண்ட மின்னன்ன மேனிப் பெருமான்' என்றது. 'மின் உண்ட நீலமன்ன மேனி' என மாற்றி அவையித்து, மின்னற் கொடியை நடுவிலே கொண்ட நீலமேகத்தை யொத்த திருமேனியெனக் கூறினான், மின்னல்—திருமார்பிலுள்ள நாச்சியாருக்கும், மேகம்—திருமேனிக்கும் உவமையாம்.

1. திருக்குறள் குடிமை—8.

ஸ்வாபதேசத்தில் 'தூது' என்பது ஆசார்ய விஷயத்தை யென்பர். எம்பெருமானைச் சோப்பெருத ஆழ்வார் தம்முடைய ஆற்றுகமையை ஒருவர் முகமாக அவனுக்கு அறிவிக்க விரைந்ததற் தாம் வேண்டிய கிடத்திலும் ஒருவரும் தஞ்சுவர் நேரிடாமல் அவாவர் தம் தம் காரியத்திலே ஊன்றியிருக்க, ஆழ்வார் வெறுத்தக் கூறும் வார்த்தை இதற்கு உள்நுறை பொருள். ஹம்ஸமானது வெண்ணிறமுள்ளது; பசுவிகளுட் சிறத்தது; பாணியும் நீரையும் பருத்தது கிளை யொழித்தது பாணியுட்கொள்ளுந் தன்மையது; இதுபோல ஸ்வகருண பரிபூர்ணனாய் மற்றையோரினும் மேம்பட்டு விவசுண்ணாய் ஸாராஸரங்களைப் பருத்தணர்ந்து அஸாதத்தைத் தள்ளி ஸாதத்தைச் சாஷிக்கும் இயல்புடையனான கல்வாசிரியன் விவகித்தன்.

இரண்டாமடியில், சொல்லா...சொல்லாமல் என்றபடி; ஈறகெட்ட எதிர்மறையினை யெச்சம்.

(உசு)

அன்னஞ்செல்வீரும் வண்டானஞ்செல்வீருக் தொழுதிருந்தேன்*
முன்னஞ் செல்வீர்கள் மறவேன்மீறே * கண்ணன வைகுந்தனே
டென்னெஞ்சினுரைக் கண்டாலென்கைச் சொல்லியவரிடைநீர்
இன்னஞ்செல்வீரோ ? * இதுவோ? தகவேன்றிசையின்களே.

(ஊ)

அன்னம் செல்விரும்	(வானத்திற் பறந்து) செல்லு கிற அன்னப்பறவைகளா கிய உக்களையும்	கண்ணன் வைகுந்தனோடு	கிருஷ்ணவதாரஞ் செய்தரு ளினவனும் பரமபதத்துக் குத் தலைவனுமாகிய பெரு மாணுடன்
வண்டானம் செல்விரும்	(அப்படியே) செல்பவர்களா கிய வண்டானக் குருக ளாகிய உக்களையும்	என் கொஞ்சினார கண்டால்	(முன்பு போகிருக்கிற) எனத் த மனத்தை (அங்கு நீக்கக்) பார்த்தால்
தொழுது இரந்தேன்	யான் வணங்கிப் பிரார்த்தித் தின்னேன்;	என்னை சொல்லி	(அதற்கு நீக்கன்) என்னைக் குறிப்பிட்டுச் சொல்லி
(என்னவென்று எனில்);		அவரிடை நீர் இன்	அவரிடத்த நீர் இன்னமும்
முன்னம் செல் வீர்கள மறவேன் மினே	உங்களுள் முன்னே செல்ப வர்கள் (என் வேண்டு கோளை) மறவா தொழியி ராக;	என் சொல்லீரோ இதைக்கவோ	போய்ச்சொல்கிறுக்கிறீரோ? இதை தருகியோ?
		என்று இசையின்கள் என்று சொல்லுங்கள்.	

***—நாபகளைப் பிரிந்த நாபகி அன்னங்களையும் வண்டானங்களையும் தூது வேண்டு கின்றான். எம்பெருமானிடம் தூது செல்லப் பிரார்த்திப்பதன் தன்னை யகன்று நாபகன் பின்சென்ற கொஞ்சின் பக்கல் தூது விடுவதாம். கொஞ்சானது தன்னை விட்டுப் பிரிந்த சென்றதாகவும் அதற்குத் தூது கிறுவதாகவுஞ் சொல்லுகிறவித ஒருவகையான சமக்கா மாறும். தலைவனிடத்திலேயே கொஞ்சகன்றாகப் பதித்தவிட்டது என்பது இதனால் விளங்கும். "நீருக்க மடமங்கை மீர்! கிளிகள் தாமிருக்க மதகா மொலாம் கிறைந்திருக்க மடவன்ன முன்ன கிரையாயிருக்க வுடையாமல் யான், ஆகிருக்கிலு மென்னெஞ்ச மல்லதொரு வஞ்சு மற்ற துணையில்கை யென்றதாத்தினோடு தூது விட்ட அகழ யாரிடத்தானை செய்தாறவேன். சீரிருக்கு மறை முடிவு தேடரிய திருவாங்கரை வணங்கியே திருத்தழாய்தரில் விரும்பியே கொடு திரும்பியே வருதலின்றியே, வாரிருக்கு முலை மலர் மடக்கையுறை மாப்பிலே பெரிய தோளிலை மயங்கியின்புற முயங்கி பென்னையு மறந்த தன்னையு மறந்ததே" என்ற திருவாங்கக் கலம்பகச் செய்யுள் இங்கு ஸ்மரிக்கத்தக்கது.

வண்டானம் என்பது காலையில் ஒரு சாதி; அன்னப் பறவைகளும் வண்டானங்களும் இயற்கையாக வானத்திற் பறந்து திரிந்த கொண்டிருந்தன; வானத்திற் பறப்பவை யெல் லாம் எம்பெருமானைத் தொழுவதற்கு விண்ணுலகம் கோக்கிச் செல்லுகின்றன என்பது இவ் வாழ்வாறு கிளைவு போதும்; அதனால், ஓ பறவைகளா! உங்களைத் தலைபால் வணங்கி வேண்டிக் கொள்கின்றேன்; நீங்கள் மிக விளைந்த செல்லுகின்றீர்கள்; உங்களில் முத்தற முன்னம் விண்ணுலகத்துச் சென்ற சேருமவர் எனது வேண்டுகோளை மறத்திடாமல் கிறை வேற்ற வேணும்; அது யாதெனில்; என்னுடைய கொஞ்சினார் பூர்வைகுண்டராதனை இங்கே எழுந்தருளப் பண்ணிக்கொண்டு வருவதாகவோ அல்லது வதேனும் பாஸாதம் பெற்று வருவ தாகவோ நித்யகிழிதிக்குச் சென்றார்; இன்னமும் மீண்டுவாக் காணோம்; நான் இவ்விடத் திலே இவ்வுலகத்தவரால் உபேகிதக்கப்பட்டு அவஸ்தவாகப் புளியம் பொந்தின் கிழே கிடச் சேனுகிலும் அங்குச் சென்ற என்னெஞ்சினார் அங்குள்ளாரால் கௌசிக்கப் பெற்றுச் சீரிய சிங்காசனத்திலமர்ந்த 'பரோக்; ஸ்வாமி பரோக்!! அருளப்பாடு நம்மாழ்வார் கொஞ்சினார்' என்று திருப்பரியட்டமும் சாத்தப்பெற்ற மேனணிப்புத் தோற்ற வீற்றிருப்பார்; எம்பெரு மாணுடைய அந்தாங்க ஸங்கிதானத்திலே பிறுப்பார்; கண்டவாரே அவர் இன்னாரென்று நீங் கள் கண்டுணரப் பெறலாம்; கண்டு 'ஓய்! நீர் குருகூர்ச் சடகோபனென்னும் பாரங்குச நாபகியின் கொஞ்சினாரன்றோ?' என்று அவர்க்கு என்னை ஞாபகமூட்டி, 'உம்மை அவர் இங்கே பனுப்பி எத்தனை நாளாயிற்று; இன்னமும் இவ்விடத்திலேயே இருக்கிறீரே; வந்த காரி யத்தை இரண்டத் தொன்று பார்த்தாக் கொண்டு மீண்டு செல்லாதே இங்கனே தாமதித் திருப்பது தருகியோ? அந்தாங்க மென்று அவர் உம்மைத் தூதுப்பினைதற்கு இதிலோ தக்கசெயல்?' என்று உறைக்கச் சொல்லுங்கோள்" என்கிறான்.

"மறவேன்மினே" என்கையாலே, இதற்கு முன்பு இப்படியே சில பறவைகளிடத்தத் தாம் சொல்லியனுப்பினமையும் அவை மறந்தொழிந்தமையும் தொனிக்கும். "இவன் பிரகிரு தியை யறியும் நாபகன் மறந்தான்; அவன் கைப்பின்னே போன கொஞ்சம் மறந்தது; இனி யார்தான் மறவாதார்!" என்பது நம்பிள்ளையிடு. மறப்பது உங்களுக்கு இயற்கை யல்லா விடினும் அவ்விடத்துச் சேர்க்கையால் மறக்க நேரும்; அது வேண்டா என்றவாறு.

‘கண்ணன்’ என்றது ஸௌலப்ப வாசகம். வைகுந்தன் என்றது பரத்வ வாசகம். “கண்ணன் வைகுந்தனோடு என் வெஞ்சினனைக் கண்டால்” என்றதனால் தனது ஸௌலப்பததை முன்னம் காட்டி என் மனதைக் கவர்ந்துகொண்டு தனது பரத்வத்தால் என்னை இன்றளவும் வந்து கண வாது நிற்பவனிடத்து என் மனம் வினே சென்று சேர்ந்து அலைகிறது என்பதாக விளங்கும். தலைமகனிடத்துத் தனக்கு உள்ள கௌரவத்தினால் அவனைப் பற்றிச் சென்ற மனத்தை ‘கெஞ்சினோ’ என்று உயர்த்திக் கூறினான்.

பாமபத நிலயனான எம்பெருமானைக் காணிலும் காணலாம்; அவனைத் தான் சேர்ந்த பலத்தாற் செருக்கி நிற்பதும் அவனது அந்தாங்க பரிவாங்களுள் தானு மொன்றாய்விட்டது மர்ன செஞ்சைக் காணுதலிது என்பது தோன்ற ‘வைகுந்தனோடு கெஞ்சினாரைக் கண்டால்’ என்றான்.

என்னைச்சொல்லி—அந்த கெஞ்சுக்கு உடையவன் நானென்பதையும், எனது உடைமை அது வென்பதையும், எனக்கு அது இன்றியமையாத தென்பதையும், யான் தனித்துள்ள தன்மையையும் தோன்றச் சொல்லி; எனவே, இவற்றையெல்லாம் கெஞ்சும் மறத்திருக் கின்றமை தோன்றும். புருஷோத்தமனாகிய சிறந்த நாயகனைத் தான் கூடியதனாலாகிய மேன்மைபற்றித் தன்னைப் பிறர் உயர்த்திச் சொல்லும் வகையால் ‘அவர்’ என்றது. [அவரிடை நீர் இன்னஞ் சொல்லீரோ?] ஓ கெஞ்சினாரே! நீர்வருகிற பொழுதே ஆற்றுமை மிக்க அவரிடத்து அவருக்கு அந்த:காணமான நீர் அவர் துயரையறிந்து தீர்த்திடாமல் காயகன் பொருட்டே யன்றி உம்பொருட்டும் அவர் துதுகிடும்படி இன்னமும் போகா திருக்கலாமோ வென்று சொல்லுங்கோள்.

பறந்து செல்லும் பறவைகளுள் இன்னது முன்பு செல்லுமென்று அறியாமையால் ‘செல்வீர்கள்’ என்றும் ‘மறவேன்மினோ’ என்றும் ‘இசையின்கள்’ என்றும் பன்மையாற் கூறினான். சிவக சிந்தாமணியில் (காந்தருவதத்தைபாரிலம்பகம். 2-53.) “தனிக்கயத்துழக்கி வென்றிச் ஸபயலேச் சார்மின்” என்ற விடத்து நச்சினுர்க்கினியர் “துணிய லாகரணமயின் பன்மையாற் கூறினான்” என்றமையால் இன்னுரென்று நிச்சயம் தோன்றாத விடத்துப் பன்மையாற் கூறதல் இலங்கணமா மென்றுணர்க. அன்றி, முன்னே செல்பவ சொல்லாம் கண்டு சொல்லுங்கள் என்பதாகவுங் கொள்ளலாம்; பலரும் பழித்திக்கூறினால் ஒருகால திரும்பிவாக்கூடுமென்று கருத்த. இங்ஙனம் பலவற்றையும் ஏககாலத்தில் துது கிடெலால், ஒன்றை முன்பு துதுவிட்டு அதுபோய்க் காபியம் பார்த்து வருமளவும் பொழுது போக்கி ஆறியிருக்கமாட்டாமை தோன்றும். அபிவிவேசத்தின் முதிர்ச்சி யிருக்கிறபடி.

ஆழ்வார், தம்மை எம்பெருமான் பக்கல சேர்த்தற்கு உரிய ஆசாரியாகச் சிலரை வரித்து அவர்களைநோக்கிச் சொல்லும் வார்த்தை இதற்கு உள்ளுறை பொருள். அவர்களிற் சிறந்தாரை அன்னமென்றும் சிறிது தாழ்ந்தாரை வண்டானமென்றுங் குறித்தது. ‘செல்வீர்’ என்றதனால் அவர்கள் எம்பெருமானது திவ்ய தேசத்தை நோக்கிப் பிரயாணப்பட்டமை தோன்றும்.

எம்பெருமானை இடைவிடாது நினைத்திருக்கையினும் அவனைச் சேர்ந்து அதுபவித்து ஆகந்திக்கப் பெருமையாலுண்டான ஆற்றுமை துயரினும் அவனை மறத்திருப்பதே கன்று என்று அன்பு மிகுதியால் ஒரு வெறுப்புக்கொண்டு கெஞ்சை மீட்கப் பார்க்கிறாரென்க... (நு)

இசையின்கள்துதேன் நிசைத்தா லிசையிலம்—எள்தலைமேல்
அவசயின்க ளென்று லையுங்கோலாம்?—அம்போன் மாமணிகள்
திசையின் மிளிருத் திருவேங்கடத்துவன் தாட்சியம்
நிசை—மின்மிளிய போவான் வழிக்கொண்ட மேகங்களே.

(நக)

அம் பொன்
மா மலரிகள்
நிசை

அழகிய பொன்னும்
சிறந்த ரத்னங்களும்
திக்குகளுதேனும்

வல் தான
சிமயம் நிசை

{ வலிய அடிவாரத்தையுடைய
சிகரத்தின் மேலே
[சிகரத்தை நோக்கி].

மின் மிளிரும்

{ மின்னலபோல ஒளி வீசப் மின் மிளிரிய
போவான்
திருவேங்கட மலைபினது வழிகொண்ட

{ மின்னல்கள் விளங்கச் செல்
லும் பொருட்டு
பிரயாணப்பட்ட

திருவேங்கடத்து

மேகங்கள்	மேகங்களானவை—	என் தலைமேல்	நீங்கள் என் தலையின்மேல்
துது	‘(நீங்கள் எமக்காகத்) துது	அசையின்னன்	‘(நீங்கள் என் தலையின்மேல்
இசையின்னன்	க்கு இசைந்த சென்று	என்றால்	‘(நீங்கள் என் தலையின்மேல்
என்று இசைத்	சொல்லுங்கள்’ என்று		‘(நீங்கள் என் தலையின்மேல்
தால்	சொல்லி வேண்டினால்		‘(நீங்கள் என் தலையின்மேல்
இசையின்	‘(அதற்கு உடனே) உடன்	அசையும் (கொல்	‘(அவை அங்குச்) செல்லக்
	பட்டுச் செல்லக் காண்கி	ஆம்	‘(அவை அங்குச்) செல்லக்
	ருமில்லை;		‘(அவை அங்குச்) செல்லக்

* * *—துதுபோகச் சொன்னவிடத்தும் போகாத் மேகங்களைக் குறித்துத் தலை இரங்கிப் பேசும் பாசரம் இது. திருவேங்கடமலையின்மேற் சென்று சேரும்பொருட்டுப் பிரயாணப்பட்ட மேகங்களை நோக்கித் தலைமகள் ‘எண்ணப்பிரிந்த அங்குச் சென்று வளரிகின்ற எனது தலைமகனுக்கு என் நிலைமையைச் சொல்லுமாறு நீங்கள் எனக்குத் தூதராக வேணும்’ என்று வேண்டி, அதற்கு அவை உடன்படக் காணாமையால் மீண்டும் அவற்றை நோக்கி ‘அவனுள்ளிடத்தேறச் செல்லும் பாக்கியமுடைய நீங்கள் அங்குளஞ் செல்லமாட்டாத எனது தலையின்மேல் உங்கள் பாதத்தை வைத்தாவது செல்லுங்கள்’ என்று பிரார்த்திக்க, திருமலைத்தலைமேற் சென்று தங்குவதற்குத் தயாரப்படுகின்ற அவை இவள் தலைமேல் தங்கிநிற்பதற்கும் இசைதல் அரிதாயிருந்த தன்மைகளைக் குறித்துத் தலைவி இரங்குகின்றாள் என்னவாமாம்.

கீழ்ப்பாட்டில் அன்னங்களையும் வண்டானங்களையும் தூது வேண்டியவள் அவை அங்குளம் தூதுசெல்லக் காணாமையால் ‘இப்பறவைகள்தாம் தம் தம் காரியத்திலேயே கருத்திடைபன வாறவால் நம் காரியத்தைச் செய்தனவிலில்’ என்று கருதி மேகங்களை நோக்கி ‘எப்பொழுதும் கைம்மாறு கருதாமல் பிறர்க்கு உதவிசெய்வகையே இயல்பாகவுடைய இவை நம் காரியம் செய்யத்தக்கன’ என்று துணிந்த அம்மேகங்களை வேண்டி, அவையும் இவள் காரியஞ் செய்பாமைபால் மிக இரங்குகின்றாளென்க. இங்குளம் பலவாற கூறி அலற்றதற்குப் பயன் பாடுதலில்; மூடியிருந்த வேவதோர் கொள்கலம் மூடி திறந்தவிடத்த ஆகியெழுந்த முன்னின்ற வெப்பம் நீக்கினாற்போல, ஆற்றாமையால் உள்ளே மிக்கு மின்ற தாபத்தை வாய்விட்டு வெளியிட அது சிறிதளவு குறைதலேயாம்.

இவ்விடத்தில் பெரியவாச்சான் பிள்ளை கியாக்கியான ஸ்ரீ ஸூக்திகள் பாம்போக்ப் மாக அநுஸந்திக்கவேண்டியவை:—‘கீழ் கீழமுண்ட மின்னன்ன மேனிப் பெருமானாலது, எனது பாம்பு பதத்தே தூதுகிட்டீர்ள்; அது பாபக்தி பாஜஞ் பாம்பக்தி யுத்தரானுர்க் கல்லது புகவொண்ணுத தேச மாகையாலே அவதாரங்களிலே தூதுகிடப் பார்த்தான்; அதுவும் ஸமகாலத்தி லுள்ளார்க்காய்ப் பின்னையிலையாகையாலே பிற்பட்டாருக்கும் அதுபயிக்க லாம்படி ஸுலபமான திருமலையிலே திருவேங்கட முடையான் திருவடிகளிலே மேகத்தைத் தூதராக விடுகிறான். திருமலைநோக்கிப் போகிற மேகங்களை! என்னுடைய தூதுவாக்கியங் களைக் கொண்டுபோய்ச் சொல்லுங்கோ என்றால் சொல்லுகிறீர்களோ; திருமலைக்குப் போகிற பாக்கிலே பேசாதே போகிறவற்றைக்கண்டு, சொல்ல மாட்டி கோளாகில் உங்கள் திருவடிகளை என் தலைமேலே வைப்புகோ என்றால் வைப்புநிகோளோ? திருமலைக்குப் போவா ருடைய திருவடிகள் உத்தேசம்மாயிரே யிருப்பது. திருமலைக்குப் போகிறவர்களைத் தலையிலே வைக்கக் கிடைக்குமோ? திருவடிகளை [ஹனுமான]ப் பிராட்டி இங்கே திரிநாத் தங்கிப்போக வேணு மென்று அருளிச்செய்ய, ஒண்ணுது என்று அவனும் மறத்தப் போகுப்போலே போகா கின்றன.’ என்று.

ரத்னங்கள் ஒளியிடுகின்ற திருவேங்கட மலைக்குப் போவதாகப் புறப்பட்ட இம்மே கங்கள் ‘நீங்கள் எனக்காகத் திருமலையப்பன் பக்கல் தூது செல்லவேணும்’ என்று கான் வாய்வார்த்தை மாத்திரத்தால் வேண்டியதற்கு உடன்படுகின்றனவிலில்; அவற்றின் கால் எனது சின்னில் படும்படி சாணுகதி செய்தால் அதற்கு இசைந்த ஒருகால் உடன்பட்டுச் செல்லுமோ என்பது கருத்து. வானத்திற் பறந்த செல்லுகின்ற அன்னம் முதலிய பறவை களைப் பாம்பு நாதனிடம் செல்வனவாக நினைத்ததுபோலவே மேலே ஊர்கின்ற மேகங்களை யும் திருவேங்கடமுடையான் பக்கல் செல்வனவாக நினைத்தமை யுணர்க. யாரோடும் எங் கெனும் வழிகடந்து சென்றாலும் திவ்யிய தேசங்களுக்கு யாத்திரை செல்வதாகவே நினைப்பது ஆழ்வராத தொழிலாம். ‘வருவார் செல்வார் வணபரிசாரத்திருந்த, என் திருவாழ் மார்பற்கு

என்-திரும் சொல்லார் செய்வதென்? என்பர் திருவாய்மொழியிலும்; வழியிலே ஸ்வகார்ய பார்வையிற் செல்பவர்க ளெல்லாரும் திருவண்பரிசார மென்னுந் திருப்பதிக்குச் செல்வ தாகவன்றோ பாவனை கிகழ்ந்தது.

தூதுகிடுதற்கு உரியதைத் தன் தலைமேல் அடிவைத்துச் செல்லுமாறு வேண்டுகை 1.—
“வங்கான லகங் கழிவாய் இடைதேர்ந்திங் கினிதமரும், செங்கால மடநாராய்! திருமுழிக்களத் துறையும், கொங்கார் பூத்தழாய்முடியென் குடக்கூத்தற் கென்னுதாய், நுங்கால்க ளென்தலை மேற்-கெழுமிரோ நுமரோடே” என்று மிடத்துங் காண்க.

இசையிலும் என்றது இசையப் பெற்றிலோம் என்றபடி. ஆம் அசை. மிளிரிய—செய் யிப்பென்னும் வாய்ப்பாட்டு வினைபெய்ச்சம்; இய-எதிர்காலங்காட்டும் விசுதி. மிளிரிய என்பதைத் தெரிநிலை யிறத்தகாலப் பெயரெச்சமாகக் கொண்டு, ‘மிளிரிந்த’ என்று உரைத்து மேகங்க ளுக்கு விசேஷணமாக்கலும் ஒன்று. போவான்—வான் விசுதி பெற்ற எதிர்காலவினையெச்சம்.

இப்பாட்டுக்கு ஸ்வரபதேசப் பொருளாவது—கீழ் எம்பெருமான் பக்கல் ஆழ்ந்த நெஞ்சை மீட்கும்படி வேண்டப் பட்டவர்கள் ‘இவர் நெஞ்சை மீளச்செய்வது ஸர்வசக்தனுன் ஆவ்வெம்பெருமானுக்கும் அஸாத்பமான தொன்றானால் நம்மார் செய்யலாவதோ?, என்று கைவிட; பின்பு ஆழ்வார் கிய்யதேச யாதாரபராய்ச் திருமலையை நோக்கிச் செல்கிற சிவனைக் கண்டு ‘இவர் நம குறையை எம்பெருமான் பக்கல் விண்ணப்பஞ்செய்து நம்மை அவனோடு சேர்ப்பதற்கு ஏற்ற புருஷகாரமாவார்’ என்று கருதி அவர்களை ஆசாரியராக வரிக்க, அவர்கள் இவர்க்கு ஆசார்ய ராவதற்கு உடன்படாமையால் 2. “எம்பெருமான் தான் தொழுவார் காணமின் என் தலைமேலாரே” என்னும்படி இவர் நமது சிவஸ்தின் மேல் திருவடிகளை வைப் பதும் புருஷார்த்தமாகும் என்று அதனை வேண்டுகிறபடி. (நக.)

மேகங்களோ வுரையீர் * திருமால் திருமேனியோக்கும்
யோகங்களுங்களுக் கெவ்வாறு பெற்றீர்? * உயிரளிப்பான்
மாகங்களோலார் திரிந்து னன்னீர்கள் சுமந்து நுத்தம்
ஆகங்களோல வகுத்துந் தவமா மருள்பெற்றதே.

(ந.உ.)

மேகங்களோ	ஒ மேகங்களே!	கல் நீர்கள் சுமந்து	நல்ல ஐத்தைதத் தரித்து
திரு மால் திரு	எம்பெருமானது திருமேனி	மா கங்கன் எல்லாம்	பெரிய வானக்களிடெல்லாம்
மேனி ஒ க் கு ம்	யை பொத்திருக்கும் படி	திரிந்து	ஸஞ்சரித்து
யோகங்கள்	யான உபாயங்களை	நும் தம்	உக்களுடைய
உ க் களு க்கு எவ்	உக்களுக்கு (வித்திக்கும்படி)	ஆகங்கள் நோவ	உடம்புகள் நோகும்படி
ஆறு பெற்றீர்	எவ்விதமாய் அடைந்தீர்கள்?	வகுத்தும்	(அவ்வுடம்புகளை) வகுத்திச்
உரையீர்	சொல்லுங்கள்;	தவ ஆம்	செய்த
உயிர்	உயிர்களை	அருள்	தபஸ்ஸோ
அளிப்பான்	பாதுகாக்கும் பொருட்டு	பெற்றது	(அவ் வெம்பெருமானது)
			அருளை நீங்கள் பெற்ற
			காரணம்?.

***—நாயகனைப்பிரிந்த நிலையில் கண்ணிற் காணும் பொருள்களை யெல்லாம் நோக் கிப் புலவாறு இரங்குகின்ற நாயகி, புருஷோத்தமனோடு ஒத்த தன்மையையுடைய மேகங்களைக் கண்டு அவற்றை நோக்கி ‘எம்பெருமானது திருமேனியையொத்த மேனியையுடைமையாகிய ஸாரூப்ய நிலையை நீங்கள் என்ன முயற்சிகள் செய்து பெற்றீர்கள்? கைம்மாறு கருதாமல் பரோபகாரத்துக்காகவே நல்ல நீரைச் சுமந்துகொண்டு உடம்பு வகுத்தச்சென்று ஆங்காங்குப் பெய்து எல்லா யுயிர்களையும் பாதுகாத்தலாகிய பெருந்தவ முடைமையால் உக்களுக்கு எம் பெருமான் கருனை நேர்ந்து அதனாலேதான் இந்த நிலை வந்தது போலும் என்று கூறுகின்றாள். பொய்கையாழ்வார் கடலை நோக்கி “மாலுங் கருங்கடலே! என் நோற்றாய்? வைபக முண்டாலிலினைத் துயின்றவாழியான், கோலக் கருமேனிச் செங்கண்மால் கண்படையுள், என்றந் திருமேனி நீ தீண்டப்பெற்று” என்று எம்பெருமான் எக்காலமும் உண்ணிடத்தே பள்ளிகொண்டிருப்பதற்கு ஏற்ப என்ன தவம் புரிந்தாய்? என்று கேட்டார்; இவ்வாழ்வார் மேகத்தை நோக்கி ‘எம்பெருமானோடு உருவொத்திருக்கும்படியாக நீங்கள் என்ன தவம்

புரிந்தீர்கள்? என்று வினவுகின்றார். அவை அனுட்டித்த உபாயத்தையறிந்த தானும் அனுட்டித்து அந்நிலைமை பெறக் கருத்துப்போலும். மேகம் வடிவத்தால் திருமலை யொக்குமென்று தலைவி கூறுதலை “கரும் பெரு மேகங்கள் காணில் கண்ணனென்று ஏறப்பறக்கும்”. “நன்று பெய்யும் மழைகாணில் நாரணன் வந்தானென்று ஆலும்” என்னுமிடங்களிலும் காண்க. “ஒங்குமம்மா ஒருவ மென்று உள்ளக் குழைந்து காணும், தொக்க மேகப் பஞ்சுழாங்கள் காணும் தோறத் தொலைவன் நான்” என்றதும் காண்க.

மேகங்களோ—ஒகாசம் மிக்கது, விளியுருபு. ஒ மேகங்கள் எனமறினுமாம். எவ் வளவு தூரத்திலிருந்தாலும் தன் ரூபக் கேட்கும்படி. ‘மேகங்களோ’ என்று கூப்பிடுகிறான்; ‘நாராயண ஓ! மணிவண்ண, நாகணையாய்’ என்று கஜேந்திராழ்வான் கூப்பிட்டார் போல. யோகம்—ஒத்திருப்பதற்குக் காரணமான உபாயம், மஹாகம் என்றும் வடசொல் மாகம் எனத் திரிந்தது. ஆகாசம் பலவன்றியே ஒன்றுதானே, ‘மாகங்கள்’ என்ற பன்மை ஏதக் கென்னில்; இந்தப் பன்மை பொருளின் பன்மையைக் குறிப்பதன்று, ஒருபொருளின் பலவிடங்களைக் குறிக்கும். ‘நீர்கள்’ என்றவிடத்துப் பன்மை மிகுதிகாட்டுவதாம். மேகம் பலவாதலால் நீரும் பலவாயிற்று என்னவுமாம்.

பூநவைகுண்டத்தி லுள்ளவர்களும் எம்பெருமானோடொத்த வடிவத்தை அவனருளார் பெற்றவர்களுமான முத்தர்களை ஆழ்வார் பாவகையாலே எதிரில் காணப்பெற்று அவர்களை நோக்கி ‘நீங்கள் இந்த ஸாரூப்யநிலையை எவ்வளவு அடைந்தீர்கள்? சொல்லுங்கள்; “ஆதியத் தமனந்த மறபுதமான வானவர்தம் பிரான், பாதமா மலர்கூடும் பத்தியினாத பாலிகளாய்த் திடத், தீதில் நன்னெரிகாட்டி. யெங்குந் திரிந் தாங்கனம்மானாகே காதல்செய் தொண்டர்”’ என்றபடி இவ்வுலகத்தில் எல்லாப் பிராணிகளையும் உஜ்ஜீசிப்பிடுக்கும் பொருட்டு மெய்வருத்தம் பராமல் எங்குந் திரிந்த குணாஸ பூர்த்திகொண்டு கலலொழுக்கங்காட்டிக் கைம்மாற கரு த்தது உவவுதலாகிய ஸாதனத்தால் பகவானருளைப் பெற்று அதனால் உமக்கு இந்நிலை நேர்ந்தது போலும் என்று கூறுதல் இதற்கு ஸ்வரபதேசப் பொருள். (நஉ)

அருளார் திருச்சக்கரத்தா ள்கல்விசும்பும் நெனும்*

இருளார் வினைகேடச் செங்கோல்நடாவுதிர்* ஈங்கோர் பெண்பால்
பொருளோவேனு மிகழ்வோ? இவற்றின் புறத் தாளென்றெண்ணே? (நங்.)
தெருளோம் அரவணியிர்!*. இவள் மாமை சிதைக்கின்றதே.

அரவு அணையிர்	{ ஆதிசேஷசயனத்தை யுடை யவரோ,	மாமை	மேனி கிறத்தை
அருள் ஆர் திரு	{ கருணை நிறைந்த திருவாழி	சிதைக்கின்றது	அழிப்பதானது
சக்கரத்தால்	{ யைக்கொண்டு	எங்கு	‘இவ்வுலகத்தில்
அகல் விசும்பும்	{ பாந்த விண்ணுலகத்திலும்	ஓர் பெண்பால்	ஓர் பெண்ணைக்கூப்பிடுத
நெனும்	{ மண்ணுலகத்திலும்	பொருளோ எனும்	புறவூர்த்தமோ’ என்கிற
இருள் ஆர்வினை	{ துருளையொத்த கொடிய	இகழ்வோ	அநாதரவோ?
கேட	{ தொழில்கள் நிகழாதபடி		(அல்லது)
(தவ்வுட நிகரஹஞ் செய்து)		இவற்றின் புறத்	{ ‘உம்மால் ர அபிக் கப் படு
செங்கோல்	{ உமது கட்டளையைத் தடை	தாள் என்று	கின்ற) வினாமண்ணுலகத்
நடாவுதிர்	{ யின்றிச் செலுத்துகிறீர்;	எண்ணே	கருக்கு உள்ளாகாமல்
(அப்படி. லோகங்களை ரசிக்கிற நீ)			வெளியாயிருப்பவனொருத்
இவள்	{ இப்பாங்குச் சாயகியி	தெருளோம்	திதியன்’ என்ற எண்
	{ னுடைய		ணமோ?
			அறிகின்றிலோம்.

* ** —நாயகனுடைய விச்லேஷத்தால் நாயகி அடித்துக் கொண்டிருக்கச் செய்தேயும் வந்து உதவாத நாயகனைத் தோழி வெறுத்துரைக்கும் பாசாயிது. நீரோ ஸாமான்யமானவ ரல்லீர்; திருவாழியாழ்வானைப் பரிசுரமாகக் கொண்டு எல்லாவுலகங்களிலும் துஷ்டர்களை நிரஸித்து சிஷ்டர்களை வாழ்விப்பதையே விரதமாகக் கொண்டிருக்கின்றீர்; இப்படி ஸர்வரக்ஷ கமான நீர் இவளையும் ரசிக்கக் கடமைப்பட்டிருந்தும் இவளொருத்தியை மாத்திரம் பாதுகா உரது கைகிட்டிருக்கின்றீர்; ‘இவள் கம்மால் அவசியம் காக்கப் பட வேண்டியவளல்லள்;

அப்படிப்பட்ட தகுதி இவளிடத்து ஒன்றுமில்லை' என்று இகழ்ந்து கைவிட்டாரோ? அன்றி, 'நம்மால் காக்கப்படும் உலகங்களுக்கு இவள் உட்பட்டவளல்லள்; பற்றிப்பூதை' என்று கருதிக் கைவிட்டாரோ? என வருத்திக் கூறியவாறு.

திருவாழியாழ்வானும் சேதனகோடியில் ஒருவாரதலால் 'அருளார் திருச்சக்கரம்' என அருளுடைமை கூறப்பட்டது. ஆயுதகோடி ஆபரணகோடி என்னுமிரண்டிலும் அங்கயித்திருக்கின்ற திருவாழிக்கு பாதிகூல கிள்ளுத்தில் கோபம்போலவே அறுகூல ஈகாணத்தில் அருளும் மிக உரியதாம்.

இங்கு எம்பெருமானே ஆரவணையீர்! என விளித்தது கருத்துடன் கூடியது; இவள் தலையிலே வருத்திக் கிடக்க உமக்குப் படுக்கை எங்கனே பொருந்திற்று? படுக்கைக்கு மேல் பிரி வேண்டாபோ? படுக்கையில் கிடப்பார் பாலுமசாரியாபோ கிடப்பது? தனிக்கிடை கூடுமோ? இவள் வேண்டாபோ? என்றவாறு.

"இவள் மாமை சிதைக்கின்றதே" என்றவிடத்துப் பெரிய வாச்சான் பிள்ளை வியாக்கியானக் காண்மின் :—“(இவளுடைய மேனிநிறத்தை) அவன்தானே கைதொட்டு அழிக்கிறது எனன்றபடி. பிராண ஸுணற்றிலே விழுந்தால் வாங்காத தாயைத் 'தள்ளினாள்' என்றுமோ பாதி சகுகளுவன் ரஷியாதொழிந்தால் அவ்வளவுஞ் சொல்லலாமிறே.” என்று.

ஆழ்வாருடைய ஆற்றுகமையைக் கண்ட அன்பர்கள் எம்மெருமானே கோக்கி விண்ணப் பஞ்செய்த வார்த்தை பென்பது இதற்கு ஸ்வரபதேசம். முதல்வாக்கியத்தால், எம்பெருமான் தனது ஸங்கல்ப ரூபமான திருவாழியாழ்வானைக் கொண்டு நித்யவிபூதியில் பகதரூபவப் பதிபந்தமான இருள் கடையாடாதபடியும், லீலாவிபூதியில் கஜஞாநகார்யமான பொல்லா வொழுக்காகிய இருள் கடையாடாதபடியுஞ் செய்து இரண்டுவிபூதியையும் இருள் அகலப் பாதகாப்பது தோன்றும். [இங்கே கம்பிள்ளை யிடு:—“கையுந் திருவாழியுமான அழகைக் காட்டி, பிரியாமையாலே சூழிக்குமங்குள்ளாரை; அதைக்கொண்டு விரோதிகளை இரு துண்டமாக இட்டு ரஷிக்குந் இங்குள்ளாரை.”] ஆழ்வார்க்கு உடனே பேசு உதவாத அவர்க்கு ஆற்றுகமையால் நிறவேறுபாட்டை உண்டாக்கினது இவ்வுலகத்தில் ஒருபுறத்தில் தம்மைத் தாம் பாதுகாத்துக் கொள்ளவும் சக்தியில்லாமல் பாதத்தி ராயிருப்பவர் இவர் என்ற உபேகை யோ? இவ்வுலகத்தார்போல ஸம்ஸாரத்திலே அழுத்திக்கிடப்பதும் அவ்வுலகத்தார் போல எம்பெருமானே யடுத்த அடிமை செய்த ஆராதித்தலுமில்லாதவாரதலால் இவர் நமது பாது காப்புக்கு உட்பட்ட இரண்டு உலகிலுஞ் சேராத புறம்பான வொன்று நினைத்தோ? இன்ன தென்ற தெரியவில்லை பென்று அன்பர்கள் கூறியவாறு.

“அசக்தியும் பாதத்திரிபமும் அநாதாதத்க்கு உறுப்பல்லாமையாலும் விபூதி த்வயவ்யவ்ருத்தி வைலக்ஷணயத்துக்கு உருப்பாகையாலும் அங்கோ ஹேது உண்டென்ற படி ஆரவணையீர்! என்கையாலே அந்த விபூதியிலுள்ளாரோடு நித்யஸம்சலேஷம் நடக்கிறபடி சொல்லுகிறது” என்பது அழகிய மனவாளச் சீடருரை.

(ந.க.)

சிதைக்கின்ற தாழி யென்றுழியைச்சீறி* தன் சீறடியால்
உதைக்கின்ற நாயகத் தன்னோடுமாவே!* உளதுதண்டார்
ததைக்கின்ற தண்ணத்துழா யணிவானதுவே மனமாய்ப்
பதைக்கின்ற மாதின் திறத்து* அறியேன் செயற்பாலதுவே.

(ந.சு.)

மாவே
ஆழி
சிதைக்கின்றது
என்று
ஆழியை
சீறி
தன்சிறு அடியால்
உதைக்கின்ற
நாயகம் தன்னோடு
உளது
தன் தார் ததைக்
கின்ற

எம்பெருமானே!,
கூடல் வட்டமானது
காரியத்தைக் கெடுக்கின்றது
என்ற காரணத்தினால்
அக்கூடல் வட்டத்தை
கோபித்த
தனது சிறிய கால்களால்
உதைக்கும் மடியான மேம்.
பாடுடனே
உன்னுடையதான
வாடாத மலர்கள் நிறைந்த

தன் அம் தழாய் { குளிர்ந்த அழகிய நற்கு
கழாயை
அணிவான் அதுவே
மனம் ஆய் { சூழும் பொருட்டு அகிலேயே
பதைக்கின்ற { கருத்தாய் வருந்துகிறது
மாதின் திறத்து இம்மங்கை விஷயத்தில்
செயல் பாலது செய்யத்தக்கதை
அறியேன் யான் அறிகின்றிலேன்.

* * *—கூடலிழைத்து வருந்தாகின்ற தலைவியின் நிலையைப் பாங்கி தலைவனுக்கு உணர்த்துவதாம் இது. நாயகனான எம்பெருமானைக் கூடுகைக்குக் கூடலிழைத்து அதி கலங்குகையாலே நோவுபடுகிற நாயகியின் வருத்தத்தைக் கண்டு தோழி கலங்கி யுரைக்கின் றாள் என்க. கூடலிழைத்தலாவது—நாயகனைப் பிரிந்த நாயகி கூடல் செய்வத்தை வாழ்த்தி யணலில் வட்டமாக ஒரு கோடு கீறி அதனுட் சுழிசுழியாகச் சுற்றஞ் சுழித்து இரண்டின் டாகக் கணக்கிட்டு அக்கணக்கு இரட்டைப் பட்டால் பிரிந்த தலைவர் வந்த கூடுவனென்றும் ஒற்றைப்பட்டால் வந்த கூடாநென்றும் குறி பார்ப்பதொரு ஸம்பந்தமாம். எச்சியார் திரு ஒற்றைப்பட்டால் வந்த கூடாநென்றும் குறி பார்ப்பதொரு ஸம்பந்தமாம். எச்சியார் திரு மொழியில் "தெள்ளியார் பலர் கைதொழுந்தேவனார்" என்னுள் பிள்ளை கியாக்கியான அரும் னீகூடலிழைப்பது காண்க. அவ்விடத்துப் பெரியவாச்சான் அதுக்குள்ளே சுழி சுழியாகச் பதவுதையில் "கூடலாவது—வட்டமாகக் கோட்டைக் கீறி அதக்குள்ளே சுழி சுழியாகச் சுற்றஞ் சுழித்து இவ்விரண்டு சுழியாகக் கூட்டினால் இரட்டைப்பட்டால் கூடுகை, ஒற்றைப் பட்டால் கூடாமை என்று ஸங்கேதம்" என்றனாக்கப்பட்டுள்ளது. திருக்கோவைவாரியின் (186.) "ஆழிதிருத்தம் புலியூருடையான் அருளினனித்த ஆழிதிருத்தம் மணற்குன்றினித் தகன்றார் வருகென்று, ஆழிதிருத்திச் சுழிக்கணக் கோதி னையாமல் ஐய, வாழிதிருத்தித் தாககிறறியோ உள்ளம் வள்ளையே" என்ற செய்யுளில் "ஆழிதிருத்திச் சுழிக்கணக்கோதி" என்றதும் இதுவே.

ஆழி கிதைக்கின்ற தென்று—அது காரியத்தைக் கெடுத்தலாவது சுழிக்கணக்கின் ஒற்றையாய்க் கூடாமையைக் குறித்தல்; இதுவே, கலங்குதலென்றும் பிழைத்தலென்றும் தவறுதலென்றும் கூடாமை பென்றும் சிதறுதலென்றும் கூறப்படும். இரட்டையாய்க் கூடுதலைக் குறித்தல் காரியத்தை அதுகூலிக்கச் செய்தலாம். அது, கூடுதலென்பபொழுது இனி, கூடலிழைத்தலாவது—கண்களை மூடிக்கொண்டு தன்மையில் வட்டமாக ஒரு கோடு கீறி விட்டுப் பின்பு கண் திறந்த பார்த்து அது தொடங்கிய ஈடத்தில் தவறுதல் வந்து கூடியிருக்கு மாயின் பிரிந்த தலைவன் தன்னை வந்து கூடுவானென்றும் அங்ஙனம் வந்து கூடாமல் விடிக் கிருக்குமாயின் தலைவன் வந்து கூடானென்றும் குறிப்பாத்தல் என்றும் சிலர் கூறலாம்: அங்ஙனம் இலக்கணங் கொள்வதற்கு மேற்கோள் கிடைப்பாது. பிரிந்தார் இங்குவது நெய்தல் நிலத்திலே யாகையாலே, இது கடற்கரையிலே யிகழும்.

"கிதைக்கின்ற தாழியென்று அதனைச் சேறி" என்னவேண்டியிருக்க 'ஆழியைச் சேறி' என்றது பெரியார் யோபோக முறைமையிற் பொருத்தம்; 'ஆழியை' என்றது அதனை யெனச் சுட்டுப் பெயர் மாத்திரமாய் கின்றதெனக் கொள்க; அவ்வாழியை என்றபடி. "ஆழி கிதைக்கின்றது" என்று கூடல் வட்டம் காரியத்தைக் கெடுப்பதாகச் சொன்னது தன் காரியம் கைகூடாமையைப் புலப்படுத்தியவாறு. விருப்பத்தோடு சையால் அருமைப்பட்டு இழைத்த கூடல் வட்டத்தை வெறுப்புக் கொண்டு காலால் விரைவில் அழிக்கின்றாள் தனது காரியம் கைகூடுமாறு குறி வரவிடிக் கொள்வது பற்றி. அங்ஙனம் காலால் அழித்தலே 'உதைக்கின்ற' என்றதனால் தெரிவிக்கப் பட்டதாம்.

"நுதலடி முசுப்பென மூவழிச் சிறி" [கலித்தொகை—முல்லைக் கவி-8] என்றபடி. மாதர்க்குப் பாதம் சிறுத்திருத்தல் கல்லிலக்கணமாதலால் சீறடி யெனப்பட்டது. சிறுமைX அடி, சீறடி. சிறுமை யென்னும் பண்புப் பெயர் ஈறபேய் ஆதிகின்றது. உதைக்கின்ற என்றதற்கு ஏற்ப 'சீறடி' என்பது சேற்றங்கொண்ட அடி எனவும் ஒரு பொருள் படுகிற நயம் காண்க. 'சீறடி' என்ற பாடத்துக்கு அழகிய பாதமெனப் பொருள் காண்க. 'நாயகன் தன்னொடு' என்பது பாடமன்று; நாயகம் தன்னொடு' என்க. நாயகமாவது தலைமை. கூடல் வட்டத்தைச் சேரிக் காலாலுதைக்கும்படியான பெருமையோடு திருத்தமாய் மலாணிவதி லுண்டான ஆசைப் பெருகக்கோடுங் கூடிய இவள் திறந்தாள் என்றவாறு.

தார—பூ என்றும் பொருள்படுவதுண்டு; "மாலையு மலருங் கொடிப்படைப் பெயரும், கிண்கிணி மாலையுந் தாரெனக் கிளத்துப்" என்பது பிங்கலத்தை, 'தார்ததைக்கின்ற' என்பதற்கு மாலையாகத் தொடுக்கப்பட்ட' என்று பொருள் கொள்ளவும்கூடும். அணிவான்—அணிவதற் காக என்று பொருள் படுதலால் எச்சம். பதைக்கின்ற—அடிக்கிற மாது என்றது மாதர்

§ "கொளனாகில் நீ கூடிடு கூடலே" "கூட்டுமாகில் நீ கூடிடு கூடலே" "கோமகன் வரிச் கூடிடு கூடலே" எனப் பல வாய்பாடுகளால் தெய்வத்தைப் பிரார்த்தித்தவாறு காண்க.

என்பதன் விகாரமாய், விரும்பப்படும் அழகுடைய மகளைக் குறிக்கும். இங்கு "மாதின் நிறத்த" என்றது—இவ்வருத்தத்தை ஸஹிப்பதற்குத் தகாதவள் என்பதைக் காட்டும். 'செயற்பாலது யானறியேன்' என்றதனாக இவளைப் பதைப்பிக்குற ஈயே அதற்குப் பரிஹாரமும் அறிவாய் என்றதாம்.

இப்பாட்டுக்கு ஸ்வாபதேசப் பொருளாவது—ஆற்றாமை விஞ்சின ஆழ்வார் எம்பெருமான் சேர்த்தரு நம்மாற் செய்யவாவ தொரு முயற்சியுண்டோவென்று பார்த்து அது கூடாமையாலே பின்னும் வருந்துகிற தன்மையைக்கண்ட அன்பர்கள் அதனை எம்பெருமானுக்கு விண்ணப்பஞ் செய்வதாம். ஆழி சிதைக்கின்ற தென்று—தமது கையால் செய்யுந் தொழில் முயற்சி பேற்றுக்குக் காரணமாகாதென்றறிந்த, ஆழியைச் சிறி—அவ்வுபாயத்தைக் கைக்கொள்ளாது வெறுத்து, தன் சிறடியாலுதைக்கின்ற—(அவ்வுபாயத்தைக்) காற்கடைக் கொண்டு தள்ளிவிடுகிற, நாயகந்தன்னெடு—நிறமையுடனே, உனது தன் தார் ததைக்கின்ற தண்ணர் துழாயணிவானதுவே மனமாய்ப் பதைக்கின்ற—உன்னுடைய இனிமையை அநுபவித்தற்கு கதிலே முற்றாய் வருத்தைச் செலுத்திக் கால விளம்பத்தைப் பொருமல் விவரத்து ஆற்றாமையால் வருந்துகிற, மாதின் நிறத்த—பாதந்திராரண இவ்வாழ்வார் பொருட்டாக, செயற்பாலது அறியேன்—செய்யத்தக்கது இன்னதென்று யாம் அறியோம்; ஈயே அறிவை யென்று கருத்து, மாலை—ஞானம், சக்தி முதலிய எல்லாப் பெருமைக் குணங்களும் நிறைந்தவனே! என்று விளித்ததனால் இப்படிப்பட்ட மஹாபுருஷனான ஈ இவரை இன்னும் உண்பக்கற் சேர்த்துக் கொள்ளாமலிருப்பது தகுதியன்று என்றவாறு.

'சிதைக்கின்றதாழி யென்றுழியைச் சிறித் தன் சிறடியாலுதைக்கின்ற, என்பதற்கு 'வேறொருவகையாகவும் பொருள் கொள்ளலாம், 'ஆழி' என்று கூடலுக்கும் பெயராகையாலே அப்பொருளை 'ஆழியை' என்றவிடத்தள்ள 'ஆழி' என்பதற்குக் கொள்ளலாம்; தான் இழைக்கிற கூடல் வட்டத்தைக் (கூடல்) கலைத்து விடுகிற தென்கிற காரணத்தினால் கூடலைச் சினைத்து காலால் உதைக்கின்ற என்றபடி. இங்குப் பெரியவாச்சான் பின்னை வியாக்கியானம் காண்க;—"அவன் வருமளவும் ஆழியிருக்க வொண்ணாமையாலே கூடலிழைக்கத் தொடக்கினான்; அது தப்பின படியைக் கண்டு நாயகன் தன்னைக் கண்டால் கோபிக்குமா போலே கூடலோடே கோபிக்கிறான். முன்புள்ளார், கூடலிழைக்கப் புக்கவாறே அது சிதறி வருகிறபடியைக் கண்டு அத்தோடே சிறி அழியா கின்ற னென்பார்கள். பட்டர், இது கூடுகைக்கு ஏகார்த்தமன்றியே பிரிக்கக்கும் ஒருபுடையுண்டா, யிருக்கையாலே சிறி யுதையா கின்ற என்று; கூடலிழைக்கப் புக்கவாறே கடலானது தன் திரையாகிற கையாலே அழிக்கப் புக அத்தோடே சிறு கின்றனென்பர்." என்று. (நச)

பால்வாய்ப் பிறைப்பிள்ளை யொக்ககைக்கொண்டு பகலிழந்த *

மேல்பாற் றிசைப்பெண் புலம்புறு மாலை * உலகளத்த

மால்பாற் றுழாய்க்கு மனமுடையார்க்கு லேகிறையெல்லாம்

சோல்வான் புருத்து * இதுவோர் பளிவாடை துழாக்கின்றதே.

(நரு)

பால் வாய் பிறை பிள்ளை	அழிந்த கிரணத்தை வளனி யுமிழ்நிற தன் மையை யுடைய இளம் பிறைச் சூழுகிற பால்மாறுத வாயையுடைய (தனது) இளம் குழந்தையை	உலகு அனந்த மால் பால் துழாய்க்கு மனம் உடை யார்த்து	உலகங்களை அனலிட்ட நிறு மாலினிடத்து உள்ள நிறுத்துழாய்க்கு ஆசைப்பட்ட தெஞ்சையுடை யவர்களுக்கும்
ஒக்கலை கொண்டு	தனது இடைப்புறத்திலே [ஒருபக்கத்திலே] வைத்துக் கொண்டு	கல்கின்ற எல்லாம் சோல்வான்	அருள் செய்த உதவியை முழுவதும் தவிர்த்த கொள்ளும் பொருட்டு
புகல் இழந்த மேல் பால் திசை பெண் புலம்பு உறும் மாலை	எஞ்சியதைக் கணவனை யிழந்த மேற்குபக்கத்துத் திகாக்கிய பெண் வருகி கழப்பெற்ற மாலைப் பொழுதானது	புருத்து இது ஓர் பனி வாடை துழாக்கின்றது	வந்து இத்தக் குளிர்த்ததொரு காரறு (என்மேல்) நடவுகின்றது; அந்தோ!

***—மாலைப் பொழுதக்கு ஆற்றமாட்டாது வருந்தியிருக்குமியிருப்பிலே அதற்கும் மேலாக வாடை வந்து வருத்த, அதற்குத் தலைமகள் இரங்கி கூறும் பாசாயிது. வாடையா லுண்டாகிற வருத்தத்தின் மிகுதியை நோக்குமிடத்து மாலைப்பொழுதாலுண்டாகிய வருத்தம் இனிதென்று தோன்றதலால், தலைவனைப் பிரிந்த அவனது ப்ரணாதமான திருத்தழாயையாகிலும் பெற்றதத் தரிக்க ஆசைப்பட்ட ஸ்த்ரீகளுக்கு மாலைப்பொழுது செய்த உதவியைப்பெல்லாம் கொள்ள வந்து இவ்வாடை விசுகின்றது என்கிறான். மாலைப்பொழுதானது மற்றவற்றை பெல்லாம் கொள்ளை கொண்டாலும் உயிரை மாத்திரமாவது கொள்ளாது விட்டது; இவ்வாடை அதனையும் மிச்சமிடலாதபடி கொண்டுபோக வந்ததென்கிறுளென்க.

இதுவோர் பனிவாடை—'இது' என்று சுட்டினது—அந்த வாடையின் கொடுமையை வாய்கொண்டு கூறமுடியாமல் கையால் குறித்துக் காட்டினபடி. 'ஓர்வாடை' என்றது—இதற்கு முன்புவரிக் வாடைகள் போலன்றியே இது பெண்பிறந்தாரை மிக வருத்திப் புதியதாய் ஒப்பற்ற ஒருதனை வேண்டாது தனியே வருகிறதென்று என்றபடி. 'பனிவாடை' என்றது—முன்பு குளிர்ச்சியாய்நூந்த நிலைமையைப்பற்றி; இப்போது வெவ்வாடைபாயிருக்குமே. அன்றியே, பனி—(ஸ்த்ரீகளை) நடுங்குவிக்கிற, வாடை என்று உரைத்தலுமாம். துழா கின்றது—உயிருள்ளிடத்தை நாடி மரம் ஸ்தலத்திலே கைவைத்தத் தேடித் தடவுகின்ற தென்கை. ஓர் வாடை புகுந்து துழாகின்றது—விவாததோற்றம், மாலைப்பொழுது, கடலொலி என்னுமிவைபெல்லாம் ஒருங்கு சேர்ந்தும் செய்யமாட்டாத ஹிம்னையை இவ்வாடை யொன்றே வந்து செய்கின்ற தென்கை.

நாயகனைப் பிரிந்த வருந்துகிற தனக்குக் கண்ணிற்படும் பொருளெல்லாம் தன்னைப் போலவே வருந்துகிறதாகத் தோன்றுதலால் 'பகலிழந்த மேல்பால் திசைப்பெண் புலம்புறுமாலை' என்றான். இதனால் மாலைக்காலம் நாயகனைப்பிரிந்த ஸ்த்ரீகளை வருத்தமென்று தோற்றவிக்கப் பட்டதாயிற்று.

பால்வாய் என்ற விசேஷணத்தை உபமானமாகிய பிறைக்கும் உபமேயமாகிய பிள்ளைக்கும் ஆக இரண்டுக்குக் கூட்டுக.

ஒன்றையடியால் மாலைப்பொழுதை வருணிக்கிறான்; மேற்குத்திக்காகிய ஒரு பெண் னானவன் னவிர்புகுகிற தனது நாயகனை யிழந்த இளம்பிறைச் சந்திரனாகிற பால்வாழை வாயையுடைய தனது இளம் குழந்தையைத் தன் இடுப்பிலே வைத்துக்கொண்டு 'அந்தோ! சிறு குழந்தையை விட்டிட்டுக் கணவன் முடிந்த போயினனே!' என்று கதறியழுவாரைப் போலே வருகின்ற காலம்போலிருக்கின்றதாம் மாலைப்பொழுது.

இப்படிப்பட்ட மாலைப் பொழுதானது, உலகளந்த மால்பால் துழாய்க்கு மனமுடையார்க்கு ஸ்கிற்றை யெல்லாம்—உலகளந்த பெருமானிடத்துள்ள திருத்தழாய்க்கு ஆசைப்பட்டிருக்கின்ற நெஞ்சையுடைய ஸ்த்ரீகளுக்கு ஏதோ உதவி செய்திருப்பதாகவும், அந்த உதவி முழுவதையும் வாடைக்காற்றானது கவர்ந்தகொள்ளும் பொருட்டி வந்து காழாகின்றதாகவும் இங்குச் சொல்லப்படுகின்றதே, மாலைப்பொழுது என்ன உதவி செய்திருக்கின்றது! என்னில்? உயிரைக் கவர்ந்து கொண்டு போகாது விட்டதே அது செய்த பெருதனியாகு மென்க. அது கொண்டு போகாமல் வைத்திட்ட உயிரையும் கொண்டுபோக வந்தது இவ்வாடை என்று இதன் கொடுமை சொல்லிற்றுயிற்று.

'மனமுடையேற்கு' என்று தன்னையாகச் சொல்லவேண்டுமிடத்து 'மனமுடையார்க்கு' என்றது, தம்மையே படர்க்கையாகக் கூறின தென்க. அன்றி, தம்போல்வாளைக் குறிப்பது மாம். ஸ்கிற்றை யெல்லாம்—ஒருமைப் பன்மை மயக்கம். ஸ்கிற்று—ஒன்றன்பால் இறந்த கால வினைபாலினையும் பெயர். சோல்வான்—எச்சம். 'சோர்வான்' என்றும் பாடமுண்டு. துழாகின்றது—துழாவுகின்றது என்பதன் விகாரம்.

எம்பெருமானைச் சேர்ந்த ஆகந்த மதுபவிக்கக் கருதி விரைந்து அச்சேர்த்தி அப் பொழுதே கிடைக்காது விளம்பித்தலால் வருந்துகிற ஆழ்வார்க்கு அவ்வறுபவத்துக்கு ஏற்ற காலம் ஆற்றாமையை மிகுவித்துக்கொண்டு வந்தவளவிலே ஸம்ஸாரத்தில் ஸுகறேதக்களான பொருள்களெல்லாம் பாதகங்களாய்த் தோன்றி மேன்மேலும் வருந்துகிற தன்மையைக் கண்டு அவ்வாழ்வார் இரங்கிக் கூறும் வார்த்தை இதற்கு ஸ்வாபதேசம். அப்பெருமானைப் பிரிந்த நிலைமையில் அவனைச் சேர்தற்கு உரியகாலம் நெருங்கினால் ஒரு சிறிது ஞானமே மிச்சமாய்ப்படி மிக்க விளக்கமுடைய விவேகம் குறைந்து பாதத்தாராயிருப்பார்க்கு ஆற்றாமைய மிகுமென்பது

'பால் வாய்ப் பிறைப்பிள்ளை யொக்கைக்கொண்டு பகலிழந்த மேற்பால் திசைப்பெண் புலம் புழமுடி' என்பதனால் தோன்றும், பால்வாய் பிறைப்பிள்ளை—ஞானத்தின் சிறப்பகுதி பகலிழந்தல்—விவேகக் குலைதல். மேல்பால்திசைப்பெண்—மற்றையோர்க்கு மேன்மையான வழியைக் காட்டுகிற பாதந்தீரர். புலம்புயுதல்—ஆற்றுமைமிகுதல். மாலை—உரியகாலம். பிள்ளிரண்டடி—ஸகலப் பிரபஞ்சங்களையும் தனக்கே உரியபொருளாகவுடைய தலைவனான எப்பெருமானுடைய போக்யதையிலே யீடுபட்டார்க்கு அப்பெருமானுடைய அறுபவம் கிடைக்காமையினால் வந்த ஆற்றுமைக்குமேலே ஸம்ஸார பதார்த்தங்களும் பாதகமாய் வருத்தஞ் செய்யுமென்றவாறு 'உலகளந்தமூல்' என்றதனால் அவாவர்கள் வேண்டாதிருக்கையிலும் எவ்வாப் பிராணிகளின், தலையிலும் திருவடிகளைத் தானே கொண்டு வந்து வைத்து அவற்றைத் தன் உடைமையாக ஆட்கொண்டவன் வேண்டுமென்ற என்னை ஆட்கொள்ளா தொழிவதே! என்று நடுபட்டபடி.

'மனமுடையார்க்கு' என்று படர்க்கையாகக் கூறினதைக் கொண்டு இப்பாசாததைத் தோழி வார்த்தையாகவும் தாய் வார்த்தையாகவும் கொள்வாருமுள். அப்பொழுது ஆழ்வார் நிலையைக் கண்டு ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் அஞ்சுதல் ஸ்வாபதேசார்த்தமாகக் கொள்ளாததும். ... (ஙடு)

தழாநெடுஞ் துழிருளென்று * தந் தண்டா ரதுபேயரா
எழாநெடு ஐழி யெழுந்தவித் காலத்தும் * சங்கிலனோ
வழாநெடுந்துன்பத்த னென்றிரங்கா ரம்மனே! * இலங்கைக்
குழா நெடுமாடமிதத பிராணர் கொடுமைகளே!

(ங.சு.)

தழா நெடு குழ இருள என்று	{ (கண்ணுக்குப் பொருள்கள் புலப்படாமையால் கைக ணால்) தடவித் தேடவேண் டும்படியான முடியில்லாத நிறைநாத் இருட் பொழு தென்று (ஒரு பேரிட்டுக் கொண்டு)	தழா நெடு துன்பத் தன்	{ தவறுதல்களாத மிக்க [முடி யில்லாத] துன்பமுடைய வன்
எழா நெடு ஐழி எழுந்த	{ (முன்பு ஒருகாலம்) தோன்றி யறியாத கீண்ட கலபம் தோன்றின இச்சமயத்திலும்	என்று	{ என்று இவன் நிலைமையைத் திருவுள்ளத்திற்கொண்டு
இத் காலத்தும்	இவ்விடத்துத் தனிமை	இரங்கார்.	{ (தலைவர்) இரக்கம் கொண்டு வந்து அருளுகிறார்களே;
சங்கு	பொறுக்க மாட்டாதிருக்கிற இவனோ	அம்மனே	அந்தோ!
இவனோ	கமல ருளிர்த் திருத்தழாய் மாலில் விஷயமாக [தழாய் மாலில் யென்றும் பெயரையே உருவிட்டுச் சொல்லிக் கொண்டு]	இலங்கை குழாம்	இலங்காபுரியிலுள்ள கூட்டமான பெரிய மாளிகைகளை
தம் தன் தாள்		இடித்த	{ (தம் சேனையைக் கொண்டு இடித்துத் தன்னின் தலைவருடைய
அது பெயர் ஆ		சோனார்	கொடுத்தன்மைகளை இருந்த முடி என்னே!.
		கொடுமைகளே	

***—தோழியானவள் நாயகனுடைய கொடுமையைக் கூறும் பாசாமிது. கீழ்ப் பாட்டில் சந்தியா காலமும வரடையும் ஹிம்ஸித்தவாறு சொல்லிற்று; அதற்குமேல் இருள் வந்து தோன்றிற்று. வரடையும் இரத்திரியும் 'நான் முன்னே அழிக்கிறேன், நான் முன்னே அழிக்கிறேன்' என்று சொல்வனபோல வந்து நலிகிறபடி. ஒரு தாத்திரானே பல யுகங் களாகத் தோன்றி வருகக்கூற மிகுவிக்கிற இக்காலத்திலும் இவளது தன்மையை அறிந்த வைத்தும் இரக்கங்கொண்டு வந்து உதவாதவர் மிக்க கொடியவர் என்கிறார்.

அம்மனே=ஐயோ! என்பதபோல; கொடுமைக்கு அஞ்சிக் கூறிய வார்த்தை பிரிந்த தன்மையே கிறந்தன இதலையிக்கு இருட் பொழுது செடிதாறு மென்றும், இவன் பிரிவு பொறுக்க மாட்டாத தன்மையையுடையவனென்றும், 'திருத்தழாய் மாலையையாகிலும் பெற் றால் ஒருவாறு தரிக்கலாமென்று அதனையே விடாது வாய் பிதற்றும்படி ஆற்றுமை விஞ்சிய

தென்றும், அவ்வாற்றுகை வேறொரு விதத்தாலுந் தணியாதென்றும் இங்ஙனம் இங்குகைக் குப் பல காரணங்களிருக்க, இவை கண்டு இரங்காமை தனித்தனியே கொடுமை என்பது தோன்ற 'கொடுமைகள், எனப்பன்மையாகக் கூறிற்று. முன்பு ஒரு பிராட்டியின் ஆற்றுகைக்கு இங்கி அது தீர்ப்பதற்காக இலங்கையை யழித்த உதவினர். இப்பொழுது அவ்விவப்பு மாறி இவள் திறத்தாக் கொடியான்படி அங்ஙனே! பென்பாள் 'இலங்கைக்குழா நெடுமாட மிடித்த பிராணர் கொடுமைகளே!' என்றாள். திருவாங்கக் கலம்பகத்தில் "கடல் வழியிட கிசியார் பொடிபட கிருகண் சீறி, வடகயிலையிலெழுமிடதழுவியது மறந்தாரோ, அடலா வமனியிலிறையிலமரு மரங்கேசர், இடர்கெட வருகிவர் முருகவர் அளவுயிரங்காரோ" என்றது இங்கு அறிபததக்கது. அன்றி, அப்பொழுது பிராட்டி பக்கல் இரக்கத்தாலன்று இலங் கையை யழித்தது; தஷ்ட கிங்காஹஞ் செய்த தமது பரபுத்வத்தை நிலைநிறுத்திக் கொள்ளும் பொருட்டாகவே பென்பது தோன்ற இங்ஙனம் கூறினாளுமாம்.

இங்கே பெரிவாச்சான் பிள்ளை வியர்க்கியானங்காண்பின்:—"ஒருத்திக்காகக் கடலை படைத்து ராமனென்றும் ஸகலமணனென்றும் எழுத்த வெட்டின அம்புகளைப் புகவிட்டுக் குட்டிச்சுவரும் மட்டைத் தெங்குமாக்கி மூகையடியே போகப்பண்ணின இந்த உபகாரக் குடைய இந்த நீர்மையெல்லாம் எங்கே குடிபோய்த்தோ என்கிறாள், என்று எம்பார் அருளிச் செய்வர்; \$ இதுவும் அழகிதொன்று உண்டாயிருக்கலாகா தென்று அஸூலையாலே அழித் தாணித்தனைகாண்; ஒருத்திக்காக உதவினவனல்லன்காண் என்கிறாள் என்று திருமலைமேலே."

துழா என்பதற்கு—(பிரிந்த நாயகியின் உயிரைக்) கையிட்டுத் தேடுகின்ற என்றும் பொருளுரைக்கலாம். சூழ் இருள்—தப்பவேண்டுமென்று முயன்றாலும் தப்பவொண்ணாத இருள். 'தண்டாரது பெயரா வழாகெடுத்துன்பத்தன்' என்று அவ்விக்கும். திருட் ழுயல் மாலை கிமித்தமாகத் தன்பப்படுகின்றவள் என்றவாறு. அன்றியே, 'தண்டாரது பெயராணழி பெழுந்த' என்று அவ்வித்த—இவள் நாயகனது தாரா கிரும்பினது வியாஜமாக (இவளை வருதலுதற்கு) இருளென்றொரு கற்பந் தோற்றின் இவ்வளவிலும் என்று முரைக்கலாம்.

இருளென்று ஊழியெழுந்த இக்காலம்—வருகிறபொழுது ஒரு ஸ்வாஸியாய்க் கிட்டின பொழுது இராவணனுறைபோல வருகிறபொழுது ஒரிருளாய்க் கிட்டினபொழுது பன் கல்பமாகுங்காலம் என்க. இரங்கார்—இராமபிரான் மோகிதத்தைக் கொடுத்த அனுமானைப் பிராட்டியினிடம் தூதனுப்பியதபோல, தமது திருத்தழாயைக் கொடுத்த ஓரானைத் தூது விடுதலுஞ் செய்தவர் என்கிறாள். காதல் செய்பாவிடும் ஐயாவென்று இரக்கமாவது செய்யவாகாதோ வென்கிறாள். இரக்கமாவது—பிறர் தன்பம் பொறுக்கமாட்டாமை. 'நெடுஊழி' என்றதற்கு—'கல்பத்துக்கும் ஓர் எல்லையுண்டு. அதுவுமில்லை இதுக்கு' என்று விசேஷார்த்தம் கூறுவர். பிரளய காலத்திலே வந்து முகங்காட்டி நகிக்குமவன் இக்காலத் திலும் முகங்காட்டா திருக்கலாமோ! என்பததோன்ற, 'இக்காலத்தும்' எனப்பட்டது.

இப்பாட்டுக்கு ஸ்வாபதேசப் பொருளாவது:—காலம் வாய்த்த கிடத்தும் பலன் கை புகப் பெறாத ஆழ்வார்க்கு உண்டான ஆற்றுகையிருக்கையக்கண்ட அன்பர்கள் எம்பெருமா னுக்கு அருளில்லையோ வென்று சங்கிததுக் கூறதலாம். 'துழா நெடுஞ்சூழிரு ளென்ற எழா நெடுவூழியெழுந்த விக்காலத்தும்' என்றதனால் கால கிளம்பம் ஸஹிக்கமாட்டாமையால் தெரிகின்றது. "சங்கிவளோ தம் தண்டாரது பெயரா வழா நெடுந்துன்பத்தளென்றிரங்கார்" என்றதனால், இந்த இருள் தருமா ஞாலத்திலே தமது துன்பத்தைத் தாம் தீர்த்துக்கொள்ளுந் சங்கியற்ற இவ்வாழ்வார் தமது போக்யதையையே கூறிக்கொண்டு அது பெறாத காரணமாக மிக வருந்துவரென்று திருவுள்ளம்பற்றி எம்பெருமான் கருணை செய்திலனென்பது தெரி யிக்கப்படுகின்றது: 'இலங்கைக் குழா நெடுமாடமிடித்த பிராணர் கொடுமைகளே, என்ற தனால், உலகமுழுவதும் உஜ்ஜீசிக்கும்பொருட்டுத் திருவவதரித்த தஷ்ட கிங்காஹ ஸிஷ்ட பரி பாலனஞ் செய்தருளியவர் இவ்வொருவர்பக்கல் இரங்காதிருக்கிற கொடுமை என்னே! என் பது தோன்றும். இப்பாட்டை நாயகியின் வார்த்தையாகவுங் கொள்ளலாம்; அப்போது ஆழ்வார் வார்த்தையாக ஸ்வாபதேசத்திற் கொள்க

துழா—‘துழாவு’ என்பதன் விகாரம் ‘துழாம்’ எனப்பிரித்து ‘துழாவும்’ என்னுஞ் செய்யுமெனெச்சத்த ஈற்றுயிர் மெய்கெட்ட தென்றலுமொன்று. ‘தாரது’ என்பதில் அது— பகுதிப் பொருள் விசுதி. எழா—எழாத, வழா—வழாத, ஈறுகெட்ட எதிர் மறைப் பெயரெச் சங்கள். அம்மனோ—இடைச்சொல்; வடமொழியில் ‘அஹம்!’ என்னுமாபோலே ... (ந. 10)

கொடுங்காந்நிலையர் நிரைகோளுழவர் * கொலையில்வெய்ய
கடுங்காலிளைஞர் துடிபடுங்கவ்வைத்து * அருவியேயன்
நெடுங்காலமும் கண்ணன் நீன்மலர்ப்பாதம் பரவிப்பெற்ற
தொடுங்கா லொசியுமிடை * இளமான் சென்ற சூழ்கடமே.

(௩௭)

அரு வினையேன்	{ அதுதவிக்க முடியாததினைப்	(எப்படிப்பட்ட தென்வில்)
மெலி காலமும்	{ பயனை யுடைய நான்	கொடு கால்
கண்ணன்	{ வெகு காலம்	சிலைபர் { வளைந்தவிற்கழுந்தை யு டை யவர்களும்
நீன் மலர் பாதம்	{ நீண்ட தாமரை மலற்	நிரை கோள் { மசுக்கட்டடங்களைக் கவந்தது உழவர் { கொளவையே தொழிலாக யுடையவர்களும்
பரவி	{ போன்ற திருவடிகளை	கொலையில் வெய்ய { கொலைத் தொழிலில் கொடி யவர்களும்
பெற்ற	{ (அந்த ஆராதனை யின் பய	கடு கால் { நடைவிரைந்த கால் களை யுடையவர்களும் இளமைதம்
தொடுங்கால்	{ தொட்டால் ஒடியும்படியான	இளைஞர் { இளவிரர்களது
ஒசியும் இடை	{ [மிக மெல்லிய] துடையை	தடி { பறைகள்
இள மான்	{ யுடையவரும் இளமைதம்	படும் { ஒலித்தலாகிற
சென்ற	{ கிய மான்போன்ற பார்வை	கவ்வைத்து { ஆரவாரமுடைந்து.
சூழ் கடம்	{ யுன்னவளுமான மகள்	
	{ நடந்துபோன	
	{ பார்த்த பாலைசிலம்	

***—தன் மகள் சென்ற சுரத்தருமையை நற்றாய் கூறிவிரங்கல் இது. களவு நெறியில் நாயகியைப் புணர்ந்த நாயகன் பழி பரவுதல் கண்ட தோழியினால் விலக்கப்பட்டு அதன பின் உடனே அவளை வெளிப்படையாக மணஞ்செய்து கொள்ளுதல் உண்டு; அங்ஙனஞ் செய்பானாயின் அப்பழி அடங்குமாறு சில நாள் நாயகியை ஒருவாறு பிரிந்திருப்பதோ, நாயகியை உடன் கொண்டு தன்னூர்க்குச் செல்லுதலோ, ஏதேனுமொன்று முறைமையாய் விகழும். அவற்றள், நாயகன் நாயகியை அரிய பெரிய காட்டுவழியாக உடன்கொண்டு போனமையைத் தோழியாலறிந்த செவிலித் தாய் அதனை நற்றாய்க்குத் தெரிவிக்க. அவள் மகள்சென்ற அப்பாலை விலத்தின் பலவகைக் கொடுமைகளையும் மகளது மிக்க ஸௌகுமார்யத் தையும் கருதிக் கவலைப்பட்டு இது கூறுகிறுனென்க.

புணர்ந்த பிரிந்த நாயகியானவள் நாயகன் மீண்டும் வருமளவும் பொறுத்திருக்க மாட்டாமல் ஆற்றாமை மிகுக்கையாலே பெற்றதாய்க்குத் தெரியாதபடி இரவில் தனிவழியே புறப்பட்டு நாயகனிருப் பிடத்தை நோக்கிச் செல்ல, இவளைப் படுக்கையிற் காணாத தாயார் வழியில் நோக்கடிய அபாயங்களை கினைத்துச் சோக்கிறுள் என்பது முண்டு.

‘அருவியேயன் நெடுங்காலமும் கண்ணன் நீன்மலர்ப்பாதம் பரவிப்பெற்ற தொடுங் காலொசியுமிடையினமான் சென்ற சூழ்கடம்—கொடுங்காற் சிலைபர் நிரைகோளுழவர் கொலையில் வெய்ய கடுங்காலிளைஞர் துடிபடுங் கவ்வைத்து’ என்று அங்ஙவியப்பது.

பலரால் தேவதாமஸ்காரமும் தேவாலய பாதகநிஷ்டமூலகிற தெய்வ வழிபாடுகளைச் செய்து அருமையாகப் பெற்ற மகள் சொல்வாமல் பிரிந்த கொடிய பாலைவழியில் நடந்து சென்று நீக்குதற்கு ஏற்ற பரபத்தையுடையேன் நான் என்பாள் ‘அருவியேயன்’ என்றாள். பாசியான நான் பல பலவாண்டுகள் எம்பெருமானை ஆரதித்து அதன் பயனாகப் பெற்ற மகளின் ஸௌகுமார்யம் எப்படிப்பட்டது தெரியுமோ? [தொடுங்கால் ஒசியுமிடை] மருங்களை கிற நாயகன் தான் தொடுமளவிலும் முறித்துபோம் என்னும்படி நுட்பமாகவுள்ள இடையை யுடையவன்; உல்லாஸமாகத் தானே தன் இடையிலே கையை வைத்தாலும் மிகையை வைத்தாற்போலப் பொருத இடையையுடையவன்; ‘இடை உண்டோ இவையே’ என்றிற ஸக

தேஹந்தீக் கையால் தொட்டுப் பார்க்கவும் பற்றாத இடையையுடையவன்; இளமான் போன்றவன்; இப்படிப்பட்ட கட்டழி இப்போது கடந்துபோன பாலை நிலத்தின் கொடுமை எப்படிப்பட்டது தெரியுமா? [கொடுங்காற் சிலையர் கிரைகோளுவர் கொலையில் வெய்ய கடுங்காலினோர் தடிபடுங் கவ்வைத்த.] ஹிம்னையே தொழிலாகத் திரியும் பாடிகளின் பறைகள் கோவித்தலாவாற ஆவாரமுடையது. அப்படி ஸுகுமாரமானவன் இப்படி கொடிதான வழியிலே கடந்து சென்றானே! என்ற வயிறெரிந்த சொல்லுகிறபடி.

மகள் சென்ற பாலைநில வழியிலுள்ளாருடைய கொடுமையை நான்கு விசேஷணங் களாற் கூறுகின்றாள்; [கொடுங்காற் சிலையர்] வளைந்த விற்கழுந்தையுடையவர் என்றதனால், ஒரு வஸ்துவைக் கண்டபின் அதனை எய்தற்காக விலவளைத்தா நானேற்றி அம்பு தொடுத்தாக் கையில் வித்ததாக வைத்தாக்கொண்டு எய்ய இலக்குத் தேடிக்கொண்டிருப்பவர் என்பதாம். 'கொடுங்கால்' என்றவிடத்து கொடுமை—வளைவு என்னும் பொருளாதலை 'கொடுமம்' என் னும் விவரின் பெயரிலுங்காண்க. கொடுமை—பயங்கரத்தன்மையுமாம். காற்சிலை—சிலைக் கால்; துரத்தண்டம்.

[நிரைகோளுவர்] பசுக்கொலைக்குப் பின்வாங்காதவர் என்றபடி. நிரை—பசுக்களை, கோள்—ஹிம்ஸிப்பதையே, உழவர்—தொழிலாகவுடையவர். உழுது பயிர் செய்தல் போலப் பசுவறிமனையையே இடைவிடாது வருத்தி முயன்று ஊக்கத்தோடு செய்யும் ஜீவகோபாய் விருத்தியாகவுடையவ டென்கை.

[கொலையில் வெய்ய] கொலைத் தொழிலிற் கொடியவர்கள். பொருளுக்காகவும் பகை மைக்காகவும் வேறொரு பயனுக்காகவுமெயல்வமல் தடிப்புக்காணும் பொருட்டாகவுங் கொல்லுதல் இவர்க்குக் கொலையில் வெம்மையாம். அன்றி, சாவக்கொல்லாதே குற்றயிர் குறையுயிராகக் கிடந்து நெடுநாள் தடிக்கும்படி கொல்லுகையுமாம்.

[கடுங்காலினோர்] 'பதின்காதம் இருபதின் காதத்துக்கு அப்பால் ஹிம்னைக்கு ஒரு இலக்கு உண்டு' என்ற யாசோனுஞ் சொன்னால் அதில் தட்டிப்பாராதே அவ்வளவும் கிணைத்த போய் மீளும்படியான காற்கடுமையை யுடையராயிருப்பர்களாம். ஆக இப்படிப்பட்ட கொலைத்தொழில்வல்ல இளவீரர்களின் பறைகள் ஓயாது ஒலிக்குமிடம் இளமான் சென்ற சூழ்கடம் என்றதாயிற்று. சூழ்கடம் என்பதற்கு—சூழ்ச்சியையுடைய வழி பென்றும், சூழ்ச்சியாவது—வெம்மையால் துயரை விளைத்தல் என்றும் உரைப்பர் அழகிய மணவாளசீயர்.

துடிபடுங்கவ்வைத்து—துடியாவது—பாலைநிலப்பறை. இங்கு ஊரவர் வாய்ப்பறை யாகவும் நாக்கடிப்பாகவும் முழங்கி அவர் துற்றும் ஆவாரத்திற் காட்டிலும் அங்கு எயினர் பறையொலியைத் தலைமகள் போக்யமாகக் கொண்டபடி என்னே! என்கிறாள் போலும்.

'நெடுங்காலமும்' என்ற முற்றம்மை—யிகுதி விளக்குவது. 'கண்ணன் நீண்டமலர்ப் பாதம்' என்றது த்ரிவிக்கரமாவதா காலத்தில் நீண்டமைபற்றி பெய்கலாம். அன்றி, திரு வடிகட்கு நீட்சியாவது—அன்பர் மனத்தில் உடனே சென்று சேர்தலுமாம்: மான் உலமையாகு பெயர்; மடலோக்கிற்கு உலமை. அவன தன்னையுந் தொழியையும் விட்டுப் பிரிந்த தனிமையால் மருண்ட மான்போலே எப்புறத்தும் விழிததுப் பார்ப்பொளன்பது கருதி 'இளமான்' என்றாள்.

இப்பாட்டுக்கு ஸ்வரபதேசப்பொருள்.—செல்லுதற்கரிய ஸம்ஸார மார்க்கத்தின் ஆழ்வார் அளவு கடந்த பக்தியோடு கடத்தலை யறிந்த ஞானிகள் அரிதென்று பாராட்டிக் கூறும் வார்த்தையாம். 'இளமான்' என்று பருவத்தையும் பெண்மையையுங் குறித்தலாக் புதுமையான அடிமையைப் பூண்ட விசேஷபக்தியோடு கூடிய அறிவையுடைய ஆழ்வார் என்றபடி. 'தொடுங்காலொசியுமிடை' என்றது பக்திகாரியமான ஸ்வராக்யத்தின் முதிர்ச்சி யைத் தோற்றுகின்றது. "இடையழி கென்பது ஒன்றும் பொருத வைராக்யத்தை" என்பர் அழகிய மணவாளசீயர். 'அருகினையேன் நெடுங்காலமும் கண்ணன் நீண்டமலர்ப்பாதம் பாவிப்பெற்ற' என்றதனால், பல பிரப்புக்குளிற் செய்த தலம் ஞானம் யோகம் என்பவற்றில் திகிலை யொழிந்தாலன்றி இவர் பங்கல் நம்முடையவரென்ற அபிமானத் தோன்றாதுவென்று, பக்தியோடுகூடி பொழுதுகிற ஸம்ஸாரமாகிய பெருங்காடானது, [கொடுங்காற் சிலையர் தடிபடுங்காலினோர் தடிபடுங் கவ்வைத்த.] வலிய பஞ்சேச்சிரியங்கல் பறையறைந்தாற்போல ப்ரவித்திபெற்ற ஆடம்பர டுதயாதி.] வலிய பஞ்சேச்சிரியங்கல் பறையறைந்தாற்போல ப்ரவித்திபெற்ற ஆடம்பர

முடையது என்றவாறு. மிகக்கொடியவை யென்று ப்ாஸித்தி பெற்ற பஞ்சேந்திரியங்கள் ஸ்வுரபஹாங்கிய கிளைக்குமிடமான இவ்விருள் தருமாஞாலத்திலே கிடத்த தடிக்கிறேனே! என்று ஆழ்வார் தம் தயரை அடியாபதேசத்தாலே அருளிச்செய்தாராயிற்று. ... (நு)

கடமாயினகள் கழித்துத் தம்கால்வன்மையால் * பலநாள்
தடமாயின்புக்கு நீர்நிலைநின்ற தவயிதுகோல் ? *
குடமாடி யிம்மன்னும் விண்ணும் குறுங்கவல்களந்து
கடமாடிய பேருமான் * உருவொத்தன லேங்களை. (நுஅ)

கடம் ஆயினகள்	{ காடுகளாகவுள்ள வற்றைக்	இ மன்னும்	இந்த மன்னுலகமும்
கழித்து	{ கடத்து ஒழித்து	விண்ணும்	விண்ணுலகமும்
தடம் ஆயின புக்கு	{ தடாகங்களாகவுள்ளவற்றில்	குறுங்க	குறுங்கு
தம் கால்	{ பிரவேசித்த (அக்கு)	உலகு	உலகங்களை
வன்மையால்	{ தமது கால்களின் வலிமை	அளந்து	அளவிட்டு
பல நாள்	{ மால்		
	{ அனேக காலம்		
நீர் நிலை நின்ற	{ நீரிலே நீங்காது நின்று	கடம் ஆடிய	{ (ஒங்கனம்) திருவிளையாடல்
	{ செய்த		{ செயற்குள்ளவனுமான
தவம் இது கொல்	{ இத்தவத்தினாலேயோ	பெருமான்	எம்பெருமானுடைய
நிலைகள்	{ நீலோற்பல மலர்கள்,		
	{ (திருஷ்ணுவதாரத்தில்) குடக்	உரு ஒத்தன	{ திருமேனி கிறம்போன்ற
குடம் ஆடி	{ கூத்தாடினவனும்		{ கிறம பெற்றன.
	{ (தீரிக்ரமாவதாரத்தில்)		

*** —நாயகனைப் பிரிந்த நாயகி போலிகண்டு மகிழ்ந்த உரைக்கும் பாசரம். ஷர் வேச்வரனாகிய தலைமகள் பிரியப் பெற்று அப்பிரிவை ஆற்றுக இரங்குகிற பாரங்குசநாயகி தான் இரங்கு மிடமாகிய கெய்தல் கிவத்திலேயுள்ள கருகெய்தல் மலர்களை நோக்கி அவை தலைமகனை திருமாலினது திருமேனிகிறத்தை ஒத்திருக்கக்கண்டு, இவற்றைக் கண்டு கொண்டாகிலும் ஒருவாறு தரித்திருக்கலாமென்று கருதி, அவை அவன் திருமேனி கிறத்தை பெயர்த்திருப்பதாகிய ஸாரூப்பயிலையைப் பெற்றமை பற்றி கியத்த 'இவை நெடுநாள் நீர் கிளியிலே நின்ற இடைவிடாது செய்த தவத்தின் பலனாகவன்றோ இது பெற்றது' என்று கூறுகின்றாள். போலிகண்டு மகிழ்தல் தவிய 'போலிகண்டு ஷழிதல்' என்றும் ஒரு துறை யுண்டு; அதனையே இப்பாட்டுக்குக் கூறுதலுமாம். 'போலியைக் கண்டு மகிழ்வதுமுண்டு, வருத்தவது முண்டு;—'பூவையுங் காயாவும் நீலமும் பூக்கின்ற, காலிமல டென்றங் காண் டோறும்—பாசியேன், மெல்லாசி மெய்யிகவே பூரிக்கும் அவ்வவை, யெல்லாம் பிரானுரவே பென்று" என்ற பெரிய திருவந்தாகிப் பாசரத்தில் மகிழ்தலும், "ஒக்குமம்மானுருவமென்ற உள்ளங்குழைந்த காணும், தொக்க மேகப் பங்குழாங்கள் காணுந்தோறும் தொலைவர் நான்" [5-5-8] என்ற திருவாய்மொழிப் பாசரத்தில் வருத்ததலுக்கான்க, "பைம்பொழிவ லாழ் குயில்கள் மயில்கள் ஒண்கருவினைகள், வம்பக்களங்கனிகாள் வண்ணப்பூவை நறமலர்கள், ஐம்பெரும்பாதகர்கள் அணிமாலிருஞ்சோலை நின்ற, எம்பெருமானுடைய கிறம் உங்களுக் கென்செய்வதே?" (9-4) என்ற பாச்சியார் திருமொழியுங் காண்க.

கடமாயினகள் கழித்து ** நீர்நிலை நின்ற தவயிது கோல்?—அக் கருங்குவளைகள் காடு களைத் தமக்கு இடமாகக் கொள்ளாமற் கழித்து நீர்நிலையை இடமாகக் கொண்ட தன்மையை, அருறெறியான வனங்களை பாத்திரை செய்து கடத்து தவத்துக்கு ஏற்ற இடத்தை நாடி அடைத்ததாகக் குறித்தார். நீலோற்பல மலர்கள் குடக்கூத்தாடினவனும் உலகளந்தவனுமான எம்பெருமானுடைய திருமேனி கிறம்போன்ற கிறத்தைப் பெற்றிருப்பதானது, காடுகளாக வுள்ளவற்றைக் கடந்தொழித்துத் தடாகங்களாகவுள்ளவற்றிற் புழுத்த அக்குத் தமது கால்களின் வலிமையால் நெடுநாள் நீரிலே நீங்காது நின்று செய்த தவத்தின் பயனோ! என்கிறார். மஹி பனி வெயில் என்ற வேறுபாடின்றி அக்காலத்திலும் நீர் நிலையில் பாசியேற கிறந்ல் தவத்துக்கு ஒரிலக்கணமென்பது உலகநின்ற கிஷயம்; இம் மலர்கள் அங்கனம் கிற புகையே தவஞ்செய்தலாகக் குறித்தது. இவை தனித்தனி மேல்முகமாக ஒரு தாளால் நின்ற

மலர்ந்ததேன்சொரிதல் ஸூர்ப்பனுக்கு அபிமுகமாக ஒற்றைக் காலால் நின்று மனம் குழந்து ஆனந்தக்கண்ணீர் சொரிந்து யோகஞ்செய்தல் போலு மென்க. தவஞ்செய்த முக்தி பெற்றவர்கள் எம்பெருமானோடு பரமஸாம்யம் பெறவர்களுதலால் 'தவயிது கொல்—பெருமானுரு வொத்தன லீலங்கள்' என்றது. 1. "முருகசிழ் செய்ய கமலமுண்ணெகிழ்ந்து முகமலர்ந்தமுகனீர் சிந்தி, ஒரு பசுந்தாளின் வனத்தினின் றரிதினுளற்றிய தவத்தினுளன்றோ, விரிமல ரசோகின் தளிர் நலங்கவற்றி மென்சிறை யனபென மிழறியம், பரிபுரமணிந்து பஞ்சியுட்டிய பொற்பத்தினைச் சிறிதபோன்றனவே" என்ற செய்யுளிலும் இக்கருத்து விளக்குமாறு காண்க. இது ஹேதுத் ப்ரேசுநாலங்கா மீமணப்படும். கீழ் 'மேகங்களுள் வுரையிர்' என்ற பாசரம் போன்றது இது.

கடமாயினகள் கழித்து என்பதற்கு—தாம் அனுபவிக்கக் கடமைப்பட்டனவான தீவினைகளையெல்லாம் கழிக்கத்தொடங்கி என்றும் பொருள் கூறலாம். நீண்ட காலங்களின் கிளைநிற்குந் தன்மையே இவற்றிற்குக் கால்வன்மைபாகக் கருதப்பட்ட தென்க.

குடமாடி—அந்தணர்க்குச் செல்வம் விஞ்சினால் பாகஞ் செய்வதுபோல இடையர்க்குச் செல்வம் மிகுந்தால் அத்தனையுண்டாகுஞ் செருக்குக்குப் போக்குவிடாகக் குடக்கூத் தாடுவார்கள். கண்ணபிரானும் சாதி மெய்ப்பாட்டுக்காகக் "குடங்களைடுத்தேறவிட்டுக் கூத்தாடவல்ல வெங்கோவே", என்கிறபடியே அடிக்கடி குடக்கூத்தாடுவது வழக்கம். தலைவிலே அடுக்குக் குடமிருக்க, இரு தேள்களிலும் இரு குடங்களிருக்க, இரு கையிலும் குடங்களைப் பேசி ஆகாசத்திலே யெறிந்து ஆடுவதொரு கூத்த இது என்பர். இதனைப் பதினொருடவி லொன்றென்றும் அறுவகைக் கூத்தி லொன்றென்றுக் கூறி "குடத்தாடல் குன்றெடுத்தோனாட லதனுக்கடைக்குபவைதறுப்பாய்ந்து" என்று மேற்கோளுக் காட்டினர் சிலப்பதிகார வுரையில் அடிபார்க்கு நல்லார். "இம்மண்ணும் விண்ணும் குலுங்க" என்றதை மத்திமதிபமாகக் கொண்டு முன்னும் பின்னும் அல்லிக்கலாம்; 'இம் மண்ணும் விண்ணும் குலுங்கக் குடமாடி, இம்மண்ணும் விண்ணும் குலுங்க உலகளந்து கடமாடிய பெருமான்' என்க. குடக்கூத்தாடுதலை நோக்கி மண்ணுலகத்தவர் போல விண்ணுலகத்தவரும் னெளவப்ப குணத்தைப் பாராட்டி வியந்தனரென்க. குடமாடுதலும் உலகளத்தலுஞ் செய்யுமிடத்துச் சிறிதும் இளைப்புத் தோன்றாது விளையாட்டாகவே செய்தமை தோன்ற 'கடமாடிய' எனப் பட்டது. "வாமனனுய்ச் செய்த கூத்துக்கள் கண்டுமே" என்ற திருவாய்மொழியிலும் திரிவிக்கிரமனுக்குக் கூத்துக் கூறியவாறு காண்க.

"இம்மண்ணும் விண்ணும் குலுங்க" என்பதற்கு—இம் மண்ணுலகத்தாரும் விண்ணுலகத்தாரும் மனம் இளகும்படியாக' என்றாய்ப்பதே ஸம்பாசாயமாகும்: 'உலகங்கள் கடுங்க' என்று உலகத்தல ஸம்பாசாயமன்று. பொயவாச்சாண பிள்ளை அருளிச் செய்கிறார் காண்மின்:—"ஸம்ஹார காரணனுடைய கருத்தமாகினிறே லோகம் கடுங்கிற் றென்னலாவது, அங்ஙனன்றிக்கே லோகமடைய அச்செயலுக்கு ரெஞ்சு உளுக்கின்றபடி." என்று. எம்பெருமானுடைய திருவடியானது புஷ்பத்திற் காட்டிலும் மெகனியதாலான அது மேலே பட்டபோது இன்பமுண்டாமேயன்றித் தன்பமுண்டாகமாட்டா தென்றுணர்க.

இப்பாட்டுக்கு ஸ்வரபதேசப் பொருளாவது:—எம்பெருமானைச் சேர்ப்பெருது வருத்தகிற ஆழ்வார், பரமபதத்து முக்தர்கள் எம்பெருமானது வடிவோடொத்த வடிவையப் பெற்றுநிற்குந் தன்மையைத் தமது ஞானத்தாற் கண்ணுற்ற, 'இவர்கள் இங்ஙனமானது உபாபார்த்தங்களைத் தவிர்த்து கெடுக்காலம் இவ்வுலகில் விளையு செய்த யோகத்தினாலோ?' என்று ஒரு காரணத்தைக் கற்பித்து அக்காரணம் இன்னதென்று சங்கையறத் தெளிவாகத் தெரிந்தால் யானும் அது செய்து இந்நிலை பெறவேனென்று கருதுதலாம். ப்ரபத்தி மார்க்கத் தில் கிற்பார் மற்ற ஸாதகாநுஷ்டாநங்களை யொழித்தல் இங்குக் கடமாயினகள் கழித்தலாகச் சொல்லப்பட்டது. அன்றி, எம்பெருமான் திறத்தினைச் செய்வத்தக்க எடமைகளைத் தவறாது செய்த கிறைவேற்றதனுமாம்; திவ்யதேச யாத்தினைச் செய்த முடித்தனுமாம். அவர்களது இடைவிடாத முயற்சியின் ஆற்றலைத் 'தம் கால் வன்மை' என்றது. ('தான்' என்று முயற்சிக்கு ஒரு பேருண்டிறே.) பலநாள் தடமாயின புதுதல்—தடாகம்போலக் குளிர்த்த எம்பெருமான் ஸ்வரூபத்திலே வீடுபடுதல். நீர்நிலை கிறற்றல்—அல்லவெம்பெருமானுடைய ஆச்சரித னெளவப்ப

மாகிற நீர்மையிலே ஆழ்தல். தவமென்றது, இங்கே, சிறந்த ஸாதகமென்னும் பொருளது. பெருமானாகு வொத்தல்—ஸாஸுப்யமடைதல். முத்தரை நீலமலரென்றது யாவரும் மகிழ்ந்து தலைமேற் கொள்ளும்படியான சிறப்புக்கும் மேன்மைக்கும் முகமலர்ச்சிக்குமாம். ... (ந.அ)

நீர்த்தடவரைமேற் புண்டரீக நெடுந்தடங்கள்

போல * பொலிந்தேமக் கெல்லா விடத்தவும் * பொங்குமுந்நீர்

ஞாபப்பிரான் விசும்புக்கும்பிரான் மற்றும்நல்லோர்பிரான்

கோலங் கரியபிரான் * எம்பிரான்கண்ணின் கோலங்களே.

(ந.க)

நீலம்	நீலமணிமயமான	விசும்புக்கும் பிரான்	விண்ணுலகத்துக்குத் தலைவனும்
தடை வரை மேல்	{ பெரிய தொரு மலையின் மேலுள்ள		{ இவ்
புண்டரீகம் நெடு	{ பெரிய செந்தாமரைப்பூம்	மற்றும் நல்லோர்	{ மற்றுமுள்ளநல்லவர் யாவர்க்கும் தலைவனும்
தடங்கள் போல	{ பொய்கைகள் போல	பிரான்	
பொலிந்து	{ விளக்குகின்றவைகளும்	தோலம் கரிய பிரான்	{ திருமேனி கீறம் கறுத்திருக்கப்பெற்ற பிரபுவுமான
எமக்கு எல்லா	{ எமக்குக் காணுமிடத்தோறும்	எம்பிரான்	{ எம்பெருமானுடைய
இடத்தவும்	{ தோன்றுகின்றவையுமா புள்ளவை	கண்ணின்	{ திருக்கண்களினுடைய
	(எவையெனினிள்)	கோலங்களே	{ அழகுகளேயாம்.
பொங்கு முந்நீர்	{ கிளர்நிற கடல்குழந்த மண்		
ஞாலம் பிரான்	{ ணுலகத்துக்குத் தலைவனும்		

***—நாயகனுடைய உருவெளிப்பாடு கண்ட நாயகி தோழிக்குக் கூறுதல் இது. ஒரு பொருளினிடத்து இடைவிடாது கருத்தைச் செலுத்த அந்தப் பாவனையின் ஊற்றத்தால் அப்பொருள் கண்ணாக் கெதிரில் தோன்றியது போலக் காணப்படுதல் இயல்பு. அதில் கண்ணழகில் ஆழ்ந்து கூறியது இது.

கடல் குழந்த மண்ணுலகத்துக்குத் தலைவனும் விண்ணுலகத்துக்குத் தலைவனும் மற்றுமுள்ள நல்லவர் யாவர்க்குத் தலைவனும் கரிய திருமேனியனுமான எம்பெருமானது திருக்கண்களின் அழகுகளே எமக்குக் காணுமிடத்தோறும் தோன்றுகின்றவையாயுள்ளன; அவை எங்குமே விளக்குகின்றன வென்னில், நீரத்தன மயமானதொரு பெரிய மலையின் மேலுள்ள பெரிய செந்தாமரை மலர்த் தடாகங்கள் போல விளங்கா நின்றன.

எம்பெருமானுடைய கரிய பெரிய திருமேனிக்கு நீரத்தடவரையும், அவனது திருக்கண்களிலுள்ள புண்டரீக நெடுந்தடங்களும் உவமையாயின. 'கோலங்களே' என்ற மற்ற வகாரம்—பிரிபிழை; ஸர்வாங்கஸூந்தானுடைய கண்ணழகி வீடுபட்டார்க்கு மற்றொன்றும் பொருளாகத் தோன்றுமே காட்டும். 1. "தோள்கண்டார் தோள்கண்டார் தொடுகழற் கமலமன்ன நான் கண்டார் தானே கண்டார் தடக்கை கண்டாரும்மீதே, வாள் கொண்ட கண்ணார் யாரே வடிவின் முடியக் கண்டார், ஊழ்கொண்ட சமயத்தன்னுருவு கண்டாளை யொத்தார்" என்றாற்போல. இனி, வகாரத்தை இரக்கமாகக் கொள்ளின், கண்ணுக்குப் புலப்படும் வடிவு கைகளால் தழுவற்கு எட்டாது வருத்துகிறபடியை விளக்கும்.

இதில், ஞாலம் என்றதனால் வீலாகிபுகியையும், விசும்பு என்றதனால் வெளிநாடான தீய, விபூகியையும் குறித்தார். 'மற்றும் நல்லோர்' என்றது இவ்வுலகத்தில் ஆழங்காற் படாமலும் முக்தியிற் சென்று சேர்ப்பெருமனும் எம்பெருமான் குணங்களி வீடுபட்டு இடைவிடாது முழுக்கூடங்களே. அன்றி, விசும்பு—தேவலோகமும், நல்லோர்—தித்ய முத்தரும் என்னவுமாம்.

பகவத் கடாசூத்திலே வீடுபட்ட ஆழ்வார் அவ்வீடுபட்டின் முதிர்ச்சியாலே எம்பெருமானது திருக்கண்ணழகு உருவெளிப்பாடாய் எங்குத் தோன்றி விளங்கக் கண்டு அதனை அன்பர்க்குக் கூறுதல் இதற்கு ஸ்வாபதேசம். திருவாய் மொழியிலும் "எழையாவி புண்ணு மினைக்கூற்றற்கொலோ வறியேன், ஆழியக் கண்ணபிரான் திருக்கண்கள் கொலோ

1. கம்பராமாயணம் - பாலகாண்டம் - உலாவிற் படலம் 19.

வறியேன், குழுவர் தாமரை நான்மலர்போல் வந்த தோன்றல் காண்டீர், தோழியர்கா ளன்னையீர்! என் செய்கேன் தயாட்டியேனே” என்றருளிச்செய்வது காண்க. ரி நிர்ச்சி, குளிர்ச்சி, மலர்ச்சி, பெருமை, செம்மை முதலியவற்றையுட்கொண்டு “கண்ணின் கோலங்கள்” என்னப்பட்டன. “கரியவாகிப்புடைபாந்த மிளிர்ந்த செவ்வரியோடி, நீண்டவப் பெரிய வாய் கண்கள் என்னைப் பேசைமை செய்கனவே” என்ற அமலனாகிபிரான் பாசாய் காண்க. “எமக்கெல்லாவிடத்தயும்” என்றது “நின்று தோன்றிக் கண்ணுள் நீங்கா என்னெஞ்சுள்ளும் நீங்காவே” என்றாற்போல. தம் திருவுள்ளம் எம்பெருமானது ஸௌந்தர்யத்தி லகப்பட்டு மற்றொன்றுக்கு உரித்தல்லாமல் அழிந்தபடி சொல்லிற்றயிற்று. (கடக)

கோலப்பகற் களிறென்று கற்புய்ய * குழாய்விரிந்த
நிலக்கங்குற் களிறெல்லாம் நிரைத்தன * கோழியீர்!
ஞாலப்போல்மாதின் மனுளன் துழாய்நங்குள தழகுமுற்கே
ஏலப்புனைந்தென்னைமார் * எம்மை நோக்குவதென்றுகொளோ?

(சு0)

கோலம்	அலங்காரத்தைபுடைய	நேர் இழையீர்	{ தருதியான ஆபரணக்களே
பகல்	ஸூர்யனாகிய	ஞாலம்	{ புடையவர்களே!
களிறு ஒன்று	துப்பில்லாததொரு யானை	பொன்மாதின்	{ பூதேவிக்கும்
கல் புய்ய	{ அஸ்தமன பர்வதத்திலு	மனுளன்	{ ஸ்ரீதேவிக்கும்
	{ மறைய,	தழாய்	{ நாயகனுள் எம்பெருமான்
குழாய் விரிந்த	நிளாகப்பாந்த	நககள் குழ	{ (தனது) திருத்தழாய்
நிலம்	நிலநிறத்தையுடைய	ஏல புனைந்து	{ மாணியை
கங்குல்	இரவாகிய	என்னைமார்	{ எமது அடர்ந்த
களிறு எல்லாம்	யானைகளெல்லாம்	எம்மை நோக்குவது	{ தலைமையிரிலே
கிரைந்தன	{ அடையே எதிரில் வந்து	என்று கொளோ	{ தருதியாகச் சூட்ட
	{ சேர்ந்தன,		{ மதத தாய்மார்
			{ எக்ஷிப்பார்ப்பது
			{ என்றைக்கோ?

***—இருள் கண்டாங்கிய தலைமகள் தோழியர்க்கு வரைவு விருப்புநரத்தல் இது. பகற்பொழுது கழிந்து எங்கும் இருள் பரவியது கண்டு வருந்தின தலைமகள் “உறவினர் என்னைக் கவியாணஞ்செய்து கொடுப்பது என்றைக்கோ?” என்று தோழியரை நோக்கிக் கூறுகின்றாள்.

தருதியான ஆபரணங்களைபுடைய தோழியர்களே!, ஸூர்யனாகிய ஒரு யானையானது அஸ்தமன பர்வதத்திலே விழ்ந்து மறைய, நிளாகப் பாந்த நிலநிறத்தையுடைய இரவாகிய யானைகளெல்லாம் வரிசையாக எதிரில் வந்து சேர்ந்தன; [ஸூர்யன் அஸ்தமிக்கவே இருட் பொழுது வந்து விட்டது] இப்போது விரை வ்யஸம் அஸத்யமா யிருக்கையாலே பூதேவிக்கும் ஸ்ரீதேவிக்கும் கணவனுள் எம்பெருமான் தனது திருத்தழாய்மாணியை எனது தலைமையிரிலே தருதியாகச் சூட்ட எனது தாய்மார் என்னைக் கடைபிடிப்பது எந் நாளோ? என்றது—“அன்றிப்பின் மற்றொருவற்கென்னைப் பேசலொட்டேன் மாலிருந் தோலை யெம்மாயற்கல்லால், கொற்றவனுக் கிவளாமென்றெண்ணிக் கொடுமின்கள் கொட ராகில் கோழம்பமே” என்றாற்போல அப்பெருமானுக்கு என்னைத் தாரைவார்த்துத் தத்தம் பண்ணுவதற்குத் தாய்மாரும் தோழியாரும் விரைந்து காரியம் நடத்தவேண்டு மென்றவாறு.

ஸூர்யன் இயற்கையிற் செகநிறத்தையும் மலைப்பொழுதில் செவ்வானக் கோலத்தையு முடையனாக் கம்பிரையிருப்பன்; உத்தம ஜாதியிற்றந்த யானையானது இயற்கையான உத்தம லக்ஷணமாகிய செம்புள்ளிகளையும், செயற்கையில் செகநிற முகபடாமாகிய அலக் காந்தையு முடைத்தாய்க் கம்பிரையிருக்கும்; ஆக இப்படிப்பட்ட ஒற்றைமையைக் கருதிக் “கோலப்பகற்களிறென்று” என்று ஸூர்யன் ஒரு யானையாக உருவகப்படுத்தப் பட்டாளென்க. பகற்பொழுதானது இராப்பொழுத்போலல்லாமல் சிறிது ஆறியிருப்பதற்கு உரியதாயிருந்த தன்மைபற்றிக் “கோலப் பகல்” என்று விசேஷித்துக் கூறினாமாகம். இஃது, “பகல்” என்றது ஸூர்யனுக்கு வாசகமானது லக்ஷணமால். பகற்பொழுதுக்கு இறைவனுக்கையாலே ஸூர்யன் பகலெனப்பட்டான். “கல்” என்பது மலைக்கு வாசகமாகப் பிரயோகிக்கப் படுதலைக் “கல் லெடுத்தக் கன்மாரி காத்தாய்” இத்தாடிகளிற் காண்க.

ஒரு யானை நீங்கப் பல யானைகள் வந்து புருந்தனவேன ஒரு சமத்காரர் தோன்றப்
 “பகற்களிறென்று கற்புய்யக் கங்குற்களிறெல்லாம் கிரைந்தன” எனப்பட்டது. ஓர் இரவை
 நோக்கிக் ‘களிறு எல்லாம்’ என்றது இருட்சியாலும் திரட்சியாலும். ‘குழாம் விரிந்த’ என்ப
 தற்கு—ஸூரியனொளியால் முடிபு திள் திரளாகச் சிதறிப்போன என்முறைப்பது பொருந்
 தும். நிரைந்தன—அணிவகுத்தேறமாபோலே மீண்டும்வந்த பேராதே கின்றன. ‘கிரைந்தன’
 என்றும் பரட்டமுண்டு; கிரைந்தல்—கூடுதல். இரவைப்பன்மையாகக் கூறினது கொடுமைபற்றி,
 ஒன்றே பலவாகத் தோற்றதலால், பகல் அங்கனம் தோன்றாமையால் அதனை ஒருமையாகவே
 கூறலாயிற்று.

நேரிழையீர்!—உடம்பின் அழகுக்கு ஏற்ற ஆபாணங்களின் அழகமைதியையுடையவர்
 களே! என்னக. மெல்லிய ஆபாணங்களையுடையவர்களே! என்றமாம். [ஞாலப்பொன்மாதின்
 மணுளன்.] ஞாலமாத பொன்மாத எனத் தனித்தனி கூட்டுக. ‘இன்மணுளன்’ என்றெடுத்த
 மனத்துக்கிளிய மணுளன் என்னவுமாம். என்னுமார் என்றது மூத்தவர் என்ற மாதிரி
 மாய்த் தந்தையையும் உணர்த்தலாம். ‘ஞாலப்பொன்மாதின் மணுளன்’ என்றதனால்—
 நிலமகள் திருமகள் என்னுந் தேவிமாருடைய அநுபவம்போன்ற அநுபவம் எமக்கு இல்லையே
 பென்று உள்வெதும்புகின்றமை தோன்றும்.

எம்பெருமான் தன்னுடைய திருத்தழாய் மாலையை எமது தலைமயிரிலே தருதியாகச்
 சூட்ட எமது தாய் தந்தையர் எப்போது பார்க்கப் போகிறார்களோ என்றும், எம்பெருமானது
 திருத்தழாய் மாலையை எமது தாய் தந்தையர் எம் தலையிலே சூட்டி எம்மை என்னைக்கு
 உவந்து பார்க்கப்போகிறார்களோ என்றும் பின்னடிகட்குப் பொருள் கூறலாம்.

முதல் வரக்கியம் ரூபகாலங்காரம். புய்ய—‘புய்’ என்னும் வினைப்பகுதியடியாய்
 பிறந்த செயலெனெச்சம். பாது—பாதர் என்பதன் விகாரம். பணவாளன் என்பது மருள
 னென மருயிற்று. குழற்கு—குழலிலே எனப்பொருள்பட நின்றால் உருபுயககம்.
 புனைந்து—புனைய என்னும் எச்சத்தின் திரிபு.

இப்பாட்டுக்கு ஸ்வாபதேசப் பொருளாவது - எம்பெருமானைச் சேர்ந்த அநுபவிக்கப்
 பெறாத நிலையில் ஆழ்வார் தமது விவேக ப்ரகாசமும் நிலைகுலையுமபடி மோஹாந்தகாரம் மேலிடு
 மளவானபடியால் ‘இந்நிலையில் எமது பெரியோர் எம்மை எம்பெருமானது ப்ரஸாதத்தக்குப்
 பாத்ரீமாய்ப்படி ஸமர்ப்பியாமல் தாமதிப்பதே!’ என்று அன்பரை நோக்கி மருளிச்
 செய்வதாம். [கோலப் பகற்களிறென்று கற்புய்ய] பக்திமேலிட்டுச் செய்கியதான விவேக
 ப்ரகாசம் மறைபும்படியாக. [குழாம்விரிந்த நிலக்கங்குல்களிறு எகலாம் கிரைந்தன]
 மோஹாந்தகாரம் மிக மேலிட்டது. இவற்றைக் களிறென்றது அடக்குதற்கு அருமையான்,
 ‘ஞாலப்பொன்மாதின் மணுளன்’ என்றதனால், நாய்ச்சிமார்கள் போலத தாழும் எம்
 பெருமானோடு சேர்தலில் அருப்பங்கொண்டமை தோன்றும். [மணுளன் துழாய் நங்கள்
 சூழ் குழற்கே ஏலப்புகின்றது] எம்பெருமானுடைய ப்ரஸாதத்தை எமது முடிமேற்கொள்ளும்
 படி கிடைக்கச்செய்து. ‘என்னுமார்’ என்றது—பகவத் பக்தர்களில் தம்மினும் மூத்தவரை.
 ‘என்று கொலோ’ என்றதனால், அது விஷயமான அபேக்ஷையே இவர்க்குத் தலையெடுத்தமை
 தோன்றும். ‘நேரிழையீர்!’ என்றது அன்பர்க்கு நற்குணங்களாகிய அணிகலங்கள் அமைந்
 திருத்தலைக் குறிக்கும்; ‘ஆஞாநவவராக்ய பூஷணம்’ என்றாற்போல.

கட்டளைக் கலித்தறையிலமைந்த செய்யுட்களெல்லாம் ஏகா விறந்தாய் முடிதல்
 வேண்டுமென இலக்கணமிருப்பது கொண்டு இப்பாசாததின் முடிவை ‘என்று கொலோ’
 என்று சிலர் திருத்தப்பார்ப்பர்; அது வேண்டா. பயர்வற மதிவை மருளப்பெற்ற ஆழ்வார்
 இங்ஙன மருளிச்செய்திருத்தலால் கட்டளைத் கலித்தறைக்கு ஓகாவிறந்தாததலும் சிறு
 பாள்மை இலக்கணமா மென்பது அறியத்தக்கது. ‘இலக்கியங்கண்டதற் கிலக்கண
 மியம்புகின்’; என்றன்றோ கன்னுலிற் சொல்லப்பட்டது. அன்றியும் வடமொழியில் வால்மீகி
 வ்யாஸர் முதலிய மஹர்ஷிகளுடைய கவிதைகளில் ஏதேனும் இலக்கணமாதபாடு காணு
 மிடத்து “ரிஷிவாக்யமாதவால் குற்றயில்லை” என்று அதனை வழுவுமைதியாக ஏற்றுக்கொள்
 னல் ஆன்றோர் மரபாதலால், அவர்களினும் ஞானங்களிந்து கலங்கொண்ட ஆழ்வார்களின்
 அருளிச் செய்யலை அங்கனம் அமைத்துக்கொள்ளத் தட்டில்லை யென்க. மேலும், வடமொழி
 வேதத்தின் பிரயோகம் மற்றை வழக்குக்குச் சிறிசில விடத்தில் வேறுபடுதல்போலத் தமிழ்
 வேதமாகிய இத்திவ்ய ப்ரபந்தத்துக்குக் கொள்க. சிறுபான்மையாகிய இதற்கு இலக்கணமும்

இலக்கியமும் வந்தவிடத்துக் கண்டுகொள்க. இங்ஙனன்றிக்கே 'என்று கொலை' என வகா-
விறுகத் திருத்ததல் அஃம்பாதாய் மென்பதும் சொங்கிலைஞ்சுச் சிறவா தென்பதும் உணராத-
தக்கது. (சு)

என்றும் புன்வாடை யிதுகண்டறிதும் * இவ்வாறு வெம்மை
ஒன்றுமுருவுஞ் சுவடுந் தெரியலம் * ஒங்குகார்
பொன்றும்வகை புள்ளாயூர்வா னருளருளாத விட்காள்.
மன்றில் நிறைபழி தூற்றி * கின்றென்னை வன்காற்றடுமே.

(சுக)

என்றும்	எப்பொழுதும்	புனை	கருடப்பறவைவயை
புன்	கொடுமை செய்கிற	வரவான்	{ ஏறி கடத்துகிற எம்பெரு
வாடை இது	இந்த வாடையை		{ மான்
கண்டு அறிதும்	கண்டறிவோம்;	அருள் அருளாத	{ தனது கருணையால் என்னை
			{ வந்த காத்தருளாத
இ ஆறு வெம்மை	இப்படிப்பட்ட (வாடையினு	இ நாள்	{ இக்காலத்திலே
உருவம்	டைய) வெப்பத்தின் தன்	வன் காற்று	{ வலியவாடையானது
	மையையும்	என்னை	{ என்னை
சுவடும்	குறிப்பையும்	மன்றில் நிறை பழி	{ வெளியிலே பாவநிறைகிற
ஒன்றும்	ஒருவித்தாலும்		{ பழிப்பை
தெரியலம்	அறிகின்றிலோம்;	தூற்றி	{ அயலாரை சீட்டுத் தூற்று
			{ வித்த
ஒங்கு அசுரர்	{ வலிமையாற் கிளர் கின்ற	கின்று அறம்	{ அப்பாற் போகாமல் நிலை
	{ அசுரர்கள்		{ கின்று அழிக்கின்றது.
பொன்றும் வகை	அழியும்படி		

***—வாடைக்கு வருந்தின நாயகியின் வார்த்தை இது. பிரித்த நிலையில் பல பொழு-
தும் வாடை வருத்துதலால் அதனைப்பற்றி அடிக்கடி கூறி அலற்றும்படியாயிற்று; ஆகவே
கூறியது கூறல் [புருக்கி] என்னுங் குற்றத்திற்கு இடமில்லாமை உணர்க. இங்ஙனம் வரு-
வன வேறு சிலவற்றிற்கும் இவ்வாறே கண்டு கொள்க.

எப்பொழுதும் கொடுமை செய்வதையே இயல்வாகக்கொண்ட இந்த வாடையை
இன்று நேற்றல்ல, நெடுநாளாகவே கண்டறிவோம். 'வாடை வருத்துகிறது' என்று
பொதுப்படக் கூறமுடிவதேயன்றி இன்ன வடிவமாய் இன்ன குணத்தால் இன்னதுசெய்து
வருத்துகிறதென்று ஒருவகையாலும் விவரித்துக் கூறக்கூடாதபடியுள்ளது இதன் கொடுமை;
ஆஸாபாக்குதிகளான துஷ்டர்களை பொழிதது சிஷ்டர்களான அடியாரைக் கர்த்தருளியில்
வுடைய பெருமான் எனக்குக் கொடியதான வாடை வருத்துதலைத் தவிர்த்த அருமைவாகிய
என்னை ரக்ஷித்தருளா தொழிவதே!; நான் வாடைக்கு வருத்துவதைக் கண்டு ஊரார் அலர்-
தூற்றும்படியாயிற்றே! இப்படியன்றோ என்னை இவ்வாடை கொலைசெய்கின்றது! என்கிறான்.

'புன்வாடை' என்பதற்கு மத்தமாருத மென்றும் பொருள் கொள்ளலாம். வாடையிது
கண்டறிதும்—இவ்வாடையின் துஷ்டத்தனத்தை அநுபவித்திருக்கிறே மென்றவாறு. முன்-
னடிகளின் கருத்தை வேறுவகையாகவு முரைக்கலாம்;—வெகு காலமாகவே இந்த மாரு-
தத்தை அநுபவித்தறிவோம்; ஆனால், இப்படி வெப்பம் பொருந்திய வடிவதையும் தன்மை-
யையும் (இதற்கு உள்ளனவாக) முன்பு கண்டறிபோம்; இதன் ஸ்வரூபஸ்வபாவங்கள் இன்றே
மாறுபட்டன) என்று இவ்வுரைக்கு 'ஒன்றும்' என்பது பெயரெச்சம்; ஒன்றுதல்—
பொருத்துதல்.

ஒங்கு அசுரர்—தேவதாந்தரங்களை ஆராதித்துப் பெற்ற வர பலத்தாலும் புஜபலத்தாலும்
கொழுத்திருக்கின்ற அசுரர். அன்றி, வணங்காமுடி மன்னராய் கிமிர்ந்த தலையாயுள்ள
அசுரர் என்னவுமாம். 'மன்றில் நிறைபழி தூற்றி' என்று பழிதூற்றுவதற்கு வாடையே
கர்த்தாவாகக் கூறப்பட்டிருப்பதன் கருத்தானென்னில்; தான் வாடைக்கு வருத்துதலைக்
கண்டு ஊரார் அலர்தூற்றுகிறபடியால் வாடை பரபோலுக் கர்த்தா என்றபடி; 'ஒரு சிறக்கி
நாயகனைப் பிரிந்தாளாம்; காற்று மேலேபட்ட மாதகித்தில் தடிக்கிறாளாம்; என்மட
மச்சம் நன்றாயிருக்கிறது!' என்று பிரிற் றசம்படியாயிற்றென்கை. "இருங் குங்குமத்
தோளங்கேசர் முன்னுளிலங்கா புரங்காவலன் காலினால் வீழ் கருங்குண்டிபோல் மன்

முக்குத்திவிழக் கண்டாரெனக்கின்ற தண்டாளித்தால், மருங்கெங்கும் வம்போதுவார் வாயடங்கும் வரகடக்கும் சிலமக்கை பாடைக்கும் கோகேன், செருங்குந்தனம் சந்தனம் பூசலாகும் லீளாதிர மையல் மீளாதிராதே" என்ற திருவாங்கக்கலம்பகச் செய்யுளின் கருத்து இங்கு உணர்த்தக்கூது. 'நிறைபழி' என்றது காயகிழைப் பற்றின பழி என்பதுமாதிரி மல்லாயல் காயகிழைப்பற்றின பழியுமாம் என்பது பெரியவாச்சான்றிள்ளை திருவுள்ளம். ஒருத்தியைத் தன் பக்கவிலே ஆசைப்படவைத்து வாடைக்கு ஈடுபட்டுத் தடிக்கும்படியாக உபேகிப்பதே! என்று எம்பெருமானையும் அலர் தூற்றுவர்களாம். அடும்—கொல்லும்; மாண்பாய்ந்தமான வேதனையைச் செய்யும் என்றவாறு. வன்காற்று என்னை அடும்—கண்ணோட்டமில்லாத காற்றானது, பரிஹாசஞ் செய்யவும் பொறுத்திருக்கவும் மாட்டாத மெல்லியவான என்னைப் பெண்கொலை செய்பதும் பாராது காசப்படுத்தா நிற்கும்.

இப்பாட்டுக்கு ஸ்வரூபதேசப் பொருளாவது:—ஆழ்வார் தாம் எம்பெருமானைச் சேர்வதற்கு த்வரைப்படுகிற வளவில் உடனே பேறு கிடையாமல் தாமதித்தவால் அப்பொழுது இவ்வுலகத்துப் பொருள் தம்மை வருத்தும் விதத்தைக் கூறுவதாம். முன்பு ஸம்ஸாரத்தில் அறுபலித்த துக்க பரம்பரைகள் இனியன என்னும்படி. இப்பொழுது எம்பெருமானைச் சேர்ப்பெருத தயாம் அகிகப்பட்டமை இனிவ் கோன்றும். [என்றும் புன்வாடையிது கண்டறிதும்] எப்பொழுது வருத்துத் தன்மையதான இவ்வுலகப் பொருளை யாம் கண்டறிவோம். [இவ்வாறு வெம்மை உருவும் சுவடும் ஒன்றும் தெரியில்ம்] இப்படிப்பட்ட பொருளின் தன்மையுங் குமயும் ஒருபடியாலும் எம்மாற் கூறமுடியாதபடி மிக்குள்ளன. [ஒக்கசூர் பொன்றுப் வகை புள்ளையூர்வானருளருளாத விக்கான்] தஷ்ட நிர்ஹ சிஷ்டபரிபாலக சிலரும் அதற்கு வற்றபடி விரைவுள்ள வரஹைத்தை யுடையவருமான எம்பெருமான் தனது இயல்பாகிய கருணையால் கடியேனை ஆட்கொள்ளாத இக்காலத்தில், [மன்றில் கிறைபழி தூற்றி வன்காற்று என்னை நின்ற அறிம] எம்பெருமானைச் சாணமடைத்தும் இவ்வனம் பரிபவப்படுகிறேனென்ற பழியைப் பலரும் எங்குந் தூற்றச்செய்து இவ்வுலகத்துப் பொருள் என்னை நிகையாக வருத்துகின்றது என்றதாயிற்று. ஸ்வரூபதேசத்தில் பழியாவது—எம்பெருமான் தானேவந்து ஆட்கொள்ளுமளவும் ஆறியிராமல் பதறுகின்றதனுண்டாகும் ஸ்வரூபஹாசி. "பேற்றுக்குத் தான் பாவர்த்திக்கையும பழியிறே" என்பர் கம்பிள்ளை. (சுக)

வன்காற்றறைய வொருங்கே மறிந்து கிடந்தலர்ந்த *

மென்காற் கமலத்தடம்போற் பேரலிந்தன * மன்னும் விண்ணும்

என்காற் களவின்மைகாண்மினென்பானேத்து வானகிரிந்த

தன்காற்பணிந்த வென்பால் * எம்பிரான தடங்கன்களே.

(சுட)

எம் பிரான	எம்பெருமானுடைய	வான் கிரிந்த	மேலுலகை கோக்கி வளர்ந்த
தட கண்கள்	பெரியதிருக்கண்களானவை	தன்	தன்னுடைய
(எங்கனம் விளக்குகின்றனவென்றால்)—		கால்	திருவடிகளை
மன்னும்	மன்னுலகமும்விண்ணுலகமும்	பணிந்த	வணங்கின
விண்ணும்	மாதிய விசாலமான இட மிரண்டும்	என்பால்	என்னிடத்து,
என்காற்கு	எனது இரண்டு பாதங்களின்	வன் காற்று அறைய	பெருங்காற்று வீசுதலால்
அளவு இன்மை	அளவுக்கு	ஒருக்கே மறிந்து	ஒரு பக்கமாகச் சாய்ந்து
காண்மின	கிடம்போறாத அற்புத்தவத பாறுகளை	கிடந்த அலர்ந்த	கிடந்து மலர்ந்த
என்பான்	என்று (அந்தந்த உலகங்களில்	மென் கால்	மெல்லிய காளத்தையுடைய
ஒத்த	யுள்ளவர்களுக்குக் கூறி) ஒரு விதத்தை காட்டுபவன் போன்று	கமலம் தடம்போல்	தாமரைத்தடாசம் போல
		பொலிந்தன	அழகுமிக்கு விளங்கின.

***—காயகனது கோக்கில் ஈடுபட்ட காயகி வியந்துரைத்த பாசாரம் இது. ஸர்வேச் வராகிய காயகன் தன் கடைக்கண்பார்வையால் பராவஞ்சகநாயகியாகிய தன்னை ஒருக்கணித்துக் குறிப்பாக கோக்கிப்போன தன்மையில் ஈடுபட்டுக் கூறியதென்க.

எம்பெருமானுடைய திருக்கண்களானவை தனது உலகமளந்த திருவடிகளில் வணங்கின என்னிடத்தில் எப்படி யிருந்தனவென்றால், வலிய காற்று வீசுதலால் ஒருபக்கமாகச்

சாய்ந்த கிடந்த மலர்ந்த தாமரைத் தடாகம்போல அழகு மிக்கு விளங்கின—என்கிறான்—
ஒருக்கணித்துக் கடைக்கண்ணுள் நோக்கிய கண்கள்—வலிய காற்றினால் நோக்கிற்கமாட்டாது
ஒருபுறஞ் சாய்ந்த அந்நிலைமையில் மலர்ந்த தாமரைமலர் போன்றனவாம்.

இப்பாசுரத்தைச் சிறுபான்மை அடிபொற்றி ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவ உத்தர சதகத்தில்
“ஸ்ரீரங்கேசய! சரணம் மமஸி வாத்த்யாலோலத்தமல தடாக தாண்டவோ” என்று பட்டர்
அருளிச்செய்த ச்லோகம் இங்கு ஸ்மரிக்கத்தகும்.

எம்பெருமான் உலகமளந்த வாலாற்றை ஒரு உத்ப்ரேகைநீரிலே யிட்டுப் பேசுகிறது
மூன்றாமடி; ‘மண்ணுக்கும் விண்ணுக்கும் மைய பார்த்த இடமின்றும்’ எனது இரண்டு பாதங்
களின் அளவுக்கு இடம்போதாத ஆச்சரியத்தைப் பாருங்கோள்’ என்று அவ்வவ்வுலகங்களி
லுள்ளார்க்குக் கூறி ஒரு வித்தை காட்டுபவன் போன்று உலகமளந்தனாம் எம்பெருமான்.
மண்ணும் விண்ணும் எம்பெருமானுடைய பாதங்களின் அளப்புக்கு இடம்போதாத தன்மை
கம்பராமாயணத்திலும் 1. “கின்றகால் மண்ணெலாம் கிரப்பியப்புறம், சென்று பாவிற்திலை
சிறிது பாடுதொ, ஒன்ற வானகமெல்லாமொடுக்கி யும்பனா, வென்ற கால் மீண்டது வெளி
பெருமையே” 2. “உலகெலாழுள்ளடி படக்கி” என்பவற்றால் காட்டப்பட்டது. ‘தன்கால்
பணிந்த’ என்றவிடத்த ‘கால்’ என்பதை ஏழனுருபாகக் கொண்டு ‘தன்னிடத்தில் ஈடுபட்ட’
என்றும் பொருள் கொள்ளலாம்.

அல்லாவுலகத்து உயிர்களையும் தன் காற்கீழுடிமைகொள்ளத் திருவுள்ளமுடந்த எம்பெரு
மான் அவ்வுலகை நோக்கி “உங்கள் தலையில் என் கால் வைக்கிறேன்” என்று சொன்னால்
அவ்வுயிர்களில் அஹங்கார மமகாரமுடையவை ‘நாங்கள் உன்கால் எம் தலையில் வைக்கவொட்
டோம்’ என்று ஆணையிட்டுத் தடுக்கக்கூடுமென்று கருதி அவ்வனஞ் சொல்லாமல் ‘என்
காலுக்கு இவை இடம்போதாத வேடிக்கையைப் பாருங்கோள்’ என்று ஒரு விபாஷமிட்டுச்
சொல்லி அவற்றின் முடிவேல் அடிவைத்து அவற்றை ஆட்கொண்டருளினனென்பது “மண்
னும் விண்ணுமென் காற்றளவின்மை காண்மினென்பாடுனெத்து வான்கி நிர்த்த தன்கால்” என்ற
திற்போதரும். உயிர்களுக்கு முயற்சியில்லாமலே எம்பெருமான் அருள் செய்தமை இதனால்
அறிபக்கிடக்கிறது.

இரண்டாமடியில் “மண்ணும் விண்ணும்” என்றிருப்பது ‘விண்ணும் மண்ணும்’ என்
றிருந்தால் மோனைக்கு இனிது பொருத்தம்; அப்பாடமேயிருந்த மாரியுயிருக்கலாம். ‘எம்பி’
ரான்’ என்றதில், அ—ஆறனுருபு; “கலியன தமிழிவை” என்றவிடத்திற்போல.

ஆழ்வார் தம் பக்கல் எம்பெருமான பரிபூர்ண கடாசலம் பண்ணினபடியைப் பாலனை
பாலே அதுபயித்து அருளிச்செய்த பாசுரமிது. ‘வன் காற்றறைய’ என்றது தடையில்கூறாத
நடையையுடைய கருணையால் துண்டப்பட்டது கடாசலச்சூனம் என்றபடி. “காருண்ய
மாருதாநீதை” என்றாரிறே திருக்கச்சிகம்பிகள். ‘ஒருங்கே மலர்ந்த கிடந்தலர்ந்த’ என்றது—
இவ்வாழ்வா ரொருவர் பக்கலிலே அபிமுகமாய் இவையே நோக்கி மலர்ந்தமை சொன்னபடி.
மென்காலாவது—இந்த அருள்நோக்குக்கு மூலமான திருவுள்ள நெகிழ்ச்சி. கமலத்தட
மென்றது நிறத்தாலும் குளிர்ச்சியாலும் பரப்பாலும் உண்டான போக்யதையைப்பற்றி. (சஉ).

கண்ணுஞ் செந்தாமரை கையுமவை யடியோவவையே *
வண்ணங் கரியதோர் மால்வரை போன்று * மதிவிதற்பால்
விண்ணுங்கடல் தும்பரப்பாவிக்கு மற்றெப்பால்வலர்க்கும்
என்னு நீடத்ததுவோ? * எம்பிரான தெழிநிறேமே.

(சுரு.)

கண்ணும்	திருக்கண்களும்	அவையே	{ அத்தாமரைப் பூக்களையே
செம் தாமரை	செந்தாமரைப் பூவையொப்ப	எம்பிரானது	{ யொப்ப,
கையும்.	திருக்கைகளும்	எழில் நிறம்	{ எம்பெருமானுடைய
அவை	அத்தாமரைப் பூவையொப்ப,	வண்ணம் கரியது	{ அழகிய திருமேனி விளக்கம்
அடியோ	திருவடிகளும்	ஓர் மால் வரை	{ கிறத்தில் கறுத்தான வெரு
		போன்று	{ பெரிய மலையையொத்து,

மதி விகற்பால்	ஞானத்தின் மிகுதியால்	மற்ற எப்பால்	அதன் மேல் பரமபதத்தில்
விண்ணும் கடந்து	எவர்க்கே லோகத்தாரை	யவர்க்கும்	எவ்விடத்துமுள்ளு, தீத்ய
உம்பர் அப்பால்	அதன் மேலிடத்துள்ள ஸ்த்ய	எண்ணும்	ஸூரிகளெல்லோர்க்கும்
மிகு	லோகத்தார்க்கும் அப்பாற்	இடத்ததுவோ	(இப்படிப்பட்டதென்று) அள
	சென்று		விடும் படியான தன்மை
			யுடையதோ? (அன்று.)

***—நாயகனுடைய ரூப வைவக்ஷண்யமுரைத்த நாயகியின் பாசரம் இது. “கைவண் ணம் தரமவா வாய் கமலம்போலும் கண்ணினைப் பூமிநீதம் அடியும்மே” என்றுப்போலே திருக்கிறத முதலடி. வேறு உபமாசம் கிடைப்பது அரிது என்பது தோன்றப் பல அலயவங் களுக்கு ஒரு பொருளையே உவமை கூறியது. எம்பெருமானுடைய திருக்கண் திருக்கை திருவடி என்னமுறப்புகள் ஸாக்ஷாத் தாமரை மலர்களே; திருமேனி நிறமோவெனில், ஒரு அஞ்சன மாமலை போன்மள்ளது; இதன் வைவக்ஷண்யத்தைச் சொல்லப்புகில், சீவா விபூதியில், புலவுலகங்களிலுமுள்ள செல்லாரிற் காட்டிலும் ஞானத்தில் மேம்பட்ட பரம பதத்து தீத்யஸூரிகளுக்கும் இத்தன்மையதென்று நெஞ்சால் நினைக்கவுமாகாதென்றால் வாய் கொண்டு சொவவைல்லாருண்டோ என்னுளாயிற்று. மறுஷ்யர்களிற் காட்டில் தேவர்களுக் கும், இத்திரிதி தேவர்களிற் காட்டில் ஸ்ரஷ்டிகர்த்தாவான பிரமனுக்கும், அவனிற்காட்டி லும் முக்தர்க்கும், அவர்களிற் காட்டிலும் தீத்யர்க்கும் ஞானம் படிப்படியே சிறக்குமென்பது கொள்கை. மிக மேம்பட்ட ஞானிகளாலும் எம்பெருமானது திருமேனியழகு வரையறுக்க வொண்ணாது எனவே, இவ்வுள்ளாரால் வரையறுக்கலாகாமை தானே விளங்கும்.

‘மதி விகற்பால் எண்ணுமிடத்ததுவோ’ என்று அங்விக்கும். ‘விகல்பம்’ என்னும் வடசொல் ‘விகற்பு’ எனத்திரிந்தது; விகல்பமாவது வேறுபாடு; மற்றையோற்றியினுஞ் சிறந்து வேறுபட்டுத் தோன்றுகின்ற மதியினால் என்றவாறு. அப்படிப்பட்ட மதியினாலும் எண்ணும் திறத்ததன்று எம்பெருமானது எழில் நிறம் என்க.

ஆழ்வார் தமது அகக் கண்ணுக்குப் புலப்பட்ட எம்பெருமானுடைய வடிவழகிங் ஈடு பட்டு இவ் எமக்கேயன்றி தீத்யஸூரிகளுக்கும் அளவிட வொண்ணாது என்று இதனால் அரு ளிச் செய்தாராயிற்று.

மூன்றாமடியில் ‘யாவர்க்கும்’ என்பது ‘யவர்க்கும்’ எனக் குறுகியுள்ளது. ‘உயர்வற வுயர்வற முகையவன் யவனவன்’ என்ற பாசரத்திலும், “நெஞ்சினுக்கினைப்பான்யவன்” என்ற பாசரத்திலும் ‘யவன்’ என்பதும், ‘பயிலுத் திருவுகையார் யவனோலுமவர் கண்ணச்’ என்பதில் ‘யவர்’ என்பதும் காண்க. இங்கேயா வினா அஞ்சாகமப் பொருளது. “ஆவோடல்லது யகாழதவாது” [தொல்காப்பியம்—எழுத்ததிகாரம்—மொழிமாபு—32.] என்ற விதியைக் காட்டி ‘யவர்க்கும்’ என்றும் ‘யவன்’ என்றும் ‘யவர்’ என்றமுள்ள பாடங்களை மறத்த கை நூதலாகப் பாடங்கொள்ள வேணுமென்று சிலர் வற்புறுத்துவர்; அது அளம்பரதாயம்; ஏட்டுப் பிரதிகளிலெவ்வாம் யகாழதலான பாடமே காண்கிறது; “ஆவோடல்லது யகாழத வாது” என்ற விதிக்குக் கதியில்லையோ வெனின், அச் சூத்திரவிதி இயற்கைமொழிக்கேயன் றிச் செய்யுளில் வேண்டுழிக் குறுக்கல் பெற்ற மொழிக்கு விலக்காகாது என்று கொள்க. ... (சுந)

நிறமுயர் கோளும் பேருருவு மிவையிவையென்று *
அறமுயல் ஞானச் சமயிகள் பேசிலும் * அங்கங்கெல்லாம்
உறவுயர் ஞானச்சுடர் விளக்காய் நின்றதன்றி யொன்றும்
பேறமுயன் றூரெலையால் * எம் பிராண பேருமையையே.

(சுசு)

நிறம்	திருமேனிகிறதும்	அறம் முயல்	தருமமார்க்கத்தால் முயன்று
உயர் கோளமும்	சிறந்த அலக்காரமும்	ஞானம் சமயிகள்	பெற்ற ஞானத்தைபுடைய
பேரும்	திருநாமமும்	பேசிலும்	வைதிக ஸம்பந்தாயந்தர்
உறவும்	வடிவமும்		கள் (ஒருவாறு நிர்த்துச்)
இவை இவை என்று இன்னினைவையென்று			சொன்னாலும்
			(அவர்கள்)

அக்கு அக்கு எல்லாம்	{ கீழ்ச்சொன்ன நிறம் அலம் காரம் திருமாமம் வடிவம் இவையெவ்வாவற்றிலும்	எம்பிரான் பெருமையை	{ எம்பெருமானுடைய (ஒப்பு யர்வற்ற) மஹிமையை
உற உயர் ஞானம் சுடர் விளக்கு ஆய் கின்றது அன்றி	{ மிகவுயர்ந்த (தமது) ஞான மாஹி திபத்தால் சிறிது விளக்கத்தைப் பெற்று கின்ற தொழிய	ஒன்றும் பெற முயன்ருர் இல்லை	{ ஒருவகையாலும் முற்றும் அளவிட்டுக் கூறப் பெறும் படி முயற்சி செய்தாக வில்லை.

***—நாயகி நாயகனுடைய பெருமையையுரைக்கும் பாசர்மித. “வாள் கொண்ட கண்ணார் யாரே வடிவினை முடியக்கண்டார், ஊழ்கொண்ட சமயத் தன்னுணருவுகண்டாரை யொத்தார்” (கம்பர்) என்றாற்போல எம்பெருமானுடைய நாமம் ரூபம் குணம் முதலியவற்றின் அந்தந்த மதஸ்தர்கள் தாம் தாம் ஒவ்வொரு பகுதியை அறிந்தாரேயன்றி முற்றும் எவரும் அறிந் திலர் என்கிறாள். கீழ்ப்பாட்டில் ‘எம்பிரான்செழில் நிறம் யவர்க்கு மெண்ணுமிடத் ததவோ’ என்றதன்மேல், ‘எம்பெருமானுடைய நிறத்தையும் கோலத்தையும் பெயரையும் உருவையும் இவையெவையென்று ஞானச் சமயிகள் பேசுகின்றனான்றோ? அப்படியிருக்க ‘எண்ணுமிடத் ததவோ?’ என்று எவ்வளவு சொல்லலாம்? என்று எழுந்த ஆசேஷத்திற்கு விடை கூறுவது போலும் இப்பாட்டு; அவர்களும் அவன் பெருமையைச் சிறிது சிறிது கண்டதேயன்றி முடியக் காணப்பெற்றார்களே எனப்பட்டது.

‘அறமுயல் ஞானச் சமயிகள்’ என்றவிடத்து ‘அறம் முயல்’ எனப் பிரிக்க. ‘அற’ என்றே எடுத்து ‘மிகவும முயன்று பெற்ற’ என்றும் பொருளுரைக்கலாம். (அற—மிகவும்.)

ஆழ்வார் தமக்கு ஸேவைத்த ஸர்வேச்வானுடைய மஹிமை எவ்வளவு ஞானம் கைவந்தவர்க்கும் முற்றிலும் உணரப்பெறுததென்று உண்மையுரைத்தாராயிற்று. எவயத் தந்தாலே அறிவோமென்பார்க்கு அறியமுடியாததாய் அளவிட வொண்ணாததான தன் பெருமையைப் பரமகிருபையாலே தமக்கு விளங்கச்செய்த உபகாரத்தைக் கருதி எம்பிரான் என்றார்.

நிறமுயர்கோலமும் பேரு முருவும்—நிறமாவது—“முன்னை வண்ணம் பாலைவண்ணம் முழுதும் கிடைநின்ற, பின்னைவண்ணங் கொண்டவண்ணம்” இதயாதிகளிற் சொல்லப்பட்ட வெண்மை கருமை முதலியன. கோலமாவது—ஸ்ரீகௌஸ்தபமணி முதலியன. பேர்— ஸைவநாமங்கள். உரு—மதன்ய கூர்மாதிரி ரூப பேதங்கள். (சச).

பெருங்கேழனார் தம்பெருங் கண்மலர்ப் புண்டரீகம் * நம்மேல்
ஒருங்கே பிறழவைத்தார் இவ்வகாலம் * ஒருவர்நம்போல்
வருங்கேழ்பவருளரே? தொல்லை வாழியம் துழ்பிறப்பு
மருங்கே வரப்பெறுமே? * சொல்லு வாழி மடநெஞ்சமே!

(சுரு)

மட நெஞ்சமே	பேதை நெஞ்சே!	நம் போல் வரும்	{ (அவரோடு) நம்மைப்போல் பொருந்திய னம் பந்தம்
பெருகேழனார்	{ (பிரளய வெள்ளத்திலுந் தின பூமியை யெடுப்ப தற்கு) மஹாவராஹமு யானவர்	கேழ்வார்	{ பெற்றவர்
இ அகாஸம்	{ (ரகிப்பதற்கு) எளிய தல் லாத இக்காலத்தில்	ஒருவர் உளரே	{ வேறொருத்தர் உண்டோ? (இல்லை.)
தம்	தம்முடைய	தொல்லை வாழியம்	{ (அவரோடு பழமையான வாழ்க்கையையும் யாழுடை யோம்;
பெரு கண் மலர்	{ பெரிய செந்தாமரைப்புப் புண்டரீகம்	(அப்படிப்பட்ட நமக்கு)	
நம்மேல்	நம் பக்கலில்	குழ் அறப்பு	{ விடாத குழுகிற அறப்புத் தன்மங்கள்
ஒருங்கே பிறழ வைத்தார்	{ ஒரு படிப்பட மிளிரும்படி வைத்தார் [கடாவித்துக் காத்தருளினார்];	மருங்கே வர பெறுமே	{ அருகிலும் வரக்கூடுமோ? சொல்லாய்; (கலக்கம் தெளிந்து) வாழ்வாயாக.

***—நாயகி நாயகனுடைய நீரிடை யுதவியை நினைந்துரைத்த பாசும் இது. நாயகனைப் பிரிந்த நாயகியானவள் அவனையே இடைவிடாது சிந்தனை செய்து கொண்டு நீண்டகாலம் வருத்தப்பட்டா கிறார்களில், அவளது மனம் (சுவழி. 28.) “என்பதகோடி நினைந்தெண்ணுவன்” என்றபடி அவன் முன்பு செய்த உதவியையும் அவனோடு தனக்குள்ள ஸம்பந்தத்தையும் மறந்து ‘அவன் இக்கமற்றவன், நாடுஞ்சு இளநெஞ்சு அற்றவன்’ என்று சொல்லி அவனது கொடுமையையே பாராட்டி வெறுக்கப்புக, அந்த நெஞ்சத்தை முன்னிலைப்படுத்தித் தலை ‘நாம் முன்பு நீரிலையில் விளையாடச் சென்றபோது பெரு வெள்ளத்தில் அகப்பட்டு ஆழ்ந்த முடிந்த பேரகவிருக்குத் தருணத்தில் அவர் தமது அபாயத்தைக் கருதாது துணிந்து வந்து இறங்கி நம்மை யெடுத்துக் கரையேல்விட்டு உயிர்காத்தவ ரல்லோ?’ என்றும், ‘இப்படிப்பட்ட பார்ப்பி அவரோடு வேறு யாவர்க்கு நேர்ந்தது?’ என்றும், ‘இவ்வுதவி செய்தற்கு முன்னமே அவரோடு நாம் இயற்கைப் புணர்ச்சி பெற்றோமன்றோ’ என்றும் பழைய ஸம்பந்தங்களை யெடுத்துச் சொல்லி மனத்தைத் திருப்பதல் ஒரு கிளவித் துறையாகவுள்ளது, அத்துறையில் அமைந்த பாசும் இது என்னலாம்.

இப்பாட்டில் நீரிடையுதவியை நினைந்துரைத்தல் காணவில்லையே என்னவேண்டா; ‘பெருங் கேழலார்’ என்றது அதுவே. எம்பெருமான் மஹாவாஹ ஸூர்த்தியாய்த் திருவவதரித் தது பிராயப் பெருங்கடலினிடப்பட்டு ஆழ்ந்த பூயிப்பிராட்டியை அதில் நின்ற எடுத்துப் பாது காப்பதற்காதலால் அதுதான் நீரிடையுதவியாதலால் அது இங்கு நினைந்துரைக்கப்பட்டதென்க. இவ்வுதவி பூயிப்பிராட்டிக்குச் செய்ததாயினும் ஆச்சரித வார்க்கங்களில் எவர்க்கு எவ்வுதவி செய்யினும் அதனை மறமுள்ள அடியாணவரும் தத்தமக்குச் செய்ததாகப் பாலிக்கும் முறைமை யுண்டாதலால் தனக்கேயாகக் கொள்ளக் குறையிலலை. அன்றியும், “பின்னிகொல்-நிலமாமகள் கொல் திருமகள் கொல் பிறந்திட்டான்” என்ற ஐக்கியமுமுண்டு பரங்குச நாயகிக்கு.

“தம் பெருங்கண் மலர்ப்புண்டரீகம் நம்மேலொருங்கே பிறழுவததார்” என்றது—தன்னை எம்பெருமான் குளிர் கோக்கினமை கூறியவாறு. நம்மேல் வைத்த கடாக்ஷத்தை மாற்றிப் பிராட்டி தன் பக்கவிலே வைக்கவேண்டு மென்றாலும் மாற்ற வெண்ணுதபடி வைத் திட்டாலென்பது தோன்ற ‘ஒருங்கே’ என்றது; “எங்கும் பக்க நோக்கியான் என் பைந் தாமரைக் கண்ணனே” என்பர் திருவாய்மொழியிலும். பிறழ்—மிச.

‘இக்காலம்’ என்னது ‘இவ்வகாலம்’ என்கையால்—தன்னுயிர் போனாலும் போகட்டு மென்று தன்னை மதியாமல் வந்து ரக்ஷிப்ப பார்த்தாலன்றி மற்றைப்படி எளிதாக ரக்ஷிப்பதற்கு உரியதல்லாத காலம் என்பது தோன்றும். இனி நாம் பிழைக்கும் வகையிலையென்று நிராசை பண்ணிவிட்டிருந்த ஸமயத்திலே வந்து ரக்ஷித்தாரென்றவாறு. காலமல்லாத காலம் அகால மெனப்படும். மஹாவாஹஸூரியாய்க் கடாக்ஷித்துக் காத்தருளினது நெடுநாளைக்கு முன்பே நடந்ததாயினும் அன்பின் மிகுதியாலே இப்பொழுது நடக்கிறதுபோலத் தோன்றுதலால் ‘இவ்வகாலம்’ என அண்மைச் சுட்டாற் குறித்தாள்.

பகவத் கடாக்ஷம் பெறப்பெற்ற பெருமையினால் உண்டான மனக்களிப்பு பின்னடி களில் பன்னியுரைக்கப்படுகின்றது. அவரோடு நம்மைப்போலப் பொருந்திய ஸம்பந்தம் பெற்றவர் வேறு யாரோடு முண்டோ? எவருமிலலை; இவ்வுறவு நமக்கே அனாதாணம்; நாம் இன்று நேற்று வாழ்வுடையோமோ? நெடுநாளை வாழ்வுடையோமன்றோ? இப்படிப் பட்ட நமக்கு ஸம்ஸாரத்தன்பங்கள் அருகிலும் வாக்கூடுமோ? சொல்லாய் நெஞ்சமே! யென்கிறாள். இந்த ஸம்ஸாரத்திலே பிறந்த ஸ்தீரிகளுக்கு வாக்கூடிய பிரஹத்தின்பங் களானவை இவ்வன்ம் கருணையையும் ஸம்பந்தத்தையு முடைய நாயகனைக்கொண்ட நமக்கு வாரா என்றவாறு.

வாய்திறந்து ஒன்று சொல்லுவதற்கு யோக்யதையற்றதான் நெஞ்சைப் பார்த்து ‘சொல்லு’ என்றது—தேற்றப் பொருள் விளக்கும்; ‘காலம்’ என்பதுபோல. ‘உளரே’ ‘பெருமே’ என்ற ஏகாரங்கள் எதிர்மறைப் பொருளான; இவர் என்றும்; பெருது என்றும் பொருள்படுதலால். தோல்லை—தொன்மை; ஐ யிருதிபெற்ற பண்புப்பெயர்.

இப்பாட்டுக்கு ஸ்வாபதேசப்பொருள் சொல்ல வேண்டுவது அவசியமன்றாயினும் ஒரு படி கிவ்ரகர்வித்தச் சொல்லுவோம். நாம் ஸம்ஸார ஸமுத்தர்தில் அகப்பட்டு வருந்துகின்ற இக்காலமானது எளிதில் மூலிப்பதற்கு உரியதல்லாதது; இப்படிப்பட்ட அகாலத்திலே, பிரளய வெள்ளத்தப் பூயியைக் காத்த பெருமான் நம்மேல் பூண கடாசும் வைத்தருளினான்; ஆதலால் நம்மைப்போல அவனோடு ஸம்பந்தம் பெற்றார் வேறு எவருமில்லை. அன்றியும், பா மாத்மாவாகிய அவனோடு ஜீவாத்மாவாகிய நாம் இயற்கையில் அடிமைப்பட்டு வாழ்ந்துமுடையோம்; நமக்கு இனிப் பிறகித்துன்பங்கள் அருகிலும் வரக்கடவனவல்ல. (பகவத் கடாசத் முண்டாகி அநுபவம் பெற்றார்க்கு ஜம்மைப்பந்தமுண்டென்று எங்கேனுங் கேட்டறிவ துண்டோ?) நெஞ்சே! இனிக் கலக்கந்தெளிந்த வாழ்வாயாக என்று ஆழ்வார் பிறகித்துயருக்கு அஞ்சி யொடுங்கிய தமது நெஞ்சத்தை நோக்கிக் கூறித்தெளிவிக்கும் பாசாயிது ... (சுரு)

மடநெஞ்ச மென்றுத் தமதென்றும் * ஓர்கருமங் கருதி
விடநெஞ்சை யுற்றார் விடவோ வமையும் * அப்பொன்பெயரோன்
தடநெஞ்சங்கீண்ட பிரானார் தமதடிக்கீழ்விடப்போய்த்
திடநெஞ்சமாய் * எம்மைதீத் தின்றுதாரும் திரிகின்றதே. (சுரு)

மடம் நெஞ்சம் என்றும்	{ மென்று எண்ணியும்	கீண்ட	எளிதில் பிளந்தருளிய
தமது என்றும்	{ நமக்கு அந்த தாக்கமான தென்று எண்ணியும்	பிரானார் தமது அடிக்கீழ்	{ பராக்ரம சாலிவான எம் பெருமானுடைய திருவடிகளிலே
ஓர் கருமம் கருதி	ஒரு காரியத்தை யுத்தேசித்த	விட	{ (யாம் எமது நெஞ்சைத்) தூதுவிட
நெஞ்சை விட உற்றார்	{ மனத்தைத் தூதுபோக விடத் தூணிந்தவர்	போய்	(அது)
விடவோ அமையும்	{ அத்துணியை விட்டொழிதல் தருதி;	திடம் நெஞ்சம் ஆய்	வினாவாகச் சென்று உறுதியான கருத்துள்ளதாய்
(எனென்றில்)		எம்மை நீத்து	{ (தூதுவிட்டவரும் தனக்கு உடையவருமான) எம்மை நினையாமற் கைவிட்டு
அ ரொன் பெயரோன்	{ அந்த (கொடிய) இரணிய ஹடைய	இன்று தாரும்	இன்றுவரையில்
தட நெஞ்சம்	பெரிய மார்பை	திரிகின்றது	{ (அப் பெருமானையே தொடர்ந்து உல்லாசமாகத்) திரிந்துகொண்டிருக்கின்றது

* * *—நெஞ்சைத் தூதுவிட்ட நாயகி அதுமீண்டு வருதலின்மை கண்டு இரங்கிக் கூறுதல் இது. இப்பாட்டை ஒரு புடை அடியொற்றியே திருவாங்கக் கலம்பகத்தில் "சீரிருக்க மடமங்கைமீர்! கிளிகள்தாயிருக்க மதுகாமெலாம் நிறைந்திருக்க மடவன்னமுன்ன நிரையா யிருக்க விரையாமல் பான், ஆசிருக்கிது மென்னெஞ்ச மல்லதொரு வஞ்சமற்ற துணையிலே யென்றதாத்தினெடு தூதுவிட்டபிழை யாரிடத்தரை செய்தாறுவேன், சீரிருக்கு மறை முடிவு தேடரிய திருவாங்கரை வணங்கியே திருத்தழாய்தரில் கிரும்பியே கொடுகிரும்பியே வருத லின்றியே, வாரிருக்கு முலை மலர்மடந்தை யுறைமார்பிலே பெரிய தோளிலே மயங்கியின்புற முயங்கியென்னையு மறந்து தன்னையுமறந்ததே" என்ற செய்யுள் அவதரித்த தென்க.

மேகம், கிளி, வண்டு, அன்னம், தோழி முதலியோரைத் தூதுவிடலாமாயிருக்கச் செய்தேயும், கபடமும் வஞ்சனையுமில்லாததென்றும், நம்முடைய அந்த:காணமென்றும், 'நெஞ்சை யொளித்தொரு வஞ்சகமில்லை' என்றும் இவை முதலிய காணங்களை ஆலோசித்த மற்றையோரைத் தூது விடுவதில் காட்டிலும் நெஞ்சைத் தூது விடுவது உசிதம் என்று கருதி அதனை ஒரு காரியத்தின் பொருட்டு ஓரிடத்துத் தூதுவிடத் தூணிந்தவரெல்லோரும் அத் தூணியை விட்டொழிவதே தருதி; ஏனென்றால், எமது நாயகரிடத்த யாம் முன்பு தூதுவிட்ட நெஞ்சம் இதுவரையிலும் திரும்பிவராதவளவேயன்றி எனக்குந்தனக்குமுள்ள ஸம்பந்தத்தையும் எமது நிலைமையையும் சிந்திப்பதஞ் செய்யாமல் வன்மைப்பட்டு அவர் பின்னேயே ஸஞ்சரித் தக்கொண்டிருக்கிறது என்று, நெஞ்சைத் தூதுவிட்ட நாயகி தனது அநுபவத்தால் உலகத் தார்க்கு ஒருமுகமொழி கூறினானென்க.

மடம்—பேதைமைக்குணம்; கபடம் வஞ்சகம் முதலிய தீய குணங்களில்லாமைக்குப் பரியாய மென்க. கண்டவர்களை யுங் கொண்டு செய்கித்துக்கொள்ளக் கூடிய காரியங்கள் சிலவுண்டு; அந்தாங்காரணாக் கொண்டே செய்கித்துக் கொள்ளத்தக்க காரியங்களுஞ் சிலவுண்டு; புறம்புள்ளாரைக் கொண்டு செய்குகொள்ளத்தக்க காரியமாகில் அக்காரியத்தில் நெஞ்சை ஏவுவது தகுதியே யன்று என்கிறது முன்னடிகளில்.

‘விடநெஞ்சையுற்றார்’ என்ற விடத்து, ‘விடம் நெஞ்சை’ என்று பிரித்து, கிலும்போல் கொடிதான் மனத்தை உற்றார்—அதற்கு உரியவர், விட அமையுமோ—தூதுவிடத்தருமோ? தகாத, என்று முறைக்கலாம். ‘ஓர் கருமங்கருதியிட நெஞ்சையுற்றார் விடலோ வகையும்’ என்பதற்கு—ஒரு காரியத்தைக் குறித்த மனத்தைத் தூதுவிடத் துணிந்தவர்கள் அப்படி அதனைத் தூதுவிடுதலிற் காட்டிலும் அக்காரியத்தைக் கைவிடுவதே தகுதி என்று முனைப்பர். நெஞ்சைத் தூதுவிடுதல் தகுதியன்று என்று தீர் சொல்வதற்கு யாதுகாரணம்? என்று கேட்க, அதனைத் தூதுவிட்டு நான் பட்ட பரிபவத்தைக் கேண்மினென்கிறார் பின்னடிகளில். ‘இரணியன் மார்பைப் பிளந்து பூவூலாதாழ்வானுக்குப் போருள் செய்த பெருமாள் கம திறத்திலும் அருள் செய்யா தொழியார்; அவ்வருளைப் பெற்றவா’ என்று அப்பெருமான் திருவடிக்கீழ்த் தூதுவிடப்பட்ட நெஞ்சானது அங்குச் சென்று எம்மை மறந்து கைவிட்டு இன்றளவும் அத்திருவடிவாத்திலேயே பேர்க்கவும் போதாபடி கிடந்து திரிகின்ற தென்றாளாயிற்று.

‘அப்பொன் பெயரோன்’ என்ற அகாச்சுட்டு—கொடுமைமில் அவனுக்குள்ள ப்ளரிக் தியைக் காட்டும். பொன்னுக்கு வடமொழியில் ‘ஹிரண்யம்’ என்பது ஒரு பரியாய நாம மாதலால் ஹிரண்யாஸுரனைப் பொன்பெயரோனென்றது. பொன்னிறமான உடம்புகடமை பற்றி அவனுக்கு இப்பெயர் வந்ததென்க. நெஞ்சங்கீண்ட-நெஞ்சமென்னும் மனத்தின் பெயர். அதற்கு இடமான மார்புக்குத் தானியாகுபெயர். நம்மைச் சரணமடைந்தார்க்கு வலிய பகையுண்டாகிலும் அதனை அளிதில் ஒழித்து அவர்களைப் பாதுகாத்தருளும் பேருதவிக் குண முடையவனென்பது ‘அப்பொன் பெயரோன் தடநெஞ்சங் கீண்ட பிரானார்’ என்றதனால் விளங்கும். ‘அடக்கீழ்’ என்றது உபசாரம். ‘போய்த் திடநெஞ்சமாய்’ என்றத னால், போகும்பொழுது எமது பிரிவாற்றுகமையை கோக்கி கெகிழ்ச்சிகொண்டிருந்தது; அங்கே போனபின்பு அவன்போலவே வன்மைகொண்டுகிடத்தென்பது தோன்றும். திரிகின்றது— நம்மையல்லது தஞ்சயில்லாதவரைத் தனியேவிட்டு வந்தோமென்னும் அருதாபத்தாலே ஓரிடத்தில் விழுந்து கிடந்ததென்று சொல்லப்பெறுதே, உல்லாஸத் தோற்றத் தான் கிளைத்தபடி திரிந்துகொண்டிருக்கின்ற தென்றவாறு.

இன்றுதாறும்—இன்றுவரைக்கும். காது என்பதுபோலத் தாது என்பதும் எவ்லைப் பொருளது. “தனையும் காதும் தாறும் தனையும், வகையும் பிரமாணமும் மாத்நிரையும்மட்டும், அளவின் பெயரென்றறைந்தனர் புலவர்” என்பது பிங்கலத்தை நிகண்டு.

கீழ்ப்பாட்டில் வாஹாவதாத்தில் ஈடுபட்ட ஆழ்வார் இப்பாட்டில் அதற்கடுத்த நூலிம்ஹாவதாத்திலீடுபட்டு, தமது திருவுள்ளம் மீட்க முடியாதபடி எம்பெருமான் பக்கல் சென்று ஆழ்ந்தமையை அருளிச்செய்தாராயிற்று. ... (ச.சு)

திரிகின்றது வட மாகுதம் * திங்கள் வெந்திருகத்து

சொரிகின்றது வதுவுமது * கண்ண விண்ணுர்தொழுவே

சரிகின்றது சங்கம் தண்ணத்துழாய்க்கு வண்ணம்பயலை

விரிகின்றது முழுமெய்யும் * என்னுங்கொனென் மெல்லியற்கே ?

(ச.எ)

உட மாகுதம்	வாடைக்காற்று	கண்ணன்	கண்ணபிரானுடைய
திரிகின்றது	உலாவுகிறது;	விண்ணர்	{ பரமபதமாகிய வானந்தா
திங்கள்	{ குளிர்த்த இயல்பையுடைய)		{ மத்தை
வெம்பி	சந்திர ண்டலம்		{ இடைவிடாது தொழுக
முகந்த	கொடிய கெருப்பை		{ அதுபவிக்கவேண்டுமென்று
சொரிகின்றது	வாரியிறைக்கின்றது;	தொழுவே	{ ஆசைப்பட்டு அது கிடை
அதவும் அது	{ முற்சொன்ன வாடைக்காற்		{ யா மையாள் வந்த
	மும் அப்படியே கெருப்பை	சங்கம்	{ மெலிவாளே
	விசைகின்றது;		{ (கைபிணைந்துள்ள) சங்கு
			{ வளை

சரிகின்றது	கழன்று விழுகின்றது;	வண்ணம் பயிலே	(இயற்கையுடைய அமைதி நிறம்)
தன் அம்	{ (அவனது) குளிர்த்த அழகிய திருத்தழாயினிடத்தில் வைத்த ஆசையினால்	விரிகின்றது	(சீக்கிரம்) பசப்பு நிறம் பரவுகின்றது;
தழாய்க்கு		(இனி)	
[ஆசைப்பட்டி அது கிடையாமையினாலே]		என் மெல்லியற்கு	{ மென்மையான தன்மையை யுடைய என் மகளுக்கு
முழு மெய்யும்	உடம்பு முழுவதிலும்	என் ஆம் கொல்	மாதாய் முடியுமோ?

***—விராஹவேதனை பொருமல் வருந்துகின்ற தலைவியின் நிலைமையைக்கண்டு செவிலித்தாய் இரங்கிக்கூறும் பாசும் இது. -வாடையும் சந்திரனும் இன்பந்தருவனவேயாவினும் விராஹிகளுக்குத் துன்பத்தருவனவாதலால் அவற்றுக்கு ஆற்றாது வலையிழந்த பசப்பு ஊர்ந்து வருந்தினள் தலைமகள் ; அன்னவளைக் கண்டு தாய் இரங்கிக் கூறுகின்றாள்.

திரிகின்றது வடமாருதம்—ஒரு மதயானையானது ஆளிக் கணிசித்த உலாவுமாபோலே வாடையானது இவளுக்கு வருத்தஞ் செய்ததில் கருத்த வைத்த உலாவுகின்றது என்கை. திரிதல் என்று விகாரப்படுத்தலுக்கும் போதலால், திரிகின்றது—விகாரப்படுகின்றது அதாவது—தன் தன்மை மாறுபடுகின்றது ; தனக்கு இயற்கையான குளிர்ச்சி மாறி வெப்பத்தைக் கொண்டு வருகின்றது என்று முறைப்பர். வடமாருத மென்றதனால் சாதகாலமென்பது தோன்றும். வடக்கிற் செல்லும் மாருதம் வடமாருதம் என்ற கொண்டால் தென்றல் காற்றிற்கும் போகலாம்.

திங்கள் வெந்தீழுங்கு சோரிகின்றது—சந்திரன் வெவ்விவ நெருப்பைக் குடத்தைப்பிட்டு மொண்டெடுத்தச் சொரிதல்போலச் சொரிகின்றான். உலகத்த நெருப்பிற்காட்டிலும் மிகக் கொடியதொரு புதுநெருப்பு என்பது தோன்ற 'வெந்தீ' என்று விசேஷித்துக் கூறப்பட்டது. அதுவுமது—வடமாருதமும் வெந்தீழுங்கு சொரிகின்றதென்கை. 'வெந்தீழுங்கு சொரிகின்றது' என்பதை மதபடியும் தம் வாயார் கூறுதற்குள் கூறி 'அதுவுமது' என்று கண்களை மூடிக்கொண்டு சொல்லுகிறாள்போலும். இதனால், வடமாருதத்தின் கொடுமை 1. "படியின் மேல் வெம்மையைப் பகரினும் பகருநர், முடியவேம்" டீ என்னலாம்படியுள்ளது என்பது விளங்கும்.

கண்ணன் விண்ணார் தொழுவே சரிகின்றது சங்கம்—எம்பெருமானது பாம்பதத்தை அறுபவிக்கவேணுமென்ற ஆசைப்பட்டி அது கிடையாமையால் வந்த மெலிவாலே கையிலணிந்துள்ள சங்குவளை கழன்று விழுகின்றது. இயற்கையழகு, செயற்கையழகு என்ற இரு வகைப்பட்ட அழகுகளுள் செயற்கையழகு குலைந்து போனமை இதனால் சொல்லப்பட்டது. இயற்கையழகு குலைந்து போனமை 'தண்ணந்தழாய்க்கு வண்ணம் பயிலேவிரிகின்றது முழு மெய்யும்' என்றதனால் சொல்லப்படும். தழாய்க்கு—திருத்தழாய்ப் பிரசாதத்தை யாசைப்பட்டு அது கிடையாத காரணத்தினாலென்றபடி. வாடையாலும் திங்களாலுமுண்டான வெப்பம் தணிதற்காக அவனது திருத்தழாயை விரும்பினமை தோன்ற இங்கே 'தண்ணந்தழாய்' என்றது. இத்தனை தயாக்களைப் பொறுக்கமாட்டாத மென்மைத் தன்மையுடையவள் இவள் என்பது தோன்ற 'மெல்லியல்' என்ற சொல்லார் சொல்லிற்று.

மாருதம், சங்கம்—வடசொற்கள். வர்ணமென்ற வடசொல் வண்ணமெனத் திரிந்தது. மெல்லியல்—பண்புத் தொகையன்மொழி.

இப்பாட்டுக்கு ஸ்வாபதேசப் பொருளாவது—எம்பெருமானைச் சேர்ப்பெருது வருந்தம் நிலையில் ஆழ்வாரை இவ்வுலகத்துப் பொருள்கள் பலவும் துன்பமுதததர் தன்மையைக் கண்டு ஞானிகள் வருகிக்கூறும் வார்த்தை யென்பதாம் [திரிகின்றது வடமாருதம் திங்கள் வெந்தீழுங்கு சொரிகின்றது அதுவும் அது] இவ்வுலகத்து இனிய பொருள்கள் யாவும் எம்பெருமானது இனிமையை ஞாபகப்படுத்தலால் அவனைப் பிரிந்த நிலையில் வருத்தத்தை விளைக்கின்றன என்றபடி. [கண்ணன் விண்ணார் தொழுவே சரிகின்றது சங்கம்] ஸர்வ ஸம்பலமுள்ள எம்பெருமானது பாம்பதத்தினிடத்து விரும்பமுண்டானதால் இவரது பாரதந்திரிய

1. அம்பராமாயணம்—தாடகை வதைப்படலம்—5.

5 அப்பாலை கிந்தின் வெப்பத்தைக் குறித்து வாயார் சொன்னதும் சொல்லுகின்ற கா முழுதும் செந்தோயம் என்றபடி.

முடிவாகிறது என்றபடி. [தண்ணீர்துறாய்க்கு வண்ணம் பயலை விரிசின்றது முழுமையும்] அப்பெருமானது போக்பதையில் உண்டான ஈடுபாட்டால் இவரது எவ்வுருபமும் மாறபடுமபடி. ஆற்றமை அதிகப்பட்டதென்றபடி. [என் மெல்லியற்கு என் ஆங்கொல்] எங்களுக்கு உரியவரான இவ்வாழ்வார்க்கு இவ்வாற்றமை யாதாய் முடியுமோ? ... (சுஎ)

மெல்லிய லாக்கைக்கிருமி * குருவில் யிவிர்த்தாங்கே *

சேல்லிய செல்கைத் துலகையென் காணும் * என்னுலுத்தன்னைச்

சோல்லிய துழற் றிருமா லவன்கவி யாதுகற்றேன் *

பல்லியின் சோல்லுஞ்சோல்லாக் கொள்வதோவுண்டு பண்டு பண்டே. (சுஅ)

மெல் ஆயல்	{ மென்மையான தன்மையை	தன்னை சொல்லிய	தன்னைப்பாடுவித்த
ஆக்கை	யுடைய	குழல்	குழ்ச்சியையுடைய
கிருமி	உடம்பை யுடைத்தான்	திருமாலவன்	{ சீரியபதிமான அப்பெருமா
குருவில்	புழுவானது	கவி	{ ஹுடைய
யிவிர்த்தது	புண்ணிலே	யாது கற்றேன்	{ புகழுரையை
ஆங்கே	வெளிப்பட்டது	பல்லியின்	{ (யான்) யாதென்று அறி
செல்லிய	அவ்விடத்திலேயே	சொல்லும்	{ வேன்?
செல்கைத்து	நடமாடும்படியான	சொல்லும்	{ பல்லியின் வார்த்தையையும்
	ஸ்வபாவத்தையுடையது;	சொல் ஆ	{ (இன் சிசுச்சியை முன்குறிக்க
	(அது)	கொளவதோ	{ குஞ்) சொல்லாகக் கொள்
உலகை என்	{ உலகஉடத்தைப் எல்லாம்	பண்டு பண்டே	{ னாதலோ
காணும்	{ அறியும்?	உண்டு	{ மிக வெகு காலமாக
(அறியமாட்டாது'; அதுபோல)			{ வுள்ளது.
என்னுலும்	என்னைக்கொண்டும்		

***—தலைவி நல்லியித்தங்கண்டு தான் ஆற்றமை தனிந்திருக்குமாற்றைத் தோழிக்குக் கூறல் இது. நாயகன் பிரிந்து சென்ற காலத்து அவன் பிரிவை ஆற்றாத வருந்துகிற நாயகி, தன் அருகிலே பல்லி நல்ல இடத்தில் அவன் வாவுக்குப் பொருந்தக் குரல் செந்ததைக் கண்டு அந்த நன்னியித்தத்தால் நாயகன் விசையில் வந்து விடுவானென்று துணிந்த சிறிது ஆறியிருக்க, முன்பு அவளுடைய துயரத்தைக் கண்டு தானும் துயருற்றிருந்த தோழி இப்போது இவள் ஆறியிருத்தலைக் கண்டு 'நிடரென்று நீ இப்படி ஆறியிருப்பதற்கு ஏதேனாக் காரணமுண்டோ? காதலன் கூடியிருக்கும் காலத்தில் உன்னை யிழுத்தனைத்துக்கொண்டு உன்னைப் பிரியேன், பிரிய நேர்ந்தாலும் தரித்திருக்கமாட்டேன், விசையில் வந்துவிடுவேன் என்று சொல்லுஞ் சொற்களைப் பாராட்டி ஆறியிருக்கிறாயோ? அன்றி வேறு காரணமுண்டோ?' என்று கேட்க, அதற்குத் தலைவி தான் ஆறியிருத்தற்காரணம் கூறியதுபோலும் இது.

"கொட்டாய் பல்லிக்குட்டி! குடமாடிபுலகளந்த மட்டார் பூங்குழல் மாதவனைவாக் கொட்டாய் பல்லிக்குட்டி!" என்ற திருமங்கையாழ்வார் பாசாத்தில் தலைவி தலைமகள் வரவு கூறும்படி பல்லியை வேண்டியதாகப் பாடியுள்ளதனாலும், கவித்தொகையில், 1. "இளைநல முடைய கானஞ் சென்றோர், புனைநலம் வாட்டுநரால்லர் மனைவயிற், பல்லியும் பாங்கொத்திசைத் தன் நல்லெழிலுண்கணு மாடுமாலிடனே" § என்று கிமித்தங்கூறித் தலைவி தோழியை ஆற்ற வித்தலாலும் பல்லிசொல்லி கிமித்தமாகக் கொள்ளுதல் தொன்று தொட்டுவரும் மிகப் பழமை யான ஸம்பந்தாயமாதலால், 'நமது மனையிடத்துப் பல்லி நல்ல இடத்தில் அவன் வாவுக்கு ஏற்ப ஒலித்தலைக்கண்டு அந்த கற்குறிபாலேயே ஆறியிருக்கிறே'னென்று கூறுகின்றாள்.

நாயகன் கூடியிருக்கும் காலத்தில் 'பிரியேன், பிரியில் தரியேன்' என்று சொல்லுஞ் சொற்களை கினைந்து ஆறியிருக்கிறாயோ? என்று தோழி கேட்டதற்கு மறுமொழியாயிருக்கின்றன முன்னடிகள். புண்ணிலே தோன்றின புழுவானது தான் தோன்றிய இடமான அப்புண்ணைத் தவிர வேறென்றை யறியாதவாறுபோல, அகமாகிய அவன் காதலிலே அகப்

1. பாலைக்கலி-10.

§ காட்டுக்குச்சென்ற தலைவர் மது நலத்தைக் கெடுக்குமவரல்லர்காண்; அதற்குக் காரணமென் னெனின்; நம்மனையிடத்துப் பல்லியும் நல்ல இடத்தே அவர் வாவுக்குப் பொருந்தக் கூறின; நல்ல அழகையுடையமையுண்கண்ணும் இடமதுபா கிற்கும் என்னை.

பட்ட யான் அதனைக் கருதி யிருப்பேனத்தனைபல்லது புறமாகிய சொற்செயல்களைக் கருநலே
னல்லேன்; ஆகையாலே அவற்றை நினைத்த ஆறியிருக்கிறேனல்லேன் என்றவாறு. ஆனாலும்
பல்லியின் சொல்லிக்கொண்டு ஆறியிருக்கிறேன் என்கிறது பின்னடிகளில்.

புழு, தொட்டாடும் வருந்தும்படியான உடம்பையுடையதாதலால் 'மெல்லியலாக்கைக்
கிருமி' எனப்பட்டது. 'குரு' என்பதற்குப் புண் என்று பொருள் எனையை வேர்க்குரு,
என்னும் வழக்கிலுங்காண்க. புருஷோத்தமனாகிய நாயகனிடத்தாடுபட்ட தனக்கு, புண்ணில்
வெளிப்பட்ட புழுவை உம்மானமாகக்கூறியது, அதனைப்பற்றி வேறொன்றை யறிபாமைபாகிய
ஸாதர்மியம் பற்றியே பெண்க. "வேம்பின் புழு வேம்புன்றியுள்ளது அடியேன் நான்
பின்னு முன் சேவடியன்றி நயவேன்" என்ற திருமங்கையாழ்வார் பாசாமுங் காண்க,
இதனால், இது இழிவுவமை [நிறநீரோபமை] க் குற்றத்தின்பாற் படாது என்றுரைக்க.

'என்னாலும்' என்றவிடத்த உம்மை உயர்வுசிறப்பும்மை; "காமுற்ற பெண்ணுக்கு
அணிகலம் காணுடைமை" (சிரிகடுகம், 52.) என்றபடி காணத்தை முக்கிய குணமாகக்
கொள்ளுமியல்புடைய என்னாலும் என்று பொருள்படுதலால், காணத்தையே செல்வமாகக்
கொண்டிருந்த நான் காணமழிந்து தன்வசமின்றிப் பாலசப்பட்டு அவன் விஷயமாகவே
கண்டபடி வாய்நிறைந்தவாறு எனக்கு மோஹத்தை உண்டாக்கினவனென்று கருத்துப்பட
என்னாலும் தன்னைச் சொல்லிய குழல் திருமாலவன்' எனப்பட்டது. இங்குத் திருமால்
என்றது—வேறொருத்தியிடத்தே வேட்கையுடையவன் என்பது நோன்ற. கீழே 'காண
கின்றனகளும்' என்ற எட்டாம் பாட்டில் 'பாண்' என்றதபோல இங்கே 'கலி' என்றது—
உண்மைபாக வல்லாமல் புத்திகாதுரியத்தாற் கறபித்தக் கூறஞ் சொற்களைக் குறிக்கும்.
என்னாலும் தன்னைச் சொல்லிய குழல் திருமாலவன் கலியாதுகற்றேன்—மெல்லியலானான்
என்னை இங்ஙனம் மொழி பல நிறைந்தும்படி காமவேதனைப் படுத்தினவனும் வேறொருத்தி
பகைவ் வேட்கையிருந்தவனுமான தலைவன் முன்பு எனக்குக் கூறின காதல்மொழிகளை மெய்
பென்ற கருதி ஆதரிப்பதற்கும் பெர்ப்பென்று கருதி வெறுப்பதற்கும் யான் தாமுடையே
னல்லேன் என்றவாறு. 'பல்லியின் சொல்லும்' என்றவிடத்த உம்மை இழிவு சிறப்பும்மை;
கிவேக வுணர்ச்சியில்லாத ஜந்துவாகிய பல்லியினது சொல்லையும் என்று பொருள்படுதலால்.

எம்பெருமானைச் சேர விளம்பித்தலால் ஆற்றுகைவிஞ்சின ஆழ்வானை நோக்கி அன்
பர்கள் 'கீர் இங்ஙனம் பாம்பதாதுபவத்தக்கு கிவையலாமோ? உம்மைக்கொண்டு லோகத்
தைத் திருத்தும்பொருட்டுக் கவிபாடுவீதற்குக் கொள்வதற்காகவன்றோ எம்பெருமான் உம்மை
இங்கு வைத்திருக்கிறது?' என்று கூறித் தேற்றிக்கத் தொடங்க, அவர்களை நோக்கி ஆழ்
வார் தமது தாழ்வு முதலியவற்றைக் கூறிகுரர் இப்பாட்டான். [மெல்லியலாக்கைக் கிருமி
குருவில் மிளிர்ந்தது ஆங்கே செல்லிய செல்கைத்து உவகை என காணும்?] அற்பமான
ஞானசத்திகையுடைய யான் உலகத்தை யறிந்து திருத்தகைபாவது என்? இதற்கு நான்
அசத்தன் என்றபடி, தம்முடைய கைச்சயத்தைப் புலப்படுத்துவதற்குப் புழுவை உவமைப்
பாடுகொண்டார். ஆழ்வார்! கீரோ இப்படி சொல்லுகிறீர்; எம்பெருமான் உம்மைக்கொண்டு
கவிபாடுவீதற்குக் கொண்டருளா கின்றானே என்ன; "என்னாலும் தன்னைச் சொல்லிய குழல்
திருமாலவன் கவி பாது கற்றேன்" என்கிறார். மிக நிறுவ ஜாதியிற் நிறந்தவனுய் அறிவு ஒழுக்
கங்களில் குறைப நிற்பவனுன என்னைக்கொண்டு தன்னைக் கவிபாடுவீதற்குக்கொண்ட குழ்ச்சி
பையுடைய திருமாலின் கவிசுளே யொழிய யான் பாது அறிவேன்? இதில் எனக்கொன்றும்
அந்வயமில்லை என்றவாறு. யான் பாது கற்றேனோ அது திருமாலவன் கவி என்னவுமாம்.
இதனால் இவர்திருவாயைக் கொண்டு எம்பெருமான் தானே கவிபாடுவீதற்குக்கொண்டனனென்
பது விளங்கும். உயர்ந்தாரெல்லாரினும் மிகவுயர்ந்தவனுன தன்னை நீசர்களில் மிக நீசனை
என்னைக்கொண்டு கவிபாடுவீதற்குக்கொண்ட தந்திரம் என்னே! என்று எம்பெருமானது அந்
புத சக்தியை வியக்கின்றமை 'என்னாலும் தன்னைச் சொல்லிய குழல்' என்பதில் உறையும்.
தனது உயர்ந்த நிலையைத் தானே கவிபாடிக்கொண்டால் அதிற் பெருமையில்கையென்று கருதி
அந்நிலையை உண்மைபாக அறிந்து கவிபாடவல்லா ரெவரும் உலகினில்லாமையால் அடியேனை
ஒரு கிபாஜமாக வைத்து என்னைக்கொண்டு தன்னைத்தானே கவிபாடிக்கொண்ட உபாயம்
என்பது 'குழல்' என்றதின் உட்கருத்தது.

வாநகேஸரி அழகிய மணவாளஜீயர் இத்திலவ் பரபந்தத்தக்கு இட்ட வுரையின்
அவதாரிகையில்—"சுச்வரந்தானே லோகத்தைத் திருத்தகைக்கு இவர் ஆவொன்று அக்கி

கரித்த என்னுந் தன்னைச் சொல்லிய குழல் திருமால்வன் கவியாது கற்றேன்' என்னும்படி இவர் திருவுள்ளத்திலும் காக்கிலும் நின்று இவர் தம்மைக்கொண்டு தானே ப்ரவர்த்திப்பிக்கை பாடும் அந்த வயர்வருத்தாயிருப்பாரோருவர்' என்றது இங்கே ஸ்மரிக்கத்தரும்.

திருமால்வன் கவி—பிராட்டியும் பெருமானுமான சேர்த்தி எப்படி வாய்ப்பாக அமைந்ததோ அப்படியே கவியும் வாய்ப்பாக அமைந்தது என்க. அவன் முன்னுருச் சொல்லிக்கொண்டு போக நான் பின்னுருச் சொல்லிக்கொண்டு வந்த அவ்வளவே' நான் என்னுணர்வால் அறிந்த கவிபாடினேனல்லேன் என்பது தோன்ற 'யாதுகற்றேன்' என்றார்; நான் என் வசமிழ்ந்த டக்கி பரவசப்பட்டு வாய்க்கு வந்தபடி பாடினவ்வளவே யன்றி வேறில்லைபென்பதும் தோன்றும்.

ஆனால், நீர் பாடின கவியென்று எம்பெருமானும் உலகத்தாருங் கொள்ளுகின்றனரோ யென்ன; [பல்லியின் சொல்லும் சொல்லாக் கொள்வதோவுண்டு பண்டு பண்டே.] அறப ழுந்துவாடிய பல்லி தன்னடைவிலே செய்யும் சப்தத்தையும் தம் தமது பெரிய காரியங்களைக் குறிக்கின்றனவாக நிமித்தவேதிகள் கொள்ளும் இயல்பு அநாதிகாலமாக உண்டன்றோ? அப்படியே யான் பாதந்திரமாய்க் கூறுஞ் சொல்லையும் எனது இதிவுபாராத பாவரும் அங்கீ கரித்துப் பொருள் பாராட்டுகின்றனரென்று தமது கிசயத்தோற்ற அருளிச்செய்கிறபடி.

'யாக்கை' என்பது ஆக்கை என மருவிறும்; தனிச் சொல் என்பாருமுளர். உண்டாக் கப்பட்ட தென்று பொருள். கிருமி—வடசொல்லின் கிராமம். 'கிரிமி' என்று முண்டு. 'பண்டு பண்டே' என்ற அடுக்கு மிகுதியைக் காட்டும்; மிக வெகுநாளாகவே பென்றபடி. ச அ

பண்டும் பஸபல வீங்கிருள் காண்டும் * இப் பாயிருள்போற்
கண்டு மறிவதுங் கேட்பதும் யாமினம் * காளவண்ண
வண்டுண் துழாய்ப்பெருமான் மதுததன்ன தாமோதரன்
உண்டு முமிழ்த்துங் கடாய * மண்ணோரன்னவொன்னுதனே.

(சூகம்)

காள வண்ணம்	கறுத்த திருவிறத்தையும்	மண்	பூமிபிணுடைய
வண்டு உண்	வண்டு கன் தேனுண்ணப்	எர்	அழகை
துழாய்	பெற்ற திருத்தழாய் மாலை	அன்ன	ஒத்த
பெருமான்	மையுமுடைய	ஒன் துதலே	ஒளிபொருந்திய தெற்றியை
	ஸர்வேச்வரனும்		யுடையவளே!
மது குதனன்	மது ஸூ த ந னெ ன் றும்	பண்டும்	முன்பும்
தாமோதரன்	தாமோதரனென்றும் திரு	பஸபல	மிகப்பலவான
	காமக்களை யுடையவனு	விக்கு இருள்	பெரிய திருட்பொழுதுகளை
	மான திருமால்	காண்டும்	பார்த்திருக்கிறோம்;
உண்டும்	{ (தோளயகாஸத்திலே) வயிறறி	இ பாய்	{ இந்தப் பார்த்த திருட்பொழுது
	{ னுட்டுண்ணும்		{ போல
உமிழ்த்தும்	{ (தோளயம் நீங்கின வளவிலே)	கண்டும் அறிவதம்	{ யாம் (வேறெரு பொருளைக்)
	{ வெளிப்படுத்தியும்	கேட்பதம் யாம	{ கண்டறிவதம் கேட்டறிவ
கடாய	வாதுகாக்கப்பெற்ற	இலம்	{ தம் இல்லோம்.

***—இருளுக்கு ஆற்றாத காயகி, அவ்விருளின் கொடுமையைத் தோழிக்குக் கூறுதல் இது. எம்முடைய ஆயுள்வில இதுகாறும் யாம் தினந்தோறும் இருட்பொழுதைப் பார்த்திருக் கிறோம்; அவற்றுக்கெல்லாம் ஓர் எக்லை உண்டு; வருத்தத்தை வளரச் செய்யுந் தன்மை இல்லை. இங்ஙனம் ஒத்தலொழியில்லாமல் நீண்டு செல்வதும் வருத்தத்தை வளரச் செய்வதமான ஓர் காளராத்திரியை எங்கும் எப்பொழுதும் கண்டதும் கேட்டதாயில்லை பென்று வருந்திக் கூறு கின்றான்.

இருளின் கொடுமையைக் கூறுமிப்பாசரத்தில் எம்பெருமானுக்குக் 'காளவண்ணம்' என்ற விசேஷணமிட்டது—இவ்விருட் பொழுதானது எம்பெருமானுடைய இருளன்ன மாமேனியைக் காட்டி வருத்தகின்றது என்ற கருத்தைத் தோற்றவிக்கு மென்னலாம். அன்றி, 'காளவண்ணம்' என்பதை எம்பெருமானுக்கு விசேஷணமாக்காமல் வண்டுக்கு விசேஷணமாக்கவுமாம்.

பின்னடிகள் தோழியின் ஸம்போதகம் (விளி); திருத்தழாய் மாலையை யணிந்து யாவாக்கும் தலைவனாக விளங்குபவனும் தன் அடியார்களுக்குப் பகையானவர்களை யழிப்ப

வனும் உகப்பார்க்குக் கட்டிவைக்கலாம்படி எளியவனுமான் எம்பெருமான் பிளவத்தில் உண்டும் பிறகு வெளிப்படுத்தியும் பாதகாத்நுளின் மிகப்பெரிய கிலவுலக முழுவதும் கிடைத்தும்படியான நெற்றியழகுடையவளே! என் விளித்தபடி. இப்பொருளில் 'மண்ணே' என்ன என்பது நுதலுக்கு விசேஷணமாகக் கொள்ளப்பட்டது. 'ஒண்ணுதல்' என்பது பண்புத்தொகை யன்மொழியாய் ஒண்ணுதலானைக் குறிப்பதாலால் 'மண்ணே' என்பதை ஒண்ணுதலானுக்கு விசேஷணமாக்குநதுமாம்; அப்போது, பூமிப்பிராட்டிபோன்ற சிறப்புடையவளே! என உயர்த்தி விளித்தபடி.

பாங்குச நாயகியானவள் தன் தோழியை விளித்து, இப் பாசாங் கூறுவதாகக் கொள்வதில் ஒரு குறையுண்டு; ஆசார்யஹ்ருதயத்தில் இரண்டாம் பாகாணத்தில் "இத்திரு மண்ணேரன்னவொண்ணுதல் பின்னாகொலென்கிற 'வொப்பு' இப்பாதி சூர்ணிகையில் 'மண்ணேரன்னவொண்ணுதலே!' என்ற இவ்விளியை ஆழ்வார் விஷயமாகத் திருவுள்ளம் பற்றினமை விளக்குதலால் அதற்குப் பொருந்தாதொழியும். பொருந்த வுரையிட வேண்டுகை யாலே, இப்பாசாரம்—தோழி தலைகியை நோக்கிக் கூறுவது என்று கொள்ளத்தரும். "கலந்து பிரிந்த பிரிவாற்றாத தலைகள் ராத்திரி வ்யஸநத்தாலே தான் நோவுபடுகிறபடியைத் தானே சொல்லுகிறாளாதல்; தோழி வார்த்தையாதல்" என்ற நம்பின்னையீடு (அவதாரிகை) இங்கு அறியத்தக்கது. மண்ணேரன்னவொண்ணுதலே—பூமிப்பிராட்டிபோலே எம்பெருமானுக்குப்ரிய மஹிவிபாயிருக்கின்ற பாங்குச நாயகியே! என்றவாறு.

இப்பாட்டுக்கு ஸ்வாபதேசப் பொருளாவது—எம்பெருமான் பலவகையாலும் பாதகாத் தலீலாவிபூதியை ஒருபுடையொப்புமை சொல்லத்தக்க ஞானவொளி திருமுகத்தில் விளங் கப்பெற்ற ஆழ்வாரே! (அல்லது) ஊர்தவ புண்டரூபமான திருமண்கரப்பைத் தருதியாகத் தரித்த திருநெற்றியையுடைய ஆழ்வாரே! இதற்கு முன்பும் பலபல வ்யாமோஹ பரம்பரை களை உம்மிடத்துப் பார்த்திருக்கிறோம்; இப்பொழுது மிக்கிருக்கின்ற வ்யாமோஹம்போல்வ தொன்றை ஒருகாளும் கண்டறியோம் என்று பாகவதர்கள் ஆழ்வாருடைய வ்யாமோஹாதீச யத்தை விபந்த கூறுவதாம்.

இரண்டாமடியின் முதலில் 'கண்டும்' என்றதில் உம்மை—அசைகிலே; கண்டறிவதும் கேட்டறிவதும் எனப்பிரித்துக்கூட்டுக. கண்டுமில்லோம், அறிவதமில்லோம், கேட்பதமில்லோம் என்றும் உரைப்பர். ... (சச)

ஒண்ணுதல் மாயையொளி பயவாமை * விரைந்து நத்தேர்
கண்ணுதல் வேண்டும் வல்ல! கடாகின்று * நேன்நவின்ற
விண்முதல் நாயகன் நீண்டுடி வேண்முத்த வாசிகைத்தாய்
மண்முதல் சேர்வுற்று * அருவிசெய்யாநிற்கும் மாயைக்கே.

(10)

வலை	பாகனே!	விண் முதல்	பாமபதநாதனுள் பெருமா
ஒன் நுதல்	{ அழகிய நெற்றியையுடையவ ளான நாயகியின்	நாமகன் நீண்டுடி	{ னது நீண்ட திருமுகமில் தரித்த
மாயை ஒளி	மேனி நல்கிறத்தின் விளக்கம்	வென் முதல்	{ வெண்ணிறமானமுத்தமாயி
பயவாமை	பசப்பு அடையாதபடி	வாசிகைத்த ஆய்	{ சின் தன்மையதாய்
	[அதற்கு முன்னமே]	மண் முதல் சேர்	{ (முடிதொடங்கி) அடிவாரத்த
நத்தேர்	கமது தேர்	வற்ற	{ கிலத்திலே சேரும்படியான
விரைந்து நண் ணுதல் வேண்டும்	{ தரிதமாகச் சென்று சேர வேண்டும்;	அருள் செய்யா தற்கும்	{ கீர்ப்பெருக்கண் செய்த கிந்தி
	(எவ்விடத்திற்கு? என்றாக்)	யா மலைக்கு	{ பெரிய திருமலைக்கு;
தேன் நவின்ற	வண்டுகள் பாடப்பெற்ற	இன்று கடாக	{ இப்பொழுது (தேரை) கடத் தவாயாக.

***—நாயகன் நாயகியினிருப்பிடம் நோக்கி மீண்டு வருகையில் தேர்ப்பாகனோடு கூறுதல் இது. பொருளிட்டிவாய் பிரிந்துசென்ற நாயகன் காரியந் தலைக்கட்டித் தேரில் திரும்பிவருகின்றான்; வரும்போது தான் காலங்கடந்து வருகின்றமை கருதி நாயகி மிகவும் தயாப்படுவளென்றெண்ணித் தேர்ப்பாகனை நோக்கி விரைந்து தேரை கடத்துமாறு கட்டின விடுதல் இது.

தன்னைப் பிரிந்து கத்திராமத்தில் தடித்தகொண்டிருக்கின்ற பாதாழ்வானுடைய கீழ்முடிமையைக் கருதி ஸ்ரீராமபிரான் பதிலுண்டு வருஷகாலம் சென்ற வழியைச் சிறிதுகாலத்தில் கடந்து மீண்டு வந்தாற்போல, நெடுங்காலம் பிரிந்த நாயகன்தான் மீண்டும் வாக்கடவதாக முன்பு சொல்லிப்போன காலம் வந்திட்டவளவிலே இவளாற்றாமையைக் கருதி நெடுகாட் போன வழியைச் சிறிதுபொழுதில் கடந்து மீண்டுவர நினைத்துப் பாகனை கோக்கி 'விளையத் தேவை கடத்து' என்கிறான்.

'வலவ!' ஒன்னுதல் மாணமயொளி பயவாமை மாமலைக்கு நம் தேர் விரைந்து நண்ணுதல் வேண்டும்; (ஆகையாலே) விரைந்து கடாக' என்று அந்வயிப்பது. நாயகியின் மேனிகல் நிறத்தின் விளக்கம் விகாரப்படுவதற்கு முன்னம் திருமலைக்குச் சென்று சேரவேண்டுமாதலால் தேரை விரைந்து நடத்து என்றதனால், நாயகியின் மேனிபழகு மாறிப்போனால் தான் ஆயி யிருக்க வொண்ணு தென்பதும் பசலை நிறம் படர்ந்துவிட்டால் அது தன்னாலும் மீட்க வொண் ணுதென்பதும் தோன்றும். விரைந்து ந்தேர் நண்ணுதல் வேண்டும்—விளையச் சென்று சேரவிடின் ஆற்றமை அதிகப்பட்டு அவன் இறந்து படுவனாதலால் மெக்குப் பழி கேர்த்தி டும்; அதற்கு முன்பே செல்வவேண்டு மென்றவாறு.

வலவ கடாக இன்று—வலவன்—வல்லவன், ஸாரதி. தேர் நடத்த வல்லவனே! முன் போலன்றி இப்பொழுது உன் வல்லமை முழுவதையுங்கொண்டு விரைந்து செலுத்தவேண்டு மென்கை.

'வலவ!' என்றது அண்மைவிளி. கடாக=கடாவுக. 'கடாக இன்று'—கடாக வின்னு என்று ஆக வேண்டுமது அங்ஙனம் ஆகாமை தொகுத்தல். இனி, 'கடாகின்ற' என்பதைக் 'கடாவுக' என்னும் பொருளதான ஓர் வினைத்திரிசொல்லாகக் கொள்வாருமுண்டு. 'கடாகின்ற நண்ணுதல் வேண்டும்' என அந்வயித்த, தேரைக் கடாவிக்கொண்டு கிட்டவேண் டும் என்று உரைப்பாருமுள். அப்போது 'கடாகின்ற' என்பது—நிகழ்கால வினையெச்சம்.

தேரை நடத்தவேண்டுவது வடதிருவேங்கட மாமலையை கோக்கி என்கிற பின்னடி களில், இதனால், பாரங்குச நாயகி திருமலையில் அவகாவித்து கோவுபடுகின்றமை தோன்றும். கீழ் "காண்கின்றனளும்" என்ற எட்டாம்பாட்டில் "இதெல்லாமறித்தோம் மாண்குன்ற மேத்தி தன்மாமலை வேங்கடததும்பர் நம்புஞ் சேன்குன்றஞ் சென்று பொருள் படைப்பான் கற்றிண்ணவோ" என்ற நாயகன் பொருளிட்டதற்காகப் பிரிந்து திருவேங்கடமலைக்குச் செல்ல நினைத்திருப்பதாகச் சொல்லியிருக்கிறான்; இதில் பொருள்வயிற்றிபிரிந்த தலைமகன் வினைமுற்றித் திருவேங்கடமலைக்குத் திரும்பி வருவதாகச் சொல்லப்படுகிறது; இவை ஒன்றோ டொன்று முரண்படுமையல்ல. இனி, அழிய மணவாள சீயநாராயில்—"இவ்விடத்திலு மாமலைக்கே யென்கிறயிடம் அழுவார்க்கு அணிததான தெற்குத் திருமலையைபாகவுமாம்" என்றதல் காண்க; திருமாலிருஞ்சேரலைமையைச் சொன்னவாரும்.

தேன் நவின்ற விண்முதல் நாயகன் நீண்முடி—'தேன்நவின்ற முடி' என்று அந்வயிப்பது. ஸம்பெருமானது திருக்குழல் இயற்கையில் திய்ய பரிமாள் முடையதாகையாலும்,* செண்பக மல்லிகையோடு செங்கழுநீரிருவாட்சி முதலிய நன்மலர்களை எப்பொழுதும் தரித்துள்ளதனா லும் தேன் நவின்ற நீண்முடி யெனப்பட்டது. இனி, 'தேன்நவின்ற' என்பதை முடிக்கு விசேஷணமாக்காமல் நாயகனுக்கே விசேஷணமாக்கி மிக்க போக்யதையினால் தேனாகச் சொல்லப்படுகிற ஸம்பெருமான் என்னவுமாம். "திருவாங்கததே வளருந்தேன்" என்றார் கலம்பகத்தில் ஐயங்கார், அன்றியே 'தேன் நவின்ற மாமலைக்கே' என்று அந்வயித்த மலைக்கு விசேஷணமாக்கவுமாம். "தென்னுதென வென்று வண்டுமுால் திருவேங்கடம்" என்றவை காண்க. தேன்—மதுவும், வண்டும். விண்முதல் நாயகன்—விண்ணுலகத்தக்கு முதன்மை யான கடவுள் என்றும், விண் முதலிய உலகங்கட்கெல்லாந் தலைவன் என்றும் உரைக்கலாம். வாசிகை—மாரி. 'வாசிகைத்து' என்றது—ஒன்றன்பாற் குறிப்பு வினையாவனையும் பெயர். கரிய திருநிறமுடைய ஸம்பெருமானது திருமுடியினின்று திருவடியளவுத் தொங்குகின்ற முத்துமாரி—கரியமலையின் உச்சிமுதல் அடியளவும் இடையறாது பெருகுகின்ற வெள்ளரு விக்கு வாய்த்த உவமை. சேர்வுற்ற அருவி—சேர்வுற்றருவி; பெயசெச்சவீது தொகுத்தல். 'மாமலைக்கு நண்ணுதல்வேண்டும்' என்றதனால் குறிஞ்சி நிலத்தத் தலைமகனென்பதுபோதரும். 'கூடுமிடம் குறிஞ்சி' என்றதும் நினைக்கத்தக்கது.

பின் அத்தனை வலிகையால் வாலிக்கு எதிராய் மேற்சென்று ரூஸ் காட்டித் தாயாதித் தன்மை நோன்ற வலியப் போருக்கு அழைத்தாற்போல. அன்றி, 'துலிகோண்டு' என்பதற்கு— (என்னோத்) துலித்தல்க் கொண்டு—[என்னை] அழித்திடவேணுமென்று உட்கொண்டு என்று உணரக்கூடியாம். துலித்தல் எனினும் தோலித்தல் எனினும் ஒக்கும். தோலித்தல், தொடர்ந்தல், தொடங்கல், தொலை, தொடை இச்சொற்கள் ஏட்டுப் பிரதிகளில் பெரும்பாலும் துலா முதல் னவரக எழுதப்பட்டுள்ளன வென்பது உணரத்தக்கது.

[தூய் துலையாத் துலிகோண்டு] (கடலானது) தன்னை வருத்திய அவனைத் தான் ஒன் றும் எதிர்க்கமாட்டாது அவனது ஸம்பந்தமுள்ள திருத்தூழாயினிடத்தா நான் அன்புடையேன் என்று இவ்வளவே கொண்டு பகைமை பாராட்டி. என்னை வருத்தத் தொடங்கிற்று என்றுங் கொள்வார். [தூயங்கிளர்ந்து கொள்வானோத்து] கிரயத்தால் காலைத்து கை சென்றிட்ட பொருளையம் தாயாதிகள் எங்கனதென்று சொல்லி, விடாமல் வழக்குத்தொடர்ந்த மீட்கப் பார்ப்பது போலுள்ளது இதன் செய்கை. [அழைக்கின்றதே] இவ்வனம் என்னை வருத்துகின்றது பிரிந்து சென்ற அவனையும் வருத்த வேண்டாவோ? கடல் அவனது திருமேனி கிறத்துக்கும்; அதனோலி அவனது கம்பியமான ரூலொலிக்கும் போலியாய் வருத்தும்.

அலைகண்டு—அலைக்கண்டு; அலைத்து. 'கொள்ளாது' என்றதை வினைமுற்றுகவுங் கொள்ளலாம், வினைபெச்சமாகவுங் கொள்ளலாம். வினைமுற்றுகக் கொள்ளில், 'கடல்' என்னும் எழுவாய் மத்தியதீபமாய் 'கொள்ளாது' என்றதனோடும் 'அழைக்கின்றது' என்றதனோடும் 'அகலியிக்கும்'.

எம்பெருமானைச் சேர்ப் பெறுது வருத்துகிற ஆழ்வார் இவ்வகத்த ஸம்ஸார கோலா ஹலத்தைக் கண்டு தளர்தல் இப்பாட்டுக்கு ஸ்வாபதேசம். கடல் என்றது ஸம்ஸாரமாகிற கடல். லைச்சொன்னபடி, ஸம்ஸார ஸாகாத்திலே சலம்மில்லாத மனவுறுதியாகிய மந்தாமலையை காட்டி அன்பாகிய கயிற்றைக்கொண்டு கடைத்து எம்பெருமான் தானே ஒரு கலக்கத்தை உண்டு பண்ணி இனியதான ஓர்தாமவை ஈடேற்றி பெடுத்துக்கொண்டு போய் அநுபவிக்கத் தொடங்கினான் அதனை மீட்டுக் கொள்ளவல்ல சக்தி இந்த ஸம்ஸாரத்துக்கு இல்லை; இத்தன்மைய தான இந்த ஸம்ஸாரத்தின் ஆடம்பமானது, எம்பெருமானது இனிகமயில் எனக்கு உண்டான மிக்க விருப்பத்தால் யான் 1. "கண்டாற்றேனுல கியற்றை கடல்வண்ண அடியேனைப், பண்டேபோற் கருதாது உன்னடிக்கே கூய்ப் பணிகொள்ளே" என்று ஆற்றாது கிரையும்படி பகைமை காட்டி என்னை மிக வருத்துகின்றது என்றதாயிற்று. [பாதர்விட கொண்டு தந்த சங்கமிவை கொள்வானோத்து] ஸம்ஸாரத்தைக் கடக்க நீத்திற ஆசார்யால் எனது சுச்சுருஷை களுக்குத் தருதியாகத் தரப்பட்டதும் என் கைவசமாகவுள்ளதுமான் சுத்தஸ்வபாவத்தை மீட்டுகுகொள்ள முயல்கின்றது இந்த ஸம்ஸாரஸாகாய் என்றவாறு.

பாதர்=கெய்தல் நிலத்துப் புருஷர்களுக்குப் பாதர், வலையர், நுளையர் என்றும், அந் திலத்த ஸ்திரிகளுக்குப் பாத்நியர், வலைச்சியர், நுளைச்சியர் என்றும் பெயர். (ருக)

அழைக்கும் கருங்கடல் வெண்டிறைக் கைக்கொண்டுபோய் * அலர்வாய்
மழைக்கண்மடந்தை யரவணையேற * மண் மாதர்விண்வாய்
அழைத்துப் புலம்பி முலைமலை மேலின்று மாறுகளாய்
மலர்க்கண்ண லீ * திருமால் கொடியானென்று வார்கின்றதே (ருஉ)

அழைக்கும்	(அன்போடு) அழைக்கிற		
கருகடல் :	{ (தன்னிடத்திற் பள்ளிகொண் டிருக்கிற எம்பெருமானது திருமேனியின் கிழவீட் டாலே) கறுத்துள்ள திருப் பாத் கடலானது	அலர் வாய் மழை கண் மடந்தை	{ தாமரைமலரில் வாழ்பவளும் மழைபோலக்குளிர்த்த கண் களைபுடையவளுமான திரு மகள்
வெண் திரை கை	{ (தன்னுடைய) வெளுத்த அலை களாகிய கைகளாலே	அரவு அலை	{ (அப் பாத் கடலினிடையிற் பள்ளிகொண்டுள்ள எம் பெருமானது) ஆகிசேஷனாகிய சயனத்தின் மீது ஏற,
கொண்டு போய்	பெடுத்துக்கொண்டுபோக,	மண் மாதர்	(அதிகண்டு) பூமிப்பிராட்டி.

விண்வாய்	ஆகாமத்திலே	ஆறகன் ஆய்	ஆறகன்க (ப் பெருக விட்ட)
புலம்பி அழைத்த	{ (மேககர்ஜனை முகமாக) மழை கண்ண நீர்	மழையாகிய கண்ணிரானது	
முலை மலை மேல்	{ அழுது கூப்பிட்டு	திருமால் கொடி	{ திருமால் கொடியவனென்று
கின்றும்	{ (தனது) எந்தனங்களாகிய	யான் என்று	{ வெளிபிட்டு
	{ மலைகளின்மேல் கின்றும்	வார்கின்றது	{ பெருகுகிறது.

***—இப்பாட்டுக்குத் துறை கால மயக்கு. கீழே “ஞாலம் பணிப்ப” என்ற ஏழாம்பாட்டுக்கும் “கடல்கொண்டெழுந்தது வானம்” என்ற பதினெட்டாம் பாட்டுக்கும் போலே. மேல் “மலர்ந்தே பெய்திந்தில” என்ற அறுபத்தெட்டாம் பாட்டுக்கும் துறை இதுவே. இப்பிரபந்தத்தில் காலமயக்கு அடுத்தடுத்து வருதற்குக்காரணம்—நாயகியின் கிரஹகாளம் நீட்டித்தவென்றும், “இந்நின்ற நீர்மையினியாமுறுமை” என்று தம் வேண்டுகோளை விண்ணப்பஞ் செய்த பொழுதே எம்பெருமானைச் சோவேண்டியிருக்க அப்பேறு கிடைப்பாமைவாழ்வுண்டாய ஆழ்வாரது ஆற்றாமையின் மிகுதியென்றுத் கூறுவர். கர்க்காலத்திலே மீண்டு வருகிறேனென்று சொல்லிப்போன நாயகன் வாராயம் விளம்பிக்க, அக்காலம் வந்தவாறே நாயகி கலக்கமடைய “இது உவன் சொன்ன காலமன்று” என்று தோழி காலத்தை மயக்கியுரைத்த அவளது கலக்கத்தைத் தீர்க்கிறாள். “காரைனக் கலங்கு மேழிற்கண்ணிக்கு, இன்துணைத்தோழி அன்றென்று மறுத்தது” என்ற திருக்கோவையாருரையும் காண்க. இது ‘பருவமன்றென்று கூறல்’ என்றும் வழங்கும்.

ஸ்ரீதேவி பூதேவி என்னும் தேவிமாரிருவருள் ஸ்ரீதேவியின் மூன்முடியான திருப்பாற்கடலினிடையில்திருமால்பள்ளிகொண்டருளுதலால் அக்கடல் தன் மகளான ஸ்ரீதேவியைத் தன் ஓசையாகிய இனிய குரலால் அன்போடு அழைத்த அலைகளாகிய கைகளை முள் நீட்டி. அலற்றால் அவளை பெரித்துக்கொண்டுபோய் எம்பெருமானிடம் சேர்க்க, அத்திருமகன் அந்த அலைகளாகிய படிகளின் மூலமாக எம்பெருமானது உயர்ந்த திருவனந்தாழ்வானாகிய படுக்கையின் மீது ஏறி அப்பெருமானோடு கூடிக் குலாவி ஆர்த்தப்பட்டுக் கொண்டிருக்க, இப்படிப்பட்ட பாக்கியம் பெறுத பூதேவியானவள் வானமாகிய பரந்த தனியிடத்தினே மேக கர்ஜனை யென்றும் வியாஜத்தால் வாய்விட்டுக் கூவியழுது மிக்க கண்ணீரை இடைவிடாது பெருக்க, அந்நீர் அவளது கொங்கைகளாகிய மலைகளின் மேல் ஆற்று வெள்ளமாகப் பெருகுகின்றமை பாராய் என்று வருணித்த, “தோழி இது நீ வினைக்கிற கர்க்காலமன்று” என்று தலைவியைத் தேற்றினாள். முறைப்படி (பாஷபாதயின்றி) ஒரு ஸமமாகக் கொண்டாடத்தக்க பத்னிகள் இருவருள் ஒருத்தியைப் பெருமான் காதுவித்துக் கைக்கொண்டு மற்றொருத்தியை உபேகித்த கொடுத்தன்மை அவளது இக்கண்ணீரால் உலகில் வெளியாகுமென்பது தோன்ற ‘திருமால் கொடியானேன்று வார்கின்றது’ எனப்பட்டது. மால்—என்ற சொல் வேட்கைமயக்கமென்று பொருள்படுதலால் இங்கே ‘திருமால்’ என்றது—திருமகளிடம் காதுவித்துக் கொண்டவனென்றவாறு; 1. “பித்தர் பணிமலர்மேற் பாவைக்கு” என்றதும் காண்க. நாயகன் தன்னை உபேகித்தார்களென்று வருத்தகிற நாயகிக்குத் தோழி இது கூறியதனால் ‘பல பெண்டுகளுக்குக் கண்டவராயிருப்பார்க்கு இது இயல்புகாண்; ஸ்ரீதேவியைப் பாராட்டிய நிலையில் பூதேவி படும்பாட்டைப் பாராய்’ என்று ஓரியற்கையைத் தெரிவித்து ஆற்றுகின்றவாறுமாம். இங்ஙனம் தோழி கூறுவதனை நாயகி கம்பக்கடவனோர் வெண்ணில்; கம்பாவிடினும் ‘இங்ஙனமும் ஒன்று உலகத்தினுண்டோ?’ என்று ஆராய்ச்சி பிறந்த அதிற்கருத்தைச் செலுத்தி ஆலோசித்து முடிவு செய்யுமளவில் நாயகன் வந்திருப்பானென்று கருதித் தோழி இது கூறினள் போலும்.

திருப்பாற்கடலைக் கருங்கடல் என்றது என்னோ? எனின்; உயர்ந்தசாதி நில ரத்தத்தைப் பாவினுள்ளே விட்டால் அதனெனியால் அப்பால் முழுவதும் தன் இயற்கையான வெண்ணிறம் மாறி அம் மணியின் கிறமாகத் தோன்றுதல் போல, இயற்கையில் வெளுத்த கிறத்தான திருப்பாற்கடல் தன்னிடையிற் சயனிததுள்ள திருமாளின் திருமேனி யொளியாற் கரியதாதல் பற்றிக் கருங்கடலெனப்பட்டது. இனி, கருங்கடலென்பதற்கு—பெரிய கடல் என்றும் பொருள்கொள்ளலாம். கருமை—பெருமை.

முதலடியினிதுதியில், போய்—போக என்றபடி: எச்சத்திரிபு. ‘கடலின் அலைகளாகிய கைகளைப்பற்றிக் கொண்டு சென்று’ என்று பொருள் கூறும் பச்சுத்தில் எச்சத்திரிபு அன்று. மழைக் கண் மடந்தை—தன் கண்ணழகாலே திருமகளானவள் திருமாலையிடு படுத்தி

எனம், நோன்றும், 'அலர்வாய்' 'விண்வாய்' என்ற விடத்து, வாய் ஏழனுருப். அன்றியே, 'அலர்வாய்' என்பதற்கு—(செவ்வாய்ப்பல் மலர் போன்ற வாயையுடைய [ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மி] என்றும், 'விண்வாய்' என்பதற்கு—வானமாகிய வாயினால் என்றும் உரைக்கலாம்.

இப்பாட்டுக்கு ஸ்வாபதேசப் பொருளாவது—ஜீவகோடிகளில் ஸ்ரீதேவி பூதேவி தொடக்கமான அருகிலுள்ளார் எம்பெருமானை நித்பாநுபவம் பண்ணப்பெற்று வாழ, யான் இங்ஙனம் அவனைச் சேராத வருந்துவதே! என்று ஆற்றுமைவிஞ்சிய ஆழ்வார்க்கு அன்பர் ஒரு திருஷ்டாந்த மூலமாக எம்பெருமானுடைய ஸ்வாதந்திரியத்தைத் தெரிவித்து ஆற்றுகலாம். எம்பெருமானை ஒரு கொடிப்பொழுதும் விட்டுப்பிரியாத தேவிமாதென்று ஸமமாகச் சொல்லப் படுகிற ஸ்ரீதேவி பூதேவிகளுள் ஒருத்தியைப் பிரித்து ஒருத்தியைத் தழுவும்படியுமுள்ளது ஒரு காலத்தி லெம்பெருமானுடைய ஸ்வாதந்திரியம்; இப்படியிருக்க, கீர் அவனது கால விளம்பத் துக்கு ஆறியிருத்தலே தகுதியென்று தேற்றினவென்க. இப்பாட்டில் ஸ்ரீபிராட்டி விஷயமாகக் குறித்த வர்ணனை—எம்பெருமானது ஸ்வாதந்திரியத்தை எடுத்துக் காட்டுதற்காயது. (ருஉ)

வராயின முகையாவின் வானோர் தலைமகனும் *

சீராயினதேய்வ நன்னேயிது * தேய்வத் தண்ணந்துழாய்த்

தாராயினுந் தழையாயினுந் தண்கொம்பதாயினும் கீழ்

வேராயினும் * கின்ற மண்ணுயினும் கொண்டு விசுமினே.

(ருங்)

வார ஆசின	{ உச்சப் பொருந்திய தனத்தை	அம்	அழகிய
முகையான்	{ யுடையவனான	தழாய் தார் ஆசின	{ (அப்பெருமானது) திருத்
இவன்	{ இப்பொருஞ்சு நாயகியினு	ஹம்	{ தழாய் மாலையையாயினும்
இது	{ டைய	தழை ஆசினும்	{ (அத்திருத்தழாயின்) ஒர்லை
வானோர் தலைமகன்	{ இந்த கோயானது	தண் கொடியு அது	{ மையாயினும்
ஆம் கீர் ஆசின	{ தேவாதி தேவனுள் திருமாலி	ஆசினும்	{ குளிர்ச்சியான (அதன்) கிளை
தேய்வம் நல்	{ னது தகுதியான திருக்கல்	கீழ் வேர் ஆசினும்	{ யையாயினும்
கோய்	{ யான குணவிஷய மாக	கின்ற மண் ஆசினும்	{ கீழிலுள்ள (அதன்) வேரை
	{ வுண்டான சிறந்த நல்ல	ஹம்	{ யாயினும்
	{ கோய்;	கொண்டு	{ (அதற்கு இருப்பிடமாய்)
	{ (இதற்குப் பரிஹாரமுறை	விசுமின்	{ கின்ற மண்ணையாயினும்
தேய்வம்	{ யாதெனில்;)		{ (கீட்கள்) கைக்கொண்டு
தன்	{ திவ்யமான		{ (அதன் காற்று இவன் மேற்
	{ குளிர்ந்த		{ படும்படி) விசுக்கள்.

***—இப்பாட்டுக்குத் துறை—வெற்றிலைக்கு; கீழ் "சின்மொழி கோயோ" என்ற இருபதாம் பாட்டிற் போல பரங்குச நாயகியின் மோஹத்துக்கு நிதான மறியாதே கூடாதேவதையின் ஆவேசத்தாலே வந்ததாகக் கருதி உற்றாற்றினார் கலங்கி வழியல்லாவழியே யிழிந்த பரிஹாரங்கள் செய்யப்பார்க்க, இவனது பிரகிருதியை அறிந்திருப்பாளொரு மூதறி வாட்டி 'கீட்கள்' செய்கிற விது தகுதியென்று; இவனுடைய இங்கோய் தேவதார்த்தத்தின் ஆவேசத்தால் வந்ததென்று; தேவாதி தேவனுள் எம்பெருமானிடத்தது எடுபட்டதனுலுண்டான சிறந்த நல்ல கோய் இது; இவன் பிழைக்கவேணுமாகில் நான் சொல்லுகிறபடியே பரிஹாரஞ் செய்ப்பாருங்கோள்;—திவ்யமான திருத்தழாய் மாலையையாயினும் அத்தழாயின் ஒரிலையை யாயினும் அதன் கிளையையாயினும் அதன் வேரையாயினும் அதற்கு இருப்பிடமாய் கின்ற மண்ணையாயினும் கொண்டு விசுங்கோள்; அதன் காற்று இவன்மேல் பட்ட மாததிரததிலே இவன் பிழைத்திடுவென்' என்கிறான் என்க.

இனி, இதனைக் கட்டுவிச்சுகுறல் என்பதமுண்டு; "தலைவியாற்றுமையால் வந்த கோவுக்குப் பரிஹாரம் ஏதோவென்று வினவின செவிலி முதலானார்க்குக் கட்டுவிச்சி கோய் ஈடிப் பரிஹாரஞ் சொன்ன பாசுரம்" என்பர் அழகிய மணவாள சீயர். களவொழுக்கத தால் நாயகனோடே கலந்த பிரிந்து ஆற்றாது பெலிந்த வருந்திய நாயகியைக் கண்ட செவ்வத தாய் இவள் கோய்க்குக் காரணம் இன்னதென்று அறியாமல், கிமித்தங்கண்டு கூறவல்ல கட் டுவிச்சியை யழைத்த வினவுவதாக இருக்கையில்,

கட்டுவிச்சி—குறி சொல்லும் குறத்தி.

“கொங்குங் குடந்தையும் கோட்டியூரும் பேரும்
எங்குந் திரிந்து இன்றே மீள்வேளை யாரிங்கழைத்ததாஉ !!!
கண்டியூ ராங்கம் மெய்பம் கச்சி பேர்மன்னை யென்று
மண்டியே திரிவேளை யாரிங்கழைத்ததாஉ !!!
விண்ணகரம் வெல்கா விரிதிரைநீர் வேங்கடமும்
மண்ணகரம் மாமாடவேளுக்கை தென்குடந்தை
எங்குந் திரிந்து இன்றே மீள்வேளை யாரிங்கழைத்ததாஉ !!!
நாகத்தனைக் குடந்தை வெல்காத் திருவெவ்வூள்
நாகத்தனை யாங்கம் பேரன்பில் நாவாயும்
எங்குந் திரிந்து இன்றே மீள்வேளை யாரிங்கழைத்ததாஉ !!!
வேங்கடமும் விண்ணகரம் வெல்காவு மல்காத
பூங்கிடங்கின் நீள் கோவல் பொன்னகரம் பூதாரும்
எங்குந் திரிந்து இன்றே மீள்வேளை யாரிங்கழைத்ததாஉ !!!

என்று தெருவேறக் கூவிக்கொண்டு கட்டுவிச்சி வந்து சேர்ந்த குறிபிலக்கணப்படி சிறு
முறத்திலே சில நெற்குமிகண்டு அதனுள் உண்மையை யுணர்ந்த கூறுகிறுளென்க. இப்பாட்
டின் முன்னடிகளால் நோய்க் காரணமும் நோயும், பின் னடிகளால் அதுதணிக்கும் உபாய
மும் கூறியவாறு. எம்பெருமானோடு ஸாக்ஷாதாகவோ பரம்பரையாகவோ ஸம்பந்தம் பெற்ற
பொருள் யாதாயினும் இந்நோய்க்குப் பரிஹாரமாகு மென்றுணர்த்தப்பட்டது.

கூடாந்தரமான தேவதார்தாங்களின் ஆவேசத்தாற் சீர்குலைந்த அல்லல்படும் தீயநோய்
அன்று என்பதைத் தெரிவிக்க 'வானோர் தலைமகனுஞ் சீராயின தெய்வ நன்னோயிது' என்றது.
'தெய்வநன்னோய்' என்றதில் விசேஷண ஸ்வாஸ்பத்தால்-இப்படிப்பட்ட நோய் இவ்வுலகிற்
பெறாதற்கு அரியது என்றும், நோன்பு நோற்றுப் பெறவேண்டிய நோய் இது என்றும், இ
நோய் பேரின்ப முடிவுடையது என்றும் தெரிவித்தவாறு.

தாம் திணைத்தபடி எம்பெருமானோடு கலந்தபரிமாறப் பெறுது வருந்துகிற ஆழ்வாது
தயவாக்கண்ட ஞானிகள் இதற்குப் பரிஹாரம் எதோ வென்று கலங்கினவளவிலே, காரண
காரிய வுண்மை யுணர்ந்த திருபகர் 'பகவத்விஷயத்தி லீடுபாடு காரணமாகவுண்டான இவ்
வாற்றாமைக்கு அதன் ஸம்பந்தமான பரிஹாரஞ் செய்தலே தருகி' என்று கூறுதல் இப்பாட்
டுக்கு உள்ளுறை பொருள். எம்பெருமானுக்கே உரியதும் அவனை யறப்பித்தற்குக் கருவியாவ
துமான பக்தியே முனையாகக் கொள்ளப்படுதலால் 'வாராயின முலைமான்—பக்குவமாய் முதிர்
ந்த பக்தியை யுடைய ஆழ்வாரொன்றபடி. (ருக)

விசுஞ்சிறகாற் பறத்திர் = விண்ணுடு நுங்கட்கெளிது
பேசும்படியன்ன பேசியும் போவது = நெய்தொடுவுண்
டேசும்படியன்ன செய்யுமெம்மீசா விண்ணோர் பிரானுர்
மாசின் மலிரடிக் கீழ் = எம்மைச் சேர்விக்கும் வண்டுகளே!

(ருச)

செய்	{ (திருவாய்ப்பாடி யிலே) எம்மை சேர்விக்கும் எம்மை அடைவிக்கவல்ல செய்வை வண்டுகளே ஓ வண்டுகளே !, (நீக்கல்)
தொடு உண்டு	{ கைதொட்டுக்கவர்ந்து அழுது வீசும் சிறகால் செய்து பறத்திர் வேதமாக விசுகிற சிறகுத ளாலே பறந்து செல்லவல்
எசும்படி	{ (பலரும்) பரிஹாவிக்கும்படி விரி; (அவர் வீற்றிருக்கு மிடமான) அன்ன செய்யும் { (மற்றும்பல) அப்படிப்பட்ட துக்கத்து { பராபதமும் உக்களுக்கு (ச் காரியங்களைச் செய்தருளிய எளிது செல்ல) எளிது ;
எம் மசர்	{ எமது தலைவரும் (எனக்காக நீக்கல் அவர் பக்கல் மேலுலகிலுள்ளார்க்குத் தலை துது செல்லுதற்குப் புறப்படும் பொழுது)
விண்ணோர் பிரானுர்	{ வருமாகிய எம்பெருமா (நீக்கல் எனக்காக அவரிடம்) னுடைய பேசும்படி அன்ன { சொல்லும்படியான அவ் வார்த்தைகளை (எனக்கு)ச் சொல்லியும்போகவேணும்.
மர்ச இல் மலர்	{ குற்றமில்லாத செந்தாமரை பேசியும்
அடி கீழ்	{ மலர்போன்ற திருவடி போவது
	{ களின் கீழ்

* * *—இப்பாசரம் வண்டு விடு தூது. பிரிந்தபோன நாயகன் வந்திடுவனென்று ஆயிரக்குக் கொண்டோடு அவன் வாவுக்கு வினாத்து ஆள்விநம்படியாயிற்று ஆற்றமையிருதி; ஆகவே வண்டுகளைத் தூதாக நாயகனுள் ஸர்வேச்வரன் பக்கலிலே போகவிடுகிற நாயகியின் பாசரமரீட்ச் செல்லுகிறது. எம்பெருமானது திருவடித்தாமரைகளின் கீழ் எம்மை அடைவிக் கவல்ல வண்டுகளே! நீங்களோ வினாத்து செல்லத்தக்க கருவியையுடையவர்களாயிருக்கின் றீர்; நானே அப்படிப்பட்ட வலிமையின்லாத மெல்லியலாய் இட்டகாலிட்ட கையளாயிருக் குத் தன்மையையுடையேன்; எம் காதலர் வீற்றிருக்கிற பாம்பதமும் உங்களுக்கு எட்டிப் பிடிக்கலாம்படி யிராநின்றது; அனாக்கோ அது சென்று சேர்தற்கு அரிதாயிருக்கின்றது. ஆகவே நீங்கள் எனக்காகப் பாம்பதன் சென்று பேசுதல் வேண்டும்; அப்படி அவர் பக்கல் நீங்கள் தூது செல்லுதற்குப் புறப்படுமபொழுது, எனக்காக நீங்கள் அவரிடம் சொல்லி நின் திருக்கும் வார்த்தைகளை என் பக்கலிற் சொல்லிக் காட்டியும் போகவேணும் என்றான். அங் குச் சொல்லவேண்டிய வார்த்தைகளை இங்குத் தன்பக்கல் சொல்லிக் காட்டுமாறு வேண்டிய தனல், நீங்கள் அங்குப் பேசும் பேச்சுக்களை இங்கு என்முன் சொன்னால் அப்பேச்சுக்களில் ஏதேனும் குறைவு உண்டாகில் அதனை யான் திருக்கிக் தருதலுமின்றி உங்கள் பேச்சின் சாது ர்யத்தினால் அவர் விரகித் வந்திடுவனென்றுத் துணிகை யடைந்து அதுவரை ஆயிரிருப்பே னென்பதை வெளியிட்டாளாயிற்று.

‘பறத்தீர்’ என்னும் வினாமுற்ற எதிர்கால முணர்த்தவல்லதாயினும் இங்கு எதிர்கால முணர்த்தாத தன்மையுணர்த்திற்று, போவது—ஒருவகை வியங்கோள்.

‘தேவாதி தேவனுள் எம்பெருமான் பக்கலிலே வெகு அற்பங்களான நாயகன் சென்று கிடந்தல் அருமையன்றோ’ என்று வண்டுகள் பின்வாங்காமையக்காத ‘தெய்வோடுவெண்டேசும் படி யன்ன செய்யும்’ என்று அவனது னெளலப்பத்தை முற்பட எடுத்துக் காட்டுகின்றான். தெய்வச் சொன்னது—மற்றுமுள்ள பால் தயிர் வெண்ணெய் முதலியவற்றிற்கும் உபலக்ஷண மென்க, ஏகம்படி அன்னசெய்யு மென்றது—வெண்ணெய்ப்பிழுவ்கி வெறுங்கலத்தை வெற்பிடை யிட்டதனோசை கேட்கும்’ ‘இவ்வப்புகுத்தென் மகளைக் கூவிக் கையில் வளைபைக் கழற்றிக் கொண்டு, கொல்லியில் நின்றுக் கொணர்ந்த விற்ற அங்கொருத்திக்கு அவ்வளை கொடுத்து, நல்லன நாவற்பழங்கள் கொண்டு நானல்லேனென்று சிரிக்கின்றனே’ இப்பாசிகளிற் சொல் லப்பட்ட ஏச்சுக்குரிய காரியங்களை உட்கொண்டு.

‘எம்மைச் சேர்விக்கும் வண்டுகளே’ என்றது—எம்மைச் சேர்விக்கவல்ல, சக்தியுள் ளது உங்களுக்கே யென்று புகழ்ந்துரைத்தவாறு.

ஆழ்வார் தம்முடைய ஆற்றாமையை ஆசாரியர் மூலமாக எம்பெருமானுக்குத் தெரி வித்தத் தமது தயாரம் தனியக் கருதி அவர்களைப் புறங்காரமாக வேண்டித் இப்பாட்டின் ஸ்வாபதேசார்த்தமாகும். [விசுஞ் சிறகால் பறத்தீர்] “உபாப்பா மேவ பக்ஷாப்பாரம் யதா கே பக்ஷினும் கதி:—ததைவஜ்ஞாக கர்மப்பாரம்” என்று ஞானனுட்டான பிரண்டும் சிறகாகச் சோல்லப்படுகின்றன; பறவைகளின் உபர்கதிக்குச் சிறகுகள் இன்றியமையாதவை போல ஆசாரியனுடைய உபர்கதிக்கும் ஞானனுட்டானங்களே முக்கிய ஸாதமாதல் அறிக. பல வகை மலர்களிலுஞ் சென்று அவற்றின் ஸாமான தேனை அம்மலர்கள் கெடாதபடி கவர்ந்து உண்ணுத் தன்மையனவான வண்டுகளே, பலவகை நூல்களிலும் அவகாஹித்து அவற்றின் ஸாமான தத்துவப்பொருளை அந்நூல்கள் கலிவுபடாதபடி காஹித்து அநுபயிக்கும் தன்மை யான ஆசாரியாகச் சொல்லத் தட்டிக்கூ.

புறங்கார பூதாயிருந்து எம்பெருமான் பக்கலிலே என்னைச் சேர்ப்பிக்கும் சக்தி வாய்ந்த ஆசாரியர்களே! நீங்கள் ஞானனுட்டானங்களால் குறைபற்றிருக்கின்றீர்கள். [விண் னுடும் நுங்கட்டு எளிது] 1. “ஞானமனுட்டான மிவை கன்றுகவேயுடையனான குருவை யடைந்தக்கால்—மாலிவத்தீர், தேனார்கமலத் திருமாமகள் கொழுநன், தானே வைகுத்தந்தரு” என்று அப்படிப்பட்ட ஆசாரியன் யடிபணிகை சிஷ்யனுக்கும் பாம்பதம் எளிதாகும்போது ஆசாரியனுக்குச் சொல்லவேணுமோ! அப்பாம்பதமும் உங்களுக்குக் கைவசமாகவுள்ள தென்கை. [பேசும்படி அன்ன பேசியும் போவது] அப்படிப்பட்ட நீங்கள் எனக்காக அப் பெருமானிடஞ் சென்று விண்ணப்பஞ் செய்யும் வார்த்தைகளை இப்பொழுது எனக்குச்

சொல்லிப் போகவேணும்; என்றது, அவற்றைக்கேட்டாகிலும் அடியேன் ஆறி யிருப் பேன் என்றவாறு. இவ்வாழ்வார் “மத்தறுகடை வெண்ணெய்கள்கிளி லுரலிடை பாப்புண்டு எத்திறமுாலினேடினைந்திருந்து எங்கிய எளிவே!” என்று கண்ணனது களவில் ஈடுபட்டு ஆறுமாஸகாலம் மோலித்தக் கிடக்குந்தன்மையராதலால் இங்கும் ‘நெய் தொடு வுண்டேசும்படி அன்ன செய்யுமெம்மீசர்’ என்று அந்த ஸௌல்பய குணத்தையே பாராட் டிக் கூறினார். அடியாருடைய குற்றங்களைக் கணிசியாமையே எம்பெருமானது மலரடிக்கு மர்சில்லாமையாம். (ருசு)

வண்டுகளே! வம்மின் கீர்ப்பு நிலப்பூ மரத்தினோன்பு *
உண்டு களித்துழல்வீரிக் கொன்றுரைக்கியம் * ஏனமொன்றாய்
மண்டுகளாடி வைகுந்தமன்னுள் குழல்வாய்வினரபோல்
விண்டு கள்வாரும் * மலருளவோ நும்வியலிடத்தே? (ருரு)

வண்டுகளே	வண்டுகளே!	வைகுந்தம்	பரமபதத்தை
வம்மின்	வாரும்தன்;	அன்னுள்	{ ஒத்திருக்கின்ற இப்பரங்குசு
கீர்ப்பு	நீரிலுண்டாகிற பூவும்		{ காயகிசினுடைய
நிலம்பூ	கிடைத்திலுண்டாகிற பூவும்		{ கூந்தலிலே இயற்கையாய்
	மரத்திலுண்டாகிற சிறந்த	குழல் வாய்	{ அமைந்துள்ள
மரத்தில் ஒன்பூ	{ பூவும் எங்கிற இவை யெஸ்	வினாரோல்	பரிமளம்போல
	சாவற்றிலும்	விண்டு	மலர்ந்து மணம்பிசி
உண்டு	(தேனைக்) குடித்து	கள் வாரும்	தேன் பெருகப் பெற்ற
களித்து	களிப்படைந்து	மலர்	பூக்கள்
உழல்வீரிக் கு	(எங்குந்) திரிகிற உக்களுக்கு		{ உக்களாட்சிக்கு உட்பட்ட
ஒன்று உரைக்கியம்	{ (யாம் இப்பொழுது) ஒரு புது	நும் வியல் இடத்த	{ [நீங்கள் தடையின்றி எஞ்
	மையைச் சொல்லுவோம்;		சரிக்கிற] விசர ஸமான
ஏனம் ஒன்று ஆய்	{ ஒப்பற்ற வொரு வராம		இடத்திலே
	மூர்த்தியாய்	உளவோ	இருக்கின்றனவோ?
மண்துகள் ஆடி	{ பூமியின் தூளியை அனைந்த		
	எம்பெருமானுடைய		

***—இப்பாட்டுக்குத் துறை நலம்பாராட்டு என்பதாம். நாயகனுனவன் நாயகி யினிடத்தில் தான் வைத்துள்ள காதலை ஒருவாறு வெளிவிட வேண்டி அவளது சிறப்பை அந் பாபதேசமாகப் புகழ்ந்துரைத்தல் இது. ஒரு பூந்தோட்டத்தில் ஒரு புறமாய் நாயகி நிற்கை யில் அவளை அணுகிச் செல்லுதற்குக் கூசா கின்ற நாயகன் இவள் நிற்கத்தில் நமக்குள்ள காதலை ஒருவாறு இவளுக்கு நாம் உணர்த்துவோம்; பிறகு என்னுகிறதோ பார்ப்போம்! என் றெண்ணி அங்குப் பவவகைப் பூக்களிலும் வாய்வைத்துக் களித்துத் திரிகின்ற வண்டுகளை விளித்து ‘நீங்கள் எங்கிடத்துஞ்சென்று கீர்ப்பு நிலப்பூ கோட்டுப்பூ என்றிப்படி வெவ்வேறு வகைப்பட்ட பூக்களைக் கண்டறியீர்களன்றோ? அவற்றில் எவையேனும் இவளது கூந்தலின் இயற்கை நறுமணத்தை யொத்த மணமுடையவை உண்டோ? சொல்லுங்கள்’ என்று தனது அன்பை வெளிப்படுத்தித் தலைமகளைப் புகழ்ந்து தனது மிக்க காதலை அறிவித்தானென்க! “மருங்குமுழுவும் களி வண்டினங்கா ளுரையீர் மடந்தை, கருங்குழல் நாமமென்போது டைத்தோ நுக் கடிபொழிலே” என்றும், “மருங்குமுழுவாய் நீயறி திவண்டே சொல்லென்க்கு மங்கை, கருங்குழல் போலுளவோ வினாநாறு கடிமலரே” என்றமுள்ள பிறருடைய செய்யுட் களும் இப்பாசாத்தை அடிபொற்றியுள்ளன.

பூவின் வாசியும் மணத்தின் வாசியும் தேனின் வாசியும் அறியும் நீங்கள், புறம்புண் டான உக்களுடைய ஸத்தில் பாக்கை கிட்டு, நான் சொல்லுகிற வார்த்தை கேட்கும்படி வாருங்கள் என்று அழைக்கிறது வண்டுகளோ வம்மின் என்று. கோட்டுப்பூ கொடிப்பூ கீர்ப்பு நிலப்பூ என்ற நாவல்லவகையில் கொடிப்பூ நிலப்பூகில் அடக்கப்பட்டது. புதற்கு என்பதும் இதில் அடங்கும். மஹாலாஹ மூர்த்தியாகிப் பூமியைக் கோட்டாற்குத்தி பெடுத்து வந்தது என மொன்றாய் மண் துகளாடி’ என்றதனால் சொல்லப்பட்டது. இதில், அந்தப் பெரிய பன்றி வடிவத்துக்குப் பெரிய பூமி முழுவதும் ஒரு துகளாயினமை தோன்றும்; “பன்றியாய்ப் படி பெடுத்த பாழியா பென்பாது, வென்றியா-ருணதெயிற்றின் மென்துகள் பேர்ந்திருத்தால்”

என்ற ஸுயங்கார் பாசுரங்காண்க. வைகுந்த மன்னாள் என்றது. இங்கே, அழியாத நலமுடையவ னென்றபடி. குழல்வாய்விரை = புஷ்பம் முதலியவற்றாலே வந்தேறியான பரிமளமன்றியே ஸ்வாபாபிகமான குழலின் பரிமளம். உத்தமசாதி மகளிரின் கூந்தலுக்கு இயற்கை நறுமண முண்டென்ப.

வண்டுகளோ = ஓகாரம் மிக்கது வியுருபு; ஓ வண்டுகள் எனமாறினமாம். வம்மின் வா என்பதன் ஏவற்பணமை. துகளாடி = வினைபெச்சமன்று; பெயர்ச் சொல். 'குழல்வாய் விரை' என்பதற்கு குழலிடத்தள்ள பரிமளம் என்று பொருள் கொண்டால், வாய்—ஏழ லுருபு; அன்றி, 'குழலில் வாய்ந்த விரை' என்றகாரத்தால், வாய்—வினைத்தொகை. விண்டு = தன்வினை பிறவினை பிரண்டுக்கும் பொது; 'பிளந்து' என்பதபோல. வியல்—பரப்பு, உணர்த டும் உரிச்சொல். "வியலென் னிளவி அகலப்பொருட்டே" என்பது தொல்காப்பியம்.

எம்பெருமான் திறத்தில் ஆழ்வார்க்கு அளவு கடந்த உண்டான பக்தியின் தலைமை யைக் கண்ட பாகவதர் கொண்டாடிக்கூடும் வார்த்தை இப்பாட்டுக்கு ஸ்வாபதேசப் பொரு ளாம். பாம்பொருளை நாடித்திரிபவான ஸாக்காஷிகளை 'வண்டுகளோ வம்மின்' என விளித்து முன்னிலைப் படுத்தினது. (கீர்ப்பு நிலப்பூ மாத்திலொண்பூவுண்டு களித்தழல் வர்க்கு ஒன்றுகாக்கியம்) 'கீர்ப்பு' என்றதனால் திருப்பாவையில் பன்னிகொண்டுள்ள ஸ்பூறு மூர்த்தியை மினைத்தபடி. 'கிலப்பூ' என்றதனால் பூமியில் திருவவதரித்த ராமகிருஷ்ணாதி விபவாவதார மூர்த்திகளை மினைத்தபடி; 'மாத்திலொண்பூ' என்றதனால் வேதசாகைகளின் முடி யிலே காண்கிற தேஜோரூபமான பாம்பத ராதனை மினைத்தபடி. ஆக இப்படிப்பட்ட பகவத் மூர்த்திகளின் விளக்கத்தை இடையறாது அநுபவித்து ஆநந்தித்து எவ்வளவிலும் தடையின்றித் திரிகிற உங்களுக்கு ஒன்று சொல்லுகிறோம். பிராயசகாலத்தில் பூமியின் ஆபத்தைத் தீர்த்த எம்பெருமானது அழிவற்ற வைகுந்த நாடுபோலப் பேராந்தம் தருபவான இவ்வாழ்வரது சிரோபூஷணமாகவுள்ள பக்தியிருதியின் புகழ்போல நீங்கள் எங்கேனும் கண்டதுண்டோ வென்று கொண்டாடி யுரைத்தன டென்க.

(100)

வியலிடமுண்ட பிரானுர் விடுத்த திருவருளால் *

உயலிடம் பெற்றுய்ந்த மஞ்சலத் தோழி! * ஓர் தன் தென்றல்வந்

தயலிடையாரு மறிந்தி ரம்பூத்துழாயினின் தேன்

* புயலுடை நீர்மையினால் * தடவிறென் புன்கலனே.

(101)

வியல்	விசாலமான	ஓர் தன் தென்றல்	ஒரு ருளிர்த தென்றல்
இடம்	உலகக்களை	வந்து	காற்று வந்து
உண்ட	{ திருவயிறத்தில் கொண்டு	அயலிடையாரும்	{ அருகில் எவரும் அறியாதபடி
பிரானுர்	{ ருளிய	அறிந்திரி	{ அருகில் எவரும் அறியாதபடி
ஓடுத	{ பிரபுவாகிய எர்பெருமான்	அம் பூ துழாயின்	{ அழகிய பூக்களையுடைய
திரு அருளால்	{ (எம்மிடத்துச்) செலுத்திய	இன் தேன்	{ திருத்தழாயின் இளியதேன்
உயல் இடம்பெற்று	{ சிறந்த கருணையினால்	புயலுடை நீர்மை	{ துளிகளை
உய்ந்தம்	{ உஜ்ஜீவிப்பதற்கு இடம்	யினால்	{ மறைதாளித்தல் போலத்
அஞ்சலம்	{ பெற்று	என்	{ துளிக்ருந்தன்மை யுடைய
தோழி.	{ வாழ்ந்திட்டோம்;	புலன்	{ அவயவங்களிலும்
	{ (இனி வாடை முதலியவற்	கலன்	{ ஆபரணங்களிலும்
	{ முக்கு) அஞ்சுவோமல்	தடவிறு	{ ஸ்பரிசித்தது.
	{ லோம்;		
	{ வாராய் தோழி!		

* * * —நாயகன் இரவிலே வந்து கலந்தமையை நாயகி தன் தோழிக்குக் கூறுதல்

இது, 'தன் ஆற்றாமைக்குக் கலங்கியுரைத்த தோழியைக் குறித்துத் தலை இரவிலுத்துத் தலை மகன் கலந்தமையைத் தென்றல் மேல் வைத்து உரைத்த பாசுரம்' என்ற அழகிய மணவாள சிவருவர வாக்கியங்காண்க. தென்றல் மேல் வைத்துக்கூறுதலாவது—நாயகன் அன்போடு வந்து கலந்ததை வெளிப்படையாகக் கூறுதற்கு வெட்கப்பட்டுத் தென்றல் மேல்வைத்துக் குறிப்பாகக் கூறுதலாம்

எனது விரைவியைநதை அறுந்தித்து வருந்தா கின்ற தோழி! எய்கனது அருளால் பான் உஜ்ஜீவிக்க ஓர் அவகாசம் பெற்று உஜ்ஜீவித்தேன்; இனி வாகை முதலியவற்றிற்கு அஞ்சவேண்டுமெனில்; ஏனென்னின்;—ஒரு குளிர்ந்த தென்றற்காற்று அபலநியாயம் ஏகாதமாக எய்கனது திருத்தழாயின் தேனைத் துளித்துக்கொண்டு எனது அவயவங்களிலும், ஆபாணங்களிலும் பட்டு ஆற்றுகை தீர்த்ததாகான் என்றான். பிரிந்த காலத்தில் வெவ்விதாய் வருத்திய தென்றல் குளிர்ந்ததாய்ப்படி தலைமகன் வந்த தன் திருத்தழாய் மரையின் தேன் என் அவயவங்களிலும் ஆபாணங்களிலும் படுப்படி தழுவிவணைத்தனன் என்றவாறு.

“கியவிடமுண்ட பிராணர் கிருத்த திருவருளால்” என்றதன் உட்கருத்தாவது—துக்கஸாகத்தில் முழுகித் தவிக்கின்ற என்னை இவ்வனம் அவர் காத்தது பிராபக்கடலில் முழுகுகிற உலகங்களைத் தம் வயிற்றில் வைத்துக் குறிக்கொண்டு காத்தருளியதபோலு மென்பதாம். உய்ந்தம்—உய்ந்தனம் என்றபடி; அன் சாரியை பெறுத வந்த தன்மைப்பன்மை யிறந்தகால வினையுற்று. அஞ்சலம்—தன்மைப்பன்மை பெதிர்மறை முற்று. அஞ்சல் அம் தோழி எனப் பிரித்த, அழகிய தோழியே! என்று ஆற்றுகைக்காகக் கலங்காதே! என்பதாகவு முரைக்கலாம்: அப்பொழுது, அஞ்சல்—எதிர் மறை யொருமைபேவல். உலகத்தில் ஸாதாரணமாகக் காணப்படுகிற தென்றலைப் போலல்லாமல் ஒப்பற்றதாய்த் தன் வருகை மாதிரித்தால் எமது ஆற்றுகை பெல்லார் தீரும்படி மிக்க குளிர்ச்சியை யுடைபதாய்ப் புதுமைபாக வொன்று வந்த தென்பாள் ‘ஓர் தன்னென்றல் வந்த’ என்றான். இதுவரையில் தென்றலுக்கு வருத்திக்கிடந்த நாயகி இப்போது தென்றல் வரவை உகந்த உரைத்தமையால், நாயகனுடைய வரவைச் சொன்னாளென்று தோழி அறிந்து, ‘இக் களவொழுக்கத்தை அயலாரறிந்தால் பெரும்பழிப் பாகுமே’ என்று அஞ்சக்கூடுமே; அவ்வனம் அஞ்சாமக்காக ‘அயலிடையாருமறித்திலர்’ என்கிறான். நாயகனுடைய கருணைத் திறத்தைப் பாராட்டியமை தோன்றப் ‘புபலுடை சீர் மையினால்’ என்கிறான். மழையின் தன்மையினால் என்றது—மழை பெய்யுமாபோலே என்றபடி. கலன்—அணிகலம். ‘பொலன் கலன்’ என்று பாடமாகில், பொன்னொருகிய அணிகலமென்று பொருளாம்; பொலன்—பொன் என்பதன் திரிபான பொலம் என்பதன் இயைப்போலி. ‘தடவிற்பென்புலன் கலனே’ என்பதற்குப் பெரியவாச்சான் பின்னை கியாங்கியானம் காண்மின்:—“இத்திரியங்கள் கிடாய் தீரவும் ஆபாணக் கழலாதபடியும் தடவிற்புப் போலேகாணும்”

விடுத்த—வாவிட்ட. தோழி—அண்மையினி. அறிந்திலர்—எதிர்மறை முற்றெச்சம்.

ஆழ்வார் எம்பெருமானைச் சேர்ந்த அறுபதிகைப் பெருமல் வருத்தமளவில், அவ்வருத்தத்தீர்ப் பெருமான் ஒருகால் அருகிவ்வந்த ஸேவை தந்து இவரைத் தான் சேர்த்துக்கொள்ளத் தன்மைபை வெளியிட, அதனால் ஆழ்வார் துன்பத்தினிந்து, முன்புள்ள ஆற்றுகையைக் கண்டு கலங்கின அன்பரை நோக்கிக் கூறும் வார்த்தை இதற்கு உள்வழிபொருள். ஆபத்துக்கு உதவுமியல்வினாளை எம்பெருமானது ஒப்புபவற்ற வரம்பிலாத திருவருளால் ஓர் அவகாசம் கிடைத்த வாழ்வுபெற்றோம்; இனி லௌகிக பதார்த்தங்களுக்கு அஞ்சவேண்டுமெனில்; உயிர்க்குயிராகிய அப்பெருமான் பிறவொருவர்க்கும் புலனாகாமல் வந்த தனது போக்பதைபு வெளிக்காட்டி எமது தயாமெல்லார் தீரும்படி எமது உறப்புக்களையும் ஞானம் முதலிய குணங்களாகிய அலங்காரங்களையும் கிரும்பியாட்கொண்டான் என்று அருளிச்செய்த அன்பரை ஆற்றியவாறு.

புலக்குண்டலப் புண்டரீகத்த போர்க்கெண்டை *வல்லியொன்றால்

விசக்குண்டுலாகின்று வேல்விழிக்கின்றன * கண்ணன்கையால்

மலக்குண்டமுதஞ்சுந்த மறிகடல் போன்றவற்றூர்

கலக்குண்டநான்று கண்டார் * எம்மை யாருங்கழறளே

(ருள)

புலம் குண்டலம்	{ அழகிய குண்டலக்கையுடைய	வல்லி ஒன்றால்	{ முக்காசிய) ஒரு கொடியால்
புண்டரீகத்த	{ தாமரைமலர் போன்றதான தலைவியின் முகத்திலுள்ள	விசக்குண்டு	{ குறுக்கிட்டு இடையில) விசைக்கப்பட்டு
மோர்கெண்டை	{ (தம் மில் ஒன்றோடொன்று எதிர்்த்துப்) போர் செய்கிற இரண்டு கெண்டைமீன்கள் போன்ற கண்கள்	உலாகின்று	{ (தனித்தனி சிற்றத்தோடு) உலாவிக்கொண்டு
		வேல் விழிகின்றன	{ வேலாயுதத்தைக் கொண்டு குத்திமுற்றோல வருத்தியனவாய் நோக்குகின்றன;

கண்ணன்	எம்மெருமாறுடைய	கண்டார்	{ (அக்கண்களின் நிலைமையைப் பார்ப்பதற்காகப்) பார்த்தவர்கள்
கைகாள்	திருக்கைகளால்		
மலக்குண்டு	கடைந்து கலக்கப்பட்டு		
அமுதம் சுரந்த	{ (தன்னிடத்திலுள்ள) அமிர் தந்ததை வெளிப்படுத்தின	யாரும் எம்மை	எவரும் எம்மை
மறி கடல்போன்று	{ அலைகளாப்பெற்ற கடல் போல		{ (ஒருத்தியின் கண்பார்வையில் அசர்பட்டு இப்படி கலக்கினாள் என்று) குற்றஞ் சொல்லமாட்டார்கள்.
அவற்றால் கலக்க	{ அக்கண்களால் (யாம்), கலக்கப்பட்ட பொழுது	கழறவர்	
குண்டாகன்று			

***—இப்பாட்டுக்குத் துறையாவது—தலைவன் பாங்கனுக்குக் கழற்றெதிர் மறுத்தலாம். அதாவது—தெய்வப்புணர்ச்சி புணர்ந்த பின்பு விராறுவயலுதலினை மிக மெலிந்து கிடக்கின்ற நாயகனைக் கண்ட தோழன் 'நாளடைவில் நீ இன்னும் இஃதாது வருவதற்கு யாது காரணம்?' என்று கேட்க, தோழனுக்கு உண்மை பொளிக்க வொண்ணாதாகையாலே 'நான் ஒருத்தி வகையிலே அகப்பட்டேன் காண்' என்று தலைமகன் உற்றது கூற, அதன்கேட்ட தோழன் 'கடல் போல் கம்பிரானு நீ ஒரு ஸ்திரீ கிமித்தமாக இவ்வாறுயினென்னென்பது உனது பெருந்தன்மைக்குத் தகாத' என்று இடித்துக் கூற' அதற்குத் தலைமகன் 'என்னால் காரணப்பட்டவழிவால் நீ கண்டாயிங்கி, கண்டவனொருவரும் இவ்வாறு வன்சொற் கூறார்; அப்படிப்பட்ட பாமவிலகலுணமான வயக்கியன்றோ அது' என்று அவனோடு மறுத்துரைத்தல். "காணிற் கழறிகள்கண்டுகி மென்றோட்கரும் பிணியே" என்ற திருக்கோவையார் காண்க.

தோழனே, அந்த நாயகியின் முகம் எப்படிப்பட்டது தெரியுமோ? அழகிய குண்டலங்கையுடையதாய்த் தாமரை மலர் போன்றது. அந்த முகத்திலே கண்கள் எப்படிப்பட்டவை தெரியுமோ? தம்மில் ஒன்றோடொன்று எதிர்த்தப்போர் செய்கிற இரண்டு கெண்டை மீன்கள் போலும்; அப்படிப்பட்ட கண்களானவை ஒன்றின்மேல் ஒன்று பாய்த்து நெருக்க வேனு மென்றும் மாதஸர்யல் கொண்டிருந்தும் மூக்காகிய ஒரு கொடியால் குறுக்கிட்டு இடையில்விவக்கப்பட்டுச் சிற்றத்தோடு தனித்தனி உலாவுக்கொண்டு வேற்படைபைக் கொண்டு குத்தினுற்போல வருத்துவனவாய் கோக்குகின்றன: அப்படிப்பட்ட கண்களால் தலைவி என்னை கோக்கும்போது அவற்றால் நான் கலக்கப்பட்ட விதம்—திருமால் கடலைக் கடைந்திருளின காலதது அலைகளாப் பெற்ற அக்கடல் கலக்கினவிதத்தோ டொக்கும்; அப்படி நான் கலக்கப்பட்டபொழுது அக்கண்களின் கிலைமையைப் பார்ப்பதற்காகப் பார்த்தவர் எவனோனு முளையே அவர் ஒருகாலும் என்னை இவ்வனம் இடித்துரைக்கமாட்டார்; "இக்கண்ணழகில் ஈடுபட்ட நீ உயிர் தொலைப்பெறாது உயிர்த்திருப்பது எவ்வளவோ விசேஷம்" என்றே சொல்லும்படியாயிருக்கும். வேனுமாகில் அக்கண்களின் அழகை நீ ஒருகால் கண்டுபார்' என்றுன்போலும்.

புலக்குண்டலம் = புலப்படுதல்—காணப்படுதல்; ஆகவே, விரும்பிக்காணப்படும்படி அழகிதான குண்டலம் என்றதாயிற்று. புலப்படுதல்—விளங்குதலுமாம். பொலக்குண்டலம் என்ற பாடத்துக்கு—பொன்னுலாகிய குண்டலம் என்க. குண்டலம் என்பதைக் கெண்டைக்கு அடைமொழியாக்கி, காதணி வரையில் அளாயிச் செல்லுகிற கிண்ட கண்கள் என்றவைக்கலுமாம். குண்டலப்புண்டரீகம்—வட்ட வடிவான முகமண்டல மெனினுமாம். புண்டரீகம் போன்ற முகம் என்றும், கெண்டை போன்ற கண்கள் என்றும், கொடிபோன்ற மூக்கு என்றும் சொல்லவேண்டியிடங்களில் மூன்று உபமையக்களைபுஞ் சொல்லாது உபமாபதங்களையிட்டே சொல்லியிருக்கின்றமை காண்க; உவமையாகுபெயர்கள். செவ்வியும் அழகும் மணமுமுடைமையால் முகத்திற்குத் தாமரையுவமை.

'வல்லியொன்றால் விலக்குண்டலாகின்று' என்ற கிடத்திற்கு "இரண்டு மத்தகஜம் தன்னிலே பொர உத்யோகித்து, கடுகிலே கணையமிட்டவாறே தாம் கினைத்தபடி பொரப் பெறு தொழிந்து பெருஞ் சிற்றத்தோடே ஸஞ்சரிக்குமாபோலே நின்று" என்பது பூருவர்களின் கியாக்கியானது. நாயகியின் கண்கள் தன்னை வருத்தும்படி கூர்மையான பார்வையை யுடையவையாயிருந்தன என்பதை 'வேல் விழிக்கின்றன' என்றதனால் சொல்லிற்று. அக்கொடுமை இன்னமும் மாறுதன் என்பது தோன்ற 'விழிக்கின்றன' என கிழ்காலத்தாற் கூறிற்று. 'வேல் விழிக்கின்றன'—உவமத்தொகை. எம்பெருமான் ஆழ்கடலைக்கலக்கி ஸாரமான அமிர்த்தத்தை

பெடுத்தக் கொண்டாற்போல, காலகியின் கண்களும் ஆழ்ந்த என்னெஞ்சைக் கலக்கி ஸார
மான அறிவைக் கவர்ந்து கொண்டன என்னும் கருத்த பின்னடிகளில் உய்த்துணர்த்தக்கூடும்.
கான் பன்னியுரைத்துப் பயனென்ன? அக்கண்களின் வைலக்ஷண்யம் அநுபவித்தார்க்கன்றி
மற்றையோர்க்கு அறிவவொன்னாது என்னும் கருத்த ஈற்றடியில் தோன்றும். யாரும்—மிக்க
வைவாக்கியத்தோடு விவேகிகளாயுள்ளவர்களும் என்றபடி. 'மறிகடல்போன்றவற்றால்' என்ற
விடத்து, 'போன்ற அவற்றால்' எனப் பிரிப்பதல்லாமல் 'போன்ற வற்றால்' என்று ஒரு சொல்
லாகவே பெடுத்த, திருமாவால் கடைப்பட்டு அமிர்த்தத்தைச் சாந்த அலைபெறிகடல் போன்ற
கண்களால் என்றரைக்கவுமாம். தன் அழகைக்கண்டு கலக்கி மருண்டு கோக்கிப் கண்ணுக்கு
தண்ணன் கையால் கலக்குண்ட கடல் உவமை பென்றும் கூறுவர். 'கண்டார் கழறலர்'
என்றதனால் அவரும் தன்னைப்போல் பித்தேறிப் போவார்கள் என்பது காட்டப்பட்டதாகும்.

இனி இப்பாட்டிற்கு ஸ்வரபதேசார்த்தமாவது;—ஆழ்வாருடைய ஞானக்கண் விளக்
கத்தை பறித்து ஈடுபட்ட பாகவதர், தங்கள் ஈடுபாட்டைக் கண்டு அதனைக் குறைத்திட வேண்
டுமென்று சிபயித்துக் கூறுமிற தம் சுற்றந்தாரை கோக்கி மறுத்துச் சொல்லும் வார்த்தையாம்.
முத்திக்குக் காணமான முதற்பொருளை பறிவதற்கு உபாயம் முன்று; அவை,—கேள்வி,
சிந்தனை, காட்சி என்பன. அவற்றால், கேள்வியாவது உபதேச மொழிகளை அநுபவமுடைய
ஆசாயர் பக்கல் கேட்டல், சிந்தனையாவது அவ்வுபதேசமொழிப் பொருளைப் பிரமாணங்களா
லும் யுக்தியாலும் உள்ளத்தில் தெளிப ஆராய்தல், காட்சியாவது இவ்வாற்றால் முதற்பொருளை
ஐயத்திரிபறத் தெளிதல். ஸ்வரபதேசத்தில் ஆழ்வாரது கண்ணுடைய ஞானமானது முறையே
இப்புன்று உபாயங்களோடும் அமைந்திருத்தல் இப்பாட்டின் முதல் வாக்கியத்தால் விளங்கும்.
முன்னம் 'புலக் குண்டலம்' என்று செவியனியைக் கூறியதனால் அவ்வுபாயங்களுள் முடியு
தான செவிக்கணியாகிய கேள்வியைக் குறித்தபடி. அதன்பின் 'புண்டரீகம்' என்றது மற்று
தய கமலத்தைக் குறித்ததாய், கேள்வியின் பின் உள்ளம் நிகழ்த்ததலாகிய சிந்தனையை ஸூசிப்
பித்தபடி. 'போர்க்கெண்டை' என்றது—அவ்வனம் சிந்தனை செய்யும்பொழுது தீர்வபகூ
லித்தார்த யுக்திகளால் ஒன்றுக்கொன்று விரோதத்தை புண்டாக்கிப் பண்ணும் ஆராய்ச்சியைக்
காட்டும். 'வல்லியொன்றால் விலக்குண்டுலாகின்று' என்றது—மத்யஸ்தமான வித்தார்த
யுக்தியால் அவ்விரோதம் தணிந்தமையைக் காட்டும். 'வேவ்விழிக்கின்றன' என்றதனால்
இவ்வனம் கேள்வி சிந்தனைகளால் சலகமொழிந்து ஒரு விலை கின்றற ஞானம் நுண்மையும் செடு
மையுமுடையதாய் எம்பெருமானைத் தரிசித்தமை தோன்றும். கண்ணன் கையாற் கலக்கப்பட்டு
அமுதசுரந்த அலைகடல் போலச் சபக சித்தான பாம் இப்படிப்பட்ட ஆழ்வாரது ஞான விசே
ஷத்தால் பாவசப்பட்டு இனிப பக்தியைச் சாந்த கிலைமறிய பொழுது அவ்வாழ்வாரது ஞான
கிலையைப்பறித்தவரெவரும் எம்மை இவ்வனம் கூறார் என்பது பித்தின வாக்பத்தின் உட்கருத்து.
'போன்றவற்றால்' என்று ஒரு சொல்லாக எடுக்கும் போது, கண்ணன் கையால் கலக்கப்பட்டு
அமுதசுரந்த அலைகடல்போல எம்பெருமான் வசப்பட்டுத் தன் வசமிழந்து பக்தியைச்
சொரிகிற அநி விசாலமான அவாது ஞான விசேஷத்தால் என்று உள்ளுறை காண்க. 'கண்ட
டார் எம்மை யாரும் கழறலர்' என்கையாலே, புறம்புள்ளாரும் புருந்தால் தாங்களும் ஈடுபடும்
தொழியப் பிறரை சிபயிக்கமாட்டான்பொதுஞ் சொல்லிற்றாயிற்று. "மேவினேனவன் பொன்
னடி மெய்ம்மைபே, தேவுமற்றறியேன் குறுகர்சம்பி, பாலினின்னிசை பாடித்திரிவனே'
என்று மதாகிபாழ்வார் போல எம் ஆழ்வார் விஷயத்தில் ஈடுபட்டவர் எம்பெருமானையும்
விரும்புதல் அரிது என்க (௫௮)

கழறல் மொன்றே கிழைநா தாயிற்று * ஒருகழல்போய்
நிழல்தர வேல்லா விசும்பும் நிறைந்தது * கீண்டவண்டத்
துழறலர் ஞானச்சுடர்விளக்கா யுயர்த்தோரையிலா
அழறலர் தாமரைக் கண்ணன் * என்னேவிங்களக்கின்றதே ?

(௫௮)

கழல் தலை ஒன்றே	ஒரு திருவடியிடமே	கிழல்தர	கிழலைச் செய்யும்படி
கிடை முழுது	{ பூமி முழுவதும் த. லு ய் ப்	எல்லா விசும்பும்	ஆசாயவாசம முழுவதிலும்
ஆகிற்று	{ பார்த்தது;	நிறைந்தது	விபாயித்தது;
ஒரு கழல்	மற்றொரு திருவடி		{ அளவிட வொண்ணாத ராம
ரோய்	{ பூமியில் திடயின்னமையா	கீண்ட அண்டத்த	{ தத்தில் எழுந்தருளிற்
	{ (வேமேலே) ரோய்		{ பவனும்

உழை அவர்	எக்குஞ்செல்லவல்ல பரந்த	அழை அவர் தாமரை கண்ணன்	{ சேற்றில் மலர்ந்த செவ்விறா றுத செந்தாமரை மலர் போன்ற திருக்கண்களையு டைருவதுமரன் திருமலை
-------------	---------------------------	-----------------------------	--

உயர்ந்தவரை இல்லா	{ (தன்னிலும்) மேம்பட்டவரை யுடையவனல்லாதவனும்	இங்கு அளக்கின் தது என்னோ	{ இந்த லீலாவிழிதில் அளக்க வேண்டியதுண்டோ?
---------------------	--	-----------------------------	---

***—இப்பாட்டில் தீரிக்மாவதா பட்டுள்ளதானது எம்பெருமானிடைய னர்வ ன்னோடு ஸம்சுலேஷிக்க வாக்காணவியிலேயே; என்ன பிரதிபந்தக முள்ளதோ அம்பேன்; பிரதிபந்தகங்களைப் பரிஹரித்துக் கொண்டு வந்து சேர்த்தற்குரிய ஆற்றல் அவர்க்கு இல்லைபோ லும்' என்று கவலைப்பட்டிக் கொண்டிருந்த தலைவியை கோக்கித் தோழியானவள் 'கங்காய்! இப்படியோ நீ நினைக்கிறாய்! உன்னுடைய காயகனான ஈசுவானுக்குச்செய்யவரிய தொழிலு மொன்றுண்டோ! எல்லாம் வல்லவனன்றோ அவன்' என்று அவனுடைய வல்லமையுந்நன் னிறத்தான ஒன்றை பெடுத்துகாக்கும் முகத்தால் 'இப்படி ஸர்வசக்தியுத்தனான காயகன் எம் ப்மோடு கலப்பதற்கு இடையூறுக வுள்ளவற்றைப் பரிஹரித்து விடவில் வந்திடுவெனென்று நீ ஆறு யிருக்கவேண்டுமே தொழிய வல்லவனல்லெனென்று கருதிக் கவக்குவது தருதியின்றென்று ஆற் றுகிறாயிற்று: ஆகவே, தோழி தலைவன் பெருமையை யுரைத்துத் தலைவியை ஆற்றல் இது.

'தாமரைக் கண்ணன் என்னோலிங் களக்கின்றதே!' என்றதற்கு இரண்டு வகையான கருத்து உண்டு;—தாடியைப் பூமி முழுவதும் பரப்பி வைத்து மற்றோடியை மேலாவக முழு வதும் பரப்பிவைத்து இங்ஙனம் உலகங்களெல்லாவற்றையும் அளந்திட்டானே! இஃது என்ன ஆச்சரியம்! என்று வியத்த கூறுவதாக ஒரு கருத்து. எம்பெருமான் உலகளந்தானென்று சொல்லுகிறார்களே, இது எப்படி பொருத்தம்! ஒருவன் தான் தின்ற இடந்தவிர மற்றோரிடத தில் மாறிக் காவிட்டாலன்றோ அளந்ததாகச் சொல்லலாம்; நிலமும் விசும்பும் இரண்டு திரு வடிகளுக்கும் இடமாகப் போந்த விட்டதென்று சொல்லாநின்றமையால் இவற்றை அளத் திட்டானென்று எங்ஙனே சொல்லலாகும்! என்பதாக மற்றொரு கருத்து. இங்குப் பெரிய வாச்சரன் பிள்ளை வியாக்கியானவ்காண்மின்:—'அளக்கைக்கு ஒரு அவகாசம் காண்கிறிலோம்; தின்ற பிழையிலே தின்றாண அளந்தாரென்ன வொண்ணுதிமே; அடிமாதியிடிவிறே அளந்ததா வது; இவன் இங்கு அளந்தானு ஒன்றுக்காண்கிறிலோம்!' என்று.

நீண்டவண்டத்து என்று தொடங்கிமூன்று வாக்கியங்கள் எம்பெருமானைக் குறிப்பன; நீண்டவண்டத்திலுள்ளவன், உழறலர் ஞானச்சுடர்விளக்காயுயர்ந்த தோலையிலாதவன் அழறலர் தாமரைக்கண்ணனுபிரப்பவன் என்க.

அழறலர் தாமரைக்கண்ணன்—தாமரைக்குப் பங்கனும் என்று வடநூலார் பெயர் கூறு வர்; சேற்றில் முளைப்பது என்று பொருள்; இங்கும் அவ்வனமே 'அழறலா தாமரை' எனப் பட்டது. அழற—சேற. அளற என்பதுபோல அழற என்பதும் ஒருதனிமொழியே பென்றும், ளகாத்துக்கு முகம் போலியாக வந்ததன்று. என்றும் அறிக. தாமரைப்பூ நீர் கிலையை விட்டு நீங்கினால் வாடிப்போய்விடுமாதலால் நீர்நிலையிலேயே அவர்ந்து செவ்விறா குன்றுதிருக்கிற தாமரைபோன்ற திருக்கண்களையுடையவன் என்றவாறு.

கழல்+தலம், கழறலம். உழறுதல் எனினும் உழறுதல் எனினும்புக்கும்.

எம்பெருமான் தம்மைச் சேர்த்துக் கொள்ளாமையால் தளர்ந்த ஆழ்வாரை அன்பர்கள் அவனுடைய அபார சக்தியை பெடுத்துக் காட்டி ஆற்றாநல் இப்பாட்டுக்கு உள்ளுறை பொருள். தீரிக்மாவதா வியாஜத்தால் எல்லா வுலகங்களையும் தனக்கேயாக்கிக்கொண்ட ஸர்வேசுவரன் அதுபோலவே உம்மையும் தன் திருவடிகளிற் சேர்த்துக்கொண்டருளத் தட் டில்லைபென்று அவனுடைய ஸம்பந்தத்தையும் சக்தி விசேஷத்தையும் விளக்கி ஆற்றாமைபையத தனித்தன சொன்க

(ருஅ)

அளப்பருத் தன்மைப் ஊழியங் கங்குல * அந்தண்ணந்துழாய்த்
ருளப்பெருங் காதலின் லீரிய வாயுள் * ஒங்குமுக்கீர்
வளப்பெரு நாடன் மதுத்தனனென்றும் வல்லிளையேன்
தளப்பெரு லீனமுறுவல் * செய்ய வாய் தடமுலையே.

(ருக)

பிரணமம் பூர்ணமாகத் தோன்றவில்லை. [கலையோ அரையில்லை] 1. "மடிதற்றுத் தான் முக்தமம்" என்றபடி அரையில் ஆடையை இடாகஉடுத்துக்கொண்டு முக்தற்றுக் கிளம்பும் முயற்சியில்லை; முயற்சியை அதன் காரணத்தால் கூறினபடி. [காவோ குழறும்] இடைவிடாத பகவர் நாம ஸங்கீர்த்தனமில்லை. [கண்மிளிரும்] பொதுப்படப் பொருள்களின் உண்மையறியும் தத்வஞானமொழிய அவ்வறிவை ஓரிடத்திலே ஒடுக்கி நிறத்தம் தயாநருபமான ஞானமில்லை. "கடல் மண்ணெல்லாம் கிணையோவென" என்றதனால் ஆழ்வாத ஞானத்தின் கிறிப்புத் தோன்றும். [இவள்பரமே] கேவலம் பாதந்திரமாயிருக்க வேண்டுவார்க்கு, ஸாதக மொன்றுமின்றியே யிருக்க வினாவை ஏறிட்டுக்கொள்ளுதல் தருமோ? [பெருமான் மகியோ திருவேங்கடமென்று கற்கின்ற வாசகம்], "வெருவாதான் வாய்வெருவி வேங்கடமே வேங்கடமே பென்கின்றாளால்" என்னுமாபோலே அவனெழுந்தருளி நிற்கிற திருமலையாகிய போக ஸ்தானத்தையே வாய்புலத்தல்.

இப்பாட்டில், ஆழ்வார் திருவவதரித்த பொழுதே தொடங்கி எம்பெருமானுல்லாத தரிசாமை வெளியாம். ... (கூ0)

வாசகஞ் செய்வது நம்பரமே * தோல்லை வானவர்தம்
நாயகன் நாயகரெல்லாந் தோழமவன் * ஞானமுற்றும்
வேயக மாயினுஞ் சோராவகை யிரண்டேயடியால்
தாயவன் * ஆய்க்குலமாய் வந்துதோன்றிற்று நயிறையே.

(கூக)

தோல்லை வானவர்தம் நாயகன்	{ பழமையான நித்ய ஸூரிக் ஞாக்குத் தலைவனும் சுசுவரத்வம் பாராட்டுகிற (பிரமன் முதலியோர்) எல் லோரும் (தம்மத்தலைமை பெறும்பொருட்டு) வணக் கும்படிமானவனும் உலகம் முழுவதையும்	இரண்டே அடியால் தாயவன் நம் இறை ஆய் குலம் ஆய் வந்துதோன்றிற்று	{ (கனது இரண்டு அடிகளாலே அளந்துகொண்டவனுமாகிய நமது தலைவன் இடையர்குலத்தையுடையவ னுய்க்கொண்டு அக்குலத்தில் வந்துவளர்ந்த எளிமையை எடுத்துப்புகழ்ந்த கூறுவது நம்மாராகக் கடவதோ?
நாயகர் எல்லாம் தோழமவன்	{ ஒரு கோற்றுத்த நிலமாயி னும் தவறாதபடி [தளியிட மும் மிச்சமாகாதபடி]	வாசகம் செய்வது நம்பரமே	(ஆகாத)
ஞானம் முற்றும்			
வேய் அகம் ஆயி னும்சோராவகை			

* * *—தலைவனுடைய நீர்மையைத் தலைவிக்குத் தோழி கூறல் இது. நாயகனைக் களவொழுக்கத்தால் புணர்ந்த பிரிந்த வருந்துகிற நாயகி 'பாரத்பாரு யிருக்கின்ற அத்தலைவன் என்னை ஒரு பொருளாகக் கருதி வினாவில் வந்து விவாஹஞ் செய்துகொள்ளுதல் கூடுமோ?' என்று கவலைப்பட்ட, அதுகண்ட தோழி, 'அங்ஙனம் யாவரினும் உயர்ந்த அவனுக்கு அன்புடைபார் பக்கல் எளியனாகுந் தன்மையும் இயல்பில் உண்டு' என்ற அவனது ஸௌலப்பத்தை பெடுத்துக்காட்டி நாயகிக்கு ஆறுதல் கூறுகின்றாள். இதனால், நமக்கு எளியனாய் வந்து விவாஹஞ் செய்துகொள்வான் என்றதாயிற்று.

எம்பெருமானைப் புகழ்வதற்கென்று ஏற்பட்ட வேதங்களும் அவன் தன்மையை முடியச் சொல்லமாட்டாமல் மீண்டனவென்றால் அதனைக் கூறுதல் நம்மாலாகுமோ? என்பது 'வாசகஞ் செய்வது நம்பரமே' என்றதன் கருத்து. வேய் அகமாயினும்—வேய் என்ற மூங்கி லுக்குப் பெயர்; ஒரு மூங்கில் நாட்டப்படும் இடமாயினும் என்றபடி. கிறித்தமேனும் தவறாமல் எல்லாவிடத்தையும் என்னை. இரண்டேயடியால் தாயவன்—"ஒரு குறளாயிரு நிலம் மூவடி மண்வேண்டி உலகனைத்த மீடியா லொடுக்கி ஒன்றாக், தருகவென மாவளியைச் சிறையில் வைத்த தாடாளன்" என்கிறபடியே தான் கேட்ட மூவடிநிலத்துக்கும் இடம் புற்று தபடி இரண்டடிகளாலேயே அளவிட்டு முடித்தவன். ஆய்க்குலமாய்வந்து தோன்றிற்று—அரசர் குலத்திலே ஒருத்திமகனாய் பிறந்த இடையர் குலத்திலே ஒருத்தி மகனாய் ஒளித்து வளர்ந்த எளிமை, வாசகஞ் செய்வது நம்பரமே? என்று அவியப்பது. முதல் மூன்றடிகள் பாதவத்தையும் சுற்றடி ஸௌலப்பத்தையும் விளக்கும்.

மேன்மையோடு கீர்மையும் உடையவனாதலால் எம்பெருமான் உம்மைச் சேர்த்துக் கொள்வான்; விரைந்த வருந்த வேண்டா என்று அன்பர்கள் ஆழ்வாரைத் தேற்றியபடி. சீலாவிழித்தியவிழித்தியென்னும் இரண்டுக்குத் தலைவனான மேன்மையையுடையவர்வேச்வான் ஆச்சரிதலையுடையது கண்ணனாக வந்து அவரித்த கீர்மையிற்கருத்து ஊன்றும்பொழுது, 'கரும வச மில்லாதவன் பிறப்பு எடுத்தலும் அதிலும் அறிவிலாமைக்கு எல்லைகிலமான எளிய குலத் தினனதலும்' என்ன ஆச்சரியம்! என்று கொண்டு "பிறந்தவாறும்" என்றும் "எதிரும்" என்றும் மோஷித்துக் கிடக்குமதொழிய அதற்குமேற் சொல்லிப் புகழ்தற்கு லாதப்பட்டுமோ? என்றதாயிற்று.

'பாமே' என்ற வகாம் எதிர்மறை; மம்பாமன்ற என்கை. தாயவன்—தாவிவன். தோன்றிற்று—இறந்தகாலத் தொழிற்பெயர்; இரண்டாம் வேற்றுமைத் தொகை... (சுசு)

இறையோ விரக்கினு மீங்கோர்பென்பாலெனவும்மிரங்காது *

அறையோ! வென்கின் றதிற்குங் கருங்கடல் * ஈங்கிவந்தன்

நிறையோ வினியுந திருவருளானற்கி காரப்பரிதால்

முறையோ? அரவணைமேற் பன்விகோண்ட முகிலவண்ணனே.

(சுஉ)

இரக்கினும்	{ எவ்வளவு வேண்டிக்கொண்டாலும்	அரவு அணைமேல் பன்னிகொண்ட	{ சேஷசயனத்தின் மீது சயனித்தருளா நின்ற
ஊர் பெண்பாள் எனவும் ஈங்கு நிறை	{ இவள் ஒரு பெண் மக னென்று கருதியும் இவளிடத்திற் சிறிதும் இரக்கம் கொள்ளாமல்	முகில் வண்ணனே ஈங்கு இவள்தன் நிறையோ இனி	{ காளமேகம் போன்ற வடிவுடையவனே! இவ்விடத்திற் இவளுடைய நிறைக்குணமோ வென்னின், இனிமேல்
கரு கடல்	கரியகடலானது	இனி	{ உனது கிருபையினால்தான்
அறையோ என நின்று அதிரும்	{ (இவனெதிரில்) அறை கூவு கிறதோ வென்று சொல்லும் நிலைநின்ற (ஒரே விதமாக) கோஷஞ் செய்கின்றது;	உன் திரு அருளால் அன்றி காப்பு அரிது	{ உனது கிருபையினால்தான் (வேருென்றாலும்) பாதுகாத்தவைக்கமுடியாது; (இவனை நீ இத்தனை உபேகித்தல்) முறைமையோ?
ஊ	இவ்வித ஒரு கொடுமைமே!	முறையோ	

***—காபகனை கோக்கி நாயகியினுற்றருமையைத் தோழி கூறுதல் இது. தலைமக னாற்றாமை கண்டு வருந்தாநின்ற தோழி தன் ஆற்றாமைபாலே தலைமகனை உட்கொண்டு விளித்து முன்னிலைப்படுத்தி, தலைமகள் கடலோசைக்கு ஆற்றாது வருந்தும் நிலையையும், இது வரையிலும் தான் அவளை ஒருவாறு ஆற்றிவைத்திருந்தமையையும், இனித் தன்னாலும் ஆற்ற வொண்ணாதபடி வருத்தம் விஞ்சுகின்றபடியையும் கூறுகின்றாள்.

கோவுபடுவாணைக்கண்டு தானே இரக்கவேண்டுவது ப்ராப்தம்; ஈப்படி செய்யாத தோடு, இவளது பெண்மையையும் னென்குமாரியத்தையும் இளமையையும் காட்டி இரங்கு மாறு யாம் வேண்டிக்கொண்டாலும் இப்பாழுங்கடல் இரங்குகின்றதின்கி; 'பெண் என்றால் பேயும் இரங்கும்' என்றபடி எவ்வளவு கொடுமையுடையாரும் இரங்குமபடியான பெண்தன்மைக்கும் இது இரங்குகிறதின்கி என்றான். மேலில்காணுங் கருமைவிறத்தோடு உள்ளுள்ள கருமையையும் [கொடுமையையும்] காட்டுதற்குக் 'கருங்கடல்' என்றது. கறுப்பு § வெகுளிப் பொருளாதலால் 'கோபமுடைய கடல்' என்றமாம்.

'இறையோ உரைக்கிலும்' என்றும் பாடமுண்டாம்.

இவள்தன்=தன்னைத் தான் காத்துக்கொள்ள வல்லமையில்லாதவளான இவளுடைய வன்றபடி. நிறை—அடக்கம். இனி=கடலாகிய பெரும்பகையு முண்டாப்த் தனக்கு கிறை காக்கும் சக்தியுமில்லையான பின்பு என்றபடி. இனி இவள் தன் நிறை உன் திருவருளா லன்றிக் காப்பரிது=ஈ வந்து ஸம்சலேஷித்தாலன்றி இவள் அடங்கியிருக்கமாட்டாள் என்ற வரம்பு. ஈ படுக்கைவாய்ப்பு அறிந்துகிடக்க, படுக்கைகொள்ளாத இவளுக்கு இடங்கொடாத

§ வெகுளி—கோபம்,

விதி முறைமையென்று என்கிறான். முறையோ அவனைமேற் பள்ளிகொண்ட முகில்வண் ணனே! என்பதனால், அவனைமேற் பள்ளி கொண்ட இவன் கருந்தரையிலே கிடக்க, நீர் மெல்லிய படுக்கை தேடிக்கிடக்கிறீர்! இது கல்ல முறைமைதான்! முகில் வண்ணனே! மேகம்போல உதாரணமுடைய நீ இவளது தயார்தீர் உதவாநிருப்பதும் ஒரு முறைமை தான்!

எற்கனவே எம்பெருமானைச் சேர்ப்பெருது வருத்திற் ஆழ்வார் ஸம்ஸார ஸாகரத் தின் கோலாஹஸ்தையுங்கண்டு அதிகமாகத் தளர்கிறபடியைக் கண்ட அன்பர், தங்களால் இத்தளர்ச்சி பரிஹரிக்க வொண்ணாதென்று கருதித் தங்களகற்றாமை தோன்ற எம்பெருமானைக் குறித்து விண்ணப்பஞ்செய்த பாசாமரிது. நாங்கள் எவ்வளவு முயனராலும் இவரது அடிமைத் தன்மையைக் கருதியும் சிறிதும் பின்வாங்காமல் கொடிய ஸம்ஸாரஸாகரம் பயங்கர மாய் இவரை வருத்துகின்றது; இனி இவரது எவ்வுபத்தை உனது திருவருளாலன்றிப் பரத காக்க வொண்ணாது; ஆதிசேஷனுடைய ஒரு கேதனை இப்பொழுதும் கிட்டு நீக்காது அவ னிடத்தில் கைலகிதமான கைங்கரியங்களையும் கொண்டு அருள்காட்டுவதபோல இவ்வாழ் வாரிடத்தும் அருள்காட்டவேணும்; உனது இனிமையான வடிவை இவர் அதுபவிக்கப் பெறும்படி செய்வதே உனக்குத் தகுதி என்றதாயிற்று.

வண்ணஞ் சிவந்துள வாஹுடமருங் குளிர்விய *
தண்மென் கமலத்தடம்போற் பொலிந்தன * தாமிவையோ
கண்ணன் திருமால் திருமுகத்தன்னெடுங் காதல்செய்தேற்
கெண்ணம் புகுத்து * அடியேனெடுக்கால மிருக்கின்றவே

(சுரு)

வண்ணம் சிவந்துள	திருநீறும் சிவந்துளவையும்	திருமால்	{ திருமகள் கணவனுமான பெருமானுடைய
வான் நாடு அமரும்	பாமபதம் ஆனந்த மடை யும் படியான குளிர்ந்த	திருமுகம் தன்னெடும	{ திருமுகமண்டலத்திலே வேட்கை கொண்டிருக்கிற
குளிர் வியிய	பார்வையையுடையவையும்	காதல் செய்தேற்கு	{ என்னுடைய மனத்திலே
தண் மென் கமலம்	குளிர்ந்த மென்மையான	எண்ணம்	{ இப்பொழுதும்
தடம் போன்	தாமரைத் தடாகம்போல	புருந்த	{ (கிட்டு நீக்காமல்) என்றோ
பொலிந்தன	விளங்குகின்றவையாகிய	இ காலம்	{ இருக்கின்றன.
இவையோ தாம்	இத்திருக்கண்களோ,	அடியேனெடு இருக்	
கண்ணன்	செருஞ்ஞவதாரஞ் செய்தவ னும்	கின்ற	

* * * —நாயகனை இயற்பழித்த கோழிக்கு நாயகி இயற்பட மொழிதல் இது. அதா வது—நாயகனைப் பிரிந்த நாயகி வருத்தும் நிலையில் அவளைத் கோழி பலவிறங்களாலும் ஆற்றுவ துண்டு; நாயகனுடைய கொடுமையைச் சொல்லிப் பழித்த அம்முகத்தாலே ஆற்றதலும் ஒரு விதமாதலால், அவ்விதமாகச் சிறிது ஆற்றுகற்பொருட்டுத் கோழி அவன் கொடுமையைச் சொல்லிப்பழிக்க, அது பொறுக்கமாட்டாது நாயகி 'இப்பொழுதும் அவனது கண்கள் என் னெஞ்சிலுங் கண்ணிலும் தோன்றி நீக்காதிருக்கின்றன; இவ்வண்ம அன்போடு அணியது யுள்ளவனை, அநாதாந் செய்து பிரிந்த சென்றுனென்று நீ கொடுமை கூறுகின்றது என்றோ' என்று கூறுகின்றனென்க.

சிவந்த நிறமுள்ளவையாய்க் குளிர்ந்த பார்வையையுமுடையவையாய்த் தாமரைத் தடாகம்போல விளங்குகின்றவையான இத்திருக்கண்கள் அப்பெருமானது திருமுகமண்ட லத்திலே வேட்கை வைத்த எனது மனத்திலே புருந்த இப்பொழுதும் கிட்டு நீக்காமல் என் னெடுருக்கின்றனவே, ஏன் பரிமித்தப் பழிக்கின்றாய்! என்றவாறு.

வண்ணஞ் சிவந்துள—என்பக்கல் இவர்க்குண்டான அநாராகத்தால் கண்கள் சிவந் துள்ளன என்பது உட்கருத்தது. சிற்றத்தாலும் கண்கள் சிவக்கக் கூடுமாதலால் அங்ஙனமா காது அநாராகத்தாலே சிவத்தனவென்று கொள்வதற்குக் காரணமுண்டோ வென்ன, 'வாஹு டமருங் குளிர்வியிய' என்கிறான்; சிற்றத்திற்கு விரோதியான குளிர்ச்சியுள்ளதனால் வேட்கை யாக் குளிர்வியிய' திண்ணமென்க. தாம் இவையோ—இடைவிடாத நினைப்பினால் இவள் மனத்தில் மாந்திரம் தோன்றதலன்றி அச்சினின் முதிர்ச்சியால் இவளெதிரிடும் எப்பொழுதும் உருவெளிப்பாடாகத் தோன்றமாறு இதனால் அறிபத்தக்கது; 'இவை' என்பது

பாத்தியசுந் திர்த்தேசமாநலால். பிரியானமையும் அதற்குக் காரணமான அன்புமுடையனய் இடையிடிவியக் கண்ணுள்ளும் நெஞ்சுள்ளும் நீங்காது வின்று தோன்றுகிறவனை அன்பின்றிப் பிரிந்தானாக வினைப்பதம் சொல்லுவதும் தகுதியல்ல என்பது தோன்ற 'அடியேனெடு இக் காலமிருக்கின்றவே' என்றது; ஆகவே ஈற்று வகாரம்—தேற்றத்தோடு இரக்கம். தன்னை நெறிநீள் பிரிந்து வருதலுக்காலத்திலும் காயகளைப் பிரிப்பறிக்கக் கேட்டுத் தரியாது மறுத்தல் கற்பின் குணம்.

ஆழ்வார்க்கு மிக்க ஆற்றாமையை வினைத்துக் கடுகமுதல் காட்டாமலிருக்கிற எம்பெரு மாளிடமதுக் கொடுமையுளதென்று சங்கித்த அன்பர்களை நோக்கி ஆழ்வார், அவனது பூர்ண கடாசூம் தமது நெஞ்சிலே நிகுபெறும்படி அவன் தமக்குப் போருள் செய்த விதத்தை அறி வித்து அவர்களை ஸமாதானப்படுத்தின் பாசும் இது. (கூட)

இருக்கார் மொழியால் நெறியிருக்காமை * உலகளந்த
திருத்தாளினை நிலத் தேவர் வணங்குவர் * யாழமவா
ஒருக்கா வினையொடு மெம்மொடும் நோந்து கனியின்மையிற்
கருக்காய் கடிப்பவர் போல் * திருநாமச்சொல் கற்றனமே. (கூசு)

கிமை தேவர்	{ பூமிதேவர்களாகிய பிராம ணர்கள்	வினையொடும் எம் மொடும் நோந்து	{ (அப்படி அநுபவிப்பதற்கு வினையொடும் எமது) பாவத் தையும் (அப்பாவத்திற்கு இடமான) எம் மையும் வெறுத்துக்கொண்டு
இருக்கு ஆர் மொழியால்	{ வேதங்களிற் பாராநீண்ட மந்திரங்களைக் கொண்டு	கனி இன்மையின் கருக்காய் கடிப் பவர்போல்	{ பழம் கிடைக்காமையாற் பிழைசெத்தின்மவர் மோல
நெறி இழுக்காமை	முறைமை தவறாமல்	திரு நாமம் சொல் றற்றனம்	{ பூர்ணபுவம்கிடைக்காமை யால் அவ்வநையில் தரித்த ருப்பதற்கான அவனது) திருநாமக்களாகிய சொற்க ளைச் சொல்லுதல் செய் கிறோம்.
உலகு அளந்த திருநாவு பூர்ண வணங்குவர்	{ உலகத்தளை அளவிட்ட (எம் பெருமானது, திருவடிகளை வணங்கி அநுபவிப்பார்கள்;		
யாழும்	நாழும்		
அவா ஒருக்கா	{ (எமது) ஆசையை அடக்க மாட்டாமல்		

* * *—நாயகியானவள் நாயகனுடைய பேர்வழித் தரித்திருப்பதைத் தோழிக்குக் கூறுதல் இது. ஸம்ச்சேஷித்துப் பிரிந்த நாயகியானவன் மீண்டும் ஸம்ச்சேஷம் கிடைக்கப் பெறுமையினாலே தான் ஒருவாறு தரித்திருப்பதற்காக நாயகனுடைய நாமங்களைச் சொல்லிக் கொண்டு போது போக்குத லென்பதொன்றும்; அது நிகழ்கின்ற தென்க.

புன்யசாலிகளான பாரஹ்மணோதமர்கள் வேதபந்திரங்களால் எப்பொழுதும் எம்பெ ருமானைத் தவறாமல் அடைந்து அநுபவிப்பர்; யானோ அப்படிப்பட்ட நல்வினையிலவாமையால் எனது ஆசையை அடக்கமாட்டாமல் எனது தென்ப்பாக்க்யத்தை நொந்துகொண்டு இனிய பழங்களை உண்டு வாழப்பெறுத றழையர் காய்களைக் கடித்த உயிர் வாழார்போலே அவனது பூர்ணபுவம் பெருமையால் நாமோச்சாரணஞ் செய்த உயிர் தரிக்கிறேனென்கிறாள். 'கருக் காய் கடிப்பவர்போல்' என்ற உபமானத்தினாலே இத்திருநாமச்சொல் கற்பதிலுள்ள அத்ருப்பி விளங்கும். கண்ணலே கண்டு கையாலே அணைக்க ஆசைப்பட்டவர்க்குத் திருநாமச்சொல் கற்ற மாத்நிரத்தாவ என்னாகும்?

'இருக்கார்மொழி' என்றது புருஷனலக்தம் முதலியவற்றை. அன்றியே, இருக்கு—வேதங்களெல்லாம், —ஆர் தனக்குள்ளே பொருந்தும்படியான, மொழி—மூலமந்திரமாகிய அஷ்டாசூமஹா மந்திரம் என மங்கூறுவர். நெறி இழுக்காமை—எம்பெருமானை வழிபடும் முறைமையில் ஒன்றும் வழுவாமல். 'உலகளந்த திருத்தாளினை' என்றது—ஸ்ரீவ ஸூபமான திருவடி என்றபடி. நிலத்தேவர்—பூணார் எனப் பட்டாலார்; இந்திரன் முதலிய தேவர்கள் வயர்க்க லோகத்தில் விளங்குவதுபோல இந்நிலவுலகத்தில் விளங்குபவர் பாரஹ்மணர்கள். வினையொடும் எம்மொடும் நோந்து—எம்பெருமானோடு கூடிக்குலாவி அநுபவிக்கப்பெறுத பிரதி பத்தகம் நமக்கு உண்டாயிற்றே! என்று வெறுப்புற்று என்றவாறு. [கனியின்மையில் கருக்

காய் கடிப்பவர்போல்] கருக்காய்—பசுக்காய், இளங்காய். நன்றாக முகிர்ந்து, துகர்வார்க்கு மிகவும் இனியதாயிருக்கின்ற கனி—பகவதருபவத்தாலாகும் இனிய ஆவத்தத்துக்கு உவமை. கட்டினமைத்தாய் துகருஞ் செவ்வியதல்லாத காய்—அவ்வளவு இனிபதல்லாத நாமோச்சாரணம் மாதிரித்துக்கு உவமை. காயின் முகிர்ச்சி கனிபாதல்போல நாமோச்சாரணத்தின் பயன் அது பவாகந்தமாகும் என்பது இவ்வவமைபால் உய்த்தணைத்தக்கது.

உயர்வறவுயர்வல முடைபவனுள் அயர்வறமமார்க் ளுதிபதியால் மயர்வற மதிகல மரு ளப்பெற்ற ஆழ்வார் பாரஹ்மணோத்தமர்களினுஞ் சிறந்த ஸகல வேத வேதாந்த ஹஸ்ய ஸாரப் பொருள்களையும் கையிலிங்கு நெல்லிக்கனியாகக்கூண்டு பேசி யறுபடிக்கச் செய்தேயும் லாசப்ராணந்தாந ரூபமாக இப்பாகாய் அருளிச் செய்தாரென்க.

இருக்கு—ரீக் என்னும் வடசொல்லின் விகாரம்; வேதத்துக்குப் பொதுப் பெயரும் ஒரு வேதத்துக்குச் சிறப்புப் பெயருமாக வழங்கும் அது. ஒருக்கா—ஈற கெட்ட எதிர்மறை வினையெச்சம் [ஒருக்காமல்]; இதில், ஒருஞ்ஞ என்பதன் பிறவினையான் 'ஒருக்கு'—பகுதி. வினை யோடும், எம்மோடும்—உருபுமயக்கம்; வினையையும் எம்மையும் எனப்பொருள்படுதலாக்.

'யாமுமவா' என்பதற்கு வேறொரு வகையாகவும் பொருள் கூறவதனாண்டு; 'அவ்வா' என்பது 'அவா' எனத் தொக்கியிருப்பதாகக் கொண்டு, பாழும் அவ்வா?—காழும் அப் படியோ? கிலத்தேவர்போல இருக்கார் மொழியால் திருத்தாளினை வணங்கும் பாக்கியமுடை யோமோ? அல்லோம் என்றபடி. ஒருக்காவினையோடும்—அடக்க முடியாத [பரிஹரிக்கப் போகாத] வினையென்றபடி, 'ஒருக்காவினையோடும் எம்மோடும் கொந்த'—அபரிஹார்பமா யிருப்பதொருபாபம் உண்டாவதே! இதை அதுஷ்டிக்கைக்கு காணுண்டாவதே! என்று கொந்த.

கற்றுப்பிணைமலர் கண்ணின் குலம்வென்று * ஒரோகரும
முற்றுப்பயின்று செவியோடு சாவி * உலகமெல்லாம்
முற்றும் விழுங்கி யுமிழ்ந்த பிரானுர் திருவடிக்கீழ்
உற்று முழுதும் * மிளிர்ந்தகண்ணு யெம்மை யுன்கின்றவே.

(சாரு)

கன்று பிணை	{ இளமையான பெண்மான்	கண் ஆய்	கண்களாய்
மலர் கண்ணின்	{ களுடைய		(இவை)
குலம்	பரந்த கண்களினர்		எல்லாவுலகங்களையும் மிச்ச
வென்று	சாதியை	உலகம் எல்லாம்	மின்னாதபடி (பிரளயகாலத்
ஒரோ கருமம் உற்று	ஐயித்தி,—	முற்றும் விழுங்கி	தில்) வமிற்றினுட்கொண்டு
பயின்று	ஒரு காரியத்திலே பொருந்தி	உமிழ்ந்த பிரானுர்	(இன்பு) வெளியிட்ட எம்
	அக்காரியத்திலே பழகி	திரு அடி கீழ்	பெருமானை திருவடிகளின்
செவியோடு உசாவி	{ (அக்காரியத்தைக்) காதுக		கீழே [இவ்வுலகத்திலே]
	ளோடு வினா வினா ஆலோ		
உற்றும் உறுதம்	{ (எனக்கு) அதுகூலமாயும்	எம்மை உண்கின்ற	{ எம்மை(த் தமக்கு உள்ளம்
மிளிர்ந்த	{ பிரதிசூலமாயுத்தமோறுகிற		படி) கவர்ந்து கொள்கின்
			றன்.

***—தலைவிகோக்கின் வாசிகண்டு தலைவன் குறிப்பறிந்து உரைத்தல் இது. இப் பாட்டு நெஞ்சை கோக்கித் தன்னுள்ளே சொல்லியது. 'தலைமகள் நோக்கினே பிடுபட்ட தன் மகன் அக்கண்கள் தனக்குப் பாதகமாகிறபடியைப் பாங்கனுக்குச் சொல்லுகிறான்' என்றன் கொள்வார்.

இளைய மான்பெடை மருண்டு நோக்கும் நோக்கத்தினும் இவளுடைய நோக்கம் அழகியதென்பதைக் காட்டிக் 'கற்றுப் பிணைமலர் கண்ணின்துலம் வென்று' எனப்பட்டது. கன்று பிணை, கற்றுப்பிணை, மென்றொடர் வன்றொடராயிற்று. கன்று இளமைப்பெயர். பிணை—பெண்மைப் பெயர். * "பிரளையுங் குகியையுங் கழுதையும் கடமையும், மாணோடைத்தன் கன் றெனற் குரிய," "புல்வாய் நவ்கி யுகழையே கவரி, சொல்வாய் நாடிபிணை பெனப்படுமே" என்பவற்றால் இச்சொற்கள் மாணுக்கு உரியனவாதல் அறிக.

ஒரோ கருமமுற்றுப் பயின்று செவியோடு உசாவி—தான் காயகியை கோக்காத பொழுது அவன் தன்னை மனத்திற் பொருந்திய காமக் குறிப்பு வெளியாய்ப்படி அன்போடு கோக்குதலும், தான் அவனை கோக்கும் பொழுது அவன் காணத்தால் தன்னை யெறிர் கோக்காத பார்வைபெயர் பொது கோக்காத வேறொரு வஸ்துவைப் பார்ப்பவன்போல வேற்றிடத்திற் செலுத்தலும், இங்ஙனம் அடிக்கடி பலகால் விரலில் கிகழும் பொழுது அவன் கண்பார்வை காதளவுஞ் செல்லுதல் தான்கருத்தானறியதொரு காரியத்தைப்பற்றிக் காதையடுதது வினாவி அதனோடு ஆராய்தல்போலுதலும் என்னுயிவைவெளியிடப்பட்டனவாயின. ஒரு பொருளிலும் பற்றில்லாடி விரும்பவனொருவன் அத்தன்மை யொழிந்த ஒரு பொருளில் பற்றுவைக்க கோக்கால் அதில் கருத்தானறி அவ்விஷயத்தைக் குறித்து அறிவுடையோரோடு ஆலோசித்து முடிவு செய்யத் தொடங்குவது வழக்கமாதலால், அப்படியே இதுவரையிலும் பொது கோக்கமுடைய கண்கள் தன்னிடத்திலே அன்பு கோக்கம் வைத்து ஈடுபட்டு அத்தன்மையைக் குறித்துக் காதுகளோடு வினாவலுற்றன என்று கண்களின் மேலேற்றிக் கூறினனென்க. காயகியின் கண்கள் காதளவும் கீண்டு விவசுஷணமாயிருக்கும் தன்மை இதனால் வெளியிடப்பட்டதாம்.

குறிப்பு கோக்கத்தைத் தனக்கு அதுகூலமாகவும் பொது கோக்கத்தைத் தனக்குப் பிரதிகூலமாகவும் கொண்டு 'உற்றும் உறுதும் மிளிர்ந்த' என்றான். உலகமெல்லாம் முற்றும் விழுங்கியுழிந்த பிரான் திருவடிக் கீழ் எம்மை யுண்டின்றவே' என்று அர்வயிப்பது. தரிசிகர மாவதார காவத்திற் பூமி முழுதும் அப்பெருமான் திருவடிக் கீழிடமானதால், தனக்கு இவ்வுலகில் கிகழ்ந்த கிகழ்ச்சியைப் பிரான் திருவடிக் கீழ் கிகழ்ச்சிகென்றான். ஸர்வசுஷண ஸர்வேச்வரனுடைய விபுதியின்கண் எனக்கு இந்த நவிவு உண்டாயிற்றென்றவாறு.

உண்கின்ற—வினாமுற்றும்; உண்கின்றன என்றபடி. என்னை வசப்படுத்திக்கொள்ளுங்கள்; என்னை நவிகின்றன என்றமாம்.

ஆழ்வாருடைய ஞானத்திலே பாகவதர் சுறிபட்டு உரைக்கும் வார்த்தை இரங்கு உள்ளுறைபொருள். [கற்றுப் பிணைமலர் கண்ணின் குலம் வென்று] ஸம்ஸாரமாகிற காட்டிலே திரிகிற பேதைமையுள்ள மிருகம் போல்வாருடைய ஐம்புல வழியிற் பாவுகிற ஞான சாதியை அதிகரித்து உத்க்ருஷ்டமாயிருக்கும் இவ்வாழ்வாருடைய ஞானம் என்கை. [ஒரோ கருமமுற்றும் பயின்று] அந்த ஞானம் அறியத்தக்க பகவத் ஸ்வரூபம் முதலியவற்றிற் பொருந்தி ஊன்றி ஆராய்ச்சிசெய்து கிற்குந் தன்மை சொன்னபடி. [செவியொடு உசாவி] செவியென்றும் ச்ருதியென்றும் பரப்பாயம்; அதை ஞானம் கிறந்த பிரமாணமான ச்ருதியோடு ஒத்திருத்தல் தோன்றும். [பிரான் திருவடிக் கீழ் உறது முறதும்] கீழ் 1. "எண்ணம் யுத்க்ருஷ்ட" என்றபடி. 2. ஸாரூபம் உடத்தலால் வந்த உறவும் 2. "கருக்காய் கடிப்பவர் போல்" என்ற படி பூர்ணரூபம் பெறுமையா ஊண்டான உறுமைபு. 3. என்னுயிண்டும் குறிப்பிக்கப்பட்டன. [மிளிர்ந்த கண்ணாய்] எல்லா கிலையிலும் ஆழ்வாரது ஞானம் குவியாது விசாரித்துள்ளமையாக கூட்டும். [எமமை உண்கின்றவே] இப்படிப்பட்ட ஆழ்வாருடைய ஞானம் தம்மை வசப்படுத்தினமையைச் சொன்னபடி.

... .. (dhr)

உன்னுதுறங்காது உணர்வுறு மேத்தனை யோகியர்க்கும் *
எண்ணியமிளிரு மியல்வினவாம் * எரி கீர்வளிவான்
மண்ணிய வேம்பெருமான் தனது வைகுந்த மன்னுள்
கண்ணுயருவினையேன் * உயிராயின காவிகளே

(சா.சா.)

எரி	அகதியும்	வைகுந்தம்	முனைகுண்டத்தை பொது
கீர்	ஐஸமும்	அன்னுள்	எப்பொழுதும் அதுபயக
வளி	வாயுமும்		கத் தக்கவளான தலைமகள்
வான்	ஆகாசமும்		இவைய
மண்	பூமியும்	கண் ஆய்	கண்களென்று போய்
ஆகிய	{ என்னும் மஞ்சுழந்தங்களின்	அரு வினையேன்	தீரமுடியாத தீவினை களை
எம்பெருமான் தனது எம்பெருமானுடைய	வடிவமான	உயிர் ஆயின	யுடைய எனக்கு உயிரினை

காவிகள்	செங்கழுநீர்ப்பூக்களானவை—	எத்தனை யோகி	மிக் த யோகநிலையையுடைய
உண்ணாது	உண்ணாமலும்	யர்க்கும்	முனிவர்க ளெல்லோர்க்கும்
உறக்காது	துங்காமலும்	என் ன ஆய்	{ அந்தயோகத்தை விட்டு எப் பொழுதும்) . நினைக்கத் தக் கவையாய்
உணர்வு உறும்	{ எப்பொழுதும் தயாகநடு மான) ஞானத்திற் பொருந் தின்	மிளிரும் இயலவின் ஆய்	மறழ்ந்த தோன்றுகிற தன்மையையுடையவையாய்

* * *—கீழ் “புவக்குண்டலப் புண்டரீகத்த” என்றபாட்டுப் போலவே இப்பாட்டும் —தலைவன் பாங்கனுக்குக் கழற்றெதிர்ப்புறத்தல். இத்தகையதின் விரிவு அப்பாட்டினுரையில் காணத்தக்கது. தன்னால் காணப்பட்ட நாயகியினுடைய கண்களினழகு இவ்வலகப் பற்றை நீத்து ஊனுமுறக்கமுற்று யோக நிலையிற் பயின்று அதில் தேர்ச்சிபெற்ற மஹா யோகிகளையம் வசப்படுத்திக்கொள்ள வல்லது என்றதனாலும், தான் அக்கண்ணழகில் ஈடுபட்டதைக் குறித்து நீ என்னைப் பழிக்க இடமில்லையென்று பாங்களை கோக்கி நாயகன் கூறினாயிற்று. வாதிகேளரி அழகிய மணவாளச் சீயர் வேறு வகையாகக் கொள்வர்;—‘தலைமகனே இயற்கை சிறி கலந்து பிரிந்த தலைவன் தன் உருவுதல் கண்டு வினாவின் பாங்கனைக் குறித்த உற்ற ஆரைத்த பாசுரம்’ என்றார். கழற்றெதிர்ப்புறத்தலாகவே நம்பினை திருவுள்ளம்.

“எரி நீர் வளி வான் மண்” என்றதில் பஞ்ச பூதங்களின் அடைவு [வரிசைக் கிரமம்] இல்லாமை செய்யுளானமைபற்றி. எம்பெருமான் தனது வைகுந்தமன்னாள் கண்ணாய்—பரம பதம்போல் பேரின்பமே வடிவெடுத்தவன் போன்றுள்ள அந் தலையின் கண் என்று பேர் மாதிரியாய் என்னுடைய உயிர் நிலையான செங்கழு நீர் மலர்களாகிய அகவை—யோகம் கைவந்திருக்கப் பெற்ற பரமயோகிகட்கும் இடைவிடாத சிந்தனைக் குரியன; அதாவது— அவர்கள் இக்கண்ணழகைக் காணப்பெறில், தாங்கள் சிந்தனை செய்து கொண்டிருக்கும் பரம் பொருளை அப்பால்தள்ளி அந்த ஸ்தானத்தில் இக்கண்களையே வைத்துச் சிந்தனை செய்வர்கள் என்றவாறு.

அருவியேன்—அவளை எப்பொழுதும் கூடியிருக்கப் பெறாமல் பிரியும்படி கோந்த மஹாபாபத்தைப் பண்ணினேன் யானென்று வெறுத்துக்கொள்ளுகிறபடி. ‘உயிராயின்’ என்றதனாலும், அக்கண்கள் மிக்க அன்புக்கிடமானவை என்பதும் விட்டுப்பிரிந்து தரிக்க வெண்ணுதலை என்பதும் தோன்றும்.

ஆழ்வாருடைய ஞானத்தின் சிறப்பைப் பாகவதர் அன்பர்க்குக் கூறுதல் இதற்கு உள்ளுறைபொருள். பஞ்சமஹா பூதங்களுக்கும் அந்தாரதமாவான எம்பெருமானுடைய பரமபதம்போல அறிவற்றவரும் எப்பொழுதும் அதுபவிக்கக்கவருமான ஆழ்வாருடைய ஞானமென்று பேராய்ப் பெறுதற்கரிய நலனினையுடைய எமக்கு உயிர்போல அன்புக்கிடமான மெல்லிய மலர்கள் எமக்கே யன்றி உண்ணாதல் உறவுகுதல் இல்லாமல் எப்பொழுதும் கிரந்தா துபவஞ் செய்கிற நித்யயோகத்தையுடைய நித்யஸூரி+ளுக்கும் எப்பொழுதும் அதுபவிக்கத் தக்கவையாய் விளங்கித் தோன்றும் இயல்புடையனவாய் எனப் பொருளுக்கான்க. யாவரும் பூழ்ந்த சிமேற்கொண்டு கொண்டாடத் தகுந்த தன்மைபற்றி ஞானவகைகளைக் காவியவர் களாகச் சொல்லிற்று. (சுஎ)

காவியும் லேரும் வேலுங்கயலும் பலபலவேன்று *
ஆவியின் தன்மை யளவென பாரிப்பு * அகரைச்சேற்ற
மாவியம் புள்வல்ல மாதவன் கோவிந்தன் வேங்கடஞ்சேர்
துவியம்பேடையன்னுள் * கண்களாய் துணைமளரே.

(சுஎ)

அகரை	அகரர்களை	கோவிந்தன்	{ பசுக்களைக் காப்பவனு
சேற்ற	அழித்த	வேங்கடம்	{ மான் பெருமானுடைய
மாவிய புள் வல்ல	{ பெரிய ஆச்சர்யகரமான கருடப்பறவையை ஏறி நடத்துகிற	சேர்	{ திருவேங்கடமானிலே
மாதவன்	திருமகள் கணவனும்	துவி அம்பேடை	{ பொருந்தி வாழ்கிற
		அன்னாள்	{ சிறகுதையுடைய அன்னப்
		கண்கள் ஆய்	{ பேடையோன்றவளது
			கண்களாகிய

துணை மலர்	{ ஒன்றோடொன்று ஒத்த இரண்டு தாமரை மலர்கள்	வென்று	{ தமக்கு ஒப்பாகாதபடி ஜிபித்த
காசியும்	செக்கமுரீர்ப் பூவையும்		
நீலமும்	கருகெய்தம் பூவையும்	பாரிப்பு	{ என்னை வருத்துவதற்கு அடி கோலிய பார்ப்பு
வேலும்	வேற்படையையும்		
கயலும்	கயல் மீனையும்		
பல பல	{ (மற்றும் கண்ணுக்கு ஒப்பாகின்ற மான்விழி முதலிய) மிகப்பல பொருள்களையும்	ஆவியின் தன்மை அளவு அலன்	{ (எனது) உயிரின் தன்மைக்கு ஏற்ற அளவல்ல.

***—தீழ்ப்பாட்டில் தலைமகள் கழற்றெதிர் மறுத்தனாத்து வருந்துவதைக் கண்ட தோழன் 'ஓருகாலும் கலங்கக் கடவதல்லாத உன்னுள் உள்ளம் இங்ஙனே கலங்குவதற்கும் காரணம் என்னோ?' என்ற தலைவனுக்குக் கூற, அசற்றாத தலைவன் தன் ஆற்றாபடியுணர்ந்தியது இது. யான் திருகேங்கடமலையிற் கண்ட மங்கையின்கண்கள் வருத்தத் தொடங்கிய அளவுக்கு என் உயிர் ஓர் ஈடாகாதென்று தலைமகள் தன் வலியுழந்தமையைப் பாங்கனுக்குக் கூறி வருத்துகிறாள்.

அசார்களைப்பறித்த பெரிய ஆச்சரியகரமான கருடப்பறவையை ஏறி நடத்துகிற திருமாலின் திருப்பதியாகிய திருவேங்கட மலையிலே பொருங்கிலாழ்வர அன்னப்பேட்டையோட்கடையழகுடையளான காயகியின் இரண்டு தாமரை மலர்போன்ற கண்களானவை உததமல்குணமாகிய கோககளின் செம்மையால் செங்கழுநீரையும் கருகிறததால் நீலோற்பல மலரையும், கூர்மையாலும் ஒளியாலும் வருத்துதலாலும் வேலாபுத்ததையும், குளிர்ச்சியாலும் வடிவத்தாலும் கயல்மீனையும், மற்றும் மருட்சி முதலியவற்றால் மற்றும் கண்ணுக்கு ஒப்பாகின்ற மான்விழி முதலிய மிகப் பல பொருள்களையும் தமக்கு ஒப்பாகாதபடி ஜிபித்த என்னை வருத்துதற்கு அடி கோலிய பார்ப்பு எனது உயிரின் தன்மைக்கு ஏற்ற அளவல்ல; உயிரின் அளவை மீறிக்கிடக்கின்றது: இந்த மெல்லிய உயிரை மாய்ப்பதற்கு இத்தனை பெரிய முயற்சி கொள்ளத் தேவையில்லை என்றவாறு.

ஸ்வரபதேசத்தில், ஆழ்வாருடைய ஞான விளக்கத்தைப் பாகவதர் அன்பர்க்கு எடுத்துரைத்தலாயிது. 'அகரைச் சென்ற மாலியம் புள்வல்ல மாதவன் கோவிர்தன் வேங்கடஞ்சேர்' என்றதனால்—துஷ்ட நிக்ஷாஸேனும் கருடவாஹநாருடனும் உத்தமபாமாணபாதி பாத்யனும் புருஷகாரஞ் செய்பவளான திருமகளுக்கு விசப்பட்டவனும் ஆதமாக்களைப் பரிபாஸிப்பவனுமான திருமாலினது போகந்தாநமான பெரிய திருமலையில் ஈடுபாடுடையவர் ஆழ்வார் என்பது விளங்கும். 'வேங்கடஞ்சேர்' என்றது வேங்கடத்தை இடைவிடாது நினைப்பவரென்றவாறு. 'துளியம் பேட்டையானான்' என்றதனால்—ஆழ்வாரது சுதத ஸ்வபாவமும் ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநரூபமான மேற்கத செவலும் கருவியாண்டையுடையுடையுடைய பாரதந் தீரியமும் குறிப்பிக்கப்பட்டன. 'வேங்கடஞ் சேர் துளியம்பேட்டை' என்று அலர்மேல்மங்கைத தாயாசைச் சொல்லி, அவனோடே இவருடைய ஸ்வரூபத்துக்கு ஒப்புச் சொல்லிற்றுக்கூறும். [கண்களாய் துணைமலர்] தமக்கும் தம்மடியார்க்கும் துணையாகிற பார்த்த ஞானவகைகளென்க. அந்த ஞானம் காலியை வென்றதாகச் சொன்னது செவ்விற்றத்தாகிய ரஜோருணத்ததைக் கடந்தமை சொன்னபடி. நிலத்தை வென்றதாகச் சொன்னது—கருகிறதததான தமோருணத்தைக் கடந்தமை சொன்னபடி. வேல்வென்றதாகச் சொன்னது—வெண்ணிறத்ததான ஸ்வவருணத்ததயும் கடந்தமை சொன்னபடி. கயல் வென்றதாகச் சொன்னது—இப்படி முக்குணங்களுயும் கடந்ததால் ஜடபதார்த்தங்களிற் சேராமை சொன்னபடி; சஞ்சலத்தன்மையிலவாமை சொன்னபடியுமாகும். இப்படிப்பட்ட ஞானத்தின் மல்குகைக்கு எமமை வசப்படுத்திக் கொள்ளுதல் ஒரு பெரிதன்று என்றதாயிற்று.

'அகரை' என்பது 'அகரை' எனத் தொகுத்தல் விகாரப் பட்டது. 'வியப்புள்' என்பது 'வியப்புள்' என பெரித்தலாயிற்று. (சு)

மலர்க்கே போழிந்தில மாலையும் மாலிப்போன் வாசிகையும் *

புலத்தோய் தழைப்பந்தர் தண்டிற் காற்றி* பொருகடல்தழ்

நிலத்தாணியவெம்பெருமான் தனது வைகுந்தமன்னும்!

கலந்தார் வரவேதர் தொண்டு * வன் கோன்றைகள் கார்த்தனவே.

(சு 2)

பொரு கடல் குழி		(அதவேதலி.)	
கிலம்	பூலோகத்தை	மாலையும்	மாலையையும்
தாலிய	அளந்தருளின	மாலை பொன்	பொன்னாலாகிய சுருள்மாலை
எம்பெருமான் தனது	எம்பெருமானுடைய	வாசிகையும்	வட்டத்தையும்
வைகுந்தம்	முனைவகுண்டத்தை	புலம் தோய் தழை	மனோஹரமான தழைகள்
அன்னம்	ஒத்துவிளங்குகிறவனே!	பந்தர்	கிறு பந்தலிலே
கலந்தார் வரவு	(உன்னோடு) கலந்த பிரிந்த	தண்டு	கொம்புகளிலே,
எதிர்கொண்டு	சென்ற வருடைய வரு	உற	கெருங்க
	கையை மூக்கி எதிர்பார்த்து	நாற்றி	தொக்கவிட்டுக்கொண்டு
வல் கொன்றைகள்	வலியு கொன்றை மலர்க்கன	மலர்ந்தே ஒழிந்தில	முற்றும் மலர்ந்த விட்டன
கார்த்தன	கருவடைந்து அரும்பின;		விடிலை.

* * *—இப்பாட்டுக்குத் துறைகாலமயக்கு: காலம் இளையது என்றல். காலகன் கால கியை விட்டு கீங்கும்போது கால்காலத்திலே மீண்டு வருவேனென்று காலம் குறித்துச் சென் றானாய் அக்காலம் வந்தவளவிலும் தான் வராதிருக்க, கொன்றை மலர்கள் பூக்கத் தொடர் றியதை நோக்கிக் 'கால்காலம் வந்துவிட்டதே, இன்னமும் காலகன் வரவில்லை' என்று காலகி கலங்குகிறீர், அதுகண்ட தோழி 'நங்காய்! கால்காலம் வந்ததன்றாகாண்; பிரிந்துசென்ற கால கருடைய வருகையை முற்பட எதிர்நோக்கிக் கொண்டு தமது மகிழ்ச்சியால் கொன்றைகள் தாமர அரும்புகின்றன; அதவேயன்றிக் காலம் வந்து நன்கு மலர்ந்தனவிலை' என்று காலத்தை மயக்கிக்கூறி அவளை ஆற்றுகின்றாள்; 'காலனைக் கலங்கும் ஏழிந் கண்ணிக்கு; இன்னுணைத் தோழி அன்றென்று மறுத்தது' எனத் துறையிலக்கணம் காண்க:

இங்கே கம்பிள்ளை யீடு:—'கலந்துபிரிந்த தலைமகள் கொன்றை பூக்குங் காலத்திலே வருகிறேனென்று காலம் குறித்துப் போனாய், அக்காலம் வந்து அவையும் பூக்கச் செய்தே அவன் வராமையாலே தலைமகள் தளர், அத்தைக்கண்ட தோழியானவள் அக்காலமில் வென்ன வொண்ணாதபடி அது முடிசிக்கொடு கிறகையாலே 'இவை பூக்க வந்தபோதில்கிற வித்தனை; பூத்துச் சமைந்தனவிலை காண்; ஆனபின்பு அவனும் வந்தானத்தனை, நீ அஞ்சாதே கொள்' என்று அவளை அச்சுவளிப்பிக்கிறாள். அக்காலமல்லகாலென்னுமே தோழி; 'கெடு வாய், இவை இங்ஙனே மலராத நிற்க அல்லகாலென்னும்படி எங்ஙனே பென்ன, மலர உபசரமித்த வித்தனைகாண், மலர்ந்த சமைந்தனவிலை காண் என்கிறாள்' என்று. இதனால், காலம் இளையதென்றவாரும்.

மாலையுடைய பொன்மாலையாற் சமைந்த வட்டம்போலே சுருளவும் கொன்றை பூத்தலால் 'மாலையும் மாலையென்பவாசிகையும்' எனப்பட்டது தழைத்த மால்களிலே கிளை களில் அம்மலர் அடர்த்தொங்குதல் பந்தலிற் கொம்புகளினிடையிலே தொக்கவிட்டனவ போலுதலால் 'தழைப்பந்தர் தண்டுற நாற்றி' எனப்பட்டது. இத்தழையைக்கண்ட கண் வேறென்றிற் செல்லமாட்டாமையென்றிற் புலந்தோய்த்தழை எனப்பட்டது. 'புலம்' என்ற சொல் பொதுப் படைபாக இத்திரியத்தைக் குறிப்பதாயினும், இத்திரியங்களுட் சிறந்தவுறுப் பான கண்ணை இங்குக் குறித்தது; 'மலர்' என்னும் பொதுச்சொல் சில விடங்களில் தாமரை யைக் குறிப்பதுபோல. இனி, 'புலம்' என்பதற்கு நிலம் என்று பொருள் கொண்டு, தரை யிலே வந்துதோயும்படி கவித்து செழித்துள்ள தழை என்று முறைப்ப.

வைகுந்தமன்னும்—வைகுந்தம் எம்பெருமானுக்கே உரிய பொருளாதல்போல காலக னுக்கே உரிய தன்மையுடையவனே! என்றபடி. இதனால், உன்னைப் பிரிந்த அவன் ஆற்றான் என்பது தோன்றும். பிரிந்திருக்கிற நிலையில் 'பிரிந்தார்' என்று குறிக்க வேண்டியிருக்க, அங் கனக்குறியாத 'கலந்தார்' என்ற பெயரார் குறித்தது என்னேவெனின்; உன்னோடு கலந்த உன் தன்மையை வந்தவர் உன்னைவிட்டிருக்கமாட்டார் என்று ஆற்றுகக்காகவாம். விர வேதிகொண்டு வன்கொன்றைகள் கார்த்தனவே—வாசியறியாத ஸ்தாவரங்களுக்கூட அவர் வாகிருப்பதைக்கண்டு அவராகிற், நீ தளரலாமோ? என்றபடி. நாம் மலர்த்தொடங்கினால் இவன் கலங்குவனே என்றும் இரக்கமில்லாதன வென்பாள் 'வன் கொன்றைகள்' என்றான். அன்றியும், 'அவன் யீரின் அலாக்கடவதாய் இல்லைபாகில் தமருமதாய் இப்படி அவன் வர வோடு தப்பாதான கொன்றைகள்' என்றுக்கொள்வர். கார்த்தன கருக்கொண்டன; என்

றதனால், அரும்பின் கிலையையே பொழிய மலரின் கிலையை அடைந்தில வெண்கை. காலம் இலையதென்கைக்குச் சான்று இது. 'கார்த்தன' என்பதற்கு—கார்காலத்தைக் காட்டா பின் றன என்று பொருள் கொள்ளவுமாம்.

பந்தர்—காலகர்ப் பேரலி. நூற்றி—கால் என்பதன் பிறவினையான நூற்று—பருதி; காலம்—தொங்குதல்; து—பிறவினையாகுதி.

எம்பெருமாயும் எம்பெருமானடியார்களையும் எப்பொழுதுஞ் சேர்ந்து அதுபவிக்கலா யிருக்க, உரிய காலத்தில் அதுபவிக்கப் பெறுமையால் ஆழ்வார்க்குண்டான தளர்ச்சியை அன் பர்கள் ஆற்றுகள் இதற்கு உளளுறபொருள். எம்பெருமானுக்கே உரிய பொருளானவரே! உம்மை அவன் ஆட்கொள்ளாதொழியான்; எம்பெருமானது வரவு நேரத்தை முந்தி ஸூசிப்பிக் கிற காலம் தோன்றா நின்றது; ஆனால் அவன் யருங்காலம் இன்னும் அணுகுநிலையில் என்று கூறி ஆற்றியபடி. (சுஅ)

காரேற்றினுள் சேகிணேற்றின் சுடருக்குளைந்து * வெல்வான்
போரேற நெதிர்த்தது புன்றலைமாலை * புவனியெல்லாம்
நீரேற்றளந்த லேடியபிரா வருளாவிடுமே
வாரேற் றிளமுலையாய்! * வருந்தே லுன்வளைத்திறமே

(சுஅ)

கார்	கருத்த	அளந்த	அளந்துகொண்ட
இருள்	இருளாகிய	கெடிய	நீண்டவடிவமுடைய
ஏறு	எருதானது	பிரான்	தலைவன்
செகில்	சிவந்த	புன் தலை மாலை	{ அற்புதமான தன்மையை யுடைய மாலைப்பொழுதிலே
சுடா	ஸாயாசூகிய	அருளா விடுமே	{ (உனக்கு) அருள்செய்யா தொழிவனோ?
ஏற்றிற்கு	எருதுக்கு எதிரில்		[ஒழியான்.]
உளைந்து	இளைத்து	வார் ஏற்றும் இள முலையாய்	{ கச்சை மேலேறுவீக்கும்படி வளர்ந்த இளமை மாறாத தனக்கிளை யுடையவனே!
வெல்வான்	(மீள்) வெல்லும் பொருட்டு	உன வளை திறம்	{ உனது கைவளையின் கிமித்த மாக
போர் ஏற்று	{ போர் செய்வதை ஏற்றிக் கொண்டு	வருந்தேல்	வருத்தப்படாதே.
எதிர்த்தது	வந்த எதிரிட்டது		
நீர் ஏற்று	{ (மாவலி வையால் தரைய வார்த்துத் தந்தஞ்செய்த) நீரை (கைகளில்) ஏற்று		
புவனி எல்லாம்	எல்லாவுலகங்களையும்		

* * *—மாலைப்பொழுது கண்டு மயங்கிய தலைவியைத்தொழி ஆற்றும் பாசரம் இது. பிரிந்தபோனவர் வந்து சேர்ந்தரு உரியதும் போகத்துக்கு உரியகாலமான இரவின் தொடக்க மூமரகிய மாலைப்பொழுதுவாக்கண்டு இன்னமும் நாயகன் வந்திலனெயென்று நாயகி நோவு பட, அதுகண்ட தோழி 'இது நீ நினைக்கிற ஸந்தியா காலம் வந்ததன்று; இருளாகிய கறுத்த எருதுகளும் ஸூரியனாகிய சிவந்த எருதுக்கும் யுத்தம் நிகழ்கிறபடி காண்; நீ நினைக்கிறபடி உண்பையான மாலைப்பொழுதாயின், உலக முழுவதையும் பாதுகாக்கவல்ல அருளையுடைய தலை வன் உனக்கு அருள்செய்ய வாரா தொழிவனோ? அவன் வாராமையாலும்' இதனை மெய்யான மாலைப்பொழுதெனென நீ கெளரிந்து மகாள்ளலாம்; உன் கைவளைகள் கழன்றுபோவதைக் குறித்த நீ வருத்தப்படவேண்டா; அவை கழல் வெண்ணுதபடி அவன் கிரைவில் வந்தருளு வன்' என்று கூறி ஆற்றுவீக்கிருள்.

ஒரு கறுப்பெருதும் ஒரு சிவப்பெருதும் நம்மில் எதிர்த்துப் போர் செய்கையில் முந்திச் செவ்வெருதுக்குத் தோற்ற காரெருது பிந்தி அதனை வெல்வதற்கு எதிரிட்டதென்கிறது முதல் வரக்கியம். ரூபகத்தை அங்கமாகக்கொண்டு வந்த உத்பரேகூரலங்காரம் கொள்க. ஸாயம் ஸந்தியாகாலமானது முழு வெளிச்சமும் முழுவிருளுமல்லாமல் இரண்டும் கலந்து தோன்றுங் காலமாதலால் இங்ஙனம் வருணிக்கப்பட்டது; அதில், வா வா இருள் மேலீட்டுப் பகலொளி குறைந்த போவதுபற்றி, காலையில் பகலுக்குத் தோற்ற இருள் இப்பொழுது அதனை வெல் றும்பொருட்டு வந்து மேலீட்டதெனக் குறித்தார்.

ஒருவன் ஒருவனிடத்துத் தோற்றப்போனால் அவன் மறுபடியும் தக்க ஸமயம்பார்த்து மற்றவனை வெல்வதற்கு முயல்வது இயற்கை. இராவணன் போர்க்களத்திலே இராமபிரானது அம்புகட்கு இலக்காகிப் பட்டுப்போனவாரே மந்தோதரி வந்து கின்று புலம்புகிறான் காண் மின்:—இந்திரியாணி புராஜித்வா ஜீதம் த்ரிபுவலம் த்வயா—ஸ்மாத்பிரிவ தத் வைரம் அத்ய கைவே விரஜித:” என்கிறான்; அதாவது—இராவணனே! நீ முன்பு இந்திரியங்களை வெல்லாம் வென்று அதனால் மூவுலகையும் வென்றாய்; (இந்திரியங்களை நிகரற்றிததுக் கொடுத் தவம்புரிந்த வாய் பெற்றமைபால் மூவுலகும் வென்றனனானதால் இங்ஙனம் கூறப்பட்டது.) அந்த இந்திரியங்கள் ‘இப்பாவி நம்மை இப்படி தலையெடுக்க வொட்டாமல் பண்ணிவிட்டானே; ஆகட்டும், தக்கஸமயம்பார்த்து இவனைத் தலையெடுக்குவோம்’ என்று நெஞ்சில் கறக்கொண்டிருந்த அவை, இப்போது உனக்குப் பிரதிக்ரிபை செய்துவிட்டன—என்றான். (இந்திரியங்களை அடக்காமல் அவற்றதுக்குப் பரவசப்பட்டு லீகதையைக் கவர்த்த வந்ததனால் உனக்கு இக்கேடு விளைந்த தென்றபடி.) அப்படி இராவணனிடத்தில் இந்திரியங்கள் முதலில் தோற்று, பிறகு அவனைத் தோற்கடித்தது போல, தொண்டாடிப்பொடியாழ்வார் முந்தித் தாம் இந்திரியங்களுக்குத் தோற்றுப் பொன் வட்டில் கிமித்தமாகச் சிறைப்பட்டிருந்த சினத்தை நெஞ்சில் வைத்தக் கொண்டிருந்த ஸமயம் பார்த்த அவற்றைத் தாம் சிறைப்படுத்தினதாக “காவலில் புலனை வைத்த” என்ற (திருமாவை) முதற்பாசுரத்தில் அருளிச்செய்கிறார். அப்படியே இங்கும் செவ்வெருதுக்கு முந்தித் தோற்ற காரொருது கறக்கொண்டிருந்த இப்போது அதனை வெல்ல விதிவிட்டதாகக் கூறப்படுகிறது.

இருளையும் சுடரையும் ‘ஏறு’ என்றது, மேலெழுச்சியை யுடைமையால். மாலைப் பொழுது, பிரிந்து வருந்தவாறா மேலும் கலிகையால் ‘புன்தலைமாலை’ எனப்பட்டது. அன்றி, பகலுக்கும் இரவுக்கும் இடையிலே மிகச் சிறுபொழுதாய் விரைந்து கழியுந் தன்மையது, எனினுமாம்.

நீரேற்று—ஸத்ய லோகத்திற் சென்ற திருவடியை விளக்குதற்குப் பிரமன் சேர்த்த தீர்த்தத்தை அத்திருவடியிலேற்றா என்றும் பொருள் கூறுவர்; “தாரோற்ற வெண்குடை மாவலி வார்த்தவுந் தாமரைமேற், சீரோற்ற தொல் காண் முகத்தோன் விளக்கவுஞ் செம்பொன் முடி, காரோற்ற மேனியாங்கேசர் கையுந்கழலுமொக்க, நீரோற்றன வண் திருக்குறளாகி கிமிர்ந்தவன்றே” [திருவாங்கத்துமாலை—33.] என்ற ஐயங்கார் பாசரம் இங்கு அறிபத் தக்கது. நெடியபிரான்=(உலகளப்பதற்காக) கீண்ட வடிவம் கொண்டவன் என்றும், பாவ ரினும் மேம்பட்டவனென்றும் பொருள் கொள்ளலாம்.

புலவியெல்லாம் நீரோற்றளந்த நெடியபிரா னருளாலிடுமே!—“தாமஸ்பர்க்குநிகளானார் மேலிடப்புக்கால் வந்து உதவுமவன தமன்ஸுத் தான்வந்து அபிபரிக்கப் புக்கால் விட்டிருக் குமோ?.....தன் உடமையைப் பிறர் எனதென்று அபிமாதித்திருந்தால் தன்னை அர்த்தி யாக்கி அவர்கள் பக்கலிலேயும் வந்து இரந்தகொள்ளுமவன், இரக்கவேண்டாதே தனீ உடைமையேயான உன்னை விட்டிருக்குமோ?” என்ற பெரியவாச்சார்பின்னை விபாக்கியான ஸ்ரீஸூக்திகாணக. ‘வாரோற்றிள முலையாயி’ என்றது—இப்படிப்பட்ட அழகையும் இளமையை யும் அவன் விட்டிருப்பனோ? விரைந்து வந்திருவன் காண் என்ற குறிப்பு. ‘வாரோற்ற இள முலையாயி’ என்றும் பிரிக்கலாம்; பெயரெச்ச விது தொகுத்தல். வார் ஏற்ற—கச்சையணிந்த என்றபடி. ‘புலநம்’ என்னும் வடசொல் புலவியெனத் திரிந்தது.

இப்பாட்டுக்கு ஸ்வாபதேசப் பொருளாவது—தருந்த காலத்தில் எம்பெருமானை அங் லது பாகவதரைச் சேர்ந்து அறுபதிக்கப் பெருமையால் தளர்ந்த ஆழ்வாரை அன்பர்கள் ஆற்றுகின்றதலாம். முன்பு இருந்த அஜ்ஞாநமானது பக்திருபமான செவ்விய ஞானத்தால் கழிந்த தென்பதும், உரிய காலத்தில் அறுபதிக்கப்பெருமையாலே உள்ள விவேகமும் அழியுமபடி மோஹாந்தகாரம் மேலிட்டதென்பதும் முதல் வாக்கியத்தால் தெரிவிக்கப்பட்டனவாம். [வாரோற்றிள முலையாயி] அடக்குவதற்கும் மறைப்பதற்கும் அரிதான பக்தியின் வளர்ச்சியை யுடையவரே! என்ற ஆழ்வாரை விளித்தபடி. [வருத்தேல் உன் வளைத்திறம்] இப்படிப்பட்ட பக்தியையுடைய உற்த அடிமைத்திறம் குலையுமென்ற வருந்த வேண்டாவென்கை. மற்றது வெளிப்படல். (சுக)

வளைவாய்த் திருச்சக்கரத்தெங்கள் வானவனுர்முடிமேல் *
தனைவாய் நறுங்கண்ணித் தண்ணந்துழாய்க்கு வண்ணம்பயலை *
விளைவான் மிகவந்து காந்திங்களாண்டுழி நிற்கவேம்மை
உளைவான்புகுந்து * இதுவோர்க்கு வாயிர முழிகளே.

(எ௦)

வளை வாய் திரு சக்கரத்து	{ வட்டமான நுனிமையுடைய அழகிய சக்கராயுதத்தை யுடைய	தழாய்க்கு	{ திருத்தழாய்க்கு (ஆசைப் பட்டு)
எங்கள் வானவனார்	{ எமக்குத்தலைவரும் பரம பதத்திவிரும்புவருமான பெருமானுடைய	வண்ணம் பயலை	{ (எமது) மாமைசிறம் மாறிப் விளைவான் பச்சை நிறம் கிஞ்சுப்படி
முடிமேல் தனை வாய்	திருமுடிசிற சாத்தியுள்ள கட்டுவாய்க்கு	மிக வந்த	அடாவந்த
நறு கண்ணி	பரிமளமுள்ள	நான் திங்கள்	{ நாளாயும் மாதமாயும் வருட மாயும் சுற்பமாயும் தோள் யினது தவிர
தன் அம்	மாலைவடிவமான குளிரந்த அழகிய	எம்மை உளைவான்	{ எம்மை முற்று மழிக்க புகுந்த
		இது ஓர் கங்குல	{ நெருக்கி
		ஆசிரம மழிகளே	{ இந்த ஒரு ராதிரிதானே ஆசிரம் கற்பமாகா கின்றது.

***—இராப்பொழுதின் நெடுமைக்குத் தலைவி இரங்கிக் கூறுமபாசரம் இது. நாயகனைப் பிரிந்து அந்த ஸாஹவ்யஸைக்கை ஆற்றாமல் பகலிற் காட்டினும் இரவில் மிகவருந்தி அரிதிற சிலகாட்களைக் கழித்த நாயகி அவ்வருத்தம் காணுக்குநள் அநிகப்படுதலால் இரவும் ஒரு நாளாகக் கொருநள் மிக நெடுகுவதாகத் தோன்றாதல் பற்றி 'இதுக்கு முன்பு எனது கிறததை மாறுபடுத்தும் பொருட்டு ஒரு நாளாயும் ஒரு மாதமாயும் ஒரு வருடமாயும் ஒரு கற்பமாயும் படிப்படியாக வளர்ந்து தோன்றி வருத்திவந்த இருள் இன்றைக்கு என்னை அடியோடு முடிக்கும்பொருட்டு மிகப் பல கற்பங்களாகத் தோன்றி வருத்துகின்றது' என்று ஒருகாளிரசிறி கூறியதா மிது.

வளைவாய்த் திருச்சக்கரத்து—சங்கையும் கூர்மைபான சக்கரத்தையுமுடைய என்று முரைக்கலாம்.

இதற்கு ஸ்வரபதேசார்கதமாவது:—எம்பெருமானைச் சேர்ப்பெருத நிலையில் தாமதம் பொறுக்கமாட்டாமைபால் காலம் நீட்டித்ததாகத் தோன்ற வருந்துகிற ஆழ்வார் வார்த்தை பென்க. ஸர்வேச்வரதவத்துக்கு அறிகுறியான திருவாழியையும் ஜீவாதமாக்களை அடிமை பாகக் கொள்ளுதற்கு உரிப ஸம்பந்தத்தையும் உபய விபூதியையும் அலங்காரத்தையுமுடைய எம்பெருமானது போக்யதைகய அதுபவிக்கப் பெருமைபாலே தன்மை குலையும்படி எம்மை வருத்துவதாகக் காலம் வரையறை யில்லாமல் வளர்கிறதென்று தளர்த்து அருளிச்செய்த வரது.

(எ௦)

ஊழிகளா யுலகேழுமுண்டா னென் றிவம் * பழங்கண்
டாழி களாம்பழ வண்ணமென்றேற்கு * அஃதேகோண்டன்னை
காழிவனோவென்னும் ஞாலமுண்டான் வண்ணஞ் சோல்விற் றென்னும்
தோழிகளோ ! வுறையிர் * எம்மையம்மனை சூழ்கின்றவே.

(எக)

ஊழிகள் ஆய்	காலகைளுக்கு நிர்வாஹகனாய்	களா பழம் கண்டு	களாப் பழத்தைப் பார்த்து
(மஹாதல்பகாலத்தின் முடிவிலே)			
உலகு ஏழும் உண்டான்	{ உலகமுழுவதையும் திரு வடிறத்தில் வைத்துக் காத்த தருளியவன்	பழம் வண்ணம்	{ 'இப்பழத்தின் நிறம் கடவுள் நிறம்' என்று (குறிப்புப் பொருளொன்றும் கருதா மல இயல்பாகக்) சொன்ன எனக்கு
என்றிவம்	{ என்று (யாம் தலைவனது பெயர் பெருமை தொழில் முதலியவற்றை வெளிப் படையாகக்) கூறினோ மீஸை;	அஃதே சொன்ன அன்னை	{ அத்தச் சொல்லையே பொரு ளாகக் கொண்டு (எனது) தாய்

இவனோ நாழ என்னும்	'இப் பெண்பிள்ளையோ (என் சொற்கேளாது தன் கிளை வின்படி) சுந்தரமாய் நடக் குந் செருக்குடையவன்' என்று (கருந் சொற்) கூறுவன்;	தோழிகளோ எம்மை அம்மனை குழிசின்	தோழிகளே! எம்மை எமது தாய் மாறு பட கிளைத்த ஏறிட்டுச் சொல்லுந் சொற்களுக்கு
நூலம் உண்டான் வண்ணம் சொல் விற்பு என்னும்	உலகமுண்ட அத்தலைவனது கிறத்தைச் சொன்னவாறு இது என்று குற்றக் கூறுவன்;	உரையிர்	{ நீங்கள் (சமாதானத்) சொல் லுங்கள்.

* * *—தாயின் முனிவைத் தலை தோழியர்க்கு உரைத்த பாசாம் இது. காயகினைக் களவொழுக்கத்தாற் புணர்ச்சி பிரிந்த காயகி வருத்தமளவில் அக்களவொழுக்கம் மெல்ல வெளிப்பட்டு ஊகொக்கும் பழி பாவ, அதனையறிந்த தாய் 'இது நம் குடிக்குத் குறையாம்' என்று கருதி இவளை நிர்ப்பந்தத்திலே வைத்திருக்க, அவளுக்கு அஞ்சி காயகி தன் ஆற்றுகை பால் வாய் பிதற்றதொன்றைச் செய்பாது ஆற்றுகையை அடக்கிக் கொண்டிருக்க, அவ் வளையலே சிலர் களாப்பழக்கொண்டு விற்க, அதனை நோக்கி காயகி 'இதன் கிறம் கடல் போலுள்ளது' என்று பாராட்டிக் கூற, ஏற்கனவே இவன்மேல் குறிப்புக் கொண்டுள்ள தாய் 'இவன் இப்படி சொன்னது காயகனது கிறத்தைப் பாராட்டிக் கூறியபடியாம்' என்று உட்கொண்டு 'இப்படியும் ஒரு அடக்காததன்மை யுண்டோ' என்று வெறுக்க, அதற்குக் கலங்கிய காயகி தோழியரை நோக்கி ஒருவகையான உட்கருத்தையும் கொண்டு சொல்ல வறியாத எனது தன்மையை நீங்கள் அவளுக்குச் சொல்லி அவளுடைய கோபத்தைத் தணிப்பீராக வென்று வேண்டிக் கொள்ளுகிறேனென்க.

சில பிரதிபந்தகங்களினால் காயகனை அடையப் பெறாத காயகி, அவன் தன்னை வெளிப் படைபாக விராவில் விவாஹஞ் செய்து கொள்ள வேண்டுமெனக் கருதிச் சிறைப்புறத்தானு குமளவில் தோழியர்க்குச் சொல்லுவாள் போன்று ஊர்ப்பழி மிகவும் பாகியிருக்கிறபடியை யும் அதனைத் தாயுமறிந்த வெறுக்கிறபடியையும் தெரிவிக்கும் முகத்தால் விராவில் வெளிப் படைபாக விவாஹஞ் செய்து கொள்ளத் தூண்டியதாயிது. அவர்பரவலும் தாய் முனிவையும் இருக்கிற இக்களவொழுக்கம் இனி ஆகாது, மணந்து கொள்ளல் வேண்டும் என்று விவாஹ ருதியை வெளியிட்டவாறு.

ஊழிகளாய் உலகேழு முண்டானென்றிலம்—ஊழிகள் என்ற பன்மை காலத்தின் பகுப்புக்களைக் குறிக்கும்; ஸகல காலங்களுக்கும் நிர்வாஹகனாய் மஹாகல்பகாலத்தின் முடி விலே திருவயிற்றில் வைத்தக் காத்தருளியவனை எம்பெருமான் என்று அவன் திருநாமத் தையோ தோழியையோ பெருமையையோ ஒன்றையும் காள் வெளிப்படைபாகச் சொன்னே னில்லை; ஒருகால் அப்படி சொல்லியிருந்தேனாயின் தாய் குறை கூறுவது தகுதியேயாம்; அந்தோ! ஆதாமொன்று மின்பித் குறைகூறுகின்றாளே பென்றவாறு. ஊழிகளாய் என்கி தற்று—கல்பமும், அக்காலத்தில் அழிவு செய்கிற கடல் நெருப்பு முதலியனவுமாகிய இவற் றின் வடிவமாய் என்றும் உரைப்பர். என்றிலம்—என்று சொல்லிற்றிலோம்.

ஊழிகளாயுலகேழு முண்டான் என்று சொல்லியிலையாகில் பிள்ளை என்ன வென்று சொல்லிற்றென்ன, 'பழங்கண்டு ஆழிகளாம் பழ வண்ணமென்றேற்கு' என்கிறாள். (சிற்பனைக் காக வீதியில் வந்த) களாப்பழத்தைப்பார்த்த இப்பழத்தின் கிறம் கடலின் கிறம் போன் றுள்ள தென்று உட்கருத்த ஒன்றுமின்றியே இவ்வளவே சொன்னேன்: குறிப்புப்பொரு ளொன்றுங் கருதாது இயல்பாகச் சொன்ன இச்சொல்லியே பற்றிக்கொண்டு எனது தாய் "இப்பெண்பிள்ளை என் சொற்கேளாது தன் கிளைவின்படி ஸ்வதந்தரமாய் நடக்குஞ் செருக் குடையளாயினள்" என்று கடுஞ்சொல் கூறத்தலைப்பட்டாள். களாப்பழவண்ணம் கடல் வண்ணமென்று இவன்சொன்னதானது வெறுமனே? உலகமுண்ட பெருவாயனுடைய திரு மேனி கிறத்தைச் சொன்னபடியன்றோவென்று குற்றங்கூறுகின்றாள்; தோழியார்களே! இப் படி எனது தாய் என்னை மாறுபட கிளைத்த ஏறிட்டுச் சொல்லுந் சொற்களுக்கு நீங்களே ஸமாதானஞ் சொல்லித் தெனிக்கவேணுமென்றாளாயிற்று.

நாழ—குற்றம்; "காமா மிகவுடையோம் நாழ" "காழாலமர் முயன்ற" என்ற பெரிய திருவந்தாதிப் பாசாங்களில் இப்பொருளில் பிரயோகந்தான்க. பெரியாழ்வார் திருமொழி

யில் 'பல பல காழஞ்சொல்லிப் பழித்த சிசுபாலன்' என்ற விடத்தில் இச்சொல் 'அம்' சாரியை பெற்று வந்தமையுங் காண்க. இங்கே, காழுடையான் என்ற பொருளில் 'காழ்' என்ற மறு உபசார வழக்கு.

இப்பாட்டுக்கு ஸ்வாபதேசப் பொருளாவது—ஆழ்வார் எம்பெருமானிடத்தில் தமக்கு உண்டான ஈடுபாட்டின் பிசுபியால் அப்பெருமானது பயனாகிய வடிவத்தின் கடல்போலன் விடப்படாத பெருமையைப் பாராட்டி ஒரு வார்த்தை சொல்ல, அதுகேட்ட ஞானிகள் அவ்வார்த்தைக்கு வேறுபொருள் சங்கித்த, ஸாதாரந்தர சிஷ்டையுடையார்போல உபாஸனைக்கு உரியதொரு காரணவடிவத்தைப் போற்றினதாக கினைத்து அது தகுதியின்றென்று உபேக்ஷிக்க, அத்தன்மையை ஆழ்வார் தமது அன்பர்கட்கு வெளியிட்டு இவர்கள் என் றெஞ்ச நியாமல் ஆரோபித்துச் சொல்லும் வார்த்தைக்கு என் கினைவறிந்து பழைய சீங்கன் மறு மாற்றஞ் சொல்லி இவர்களைத் தெளியியுங்க ளென்று அருளிச் செய்தலாம். [ஊழிகளாய் உலகேழ ழுண்டானென்றலம்] ஸாதாரந்தர சிஷ்டையுடையார்போல உபாஸனைக்கு உரிய காரணவடிவத்தைச் சொன்னோமில்லை. [பழங்கன்றி ஆழி களாம்பழவண்ணமென்றேற்கு] பயனாகிய வடிவத்தைக் குறித்து அவ்வடிவம் கடல் போலும் என்று கூறிய எமக்கு, [அஃதே கொண்டு] அந்தச் சொல்லுக்கே வேறு பொருள் கொண்டு. [அன்னை] ஞானிகள் [இவளோ காழ்வன்னும்] இவரே பாதந்தரமான ஸ்வரூபத்துக்குவிரோதமான ஸ்வாதகநிதியத்தையுடையா ரென்று குறைபேறிட்டுச் சொல்வார்கள். [ஞாலமுண்டான் எண்ணம் சொல்லிற் றா என்னும்] உபாஸனைக்கு விஷயமாகின்ற காரணவடிவத்தை யாம் கூறியதாகக் குற்றம் கூறுவார்கள். [அம்மனை எம்மை சூழ்கின்ற] தாய்போ லெம்மிடத்துப் பரிவுடையாரான ஞானிகள் எமது ஸ்வரூபத்துக்கு எங்கே ஞானபாடு வருகிறதோவென்று வமிட்டுச் சங்கித்த சங்கைக்கு [தோழி களோ! உரையிர்] என் றெஞ்சநிற்க அன்பர்களோ! சீங்கன் பரிஹாரஞ் சொல்லித் தெளியிக் கவேணும் என ஸ்வாபதேசப் பொருள்காண்க, பரபத்திமார்க்கத்தை யனுட்டிப்பவர் எம்பெ ருமானது பயனாகிய வடிவத்தையே கருதிப் பாராட்டக் கடவதென்றும், அதுவே முக்கி பெறு வதற்குச் சிறந்த வழியாகு மென்றும், உபாஸனைக்கு உரிய காரணவடிவத்தையே பாராட்டி உபாஸித்தல் முக்கி பெறுவார்க்கு அவ்வளவாகச் சிறவா தென்றும் உணர்க.

இப்பாட்டில் (இரண்டாமடியில்) ஆய்தம் உயிர்போலொலித்தது; அலகிட்டுக் காண்க; (எக)

தழ்கின்ற கங்குற் சுருங்காவிருளின் கருத்தினிம்பை *

போழ்கின்ற திங்கனம் பிள்ளையும் போழ்க * துழாய்மலர்க்கே

தரழ்கின்ற டெஞ்சத்தொரு தரியாட்டியென் மாமைக்கின்ற

வாழ்கின்றவாறிதுவோ? *வந்து தோன்றிற்று வாலியதே.

(எஉ)

சூழ்கின்ற	{ (இடைவிடாத) சூழ்ந்து	ஒரு தரியாட்டி	{ ஒரு தணையும்மில்லாமல் மிக்க தனிமையை யுடையோனான என்னுடைய
கங்குல்	{ கிமகிம ராத்ரியினுடைய	மேன்	{
சுருங்கா இருளின்	{ சுருங்காமற் பெருகு கிற இருவரினுடைய	மாமைக்கு	{ (இறல்பான) மேனிநிறத் துக்கு
கரு நிணிம்பை	{ கறுத்த செறிவை	இன்று வாழ்	{ (இப்பொழுது வாழ்க்கை
போழ்கின்ற	{ மிளகிற	கின்ற ஆறு	{ கேரும்பு.
அம் மினை திக்களும்	{ அழகிய இளஞ் சந்திரனும்	வாலியது வந்து	{ சுத்தமான இளம்பிறை வந்து
போழ்க	{ (என்னையும்) மிளக்காட்டும்;	தோன்றிற்று	{ தோன்றியது
துழாய் மலர்க்கே	{ (காயகனது) திருத்துழாய்	இதுவோ	{ இப்படியோ?
தாழ்கின்ற	{ மலரைப் பெறுதற்காகவே		
டெஞ்சத்த	{ யிடுபடுகிற மனத்தை யுடைய		

* * * —இருளுக்கு ஆற்றாத தலைவி இளம்பிறை கண்டு தளர்ந்து உரைத்தல் இத. காயகனைப் பிரிந்த நிலையில் பகலிற் காட்டினும் இரவில் இருளில் மிக வேதனைப்படுகிற காயக, அப்பொழுது இளம்பிறை தோன்றி அவ்விருளை அழிக்கத் தொடங்கியதை றோக்கி இனி எமக்கு இருளினாலாகுந் தயரம் குறைவுபடு மென்று கருதி ஒருவாறு தணிந்திருக்கத் தொடங் கியவனவிலே, இளம்பிறையும் விரைகளுக்குத் தாபஹேதுவான பொருள்களின் ஒன்றுதவரம்

அது இவளை இருளினும் அதிகமாக வேதனைப்படுத்த, அது நோக்கி அத்தனை இரங்கிக் கூறியதென்க. எனக்குப் பகையாய்ச் சூழ்கிற இருளைப் பிளந்தொழிக்கிற இளம்பிறை அவ்விருளின் ஒழிவுக்கு மகிழ்கிற என்னையும் பிளந்தொழிக்கட்டும். பிறைதோன்றி இருள் அகன்றதைக் கண்டு இனி என் தயைக் குறைந்த இழந்த மாமை நிறத்தைப் பெற்று வாழ்வேனென்ற கருதிய எனக்கு அந்தோ! பிறை தோன்றியது இங்ஙனமோ முடிந்தது! என்கிறாள். தயைச் சீக்க வந்தானென்ற கருதப்பட்டவன்தானே தயை மிகுவிக்கின்றானே! என்செய்வேன்! என்கிறாள்.

வாலியது—வாலிமை பென்னும் பண்பினடியால் பிறந்த ஒன்றன்பாற் குறிப்பு. விலையாலையும் பெயர். இதுவோ வந்து தோன்றிற்று—இப்பிறையோ வந்த தோன்றியது; வாலியதே—இதன் தன்மை சீரிதாகவுள்ளது என்றாக் கொள்ளலாம்; இப்பொருளில் விபரீத லக்ஷணையால் வெறுப்புத் தோன்றும். பிள்ளை—இளமைப் பெயர்.

தாம் நினைததபடியே பேதுகிடைத்திடாமையா லுண்டான மோஹாந்தகாரமும் இதனை படக்கி மேலிடுவதான தத்துவஞானப் பிரகாசமும் இரண்டும் எம்பெருமானைச் சேராத நிலையில் தம்மை ஒன்றினுமொன்று மிகுதிபாக வருத்தித் தமது ஸ்வரூபத்தையும் அழிக்கவிருக்கும் தன்மையை ஆழ்வார் வெளியிடுதல் இதற்கு உள்ளுகை பொருள். சந்திரோதய மென்றது விவேகத்தை. (எஉ).

வால்வெண்ணில லகாரச் சுரக்கும் வெண்திங்களென்னும் *

பால்விண் சுரளி சுரமுதிர் மாலை * பதிரிவட்டம்

போலுஞ் சுடரடனாழிப் பிரான் பொழிவேழனிக்கும்

சாலபின் தகைமைகொளம்? * தமிழாட்டி தளர்ந்ததுவே. (எங).

விண்	ஆகாயத்தில் கின்று	பரிதிகட்டம்	{ இத்திங்களொளியை விழுவதால் ஸ்ரீராமன் உடம்பம் போலும் ஒளியையுடைய
வால் வெண் கிளவு	மிகவும் வெளுத்தநிலாகிய	போலும்	
பால	பாலை		
உலகு ஆர	{ உலகமெங்கும் கிறையும்படி	அடவ ஆழி	வலிய சக்கராயுதமுடைய
சுரக்கும்	{ சுரந்து சொரிகிற	பிரான்	அத்தலைவன்
வெண்திங்கள் என்னும் வெளுத்த சந்திரனாகிய			
சுரவி	பசுவினது		
சுர	சுரப்பு		
முதிர்	மிகப்பெற்ற	எழு பொழில்	{ எழுவகைப்பட்ட லோகங்களையும்
மாலை	மாலைப்பொழுதிலே		
தமிழாட்டி	{ (நாயகன் வாராமையாலே)	அளிக்கும்	{ ரக்ஷிக்கிற அமைவின் பெருமைபோ?
தளர்ந்தது	{ தனிமையையுடைய இவள் தளர்ச்சியை யடைந்த தன்மை	சாலபின் தகைமை கொல் ஆம்	

* * *—பிறையடை மாலைக்கு ஆற்றாத தலைவியின் தளர்ச்சி கண்டு தோழி இரங்கிக் கூறும் பாசாய் இது. மாலைப்பொழுதுக்கும் இளம்பிறைக்கும் வருந்தும்படி இவளைத் தனியே விட்டிருந்தால் உலக முழுவதும் ரக்ஷிக்கும் அவனுடைய பெருந்தன்மைக்குச் சிறிதும் எவரது விட்டிருந்தால் உலக முழுவதும் ரக்ஷிக்கும் அவனுடைய பெருந்தன்மைக்குச் சிறிதும் எவரது என்கிறாளாயிற்று. ஆகாசத்தில் நின்றும் மிகவும் வெளுத்த நிலாவாகிய பாலை உலகமெங்கும் கிறையும்படி சுரந்து சொரிகிற சந்திரனாகிய காமதேவியின் சுரப்பு அதிகரித்திருக்கின்ற மாலைப் பொழுதிலே இத்தலைவி தனிமைப்பட்டுத் தளர்ந்திருப்பதானது ஆழியங் கையவன் அனைத்தல் கங்களையும் காத்தருளுந் திறத்துக்குப் பொருந்தாமோ! (பொருந்தாது) என்றவாறு. நிலாவினிடத்துப் பாலின் தன்மையையும், அதனை வெளியிடுகிற அம்ருத கிரணனுள் சந்திரனிடத்துப் பாலுக்கும் பசுவின தன்மையையும் ஏற்றிக்கூறியது ரூபகாலங்காரம். 1. "அருந்தவன் சுரபியே ஆதிவானமா, விரிந்த பேருதயமே மடிவெண்டிங்களா, வருந்தலின் முலைகதிர் வழங்கு தாயையாச், சொரிந்த பாவொத்தது நிலவின் தோற்றமே" என இவ்வர்ணனை பிற வழங்கு தாயையாச், சொரிந்த பாவொத்தது நிலவின் தோற்றமே" என இவ்வர்ணனை பிற விடத்துஞ் சிறிது வேறுபடக் கூறப்பட்டிருக்குமாறு காண்க. உலகு ஆரச்சுரக்கும்—உலக விடத்துஞ் சிறிது வேறுபடக் கூறப்பட்டிருக்குமாறு காண்க. உலகு ஆரச்சுரக்கும்—உலக மாகிய தாழி கிறையும்படி சுரக்கு மென்க. விண்சுரலி—தெய்வப்பசு. ஸுரபி: என்னும் வட்டம்.

சொல் ஈவியெனத் திரிந்தது. கர—கரப்பு; முதனிலத் தொழிற்பெயர். பரிதி—வடசொல் [பொழிலேழனிக்கும்] பொழில்—உலகம். இனி, பொழில்—சோலையுமாம்; உலகங்களை எம் பெருமானுடைய சிங்கரப் பூந்தோட்ட மென்ப; “பிரான் பெய்த காலுகண்டிர் பெருந் தேவுடை முவுலகே” (6-3.5) என்பர் திருவாய்மொழியிலும், இப்பாட்டுக்கு ஸ்காபதேசப் பொருளாவது; உரியகாலத்தில் பேறு கைகூராமையாலே ஞானவிளக்கமும் பாதகமாக ஆழ் வார் அடைந்த தளர்ச்சியைக் கண்ட அன்பர்கள் சொந்து உரைத்த வார்த்தையாம். [ரோண பொழிலேழனிக்குஞ் சாப்பின் தகைமை கொலாம் தயிபாட்டி தளர்ந்ததே] எம்பெரு மாளுக்கு இயல்பான ஸர்வாசுக்கத்வமும் இவ்வாழ்வார் திறத்தில் நிகழா தொழிவதே! என்று சங்கித்தபடி. ‘சாப்பின்’ என்றும் பாடமுண்டாம். வால் வெள்—ஒருபொருட் பன்மொழி. “நிலவுலகா” என்றவிடத்து, ‘நிலவு’ என்னுமல் ‘நீல’ என்றும் பிரிக்கலாம்; “குறியகன் டீழ் ஆக்குமகலுமதனோடு, உகா மேற்றதுமியல்புமார் தூக்கின்” என்ற நன் னால் அறிக.

(எரு)

தளர்த்தும் முறித்தும் வருதிரைப்பாயல் * திருநெடுங்கண்
வளர்ந்து மறிவுற்றும் வையம் விழுங்கியும் * மால்வரையைக்
கிளர்ந்து மறிதரக் கீண்டெடுத்தான் முடிது துழாய்
அடர்ந்துண்சிறு பசுந்தென்றல் * அந்தோ! வந்துலாகின்றதே.

(எசு)

தளர்த்தும் முறித் தும்வருதிரை	{ கொந்தளித்து விழுவதெழுவ தாய்க் கனத்தாலே தளர்ந தும் காற்றாலே முறித்தும் வருகிற அலைக் கிளர்ச்சியையுடைய திருப் பாற்கடலில்	மால்வரையை கிளர்ந்து மறி தர கீண்ட எடுத்தான்	{ கோவர்த்தனகிரியை மே நெழுந்து குடையாகக் கவி யும்படி பெயர்த்தெடுத்தது உதவுகிற எம்பெருமானது
பாயல் திருநெடு கண் வளர்ந்தும் அறிவுற்றும்	{ (ஆகிசேஷனாகிய) சயனத்தில் அழகிய கீண்ட திருக்கண்க ஞறங்கியும் (அவ்வுறக்கத்தில் யாவும்) அறிந்தும்	முடி குடி துழாய் அலைந்து உண் பசுகிற தென்றல்	{ திருமுடியிற் குடிபுள்ள திருத் துழாயை அளவியுண்ட புதிய இளமையான தென் றற் காற்றானது
வையம் விழுங்கியும்	{ பிரளயகாலத்திலே உலகக் களை வயிற்றினுட்கொண்டு காத்தும்	அந்தோ வந்து உலாகின்றது	{ மகிழ்ச்சியுண்டாம் படி (என் மேல்) வந்து விசுகிறது.

* * *—நாயகனது திருத்தொழாயிற்பட்ட தென்றல் வா, நாயகி மகிழ்ந்துரைக்கும் பாசு
ரம் இது. நாயகனது மேனியோடு ஸம்பந்தப்பட்ட பொருள் தன் உடம்பினையிது வந்து பட்டுத்
தனது பிரிவாற்றுகைத் துயரைச் சிறிது தணிப்பித்தலாகிய ஸந்தோஷத்தைத் தலைவி தொழிக்கு
உரைக்கிறுளென்க.

கொந்தளித்து விசுகின்ற அலைக்கிளர்ச்சியையுடைய திருப்பாற்கடலில் சேஷசயனத்
தில் உறங்குவான் போல் போகுசெய்தும் பிரளயகாலத்தில் உலகங்களை வயிற்றினுட்கொண்டு
காத்தும் கோவர்த்தகிரியைக் குடையாகவெடுத்துப் பிடிததுப் பெருமழைத் துன்பத்தைப்
போக்கியும் உபகரித்தருள்கின்ற எம்பெருமானுடைய திருமுடியில் அணிகளள்ள திருந
துழாயை யிளைந்த புதிய இளந்தென்றற் காற்றானது மகிழ்ச்சியுண்டாகும்படி என்மேல்வந்து
விசுகின்றது என்றாளாயிற்று.

இனி, இக்கை, வழக்கம்போலத் தென்றல் வாவுகண்டு அதற்கு வருத்தத் தொடங்கிய
நாயகியை கோக்கித் தொழி ‘இதை நீ வெறுத்தென்ற வென்று கருதாதே; அவனுடம்பிற்
பட்டு வருகிறககாண இது; இது அவன் வாவுக்கு அறிஞறி’ என்று கூறிச் சொகந்தணிக்கிற
தாக்குவல் கொள்வர்.

ஹந்த! என்னும் வடசொல் (அய்யயம்)—மகிழ்ச்சி இரக்கம் துன்பம் முதனிய
பொருள்களில் வருமென்று வடமொழி நிகண்டினால் தெரிகிறதனால் அதன் விகாரமாகிய
அந்தோ வென்பது இங்கு மகிழ்ச்சிப் பொருளில் வந்த தென்க.

திருநெடுங்கண் வளர்ந்துமறிவுற்றும்—எம்பெருமானது தூக்கம் மெழ தூக்கம் போலத்
தமோருண காரியமாய் உடம்பு தெரிபாது கொள்ளுந் தூக்கமன்றியே எல்லாப் பொருளையும்

அறிந்தகொண்டே லோகாக்கூண சிந்தனை பண்ணும் தூக்கமாதலால் 'கண்வளர்ந்தம் அறிவுற்றம்' எனப்பட்டது; இது பற்றியே அத்துக்கம்—போக நித்திரை, அறிதயில், விழிதயில், அயிலாத் தயில், பொய்யுறக்கம் எனப்படும். "மால்வரையை மறிதா எடுத்தான்" என்றதனால் பசுக்கள் எட்டிப் புல்மேயலாம்படி கோவர்த்தந மலையைத் தலைகீழாக எடுத்துப் பிடித்தமை யுந் தோன்றும். சிறுதென்றல்—மந்தமாருதம்.

இப்பாட்டுக்கு உள்ளுறை பொருளாவது—பிரித்த நிலையில் ஆழ்வார் தாம் எம்பெருமானது கரணாயம் ஐசுவர்யம் போக்யதை என்னும் இக்குணங்களின் கடைபாட்டத்தைக் கண்டு ஆறியிருக்கும் தன்மையை அருளிச் செய்தலாம். மற்றவை வெளிப்படை. இனி, தோழிவார்த்தை பென்னும் பசுக்களில், அவன் ஆசிரிதர்களை ரகித்தருளும் பொருட்டுக் கடவிலே போகநித்திரை கொண்டருள்வதும் பிரளயாபத்தில் உலகத்தை வயிற்றில்வைத்துகோக்குவதும் கோவர்த்தநோத்தாரணம் பண்ணினமையுமாகிய மஹாருணங்களைச் சொல்லி அன்பர்கள் ஆழ்வரை ஆற்றுகின்றதாக ஸ்வரபதேசம் கொள்க. (எச)

உலாகின்ற கேண்டை யொளியம்பு * எம்மாவியை யூடுருவக்
குலாகின்ற வேஞ்சிகை வான்முகத்தீர்! * குளிசங்கிடறிப்
புலாகின்ற வேலைப் புணரியம்பள்ளி யம்மான் அடியார்
நிலாகின்ற வைகுந்தமோ? * வையமோ? நும்நிலையிடமே.

(எடு)

உலாகின்ற	{ (காதளவுஞ் சென்று மீண்டு)	குளி சங்கு இடறி	{ வளைந்த வடிவமுள்ள சங்கு
கேண்டை	{ உலாவுகிற		{ களைக் கொழித்த எழுந்த
ஒளி அம்பு	{ கெண்டை மீன் வடிவமான புலாகின்ற		{ மீன் காற்றம் விசப்பெற்ற
எம் ஆவியை ஊடு	{ ஒளியையுடைய (கண்களா	வேலை	{ அலைக்கிளர்ச்சியை யுடைய
உருவ	{ கிய) அம்புகள்	புணரி	{ கடலை
குலாவுகின்ற	{ எமது உயிரை ஊடுருவித்	அம் பள்ளி	{ அழகிய படுக்கை மிடமாக
	{ துளைக்கும்படி		{ வுடைய
	{ (அவ்வம்புகளைப் பிரயோ	அம்மான்	{ ஸர்வேசுவரனது
	{ கிப்பதற்கு) வளைகிற	அடியார் நிரை	{ பக்தர்களான நித்யமுக்தர்
வெம் நிலை	{ (புருவமாகிய) கொடிய	கின்ற	{ விளக்கிவாழப் பெற்ற
	{ வில்லையுடைய	வைகுந்தமோ	{ ஸ்ரீவைகுண்ட லோகமோ
வான் முகத்தீர்	{ ஒளியுள்ள முகமுடையவர்	வையமோ	{ இந்த கிஷுகைமோ
	{ களை!	நும் நிலை இடம்	{ உக்கனது இருப்பிடம்?

* * *—மதியுடம்படுக்கலுற்ற நாயகன் நாயகியின் தோழியரைப் பதிகிடுதல் இது. நாயகியும் தோழியும் ஒருங்கிருந்த ஸமயம் நோக்கி நாயகன் அவ்ஞ்ச்சென்று தன் கருத்தைக் குறிப்பிப்பதற்கு ஒரு வியாஜமாக ஊர் வினாவுகிருனென்க.

காதளவும் மீண்டு கெண்டை மீன் வடிவமான கண்களாகிய அம்புகள் எமது உயிரை ஊடுருவித் துளைக்கும்படியாக அவ்வம்புகளைப் பிரயோகிப்பதற்கு வளைகிறுக்கின்ற புருவமாகிய கொடிய வில்லையுடைய அழகிய முகமுடையவர்களே! எமது நாயகியையும் அவளது தோழியையும் விளித்தபடி. கண்களை அம்பாகவும் புருவத்தைச் சிலையாகவும் வருணித்தல் கவிமாய். கையிற்கொள்ளும் வில்லம்புகளால் வருத்தம் உலகவிவப்பு போவன்றி முகத்தில் கொண்ட வில்லம்புகளால் வருத்துஞ் சிறப்புத் தோன்ற 'வாண் முகத்தீர்' எனப்பட்டது.

பின்னடிகள் பதிகிடுவன. இவ்வுலகத்தவரினும இவர்களது வடிவமுரு மிக வேறுபட்டுச் சிறத்திருத்தலால் 'நும் நிலையிடம் வைகுந்தமோ?' என்றது; இவர்களைக் கண்டது இவ்வுலகத்திலாதலால் 'வையமோ?' என்றது.

இப்பாட்டுக்கு உள்ளுறை பொருளாவது—ஆழ்வராத ஸ்வரூபத்தைக் கண்டு எடுபட்ட பாகவதர் அவரையும் அவரோடொத்த அவரது அனபரையும் நோக்கி 'நுமது இடம் அந்த நித்யவிழுகியோ?' என்று வியந்ததைத்தலாம். [உலாகின்ற+வாண்முகத்தீர்!] பரந்த குளிர்ந்த நுண்ணிய விளக்கமுடைய உமது ஞானத்தை எமது கெஞ்சிலே பதியும்படி செலுத்தும் முகமலர்ச்சியுடையவரே! என விளித்தபடி. எம்பெருமானுடைய நித்யமுக்தர் வளிக்கும் நித்ய விழுகியோ இந்த விளாவிழுகியோ உமது இருப்பிடம்? ஆழ்வார், ஞானம் முதலியவற்றின் மஹிமையால் முக்தரென்று சொல்லும்படியும் அங்கு நின்று இங்கு வந்தவரொருவரென்று

சொல்லும்படியும் உள்ள தன்மை இப்படி விகற்பித்து வினுவதற்குக் காரணம். அன்றியும் பூர்ணதுபலம் கிடைக்கப் பெறுமையால் இவர் இவ்வுலகத்தவரோவென்றும், எம்மவர எம்பந் தம் இல்லாமையால் அவ்வுலகத்தவரோவென்றும் சங்கை கிகழ்த்தென்க. ... (எரு)

இடம்போய் விரிந்திவ் வுலகளந்தான் எழிலார்தன்னொழாய் *
வடம்போதீனையும் மடகெஞ்சமே! * நங்கன் வென்வனைக்கே
விடம்போல் விரிதவிது வியப்பே வியன்தாமரையின்
தடம்போதோடுங்க * மெல்லாம்ப வலர்விக்கும் வெண்திங்களே. (எரு)

இடம்போய் விரிந்து	{ எல்லாவிடங்களிலும் போய் விடும் தாமரையின் வளர்ந்து	தடபோது	{ சிறந்த பெரிய தாமரைமலர்
இ உலகு அளந் தான்	{ இவ்வுலகத்தை அளந்து கொண்டவனுடைய அழகு சிறந்த	ஒடுங்க	{ குவிய
எழில் ஆர் தன்	{ அழகு சிறந்த குளிர்த்	மெல் ஆம்பல அலர்விக்கும் வெள திங்கள்	{ புல்லிய ஆம்பலை அலரச் செய்கிற வெள்ளிய சந்திரன்
துழாய்போது வடம்	{ திருத்தழாய் மலர்மாலையைப் பெறும் பொருட்டு	நங்கன் வெள வனைக்கே விடம் போல் விரிதல்து	{ நமது வெணுத்த வளைகளைக் கழலச் செய்வதற்காகவே விஷமபோல ஒளி பரவுத லாகிய து
இனையும்	வருத்துகிற	செயப்பே	{ இர் ஆச்சரியமோ?
மட கெஞ்சமே	பேதைமையுடைய மனமே!		

*** —நாயகனது மாலைபெருமல் வருத்துகின்ற நாயகி மனத்கு இரங்கி கெஞ்சொடு கூறல் இது. எல்லாவிடங்களிலும் சென்று வளர்ந்து இந்த வுலகத்தை அளந்து கொண்டவ னுன் லர்வெச்வரனுடைய திருத்தழாய்மாலையைப் பெறும்பொருட்டு வருத்திக் கிடக்கிற கெஞ்சமே! சந்திரன், சிறப்பில்வாத ஆம்பலினிடத்து அன்பு வைத்து அதற்கு மகிழ்ச்சி தந்து சிறந்த தாமரையை அழிக்கும் அற்புண முடையவனாகலால் அவன் நமது அழகிய கைவளை களைக் கழலச் செய்தல் ஒரு வியப்பன்று என்கிறான். இது சந்திரோபாலம்பம். தாமரைக்குத் தலைவனை ஸூரியன் கண் மறைந்த விடத்து அத்தாமரையை வருத்துகிற இவனுக்கு, தலை வனைப் பிரிந்த எம்மை வருத்துதல் இயல்பே என்றவாறு.

வடம்போதீனையும் = 'வடம்போது இனையும்' என்று பிரிப்பதன்மீ, வடம்போதில் னையும் எனவும் பிரிக்கலாம்; பொருள் ஒன்றே மடகெஞ்சமே! = தால்பமான பொருளில் பற்றுவைத்ததோடு அப்பற்றை என்றும் விடமாட்டாமல் வினை வருத்துகின்ற கெஞ்சமே! என்றவாறு. 'விடம்போல் விரிதல்' என்றது—விஷம் கொலைசெய்வது போல நம்மைக் கொலை செய்வதற்காகவே வந்து தோன்றாதல் என்றபடி. ஆகவே இவ்வுலகம்—வருத்துத் தன்மை பற்றியதேயன்றி சிறப்பற்றியதன்று. வியப்பே = ஏ—எதிர்ப்பை: வியப்பன்று என்றவாறு.

இதற்கு உள்ளுறை பொருளாவது—பேது பெருத நிலையில் தமக்குண்டான விவேக மும் பிரதிக்கலமாய் வருத்துத் தன்மையை ஆழ்வார் தமது திருவுள்ளத்தை கோக்கிக் கூறுத லாம். [இடம் போய்+மடகெஞ்சமே!] ஸாவஸுபபுண ஸர்வேச்வரனுடைய பேரக்யதை முதலியவற்றில் ஈடுபட்டுப் பூர்ணதுபலவகிதையாகமை பற்றி வருத்தும் இளமனமே!. [விபக் களை வெளிக்காட்டாமல் இழிந்த பொருள்களை வெளிக்காட்டுகிற விவேகம். [நங்கன் வெள் வனைக்கே விடம்போல் விரிதல் இது வியப்பே.] நமது சுத்தமான அடிமைத் தன்மையையும் குலைப்பதாகப் பரவுகிற விது ஆச்சரியமோ! என்று ஆழ்வார் திருவுள்ளத்தில் க்லேசத்தோடு அருளிச்செய்தாராயிற்று.

... (எரு)

திங்களம்பிள்ளை புலம்பத்தன் செங்கோ லாகப்பட்ட *
செங்களம்பற்றின் நெங்குபுன்மாலை * தென்பாலிலங்கை
வெங்களஞ்செய்த நம் விண்ணோர்பிராஜர் துழாய்துணையா
நங்களை மாமைகொள்வான் * வந்துதோன்றி நகிகின்றதே

திக்கன்	சிறைச் சந்திரனாகிய	என்கு	வருந்தகிற
அம்பின்னை	அழகிம தனது இளம்பிள்ளை	புல் மாலை	{ சிறுமைப்பட்ட மாலைப்
புலம்பு	{ (தந்தையைத் திழந்து) தனிப்	தென்பால்	{ பொழுதாகிய பெண்ணால்,
	பட்ட	இலக்கை	{ தெற்குத் திக்கிலுள்ள எங்கா
	{ சிவந்த ஒளியை எங்குந்தடை	வெம்... களம்செய்த	{ புரியை
சொங்கோல் தன்	யற்ச் செலுத்துதலாகிய	கம் விண்ணோர்	{ கொடிய போர்க்களமாகச்
அரக பட்ட	செங்கோன்மைமையுடைய	பிரானார்	{ செய்த
	தனது தலைவனுள் ஸூர்	தழாய்	{ கமது தேவாதி தேவனுள்
	யன் இறந்தொழிதற்கிட	தனை ஆ	{ தலைவனது
	மான	கமது மாலை	{ திருத்தழாயை
செம் களம்	{ செவ்வானமாகிய (ரகத்த	கமது மாலை	{ தனக்குத்துணையாகக்
	தாற்) சிவந்த போர்க்	கொள்வான்	{ கொண்டு
	களத்தை	வந்த தோன்றி	{ கமது மாலை கிறத்தைக்
பற்றி	அடைந்து	கவிசின்றது	{ கவர்த்து கொள்வதற்கு
கின்று	{ (திக்கமாட்டாமல் அன்கு)		{ எதிரில் வந்த தோன்றி
	கின்று		{ வருத்துகின்றது.

* * *—மாலைப்பொழுதுக்கு ஆற்றாத காயகி இரங்கி யுரைக்கும் பச்சரம் இது. 'பூழ், "பால்வாய்ப் பிறைப்பிள்ளை" என்ற முப்பத்தைந்தாம் பாட்டின் முன்னடிகளை இப்பாட்டின் முன்னடிகட்கு ஸமர்ப்பிப்பது. இதில், மாலைப்பொழுதை ஒரு மகளாகவும், ஸூர்பனை அவளது கணவனாகவும், சந்திரனை அவர்களது பிள்ளையாகவும், ஸூர்பனது சிவந்த கிரணங்களை அவளது செங்கோலாகவும், அந்த ஸூர்பன் அஸ்தமிப்பதை அக்கணவன் இறந்த போவதாகவும், அவன் அஸ்தமிக்கிற திக்கிலிடத்தை அவனிறந்த கிழந்தொழிந்த போர்க்களமாகவும், ஸூர்பனத்தமக காலத்த மேற்குத் திக்கில் அவன் கிரணஸம்பந்தத்தால் தோன்றுகிற செவ்வானத்தை அவன் போரில் பட்டு இறக்கும்போது அவளது ரக்தம் தெறித்த இடமாகவும் உருவகப்படுத்தியவாறு. கணவனைப் பிரிந்த இவளுக்கு, கண்ணிற்காணும் பொருளெல்லாம் கணவனை யிழந்ததாகத் தோன்றாதலால் இக்கற்பனை கூறினாள். இப்படி கண்டிரிங் கத்தக்க நிலைமையை படைந்த மாலைப்பொழுது, ஓர்பக முகத்தால் வருத்தப்படுகிற திருத் தழாயைத் துணையாகக்கொண்டு நாயகியை வருத்துதலை, தனது மக்கள் தனிமைப்பட்டத் தன் கணவனை யிழந்து வருத்திய தாடகை அகஸ்திய சாயத்தை உதவிபாக்கக்கொண்டு முனிவர்களை எதிர்த்த வருத்துதல்போலக் கொள்க.

'புலம்பு' என்பதற்கு—தனிப்பட்ட என்றும், வாட என்றும், அழ என்றும் உரையிடலாம். புலம்புதலென்பது தனித்தலென்னும் பொருளாகத்லை "புலம்பே தனிமை" [தொங்காப்பியம்—சொல்லதிகாரம்—உரிச்சொல்லியல்—33.] என்பதனால் அறிக. மாலைப்பொழுதிற் காணப்படும் பிறைபின் பிரகாசக் குறையை வாடுதலாகவும், அக்காலத்தில் பறகவகள் மிகுதியாக ஒலித்தல்யாவது கடவொலியைப்பாவது அழகைக் குரலாகவுங் கருதலாம். இவங்களை வெங்களுக்குச் செய்து—லங்கையிலுள்ள ராஜாஸர்களை வேடறுப்படி போர் செய்தழித்த என்றபடி. 'வெங்களுக்குச்செய்தல்—சம்சாரமாகுதல்' என்றமுறைப்பர். 'ஒரு பிராட்டியைப் பிரித்திருக்கமாட்டாமல் தாம் பெரு முயற்சி செய்து கடங்கடந்த கொடும் பகை பொழித்தக் கூடியருளியவர், இப்பொழுது எம்மை இங்ஙனம் உபேகிப்பதே' என்ற இறக்கத்தோன்ற 'தென்பாலிலங்கை வெங்களுக்கு செய்த நம் விண்ணோர் பிரானார்' என்றது. தேவர்களுக்குக் கொடுமை தீர்த்தவர் எமக்குக் கொடுமை தீர்த்திலோ என்று குறிப்பிட வேண்டி, 'விண்ணோர் பிரானார்' என்றது.

தழாய்துணையா—மாலைப் பொழுதுக்குத் திருத்தழாய் துணையானதாகக் சொல்வதன் கருத்து, திருத்தழாய் நமக்குக் கிடையாததாய்க் கொண்டு நம்மை எப்படி வருத்துகின்றதே? அப்படியே இந்த மாலைப்பொழுது வந்த வருத்துகின்றது என்பதாம். லங்கை—நங்கனது; உருபுமயக்கம்.

இப்பாட்டுக்கு உள்ளுறை பொருளாவது—எம்பெருமானைச் சேர்ந்த அறுபவியப் பதற்கு உரியகாலம் ஸமீபித்த அவளது போக்பதையை கிளைப்பூட்டித் தம்மை வருத்தும் விதத்தை ஆழ்வார் அருளிச்செய்தலாம். [திக்களம்பிள்ளை + என்குபுன்மாய்] பாட்டு உள் டான ஐஞ்சாய்காசம் தயாரமடையும்படி செவ்விதான மஹா கிவேகமும் குலைத்து பக்தியே

விஞ்சி ஆற்றாமை விரோதிக் கொடிய இக்காலமானது. [தென்பால்+தழாய் தணையா] தஷ்ட விக்ரஹ சிஷ்ட பரிபாலன சிவரான எம்பெருமானது போக்யதைவைய கீழ்ப்புட்டுக்கொண்டு, [சங்களை மாணமகொள்வான் வந்து தோன்றி நலிகின்றதே] மமது ஸ்வரூபத்தை மாற்றமுபடி வருத்துகிறது என்கை. (என)

வலியும் நரகனை வீட்டிற்றும் * வாணந்தின்டோள் துணித்த
வலியும் பெருமையும் யரம்சொல்லும் கீர்த்தல் * மைவரைபோற்
பொலியுமுருவிற்பிராணர் புனைபூந் தழாய்மலர்க்கே
மெலியு மடகெஞ்சினார் * தத்துபோயின வேதனையே.

(எஅ)

(மமதுகாமகனார்)			
வலியும்நரகனை வீட்டிற்றும்	{ (உலகத்தை) வருத்துகிற நரகாகரனைக் கொன்றதும்	மைவரைபோல் பொலியும் வருவின் பிராணர்	{ அஞ்சனகிரிபோல விளங்குகிற வடிவத்தை யுடைய அத்தனைவரது
வாணன் தின்டோள் துணித்த வலியும்	{ பாணஸூரனது வலியுடைய தோனகளை அறுத்துத் தன் வலியுடைய வலிமையும்	புனைபூ தழாய் மலர்க்கே	{ சாத்திய அழகிய திருத்தழாய்ப் பூமாவையைப்பெறுதற்காகவே
பெருமையும்	{ (அப்போரில் வெளிக்காட்டிய) தலைமையும்	மெலியும் மடகெஞ்சினார்	{ ஆசைப்பட்டிருவருந்திறை (மமது) பேதைகெஞ்சு
யரம் சொல்லும் கீர்த்த அல்ல	{ (எளியோமான) யாம் புகழ்ந்து சொல்லி முடிக்குந தன்மையனவல்ல;	தத்து போயின வேதனை	{ (தான் மமமனவிட்டுப் போய் பொழுது எமக்குக் கொடுத்தவிட்டுப் போனவை இத்தனைபக்கம்.

* * *—பிரிவாற்றாத தலைவி தலைவனது ஆற்றலைக் கருதி கெஞ்சுமிர்த்த இரங்கும் பாசம் இது. நானேவென்னில் எனது காயகருடைய அதிமாதுஷ சேஷ்டிதங்களையும் பரபுத்வத்தையும் நோக்கி 'மமக்கு அவர் துர்லபர்' என்று கருதி ஒருவாறு காதலையடக்கி ஆறியிருக்குந் தன்மையுடையேன்; எனது மனமோ அங்ஙனம் ஆறியிராமல் அவனது மாவையைப் பெறுதற்கு ஆசைப்பட்டு அது கிடையாமையாக் எனக்கு இப்படிப்பட்ட வருத்தத்தை விளைத்துத் தான் அவனிடம் போய்விட்டது என்று இரக்கதோடு உரைததாளாயிற்று. நாகாஸூரனைக் கொன்று பதினாறுவிரதொருநாறு கன்னிகைகளை மணஞ்செய்துகொண்டவரும், பாணஸூரனது தோள்களை துணித்து அவன் மகளான உலகு தமது பேரான அநிருத்தனை வெளிப்பகடையாக மணஞ் செய்துகொண்டு கூடி வாழும்படி செய்தவருமான தலைவர் அவர்பக்கம் காதலியாகிய என்னைவந்து அடைந்து இன்பமடைவிக்கவேண்டாவோ வென்பாள் அவ்விரண்டு வரலாறுகளையும் எடுத்துக் கூறினாள். தாயே தேவாதிதேவ ரென்று தோன்றும்படி வெளிவிட்ட விர்பசக்தியை 'பெருமை' என்றது.

வீட்டிற்று—உயிர் விடுகின்றது; இறந்தகாலத் தொழிற்பெயர். விடு என்பதன் விகாரமாகிய விடு என்பதன் பிறவினையான 'வீட்டு'—பகுதி; து—விருதி. இனி, வீழ்த்திற்று என்பது வீட்டிற்று என மருஉ வாயிற்றென்பாருமுள். நீர்த்து—கீர்மை என்னும் பண்ணின் அடிபாப்பிறந்த ஒன்றன்பாற் குறிப்புமுற்றது. மை வரை—மேகம் படிந்த மலை என்னவுமாம். பாட்டின்முடிவில் 'வேதநா' என்னும் வடசொல் ஐயிராகத்திரிந்தது. வலியின் பெருமையும், என்றும் பாடமுண்டாம்.

ஆசரித விரோதிகளை அழிக்குஞ்ஞன் எம்பெருமானுக்கு இயல்பாயிருக்கவும் தாம் அவனருளால் தமது பிரதிபந்தங்கள் ஒழிய அவனது போக்யதைவைய அநுபவிக்கப் பெருமல் மனங் கெட்கி அதனால் வருத்தகிறபடியை ஆழ்வார் அருளிச் செய்தல் இதற்கு உள்ளுறை போருள். எம்பெருமானது விரோதி நினைசகத்தியும் பரத்வ மஹிமையும் எம்போலியர்க்கு வரையறுத்தசொல்லக்கூடியவையல்ல; வேதங்களுக்கும் எட்டாதவை; அப்படிப்பட்ட ஸர்வேச்வரனைக்கிட்டி அநுபவிக்கப்பெருதவளில் அவனது போக்யதையில் மனஞ்செலுத்தும் ஆற்றாமைத்துவமையே மூட்டுகின்றதென்றவாறு. (எஅ)

பெருமான் பக்கல் ஈடுபாடு கொண்ட ஆழ்வார் மற்றொன்றிற், கிந்தை செலுத்தாது அப்பெரு
மானே மனமொழி மெய்களால் நூர்ணுறுபவஞ் செய்யப் பெற்றவர் இவ்விலகத்திலிருந்து
சொண்டே சித்யஸூரிகளினும் மேம்பட்டவராவர் என்று அருளிச் செய்தாராயிற்று. அப்
புடிப்பட்ட அதுபவம் தமக்குக் கிடைக்கவியலையே! என்று வருந்துகின்றமையும் இதில்
தோன்றும்

சீராசாண்டு தன்செங்கோல் சிலநாள் செலீஇக்கழித்த *
பாரரசோத்து மறைத்தது நாயிறு * பாரளந்த
பேரரசே! எம் விகம்பரசே! எம்மை நீத்துவஞ்சித்
தோரரசே! யருளாய் * இருளாய்வந்துருகின்றதே.

(அ0)

சீராசாண்டு	சிறப்பாக ராஜ்ய பரிபாலை	பேர் அரசே	சிறந்த தலைவனே!
தன் செங்கோல்சில	எம் பண்ணி	எம் விசுப்பு அரசே	பரமபதத்துக்கு நாயகனான
என் செலீஇ	தனது நீதி தவறாத ஆற்றை	எம்மை நீத்து வஞ்	எமகோமானே!
கழிந்த	எம்மகிலை காலம் (உலகத்	சுர் அரசே	எம்மைத் தனியே சிறித்த
பார் அரசு	திற்) செலுத்தி		வஞ்சனை செய்த
ஒத்த	பின்பு இறந்தொழிந்த		ஒப்பற்ற காதனே!
நாயிறு	ஸார்வபௌமனான ஒரு சக்தி	அருளாய்	(இவ்வளவம் நீக்கிராதபடி
மறைந்தது	வர்த்தியை		எமக்கு வந்து) அருள்புரி
பார் அளந்த	போன்று		வாய்; (அவ்வளவம் அருள
	ஸூர்யன்		புரியாமையினால்)
	அனந்தமித்தான்;	இருள் ஆய் வந்து	இருள் மிக்கதாய் வளர்ந்த
	உளகத்தை அளந்து	உறுகின்றது	கொண்டு வந்து சூழ்ந்து
	கொண்ட		(எம்மை) வருத்துகிறது.

***—பிரிவாற்றாத தலைவி மாரைப்பொழுது கண்டு இரங்கி யுரைக்கும் பாசாம் இது. இப்பாட்டில் நாயகனை நோக்கின விளியுள்ளதனால், உருவெளிப்பாட்டில் கண்ணெதிரில் நாயகன் காணப்பட்டானென்றும் அன்னவனை நோக்கி இது கூறுகின்ற தென்றற்கொள்க. ஸூர்யன் உலகமுழுவதும் பகலெல்லாம் தடைபறத் தனது செய்ய கிரணத்தைச் செலுத்திப் பின் அப்பாற் சென்றபடியை "சீராசாண்டு தன் செங்கோல் சில நாள் செலீஇக் கழிந்த பாரா சொத்த மறைத்தது நாயிறு" என்றார். ஓராசன் சிறப்பாக ராஜ்யத்தை அரசாட்சி செய்து தனது நீதி தவறாத ஆற்றையுச் சிலகாலம் உலகத்திற் செலுத்திப் பிறகு இறந்தொழியுமா போலேயிருக்கிறதாயிற்று ஸூர்யாஸ்தமனம். நாயகனே! இப்பொழுது நீ என்ன வந்து சேர்க் திடாயின் அரசனில்லாத ராஜ்யத்தில் கணவனையிழந்த பெண்மகள் கொடியரால் படும் பாட்டை யான் இருளினால் படுவேன் என்பது தோன்ற இது சொல்லப்பட்ட தென்க. இருளின் கையிலே பகப்பட்ட ஸூர்யனையும் தன்னையும் மீட்டைக்கு மஹாபலிகையிலே பகப்பட்ட உலகத்தை மீட்டவன் வேண்டுமென்பான் பாரளந்த பேராசை விளித்தான். எம் விகம்பரசே!—பரமபதத்தைப் போலவே எம்மையும் அந்நாயாஹ சேஷபாசிக்கொள்ளத்தக்கவனே! என்ற படி. முதலில் என்னை விட்டுப் பிரியவேமாட்டேன், என்று சொன்னதும், பின்பு 'இன்ன காலத்தில் வருவேன்' என்று காலங்குறித்தது கூறினதும் இரண்டும் பொய்யாம்படி தன னைப் பிரித்த சென்று நெடுநாள் வாராது விளம்பித்தது பற்றி "எம்மைநீத்து வஞ்சித்த ஓரசே" என்றான். 'இவ்விடத்து ஓரசே!' என்றது இப்படியும் ஒரு தலைவனுண்டோ அவன் குறை கூறிவராத. "எம்மை நீத்து வஞ்சித்த ஓரசே!" என்பதற்கு—"என்னை உபேகித்த டன்னைக் காட்டாதிருக்கிற இந்த ஸ்வபாவத்திலே முடிசூடி யிருக்கிறவனே!" என்று விசேஷார்த்தம் உரைப்பர். 'வஞ்சித்த' என்னும் பெயரசெச்சத்தின் ஈது தொக்கியிருப்பதால் 'வஞ்சித்தோரசே'; என்றாயிற்று. செலீஇ—செலுத்தி; சொல்லிசை யளபெடை! இவ்வு அளபெடை அலகுபெறவில்லை.

எம்பெருமானைச் சேர்ந்த அதுபவிக்கப் பெருமையாலே தமது விவேகபாசாசங்குவித்து மோஹாந்தகாரம் மேலிடுகிறபடியை எம்பெருமானைக் குறித்த இதனால் ஆழ்வார் விண்ணப் பஞ் செய்தாராயிற்று. இங்கே நம்பின்னையிடுகாண்மின்;—"இத்தான் ஸ்மாரத்திலிருப்பு அருளுளம் வந்து மேலிடும்படியிருக்கையாலே கடுக இவ்விருப்பைக் கழித்தத் தாவேணுமென்று அருளிச்செய்கிறார்."

... (அ0).

‘நேயம்’ என்ற ஒரு பிரார்த்தனை செய்து கொள்ளலாமே, அது செய்யக் காணோமே; வீண் செயல்களையே செய்து நேயை வளர்த்திக் காலங்கழிக்கின்றனரே! என்ற இறங்கிக் கூறிய வாறு.

இப்பாட்டுக்கு உள்ளுறை பொருளாவது—ஆழ்வாரை ஆற்ற விக்கவேண்டுமென்ற ஞானிகள் தங்கள் பரிவாக வேறெல்லாவிதமான பரிஹாரங்களைச் செய்யப்புக, இவரது தன்மையைப் பற்றி அன்பர்கள் இவராரற்றாமையைத் தனிக்கும் வழிகளில் இழியாமல் வேறு வழிகளில் இழிந்து என்னப்படுவென்று வெறுத்து உரைக்கும் வார்த்தையாம். பகவத்ப்ரஸாதமும் தீவ்யதேச வாஸமுமே இவராரற்றாமையைப் பரிஹாரம்; அவைசெய்யாமையால் இவர்க்குத் தளர்ச்சி மேன்மேல் மிகுகின்றது என்கை. (அக)

எரிகொள் செங்காயி றிரண்டுளே புதயம்மலைவாய் *
விளகின்ற வண்ணத்த வெம்பெருமான்கண்கள் * மீண்டவற்றுள்
எரிகொள்செந்தீ விழுகாரைப்போல வெம்போலியர்க்கும்
விசிவ சொல்லீதுவோ? * வையமுற்றும் விளரியதே. (அஉ)

எரிகொள்	வெப்பத்தைக்கொண்ட				
செம் எயிறு இரண்டு	சிவந்த இரண்டு ஸூர்ய மீண்டு விழ				
உடனே	மண்டலம்				
உதயமலையாய்	ஒருக்கே	அசுரரை போல			
விளகின்ற	உதய பர்வதத்திலே				
	தோன்றிவினக்குகிற				
வண்ணத்த	தன்மை போன்ற தன்மை	எம் போலியர்க்கும்			
	மையுடைய				
எம்பெருமானது	எம்பெருமானது திருக்கண்கள்	விளவ			
அவற்றுள்	அந்த ஸூர்ய வடிவங்களிலே	வையம் முற்றும்			
எரிகொள்	ஜ்வலித்துக்கொண்டு தோன்றுகிற	விளரியது			
செம் தி	சிவந்த நெருப்பிலே	இதுவோ சொல்லீர்			

(வேறு புகலிட மில்லாமை யால்) மீண்டும் வந்து விழுகிற இறங்கிற (பகைவரான கொடிய மந்தே ஹரென்னும்) அசுரர்க ளுக்குப் போல (அதுகூலரான மெல்லிய) எம் போன்றவர்களுக்கும் தாபஞ் செய்வனவாய்ப் பரவு கின்றன; (எம்பெருமான்) உலகம் முழுவதையும் விருப்பத்தோடு செழிக்கச்செய்யும் விதம் இதுதானோ? சொல்லுங்கள்.

***—உருவெளிப்பாடுகண்ட நாயகி நாயகனது கண்ணழகுக்கு இரங்கியுரைக்கும் பாசாம் இது. உருவெளிப்பாடாவது—பிரிந்த சென்ற நாயகனிடத்தில் இடைவிடாது கருத்தை வளற்றவைத்த மனத்தின நனைப்புமிகுதியால் அவனது வடிவம் வெளிப்பாடாய்க் கண்ணுக் கெதிரே காணப்படுதல். அவ்மனம் காணப்பட, அவ்வடிவத்தின் கண்ணழகிலே நிரூபிட்ட நாயகி, அவ்வடிவம் கைக்கு எட்டாத மறைந்த பின்பு, அக்கண்ணழகு தன் காதல் நேயை மிக வளர்த்தித் தன்னை மிக லுரத்துகின்றமையைத் தோழியரை நோக்கிச் சொன்னது இது. வெவ்விவ இரண்டு ஸூர்ய மண்டலங்கள் உதயகிரியில் ஏக காலத்தில் தோன்றி விளங்குகிற தன்மை போன்ற தன்மையை யுடையனவான எம்பெருமானது திருக்கண்களா னவை அமக்கத் தாபலேகுவாயிரா சின்றன. அந்த ஸூர்ய வடிவங்களிலே ஜ்வலித்துக் கொண்டு தோன்றுகிற சிவந்த நெருப்பிலே வேறு கதிபற்று விழுகது சாகின்ற மந்தேஹரென் னும் அசுரர்களுக்கு அவை எப்படி தாபகங்களாயிருக்கின்றனவோ அப்படியே அதுகூல ரான எம்பெருமனவர்களுக்கும் தாபஞ் செய்வனவாய்ப் பரவுகின்றன; எம்பெருமான் உலக முழுவதையும் விரும்பிக் காத்ருங்கிருன்னெனது புகழ்பெற்றிருக்கும் தன்மைக்கு இதுவோ ஏற்றது! என்றாளாயிற்று.

ஹத்திரிய ஆரண்யகம் என்னும் வேத பாகத்தில் இரண்டாவது பாகத்தில் இரண்டா வது அறுவகத்தில் ஓதப்பட்டுள்ள ஒரு வரலாறு இப்பாட்டின் மூன்றாமடியில் கொள்ளப் பட்டுள்ளது;—மந்தேஹரென மென்னும் தீவியத்தில் வாழும் மந்தேஹ ரெனனும் அசுரர்கள் உக்ரமான தவத்தைச் செய்து பிரமனிடத்து வரம்பெற்று அதனாற் செருக்கடைகது எப்பொழுதும் ஸூர்யனைவிடந்த எதிர்த்துத் தடுத்துப் போர்செய்கின்றன ரென்றும், அந்தணர் முதலி யோர் ஸந்தியா காலங்களில் மந்தாஸூர்வகமாகக் கையிலெடுத்துவிடும் அர்க்கய தீர்த்தங்கள்

வஞ்சாயுதம் போலாகி அவர்கள்மேல் விழுந்த அவர்களை அப்பால் தள்ளி ஸூரியனுடைய ஸஞ்சாரத்துக்குத் தடைபிடிவதாபடி செய்கின்றன வென்றும், அந்தணர் முதலியோர் செலுத்தும் அர்க்கியத்தின் ஆற்றலால் ஸூரியமண்டலத்தினிடையே ஒரு செந்தி எழுந்த ஜ்வலிக்க, (விளக்கில் விட்டில்போல்) அத்தியில் அசுரர்கள் விழுந்த மாண்டு போகின்றன என்றும் ஒதப்பட்டுள்ளது.

இரண்டு ஸூரியமண்டலம் வக்காலத்திலே ஒருதயகிரியில் உதித்தெழுந்த விளக்கிறார் போன்ற எம்பெருமான் கண்கள், வல்லியலாரான அவ்வசுரர்க்குப்போல, மெல்லியலாரான எமக்கும் தாபஞ் செய்கின்றனவே; வலியாரையழித்தி மெலியாரைக் காத்தவன்றோ முறைமை; எம்பெருமான் உலகமுழுவதையும் அன்போடு செழிப்பகடையும்படி காத்தருள் சின்றன எனப்பது இவ்வண்ணமேயோ? என்று பராங்குச நாயகி வருந்திக் கூறுகின்றாள்.

‘வக்காலத்திலே இரண்டு ஸூரியமண்டலம் உதித்தாற் போல்’ என்றது இப்பொருளு வலம் (அபுதோபமை). அக்காரகிய மந்தேஹரை அசுரொன்றது—கொடுமையில் ஒற்றமை பால். அகரணை—உருபுமயக்கம்; அசுரர்க்கு எனப்பொருள்படுதலால். ‘உதயம்மலை’=மகர் வொற்ற தலைபற்றிய விரித்தல் கிகாரம்.

மந்தேஹர்கள் சரிகொள் செந்தியில் விழுந்த அழித்தல் எப்பொழுதும் கிழ்தலால் அத் தன்மையை ‘மீண்டு’ என்பதற்கு குறித்த தென்னலாம்; மீண்டுமீண்டும் என்றவாறு. அன் றியே, மீண்டு=(ஸூரியனை வருத்துதலாகிய தம்மொழியில் கின்றும்) நீங்கி என்னவுமாம். ‘விரிவு’ என்பது கிளைமுற்று. ‘விளரியது’ என்பதை ‘விளரி’ என்பதன் மேற்பிறந்த ஒன்றன் பார் குறிப்பு முற்றென்று கொண்டால் அகரம் சாரியையாம்; ‘விளர்’ என்பதன்மேற் பிறந்த தென்று கொண்டால் இகர அகரம் இரண்டும் சாரியையாம்; விளரியென்றசொல்—மிக்க விரும்பமென்னும் பொருளாதலால் “\$ விளரியே யிளமை யாழிலோர் கம்பு யாழ் நீன் வேட்கை” என்றதனாலும், விளர் என்பது செழிப்பென்னும் பொருளாதலால் “+ விளரென்பி திளமைதானே வெறுப்பொடு கொழுப்பு மாகும்” என்றதனாலும் உணர்க.

இப்பாட்டுக்கு உள்ளுறை பொருளாவது—எம்பெருமான் முதலில் அகக்கண்ணுக்கு இலக்கான பொழுது தம்பக்கல் வைத்த கடாசுந்தானே பின்பு பூர்ணாவலம் பெருமையால் வருந்துமளவில் தமக்குப் பரிதாப ஹேதுவாகத் தோன்றும் விதத்தை ஆழ்வார் அன்போடு கூறுதலாம். எம்பெருமானது மமம்மலை போல விளங்குந்திருமேனியிற்சோதிவடிவமாய்க் காணப்படுகிற கண்களின் லோக்கம் அதுபவத்தைக் கொடாமையால் பிரதிகூலர்க்குத் தயர் விளைத்தல்போல அடியவரான எமக்கும் வருத்தம் விளைவிக்கின்றன! இப்படிப்பட்ட எம் பெருமான் லோகத்துக்கு எங்கனாகத் தன்மை எவ்வனே? என்கிறார். தம்மை விரைவிற சேர்த்துக்கொள்ளாமையா லுண்டான ஆற்றமை அவனுடைய எங்குத்தவத்திலும் சங்கை செய்யும்படியாயிற்று என்க.

...

...

(அஉ)

விளர்க்குரலன்றில் மேன்பெடை மேகின்ற முன்றிப்பெண்ணை *

முளர்க்குரம்பை யிதுவிதுவாக * முகிலவண்ணன்பேர்

கிளர்க்கிளரிப் பிதற்று மேல்வாயும் கைவெள்ளம்

தளிற்கொலோவறியேன் * உய்யவாவதித் தையலுக்கே.

(அங)

விளரி	{ விளரியென்னும் இசையை யுடைய	இது இது இது	{ உபபடி எங்கும் எதிரில் அரு கில் இருக்க,
குரல்	குரலையுடைய		(இவ்வன்றிலைக் காணுதலாலும்
அன்றில்	அன்றிப்பறவை		ததன் குரலைக் கேட்டலாலும்
மெல் பெடை	மெல்லிய (தனது)பெடையை		ஆற்றமைத் தயரம் மிகு)
மேகின்ற	விருந்தித் தழுவுதல் கிடமான முன்வாசலிலுள்ள பனைமாத்	முகில் வண்ணன்	{ காளமேக கிழத்தனன் தம்
மூன்றில் பெண்ணை	திலுள்ளதும் முடக்கையரிந்	பேர் கிளரி கிளரி	{ தலைவனது திருநாமக்களை
முளரி குரம்பை	து செய்யப்பட்டதுமான கூடு	பிதற்றும்	{ (வலிபின்மைநால் வருந்தி பெருத்தெடுத்தக் கூறியாய் பிதற்றும் படியான

மேல் ஆயிபும்	{ (இவனது) மெலிவடைந்த	தளரின் கொலோ	{ முழுவதும் தளர்ந்தொழிந்
வைவும்	{ உயிரும்	இதையலுக்கு	{ தாளோ
எல்லாம்	(உடம்பின்) இளைப்பும்	உய்மல் ஆவது	{ இம்மகளுக்கு
	என்னும் இவைபோவும்	அறிமேன்	{ (அவன் வந்ததோ) உஜ்ஜீ
			{ வக முண்டாவது?
			{ அறிமேனில்லை.

***—பிரிவாற்றாத தலைவியின் தளர்ச்சி கண்டு தோழி இரங்கிக் கூறும் பாகம் இது. காமவிராஹத்தா லுண்டாகும் வேதனைகளுள், சிந்தனை பசுனை மேனிமெலிவு அழுங்கல் மொழி பல பிதற்றல் முதலிய பலவும் இவளுக்கு நிகழ்ந்தாய் விட்டன; இவையையிலும் இவளுடைய தலைவன் இவளை வந்தகூடி உய்யச் செய்யக்காண்கின்றனோம்; இனி மாணமொன்றே நிகழாத விதப்பது; அவையும் நிகழ்ந்த பின்புதான் இவளை வந்தகூடி உய்யச் செய்வதாக விரும்புகிறோமே? என்ற தோழி இரங்குகின்றாள். இதனால், இனி இவளுக்கு ஜீவித்திருத்தல் அரிதாம் என்றவாறு.

வடநாவார் க்ளொஞ்சு மென்று கூறுவதே அன்றிற்பறவைவரவது; இது எப்பொழுதும் ஆனும் பெண்ணும் கூடியேநிற்கும்; கணநோம் ஓனறை ஓன்றுகிட்டுப் பிரிந்தாலும் அத்தயாத்தைப் பொருமல் ஓன்கறையொன்று இரண்டு மூன்றுதாம் கதகிக்கவி அதன்பின் பும்தன் றுணையைக் கூடாவிட்டால் உடனே இறந்த படும. (பல்முழுவதும் புணர்ந்திருத்த இரகிற்பிரிந்த வறுத்தவநாகிய சக்கரவாகப் பறவையும் அன்றிலெனப்படுவது உண்டு.) அன் றிலும் அதன்கூலும் காமோத்திபகமாய்ப் பிரிந்தார்க்கு கிரஹவேதனையை வளாச் செய்யு மென்க. இப்பறவையைப் பனைமாத்கில் வாழ்வதாகவே பலரும் பவகிடத்தல் கூறுவர்; "கர்வார்மடற் பெண்ணையன்றி விரிஞாலும்" "பெண்ணேமேற் பின்னுமவ்வன்றிற் பெடை வாய்ச் சிறுஞால்" என்பன திருநக்கையாழ்வார் பாசாங்கன்.

ஓம்ஸ்க்ருதத்தில், ஷட்ஜம் ரிஷபம் காந்தாரம் மததியமம் பஞ்சமம் மைவதம் நிஷா தம் என்னும் ஸப்தஸ்வரங்கள் தமிழில் முறையே குரல் துத்தம் கைக்கிளை உழை இளி கிளி தாரம் எனனும் ஏழிகையெனப்படுகலால் கிளரிபென்றது தைவத மென்னும் ஸ்வரமென்ன வாம்; அன்றி, வடமொழிகெண்டில் "க்ளொஞ்சு: க்வணதி மத்யமம்" என்றதனால் அன்றிங் மத்யமமென்னும் ஸ்வரத்தை பொலிக்கிறதென்று தெரிகலால் கிளரி பென்பதற்கு மத்யம ஸ்வரமென்று பொருள் கொள்ளுதலும் ஓன்று. கிளரிபென ஓர் பண்ணுமுண்டு.

மேன்பெடை—பிரிவுபொருத னொளகு மார்யத்தையுடைய பேடை. 'முளரிக் குரம்பை' என்பதற்கு—தாமரையிலுக்கையும் பூக்களையும் கொண்டு வந்து செய்த கூடு என்று உணர்ப்பாரு முளர். 'இதுவிது' என்றது—கட்டிபுலஞ்சும் பலவற்றைச் சுட்டியது. *மாரண்பணித்த தமிழ் மறைக்கு ஆறங்ககூற அவதரித்த விதுவாய திருமங்கையாழ்வார், இங்கு, "அன்றிங் மேன் பெடைமேகின்ற முன்றில் பெண்ணே முளரிக் குரம்பையிது" என்றதையடிபொற்றி 1. "முன் திற் பெண்ணேமேல் முளரிக் கூட்டகதது, அன்றலின் குரல் அடருமென்பே" என அருளிச்செய்திருத்தல் காண்க.

மேகின்ற—மேவுகின்ற. குரம்பை—குட்டம்பை. முன்றில்—இல்முன் என்பது முன் னென்கமாத் தொக்க மருஉமுடிபு; கொங்காப்பியம் எழுத்தகிராம புள்ளியமங்கியலில் [60] "முன்னென்கிளையி முன்னர்தோன்றும், இல்லென்கிளையி மிகை நகர மொற்றல், தோல்விபன் மருங்கின் மரீ லுய மரபே" என்றது காண்க; இக்கிளை இலக்கணப் போலியில் அடக்குவர் இக்காலத்தார், தையல்—அழகு; அதனையுடையவளுக்கு ஆகுபெயர், 'பிதற்றும்' என்பதற்கு முதலிலுத் தொழிற்பெயராக, பிதற்றதலும் என்றுணரக்கவுமாம். 'ஆயும்' ளையும், 'ஆயியின் ளையும்' என்பன பாடபேதங்கள்.

இப்பாட்டுக்கு உள்ஓறை பொருளாவது—பகவதபுவம் பெருமையால் ஆழ்வார் தளர்நிலைக்கண்ட அன்பர் 'பாதகமான லொளிக பதார்த்தங்கள் அருகிலிருத்தலால் இவர் ஆறி யிருப்பது அரிதாயிருத்தல்' என்று கூறுதலாம். இவர்தாம் இருக்கிற விடத்திலே அருகிலுன் னார் சிலர் எம்பெருமானைச் சேர்ந்த அதுபவித்தப் பெருநிலைக்கண்டு தமக்கு அத்தன்மை

கிடைத்திடாமையாவே, ஆற்றாமையிக்கு எம்பெருமான் திருநாமங்களை வாய்மாரும் எடுத்துக் கூறப் புலம்பி, நெஞ்சத்தளர்ந் னைகிற தன்மையைக் கண்டு 'இங்ஙனம் யெல்கிற இவர்க்கு தேவையேரகம் ஆனபின்போ, எம்பெருமான் வந்து இவரைச் சேர்த்துக்கொள்வது!' என்று வெறுத்தக் கூறினானென்க. (அரு)

தையல்லார்கள் குழாங்கள் குழிய குழுவினுள்ளும் *

ஐயநல்லார்கள் குழிய விழவினும் * அங்கங்கெல்லாம்

கையபொன்னிழி வெண் சங்கொடும் காண்பா னவாவுவான்

மையவண்ணு ! மணியே * முத்தமே ! யென்றன் மாணிக்கமே !

(அசு)

மைய வண்ணு	மையுடைய கிரம் போன்ற கரிய திருநிற முடைய வனே,	குழிய விழவினும்	திரைப் திருவிழாக்களிலாகினும்
மணியே முத்தமே என்றன் மாணிக்கமே	நீலமணியும் முத்தம் மாணிக்கமும் போல நிறத்தையும் அழகையும் ஒளியையும் உடைய எம்பெருமானே!	அங்கு அங்கு எல்லாம்	இன்னும் அப்படிப்பட்ட திரைகளெல்லாவற்றிலுமாகினும்
தையல் நல்லார்கள் குழாங்கள் குழிய குழுவினுள்ளும் ஐய நல்லார்கள்	அழகிய ஸ்திரீகள் கூட்டமாய்க் கூடின திரை ஐயனே யாகினும் சிறந்தவர்களான கல்வெழுநாட்கள்	கைய பொன் ஆழி வெண் சங்கொடும்	கைகளிலுள்ள பொன்னிற மான சங்கரத்துடனும் வெண்ணிறமான சங்கரத்துடனும்
		என் எண்ணான்	என் (உண்ணிக்) காண அவாவுவன்
			கான் (உண்ணிக்) காண ஆசைப்பட்ட நின்றேன்.

***—நாயகி நாயகனைக் காண விரைந்த பேசும் பாசும் இது. நாயகனுடைய கிரஹத்தை ஆற்றாத நாயகி, அவனை என் காதலின்படி தனியே ஏகாந்தநிறி கண்டு கூடிக் குலவி இன்புறக் கிடையாதாதினும் ஆன்களும் பெண்களும் பலர் கூடிய கூட்டத்தினிடையில் எங்கேனுங் காணக் கிடைக்குமாயினும் அது கொண்டு ஆறியிருப்பேனென்று கருதிச் சொல்லுகிறாளென்க. "மையவண்ணு மணியே முத்தமே என்றன் மாணிக்கமே!" என்று முன்னிலையாகக் கூறியிருப்பது அவ்வனே எனின்; நாயகனையே இடையறாது கினைத்துக் கொண்டிருந்தாதினும் அழகிய குழியால் அவனை எதிரில் நிற்கிறுப் போலப் பாவித்த முன்னிலைப்படுத்திக் கூறினாபடி. திருவாய்ப்பாடியிலுள்ள ஆயர் மங்கையர் கூடியாடுங் குழைவக் கூத்துப் போன்ற மகளிர்குழாத்திலும், தருமபுத்திரர் செய்த ராஜஸூய பாசும் போன்ற மஹாபுருஷர்களின் குழாத்திலும் எழுந்தருளி இருப்பதற்குத் தகுதியுடைமைபற்றி "தையல்லார்கள் குழாங்கள் குழிய குழுவினுள்ளும் ஐயநல்லார்கள் குழியவிழவினும் மங்கைகெல்லாம்—காண்பானவாவுவான் கான்" என்றது. எம்பெருமான் பெண்களின் திரைலும் மஹாபுருஷர்களின் கோஷ்டிகளிலும் ஸேவிகைத் தருந்தவனென்பதை "பல்லாயிரம் பெருந்தேவிமாரோடு பௌவமெழி தவரை, எல்லாருஞ் சூழச் சிங்கராசனாதே யிருந்தானைக் கண்டாருளர்" "காந்தன் முகிழ்ச்சிச் சைதக்காசிக் கடுஞ்சிக் சென்றிறுக்க வேந்தர் தலைவன் சனகராசனறன் வேள்வியிற் கண்டாருளர்" என்ற பெரியாழ்வார் பாசாங்களாலு முணர்க. தையல் நல்லார்கள்—ஸ்திரீகளுட் சிறந்தவர் என்றும், ஐயநல்லார்கள்—ஆர்ய ச்ரேஷ்டர் என்றும் கொள்க. தையல் நல்லார்கள் நல்—தையலார்கள் என மாறத்தலுமாம். 'குழிய' என்றது குழுவிய என்றவாறும். (தழுவின என்பது தழிய என்றும், கெழுவிய என்பது கெழிய என்றும் வருதல்போல. 1. "தமிழ் தழிய சாவலவர்" 2. "தனது மாடே, தழிய காவலரை நோக்கி" 3. "கெழிய ராகுவங் கேதவும்" என்ற இடங்களில் 'தழிய' 'கெழிய' என்ற பிரயோகங்கள் காண்க.)

'கைய' என்பதும் 'மைய' என்பதும் குறிப்புப் பெயரெச்சங்கள். மணியே முத்தமே மாணிக்கமே யென உபமானத்தை உபமேயமாகவே சென்னது உபசாரமுக்கு. "முத்தினை மணியை மணி மாணிக்க வித்தினைச், சென்று விண்ணகர்க் காண்டுமே" எனத் திருமங்கையாழ்வார் பாசாத்திலும் இம்முன்று உவமைகள் ஒருங்கே கூறப்படுதல் காண்க.

1. சேவகசிந்தாமணி—சுரமஞ்சாடாரிஸம்பகம் 82.

2. கந்தபுராணம்—அசுரகாண்டம்.

3. நெ.

நெஞ்சென்றும் உட்கண்ணால் எம்பெருமானை வேகிக்கப்பெற்ற ஆழ்வார் அப்பெருமானை மீண்டும் எங்கேனும் காண ஆசைப்பட்டு அவனை நோக்கித் தன்னிலையுரைத்தவார்த்தை இதற்கு உள்நுறை பொருள். 'தைபனல்லர்கள் குழாங்கள் குழிய குழு' என்பதற்கு ஸ்வரபதேசம்—பாதந்திராயிருக்குக் தன்மைமையே ப்ரதானமாகவுடைய ப்ரபந்தர்களின் கோஷ்டி எனவும் 'ஐயநல்லார்களுக்கு' என்பதற்கு ஸ்வரபதேசம்—யாகம் முதலிய தொழில்களை எடுத்து மிதப்புடைய கைக்கர்ப ப்ரவ்ருத்தி 'சீவர்களின் கோஷ்டி எனவுங் கோள்வர். இப்பாட்டின் அழகிய மணவாள சேருரையில்—நாயகி யானவள் ராசகண்ண வர்வேச்வரனைப் புறம்பே திரளிடையாகிநுங்காண ஆசைப்பட்டுப் புலம்பின பாகரம்' என்றதும் 'குழாங்கள் குழிய குழு' என்கையாலே 'அந்த ஸ்ரீமதந்தான் பலவாய்ச்சேர்ந்த ஸ்ரீதாயத் தைச் சொல்லுகிறது' என்றதும், 'இந்தக்களவி, 'மள்ளர் குழீஇய விழிவினும், மகளிர் சழீஇய துணங்கையானும், யாண்டுங்காணென் மாண்டக் கோளை' என்று அகத்தமிழிதூஞ் சொல்லப்பட்டது' என்றதும் இவ்ரு அறியத்தக்கன. [மேலெடுத்தக் காட்டிய மேற்கோள் குறந்தொகை—நக. இது நச்சினர்க் கிளியாராலும் "உயிரினுஞ் சிறந்தன்று" என்ற கொல் காப்பியச் சூத்திரத்தின் உவரையில் மேற்கோளாகக் காட்டப்பட்டுள்ளது. 'மள்ளர் குழீஇய விழிவினும், மகளிர் சழீஇய துணங்கையானும் யாண்டுங்காணென் மாண்டக்கோளை, பானுமோராகுள மகளே யென்கைக், கோடரிலல்குவனை னெழிந்த, பீதிகெழுதுரிகிலு மாகுள மகளே' என்பது நொதுமலர்வரைவுறித் தோழிக்குத் தலைமகள் அறத்தொடு கின்றது; ஆதிமந்தி.]

மாணிக்கம் கொண்டு குங்கேறிவோத் திருளோடுமுட்டி *
ஆணிப்போன்னன்ன சுடர்படு மாலை * உலகளந்த
மாணிக்கமே ! பென் மரதகமே ! மற்றொப்பாரை யிலா
ஆணிப்போன்னே ! * அடியேனடியாவி யடைக்கலமே.

(அரு)

உலகு அளந்த	உலகங் களை அளந்த		
மாணிக்கமே	மாணிக்கம்போலச் சிறந்த வனை	ஆணி பொன்	மாற்றுயர்ந்த பொன்
என் மரதகமே	மரதகப் பச்சை போல் எனக்கு இனியனானவனே!	அன்ன சுடர் இருளோடு முட்டி படும்	போன்ற ஒளியையுடைய ஸூரிய மண்டலம் இருளோடு சென்று கிட்டித் தான் மறையப்பெற்ற
மற்று ஒப்பாரை யிலா	தன்னையொப்பவர் வேறு எவரையும் உடையனாகாத	மாலை	மாலைப்பொழுதிலே
ஆணி பொன்னே	மாற்றுயர்ந்தபொன் போல மதிப்பையும் ஒளியையும் ழுடையவனே!		
மாணிக்கம்	மாணிக்கத்தால் கருங்குரக்கு விசியெறியப்பட்டால் அம்	அடியேன் அடி	இயல்பில் உனக்கு அடியவ ளான எனது சொந்தமான
கொண்டு குரககு வறிவு ஒத்து	மாணிக்கம் அக்குரங்கின் கையிலே அகப்பட்டு அழி தல் போன்று	ஆவி அடைக்கலமே	உயிர் உனக்கே அடைக்க லப் பொருளாக ஒப்பிக்கப் பட்டது.

*** —மாலைப்பொழுது கண்டு வருந்திய நாயகி இரங்கி யுரைத்த பாகரம் இது.

1. நாயகியரும்பிப் பகலெல்லாம் போதாதி, மாலை மலருயிர்கோய்" என்கிறபடியே காமகோய் மிகவும் முதிர்வதற்கு உரிய காலமான மாலைப்பொழுதில் ஆற்றாமை மிகுதியால் தன் உயிரைப் பாதுகாத்துக்கொள்ள வேற கதியற்றவளாய்த் தலைமகள் தலைமகனைக் கருதி 'உனக்கே என் உயிர் தஞ்சம்'; ஆதலால் நீயே என்னை வந்த காத்நருளவேண்டும்' என்று முறையிடுகிறாள். இப்பாட்டைத் தாய்வார்த்தை பெண்பார்க்கு, 'அடியேனடியாவி' என்பதற்கு, எனது அடி யடியான மகள் என்ற பொருள் கொள்ள வேணும். ஆவி-உயிர்போல் அநுமையான பெண் என்றபடி. ஆருபெயர். 'அடியேனுடையாவி' என்பதும் பாடலாம்.

ஒருவரால் எறியப்பட்டுக்குங்கின்மீது சென்றவிழுந்த மாணிக்கமானது அதன்கையில் அகப்பட்டுத் திரும்பமாட்டாது அழிவது போல, இருளை அழித்தற் பொருட்டு அதன் மீது சென்ற விழுந்த ஸூரியன் அவ்விருளிற்பட்டு மீளாது மறைந்திட்டானெனக் கற்பனை கூறப்பட்டது. ஸூரிய மண்டலத்திற்கு மாணிக்கம் உவமை; இருளுக்குக் குளிகு உவமை; மாணிக்கம் மீளக்காணாமற் போதற்கு ஸூரியாஸ்தமரம் உவமை. மாணிக்கம் நவரத்தங்களுள் ஒன்று, இது செங்கிறமுடையது. தூங்குநிற் கருமாணிக்க மென வருதல் அபூதோபமை யென்க. இங்கு உபமேயமாகிய இருளின் தன்மையைக் கருகி, குளிகு, கருங்கு, கருங்கு எனக் கொள்ளப்பட்டது.

இனி, மிகச் சிறந்த மாணிக்கத்தை அதன் சீரையை யறியாத குளிகு எடுத்து எங் கேனும் மங்கிப்போம்படி எறிந்து மாய்த்தப் போக்கிவிட்டாற்போல, ஸூரியனை இருளிலே பெறிந்து போக்கின மாலைப்பொழுது என்னும் உரைக்கலாம்; இவ்வுரையில், மாலைக்குக் குளிகும், ஸூரியனுக்கு மாணிக்கமும், அவன் வீழ்தற்கு அது எறியப்படுதலும், இருளுக்கு எறியப்படுமிடமும் உவமைபாய்.

அழகியமணவாள சீயருவை காண்பின்; —“அன்றியே, மாணிக்கத்தைக் கொண்டு குளிக் எறிந்தாற்போலே யென்றமாம். குளிகுதலாவது லீனதவாய், உதித்த ஆதித்யன் உபர எழுந்த விழுந்த அந்தயித்த கடுமையைச் சொன்னபடி” என்று. இவ்வுரைக்கு, குளிக் என்னும் செயவெனெச்சம் கூறு தொக்க தென்க.

ஆணிப்பென்—மாற்றறிதற்குக் கொள்ளும் உயர்தாப்பென்; இதுக்குமேலே மாற்றில்லை பென்னும்படியான சிறந்த பெரன் என்றும் உரைப்பர். மற்று ஒப்பாரையில்லா—தனக்குத் தானே உவமையாவதன்றி ஒரு படியாலும் வேறு நிகழ்வாத என்றபடி. “தனக்குவமை யில்லாதான்” என்ற திருக்குறளும் அறிக. இதனும், தன்ன பொழிந்தார் யாவரினும் தான் மேம்பட்டவனென்பது விளங்கும். “ஒத்தார் மிக்காரை யிலையாய மாமாயா” என்றார் திருவாய்மொழியிலும்.

இப்பாட்டுக்கு உள்ளுறை பொருளாவது—எம்பெருமானை யறுபவிப்பதற்கு உரிய காலம் வந்திருக்க, அவ்வுறுபவும் கிடையாமையால் அது ஆற்றாமையின் மிகுதியால் வருந்திய ஆழ்வார், அவ்வருத்தம் திரும்பொருட்டு ஸ்வாமியான எம்பெருமான் பக்கலிலே ஸோத தாகிய தன்உயிரை அடைக்கலமாக ஸமர்ப்பித்தலாம். மிக்க விளக்கமுடையவிவேகம் மேலாறார் தகராத்திலே விழுந்த அகப்படுப்படிவான இக்கிலையில் உன்னைச் சரணமடைந்த இவ்வுயிருக்கு கீயேயன்றோ அடக்கெனென்று உரைத்தனசென்க. (அடு)

அடைக்கலத்தோங்கு கமலத்தரையன் சென்னியென்னும் *
முடைக்கலத் தூண்முன் னானுக்கு நீக்கியை * ஆழிசங்கம்
படைக்கல மேந்திய வேண்ணெய்க்கன்றாய்ச்சி வந்தாய்புகளால்
புடைக்கலந்தானே யெம்மாளை * என்சொல்லிப் புலம்புவனே ?

(அசு)

அடைக்கலத்து ஒங்கு	இலையாகிற இடத்திலே உயர்ந்ததோன்றின	ஆழி சங்கம்படைக்கலம் ஏந்தியை	ஸூதர்சை பாஞ்சஜந்யங்களை ஆயுதங்களாகத் திருக்கைகளிற் கொண்டுள்ளவனும்
கமலத்து	{ (திருமாவின் நாடித்) நாமரை மலரிலே	வெண்ணெய்க்கு அன்று	வெண்ணெய்க்காக களவுக்கையுமாக அகப்பட்ட அந்நாளில்
அலர் அயன் சென்னி என்னும்	{ வெளிப்பட்டித் தோன்றின பரஹ்மாவின்முடைய தலையாகிய முடைகாற்றமுடைய பிஞ்சு	ஆய்ச்சி வல் தாம்புகளால் புடைக்க அலந்தானே	{ யசோதைப்பிராட்டி வலியகசிறுகளால் அடிக்க வருந்தினார்போலத் தோற்றினவனும்
முடைக்கலத்து	{ பாத்திரத்திலே உணவு இரத்தலை முன் ஒருகூலத்தில்	எம்மாளை	{ எமது தலைவனுமான திருமால் லைக் குறித்த
எண் முன் அதுங்கு நீக்கியை	{ சிவனுக்கு போக்கியருளினவனும்	என் சொல்லி புலம் புலன்	{ என் என்னவென்று சொல்லிப் புலம்புவேன்?

நாயகனைப் பிரிந்த நாயகி இங்கிபுரைக்கும் பாசாம் இது. ஆபத்தக்கு உதவுத் தன்மையும் அடியார்களுடைய விரோதிகளை நிக்ரஹித்தற்கு ஏற்ற கருவிகளையுடையது யிருக்குத் தன்மையும் அடியார்க்கு எளியனாயிருக்குத் தன்மையும் எம்பெருமானுக்கு இயற்கை பாகவுள்ளன; இத்தன்மைகள் தன் பக்கலில் உதவாமையைக் குறித்துப் பாரங்குந் நாயகி இங்குகிறாள். "அடைக்கலத்தோங்கு கமலத்தலரபன் சென்னியென்னும் முடைக் கலத்துணமுன்னாறுக்கு நீக்கியை" என்றதனால் ஆபத்தக்கு உதவுத் தன்மையும், "ஆழிசக் கம் படைக்கலமேந்தியை" என்றதனால் ஆச்சித விரோதிகளை நிக்ரஹிப்பதற்கு ஏற்ற கருவி யுடையது, "வெண்ணெய்க்கன்றாய்ச்சி வன்தாம்புகளால் புடைக்கலத்தானே" என்றதனால் அடியார்க்கெனியையும் தெரிவிக்கப்பட்டனவாம். [என் சொல்லிப் புலம்புவனே.] சிவனுக்குத் தயர் நீக்கினவளை நோக்கி எனக்குத் தயர்நீக்கவேண்டுமென்று சொல்வேனோ? அடியார் தயர் நீர்க்க ஆயுதமேந்தியுள்ளவனை நோக்கி என் தயர்நீர்க்கக் கையில் கருவி கொள்ள வேண்டுமென்று சொல்வேனோ? ஆய்ச்சியார்க்குக் கட்டவு மடிக்கவும் எளிபனானவனை நோக்கி எனக்கெனியனுக் வேண்டுமென்று சொல்வேனோ? யாத சொல்லிக் கூப்பிடுவேனென்கிறான். அந்தோ! இத்தன்மைகள் பாகியேன் பக்கலில் உதவக் காணவில்லையே! என இங்கியவாறு.

ஒருகாலத்திலே பரமசிவன் தன்னைப்போலவே பிரமனும் ஐந்து சிாமுடையனாயிருப் பது பலரும்பார்த்து மயங்குதற்கு இடமாயிருக்கின்றதெனக் கருதி, அவனது சிாமொன்றைக் கொய்து விட, அக்கபாலம் அப்படியே அவன் கையில் ஒட்டிக்கொள்ள 'இதற்கு என்ன செய்வது', என்று கவலைப்பட, தேவர்களும் முனிவர்களும் 'இப்பாவத்தொலையப் பிச்சை யெடுக்கவேண்டும்; என்றைக்குக் கபாலம் நிறையுமோ அன்றைக்கே இது கையைவிட்டு அக் கலம்' என்று சொல்ல, சிவபிரான் பலகாலம் பல தலங்களிலுஞ் சென்று பிச்சை யேற்றிக் கொண்டே வருக்தித் திரிந்தும் அக்கபாலம் நீங்காதாக, ஒருநாள் பதிரிகாச்சாமத்தை யடைந்து அங்கு எழுந்தருளியுள்ள நாராயணமூர்த்தியை வணங்கி ஏற்றபோது அப்பெருமான் அக்ஷய மென்று பிஷையிட, உடனே அது நிறைந்து கையை விட்டதன்றது என்பது, அயன் சென் னிக்கலத்து ஊண் அரனுக்கு நீக்கிய கதை.

நாமரைப்பூப் பசிய இலையின் மீது உயர்ந்து விகலிப்பது போலத் திருநாபித்தாமரை மலர் எம்பெருமானது பசிய திருமேனியின் மீது எழுந்து தோன்றினமை "அடைக்கலத் தோங்கு கமலம்" என்றதனால் விளங்கும். இனி, அடைக்கலமென்பதை அாணுக்கு விசேஷண மாக்கி, அடைக்கலமாகப் புருத்த சிவனுக்கு, என்றும், நீக்கி என்பதற்கு விசேஷணமாக்கி, ஈக்ஷகமாக இருத்த நீக்கினவனென்றும் பொருள் கொள்ளலாம். அன்றி, 'அடைக்கலத் தோங்கு அயன்' என அந்நயித்து (தன் பக்கலிலே) அடைக்கலமாக வளர்கிற பிரமன் என்று உரைப்பாரு முளர். அடைக்கலமென்பது ஈக்ஷிப்பதற்கு உரிய பொருளையும் ஈக்ஷகனையும் குறிக்க றும். 'கமலத்த அலர்' என்பதற்குத் தாமரைப்பூ என்பபொருள் கொண்டால், தோன்றின்' என்று வருவித்துக் கொள்ளவேண்டும். முடை—கெட்டநாற்றம்

படைக்கலம்—போர்க்கருவி: எம்பெருமானுக்குச் சங்கு சக்கரங்கள் ஆபாண கோடி யிலும் ஆயுத கோடியிலும் அமையும். படைகலம் வந்தி—படையும் கலமுமாக [ஆயுத ஆப ணங்களாக]த் தரித்தவன் என்றனும் பொருந்தும். திருவாழியாழ்வான் ஆயுத மாகலாம்; திருச்சங்காழ்வான் எவ்வனே ஆயுதமாகும் வகையென்னில்; ஸ்ரீபரஞ்சணர்யம் தனது பெரு முழக்கததால் பகைவரை அஞ்சுவதது அறித்ததால் ஆயுதவர்க்கததின் பாற்படும்.

அன்று ஆய்ச்சி வன்தாம்புகளால் புடைக்க அலந்தானே—வெண்ணெய் திருமுன குற நத்திற்காக யசோதைப்பிராட்டி உலோடு பிணைத்தத் தாமபினால் கட்டியடிக்க வருத்தியிருநத வனை என்றபடி; வருத்தி சின்றது அடிப்பதனுண்டான தன்பம் பொறுக்கமாட்டானாய லன்று; திருவாய்ப்பாடி யெங்கும் அருதுருக்கையாய்த் திரிந்து பெண்களையும் கபிர் பால் வெய் வெண்ணெய் முதலியவற்றையும் கொள்ளி கொள்ளப் பெருதபடி இவ்வனை கட்டிப்போட்டு ஸவத்திருக்கிறாளே பென வருத்தியவாறு. பெரிய திருவிழாக்களில் கள்ளப்பயலகளை அரசாங் கச் சேவகர்கள் சிறைப்படுத்திவைத்தால், 'வேண்டினபடி திரிந்து களவு முதலியன செய்யப் பெறாமே கம்மமயிப்படி சிறைப்படுத்திவைப்பதே!' என்று அப்பயல்கள் வருத்துவது போல.

பட்டா திருகோட்டியூரி லெழுந்தருளியிருக்கும்போது ஒரு ஸ்லாமி வந்து 'அடியே னுக்கு ஒருரு திருசிறுத்தம் பொருளானுளிச் செய்யவேணும்' என்று பிரார்த்திக்க, 'எம்பெரு மானைப் பிரிந்த தயரத்தினால் எனக்கொன்றும் சொல்லப் போகிறதில்லை; கஞ்சியர் பக்கலிலே

கேட்டுக்கொள்ளும் என்ற சொல்லி, நஞ்சியர்க்கு நியமிக்க, சீயரும் பொருளுருளிச் செய்த வருகையில் இப்பாட்டளவிலே வந்தவாறே "புடைக்க அலந்தானே" என்கிற பாடப்படியே நஞ்சியர் பொருளுருளக்க, பட்டர் அதகேட்டு 'ஜயா! "அலந்தானே" என்ற பாடத்திற்காட்டி இம் "அலந்தானே" என்ற பாடம் ஆழ்வார் திருவுள்ளத்திற்கு மிகப் பொருந்தும் போலே இன்று தோன்றுகின்றது' என்றருளிச் செய்தாராம். ஆய்ச்சி அடிக்க அடிக்க முகமலர்ந்தானும் கண்ணபிரான். (இதனை விவரிப்போம்.) கண்ணபிரான், வெண்ணெய் களவு செய்து தன்னை யசோதைப்பிராட்டி அடிக்கடி தாம்பினால் கட்டி வருத்துகின்றாளுென்று விட்டிதுள்ள கயிறுகளைத் துண்டு துண்டாக அறுத்த வைத்திடுவான்; அவற்றை அவன் ஒன்றோடொன்று முடிபோட்டு ஒரு கயிறுவடிவமாக்கி அதகொண்டு கண்ணபிரானைக் கட்டுவன்; அப்படி கட்டும்போது தன் உடம்புக்கு எட்டம் போராதபடியான அக்கண்ணினுண் கிறத்தாம் பினால் கட்ட முடியாதபடி எளிதில் தன்னைத் தப்பிவித்துக்கொள்ள வல்லவனாயினும், தனது ஸௌசீல்யம் ஸௌஸீல்யம் ஆச்சரித பாரதத்திரியம் முதலிய சிலங்களை வெளியிடுவதற்கென்றே பரதவகிலையைத் தவிர்த்து மதுஷ்ய ஸஜாதியை அவதரித்திருக்கிற தான் உலோடு கட்டுண்டு அடியுண்டிருக்கை முதலான இவ்வகைகளால்தான் அக் குணங்களை விளங்கச் செய்து கொள்ள வேணுமென்று கொண்டு, ஒரு சுற்றுக்கும் போராத தாம்பு இரண்டு மூன்று சுற்றுக்குப் போரும்படி உடம்பைச் சுருக்கி அமைத்தக் கொண்டு 'கண்ணினுண் கிறத்தாம்பினால் கட்டுண்ணப்பண்ணிய பெருமாயன்' என்னும்படி ஆவன்; 'இவ்வனை நம்முடைய ஸௌசீல்ய ஸௌஸீல்ய குணங்கள் விளங்கப் பெற்றோமே; அவதார ப்ரயோஜனம் நன்கு நிறைவேறப் பெற்றதன்றோ' என்று முகமலர்ச்சியடைந்திடுவன் என்க.

எம்பெருமான பக்கல் ஈடுபட்டு ஆற்றுகை கொண்ட ஆழ்வார் அவனது திருக்கல்யாண குணங்களையும் திருநாமங்களையுஞ்சொல்லி முறையிடுதல் இப்பாட்டுக்கு உள்ளுறை பொருள். [என்சொல்லிப் புலம்புவனே?] அவனது குணசேஷ்டிகங்களில் குறைபொன்றுங் காணுமையால் எனது குறையை யே நான் சொல்லக்கூடவே நென்பதாம். ... (அக).

புலம்புங் கனகுரற் போழ்வரபவன்றிலும் * பூங்கழிபாய்ந்
தலம்புங் கனகுரற் துழ்திரையாழியும் * ஆங்கவைநின்
வலம்புள்ளது நலம் பாடு மிதுகுற்றமாக வையம்
சீலம்புமடி செய்வதே? * திருமால் ! இத்திருவீனையே.

(அள).

திருமால்	{ பிராட்டியினிடத்த மோதலு	ஆங்கு அவை	{ அவ்வவ்விடத்திலுள்ள அந்
	{ முளளவனே!		{ தந்த வந்துக்களானவை,
புலம்பும்	{ (பிரதமவேதனையால்) கத்து		{ உண்டை வலிமையையுடைய
	{ கிற	கின் வலம் புள்ளது	{ கருடப்பறவையினது நன்
கன குரல்	{ கனத்த குரலையுடைய	நலம் பாடும் இது	{ மையை (இவன்) எடுத்தப்
போழ் வாய அன்	{ பிரந்த வாயையுடைய அன்	குற்றம் ஆக	{ பாடுகிற இதவே குற்றமா
	{ நிறம் பறவையும		{ கக்கொண்டு
பூ கழி பாய்ந்து	{ அழகிய கழிசினுனே புரும்	வையம் சிலம்புமடி	{ உலகத்தார் முறைசெய்தபடி
அமைபும்	{ படி பாய்ந்து அலைகிற	இ திருவீனே	{ திருமகள் போன்ற இப்
	{ கம்பிரமான தொனியையு		{ பெண்ணை
கன குரல்	{ டைய		
குழி திரை ஆழி	{ குழிந்த அலைகளையுடைய	செய்வதே	{ தன்பப்படுத்தவதே
யும்	{ கடலுமாய		{ [இது சந்தமோ?]

* * * — அனநிற் குரலுக்கும் கடலோசைக்கும் ஆற்றாத தலைவியின் நிலைமை கண்டு தோழி இரங்கிக் கூறும் பாசும் இது. அதாவது—நாயகியின் தளர்ச்சியைக்கண்ட தோழி தானும் தளர்ச்சியடைந்து, பாவநாயகர்ஷத்தாலே நாயகனை எதிரிற் கொண்டு முன்னிலைப் படுத்தித் தன்னிலே யுரைத்த பாசும். அன்றி, தோழி தலைமகனை எதிர்ப்பட்டுத் தலைமகனின் ஆற்றுகையை அவனுக்குக் கூறியுணர்ந்துவது என்னவுமாம். உன்னிடத்தில் அன்பு கொண்ட தலைவி, உன்னிடப்பிரிந்த நிலையில் அத்தபயம் ஒருவாறு தனியும் பொருட்டு, உனக்கு வாறுனமாய் உனது கித்யஸம்பந்தம் பெற்றுள்ள பெரிய திருவடியின் கிறப்பைப் பாராட்டிக் கூறிநிற்க, அதனைக்கண்டு, அதனல், இவள் பிரிவாற்றாத மெல்லிய னென்று உணர்ந்து அனநிற் குரலும் கடலொலியும் அவ்வாற்றுகையின் மேலும் தாமும் ஹிம்னை

பண்ணக் கடவனவோ வென்கிறார். ஆனும் பெண்ணுமான அன்றில் இணைசிரியாமல்
செருங்கி ஒன்றோடொன்று வரபலகைக் கோத்துக்கொண்டு உறக்கும் பொழுது அவ்வுறக்
கத்திலே வரபலகு தன்னில் செறிந்தவளவிலே தயிலுணர்ந்து அப்பிரிவைப் பொருமல்
மெலித்து பெருந்தொனியாகக் கத்திற மிக இரங்கத்தக்க சிறுசூல் கிரஹ வேதனையை
வளர்ச் செய்வதால் "புலம்புங் கன குறப் போழ்வாயவன்றிலும்" எனப்பட்டது. "பெண்ணை
மேல், பின்னும்மல்வன்றிற் பெடைவாய்ச் சிறுசூலும், எனனுடைய கெஞ்சுக்கு ஓர் சர்வாளர்
மென்செய்கேன்" என்று திருமங்கையாழ்வாரும் பெரிய திருமடலில் அருளிச்செய்தார்.

பூங்கழிபாய்த்து அலம்புங் கனசூல் சூழ்திரையாழியும்—சுதிபதியாகிய கடல் அழகிய
கழிபினுள்ளே புகப்பாய்த்த அலைமறிந்த பெருமுழக்கஞ் செய்வதை நோக்குமிடத்து, அது,
தன் மனையியைக் கைகளால் தழுவித் களிப்பினால் ஆவாரஞ் செய்வது போன்றிருந்தவால்
கிரஹ வேதனை மிகுதிறபடி. அஃறிணைப் பொருள்களிலும் சேதமாய்கிய சிறப்பறவையோடு
அசேதமாய்கிய பெருங்கடலோடு வாகியறப் பிரிவுக்கு வேதனைப் படுவதையும் கலகிக்கு
மகிழ்ச்சிகொள்வதையும் கண்ணெதிரிற் காணுதல் கலக்கத்துக்குக் காரணமாம். [புள்ளது
வலம்.] பத்தர்க்கோ கலிக்கும் பொருட்டு எம்பெருமானை எழுந்தருளப் பண்ணிக் கொண்டு
வந்து உதவுதல் கருடனுடைய கலமென்க. வையம் சிலரபுதலாவது—இவளுடைய தளர்ச்
சித்தாகத் தாயர் தோழியர் உற்றார் உறவினர் ஊர் அனைவரு முறையிடல். திருமால்! என
விளித்தது, ஒருத்திக்கு கல்வனாயிருக்கின்ற நீ இவள் இவ்வளம் வருந்தப் பார்த்திருத்தல்
பச்சுபாத மன்றோ? என்றவாறு. 'இததிருவினை' என்ற இவ்வளவுத் திருமகளாகவே சொன்
னது, இவள் அவளுக்கு கிழல் போலிருப்பவள் என்றாலும் இவளைப் பார்க்க வேண்டா
வோ?" என வெறுத்துரைத்தவாறு. திரு-ஸ்தீகளுட் கிறங்கவன்.

கனசூல்—பண்புத்தொகை; கிலைமொழி வடமொழியாதலின் இயன்பாபிறம். 'கனை
சூல்' என்ற பாடத்திற் 'கனைக்கிற சூல்' எனப்பொருள் காண்க; கனைத்தொகை. போழ்
வாய அன்றிலும்—தன் சூலால் விடவிடிக் இரு அண்டமாகப் பிரித்திடுகிற வாயையுடைய
அன்றில் என்றும் உரைப்ப. 'போழ்' என்பது தன் வினை பிறவினை இரண்டுக்கும் பொது. பூங்
கழி—பூக்களையுடைய கழி என்னவுமாம். வலம்—வெற்றியுமாம்.

"[ஆங்கவை] பிரித்திருப்பார்க்கு மற்றம் பாதமான சேக்கன் கழுத்திலே மணி
யோகை பென்ன, சந்திரோதய மென்ன, தென்ற வென்ன இப்படிப்பட்ட பாதகங்களைச்
சொல்லிற்றுதல்" என்ற கம்பிள்ளையிடு காண்க. [கின் வலம்புள்ளது கலம்பாடுமிக குற்றமாக
வையம் சிலம்பும்படி செய்வதே.] கருடன் ஊக்கு அடிமை செய்து தழும்பு சுமந்தாற்
போலே ஸம்சலேஷ அடைபாளங்களைத் தரிக்கவேணுமென்று ஆகைப்பட்டு அக்கருடனைப்
பாடினவிகு குற்றமாக அன்றில் கடலோகை முதலானவை இவளை கலிய அததாலே இவள்
கோவுபடா கின்றாளென்ற எட்டார் பதி சொல்லும்படி நீர் கிட்டி வைப்பதே!, உம்முடைய
மலிவி கோவுபடப் பார்க்கிருத்தல் உமக்குக் குறையன்றோ என்றபடி. திருமால்—
அஃகைம விளி; "திருமால் காண்புகன்" (8-3-9) என்ற திருவாய் மொழிப் பாசாத்திற்போல.

எம்பெருமானைச் சோகையாலாதுத் தன்பக்கையும் சேர்வதனாலாகும் இன்பத்தை
யும் உலக கடத்தைகள் கிளைப்பூட்டுதலால் வருந்தாதின்ற ஆழ்வாறு தன்மையைக் கண்ட
அன்பர்கள், எம்பெருமானை நோக்கி 'இப்படி உலகம் முறையிடும்படி இவரை இவை கலியக்
கடவனவோ?' என்று வெறுத்துரைத்தல் இதற்கு உளளுறை பொருள். அன்றிற்குள் பிரி
வுத் தன்பத்துக்கு ஸ்மரகம்; ஆழிமுழக்கம் சேர்க்கை பின்பத்துக்கு ஸ்மரகம். [கின் வலம்
புள்ளது கலம்பாடுமிக குற்றமாக] எம்பெருமான் கம்பிடத்த ஹிகைது வந்த சேர்வதற்
குறுப்பான வேக கதையையுடைய வாறுதல் அவனுக்குச் சொந்தமாயிருக்கையில் நாம
இழக்கவேண்டுவதின்கையே பென்று மகிழ்ச்சி பாராட்டுதலே குற்றமாக என்க. அடிமைச்
செல்வமுடைய பற்றி ஆழ்வாசைத் திரு என்றது; எம்பெருமானோடு கித்யாறுபவஞ் செய்
பத்தக்கவ டென்க.

...

...

...

...

...

(அஅ)

திருமாலுருவோக்கும் மேரு * அம்மேருவிற் செஞ்சுடரோள்
திருமால் திருக்கைத் திருச்சக்கரமோக்கும் * அன்னகண்டும்
திருமாலுருவோ டவன்சின்னமே டிதற்றுறிப்பதோர்
திருமால் தலைக்கோண்ட கங்கட்டு * எங்கேவருந் தீவினையே.

(அஅ)

மேரு	மஹாமேருமலையானது	அவனுருவத்தையும் அவ
திருமால் உரு	திருமால் உருவோம்	னது அடையாளத்தையுமே
ஒக்கும்	வனது திருமேனியை	(நேரிற் கண்டாற்போல
	யொத்திருக்கும்	அன்பு மிகுதியாற்போல
அமேருவின் செம்	அந்த மஹாமேருவின் அரு	மடைந்து) பேரிட்டுக்
சுடரோன்	கிலே விளக்குகிற சிவந்த	கூவும்படியான
திருமால் திரு கை	ஒளியையுடைய ஸூர்யன்	ஒப்பற்ற செல்வமான வேட்
திரு சக்கரம்	அத்தலைவனது அழகிய கை	கையை
ஒக்கும்	மிகுள்ள திருவாழியை	ஏற்றுக்கொண்டுள்ள
	யொத்திருப்பான்;	எமக்கு
	(அவனுருவத்தையும் சக்கரத்	{(பிரிவுக்குக் காரணமான)
அன்ன கண்டம்	தையும் நேரில் காணாமல்)	ராவம்
	அவற்றிற்குப் போலியாயுள்	எப்படி வரக்கூடவது?
	ளவற்றையே கண்டும்	[வரமாட்டாது]

***—போலிகண்டு அழிந்த தலைவி ஆற்றாமைக்கு இரங்கி யுரைக்கும் பாசும். எம் பெருமானை நோக்கி வேலிக்கப் பெறுமளவில் மாதந்திரமேயல்லாமல் அவனது போலியைக் காணு மளவிலும் அவனாகவே பாவித்து இடைவிடாது நாமோச்சாரணம் பண்ணி வருகிற நல்லோ மான நமக்கு இங்ஙனே விரஹவேதனைக்குரிய திவினை எங்கிருந்து வந்ததென்று தலைவி வெறுத் துரைக்கின்றாள்.

திருமாலுரு வொக்கும் மேரு=பூமஹாலக்ஷ்மியின் பொன்னிறமான திருமேனியினொளி வலப்பதனால் தானும் பொன்னிறம் பொலியப்பெற்ற எம்பெருமானது பெரிய திருமேனி பொன்மயமான பெரிய மேருபர்வதம் போன்றிருக்கு மென்க.

அம்மேருவில் செஞ்சுடரோன் திருமால் திருக்கைத் திருச்சக்கர மொக்கும்=அந்த மஹா மேருபர்வதத்தின் ஸமீபத்திலே விளங்குகின்ற சிவந்த கொளிகையுடைய ஸூர்யன் அவ் வெம்பெருமானுடைய அழகிய திருக்கையிலுள்ள திருவாழியாழ்வான் போன்றிருப்பான். [அன்ன கண்டும் இத்யாதி.] அப்பெருமானுடைய நிவ்யரூபத்தையும் நிவ்யாயுதத்தையும் நேரில் காணப் பெறுமல் அவற்றிற்குப் போலியாயுள்ளவற்றையே கண்டிருக்கச்செய்தேயும் அவ னுருவத்தையும் அவனது அடையாளத்தையுமே நேரிற்கண்டாற் போல அன்பு மிகுதியாற் ப வசமடைந்து இத்தனை பேரிட்டுக் கூவும்படியான வ்யாமோஹம் பெற்றிருக்கிற எமக்கு, பிரி வுக்கு அடியான பாவம் எங்கனே உண்டாயிற்றே தெரியக்கூடியே என்கிறாள். மால் தலைக் கொண்ட—ஆசையின் மேலெல்லையிலே நிற்கிற என்னவுதாம். நாலகனைப் பிரிந்த காலகி நாயகன் போலிகளை அவனாகவே பாவித்து வாய்ப்பிற்றவகை. 1. “நின்ற குன்றத்தினை நோக்கி நெடுமாலே வா வென்று கூவும்” 2. “செய்யதோர் நாயிற்றைக் காட்டிச் சிரிதான் மூர்த்தி யீதென்னும்” என்பவற்றிலும் காண்க.

ஜந்தார்தாஸஹஸ்தேஷு தபோஸ்ஸாஸனமாதிபு:—நானும் கழிண்பாபாநாம் க்ருஷ்ணே பந்தி: ப்ரஜாபதே:—பாபந்தழியப் பெற்றவர்களுக்கே பகவத பக்தி பிறக்குமென்றும், பகவத் பத்தியுடையாணப் பாவம் அணுகாதென்றும் சாந்தியாயிருக்க, அந்த பக்தியின் மேலெல்லை யிலே நிற்கிற நமக்குப் பேறபெறுமைக்குக் காரணமான பாவம் வருவதற்கு வழியுண்டோ? என்று ஆழ்வார் வருத்தியுரைத் தராயிற்று. எம்பெருமான் பக்கலில் மாதந்திரமேயன்றி எம்பெ ருமான் வடிவத்தை யொத்திருக்கும் பொருளிலும் ஈடுபடுதலே பக்தியின் மேலெல்லையாம்.

மூன்றாமடியில், சிஹந்தம் என்னும் வடசொல் சின்ன மெனத்திரிந்தது. ... (அஅ)

தீவினைக் காரகஞ்சை நல்லினைக்கின்னமுதத்தனைப் *

பூவினையே தேவி மறுளைனைப் * புன்மையென்கா

தாவினை மேய்க்கும் வல்லாயனை * அன்றுலகிரடியால்

தாவின வேற்றை யேம்மானையெஞ்ஞான்று தலைப்பெய்வனே?

(அக)

தி வினைக்கு அரு கஞ்சை	{ அடியார்களுடைய பாவத் தக்குப் பரமமான விஷம் போன்றிருப்பவனும்	புன்மை என்காது ஆவினை மேய்க் கும்வல் ஆயினை	{ சிறுமைகருதி இகழாமல் பகக்களை மேய்க்கும் வலி மையை புடைம இடைய னவனும்
நல் வினைக்கு இன் அமுதத்தனை	{ அவர்களுடைய கைக்கரிய மாகிய கல்ல தொழிலுக்கு இனிய அமிருதம் போல் இனிப்பாகவுள்ளவனும்	அன்று உலகு தீர் அடியால்	{ முன்பொரு காலத்திலே உலகங்களை இரண்டு அடியாலே
பூவின் மேவிய தேவி மணுனனை	{ தாமரைமலரைத் தனக்கு இடமாகக்கொண்டு பொருந் திய திருமகளுக்குக் கண வனும்	தாலின் என்றை எம்மாளின் என்னுன்று தலைப் பெய்வன்	{ அளந்தகொண்ட மேன்மை புடைமவனுமான எம்பெருமானின் எப்பொழுது சேர்வேன்?

***—நாயகனுடைய ஸம்சலேஷத்துக்கு விளைவின்ற நாயகி இரங்கியுரைக்கும் பாசும் இது. கொடிய துன்பத்தை விளைக்கிற திக்கருமங்களை எளிதில் ஒழிப்பவனும், தன பக்கம் அடிமை செய்வார்க்கு நிகரற்ற இன்பமூர்த்தியாயிருப்பவனும், தாமரையைக் தனது சிறப்புக்கும் ஸௌகரியத்திற்கும் அழகுக்கும் தக்க இடமாகக் கருதி அதில் விற்ப்புப் பவளாய்ப் புருஷகாபூதபாவ பிராட்டிக்கு நாயகனும், திருவுள்ளத்தில் சிறிதும் வெறப் பினறியே உகப்புடனே பசுக்களை மேய்க்கப்பிறந்து, வேஷம் கொண்டவன் போலன்றிச் சாதி குணத் தொழில்களில் உலர்த்த நிலைகின்ற இடையனும், இரண்டுகளாலே கைல லோகங் களையும் அளந்த கொண்ட மேம்பாடுடையனுமான எமது தலைவனை எப்பொழுது சேர்ப்பெற வேன் என்கிறான். அடியார்கட்குப் பகை தீர்ப்பவனும் அடிமைக்கு இனியனும் புருஷகா மாள திருமகளுக்குக் கணவனும் அன்பர்க்கு எளிதனும் எல்லாவகையும் சீழ்ப்படுத்திய வனுமான எம்பெருமானை எப்பொழுது சேர்ந்த அதுபவிக்கப் பெறவேனென்ற ஆழ்வார் பேற்றுக்கு விளைந்த பேசுகிறபடி.

'திவினைக்கு அரு கஞ்சு' என்றது—கொடிய துன்பத்தை விளைக்கிற தீயகருமங்களை எம்பெருமான் எளிதில் ஒழிப்பவன் என்றவாறு. 'நல்வினைக்கு இன்ன முதம்' என்றது—தன் விஷயத்தில் கைக்கரியம் செய்பவர்கட்கு இன்பமயமாயிருப்பவன் எம்பெருமான் என்ற வாறு; அவர்கள் பக்தியை அழியாது வளரச் செய்பவன் என்க. முத்திக்கு வ்யாஜகாரண மான பரபத்தியை இங்கு நல்வினை என்றது.

புன்மை யென்காது ஆவினை மேய்க்கும்—நிகவும் சே ஜாநியாகிய பசுக்களையோ நாம் மேய்ப்பது' என்ற ஜாருப்பனை கொள்ளாமல் "1 திவத்தினுட பசுவினை மேய்ப்புவத்தி செந் கனிலா யெங்களாயர் தேவோ!" என்கிறபடியே 'பசுமேய்க்கும் பாக்யம் பெற்றோமே!' என உலர்த்த மேய்ப்பவ னென்றவாறு.

'தாலின் வேற்றை' என்றவிடத்த 'ஏறு' என்றது மேம்பாடு விளக்கவந்த உபசா ருக்கு; ஏறு காலை சிங்கம் இச்சொற்கள் ஆண்பாற்கு வஞ்சகத்தில் சிறப்புப் பொருளு ண்ர்த்தவனவாம்; இது வடமொழி மரியாதை ... (அக)

தலைப்பெய்தி யானான் திருவடிதூந் தகைமையினில் *
நிலைப்பெய்தவர்களைக்கு நேற்றவீம் மாயமும் * மாயஞ்செய்யே
நிலைப்பெய்திலாத நிலையுங் காண்டோறசுரர்குழாம்
தொலைப்பெய்த மேய்பெந்தாய்! * தொல்லைபூழி சுருங்காதே.

(கஓ)

அசுரர் குழாம்	அசுரர் கூட்டத்துக்கு	உன் திரு அ.	{ உனது திருவடித் தாமரை
தொலை பெய்த	அழிவைப் பண்ணின	குறும்	{ மலர்களை
நேமி	சக்கராபுதத்தை புடைம		{ (எனது) தலைமேற் கொள்
எந்தாய்	எம்பெருமானே!		{ னும்படியான
யான்	கான்	கண்கைமயி-றுவ	{ அடிமைக்குணமாகிய தகுதி
			{ சினல்

1. திருவாய்மொழி 10-3-10.

தி—17

தலைப் பெய்த (யான் உன்னைச்) சேர்ந்த
கலைப்பு எய்த கலைபெற்றிருக்கும்படியாக
ஆக்கைக்கு இவ்வுடம்பைப் பெறுதற்கு
கோற்ற தவஞ்செய்த
இ மாயமும் இந்த ஆச்சரியத்தையும்

மாயம் செவ்வே
கலைப்பு எய்திலாத
கலைமையும்
காண்தோறு
தொல்லை ஈழி
சுருந்தலது

இந்த ஆச்சரியம் ஒருபடியாக
கலை நின்று முடிவு
பெறமாட்டாத நிலைமையையும்
கோக்கும்போதெல்லாம்
மழமையான [அகாதியான]
காலம் சுருங்குகிறதிலை.

* * * —காயகளைப் பிரிந்த காயகி பிரிவுக்கு ஆற்றுகைகூடாக்கும் பாசாய் இது. கான் உன்னை பணுகி உனது திருவடிகளைத் தலைமேற்கொண்டு வழிபடும்படியான இவ்வுடம்பைப் பெறுதற்கு நல்ல தவஞ் செய்து வைத்திருந்தும் அப்பேறு முட்ட முடியக்கூடாமல் இன்ன யில் நீங்குதலை ஆலோசிக்குமிடத்து ஆற்றாமையார் காலம் மிக நெடுகித் தோன்றுகிறது என்பது இப்பாட்டின் தேர்ந்த கருத்து. 'சுருங்கலது' என்பதற்கு, சுருங்குகிறதில்லை என்ற பொருள்கொள்வதாயின், இப்படியே என் காலம் கழித்து விடுகிறதென்பது இரங்கியபடி பொருள்கொள்வதாயின், இப்படியே என் காலம் கழித்து விடுகிறதென்பது இரங்கியபடியாய். பூர்வஜன்மங்களில் மிக்க பெருந்தவஞ் செய்திருந்தாலன்றி, இப்படிப்பட்ட அரிய பெரிய காயகளைப் பெறுதல் இயலாததால் 'கோற்ற இம்மாயம்' என்றது. "உன் திருவடி பெரிய காயகளைப் பெறுதல் செல்லாதபடியான சரீரத்தைப் பெற்றபடியையும், அப்படியிருக்கச் செய்தே அவ்வடிமையை இழந்திருக்கிற இருப்பையும் அநுஸந்திக்கக் காலம் போருகிறதில்லை யென்கிறார்" என்பது அப்பின்னியுரை.

ஸர்வேச்வரனைச் சரணமடைந்து அவன் திருவடிகளையே வணங்கி அத்திருவடிகளே பேற்றுக்கு உபாய மென்று அதயவனாய் கொள்வதற் குறுப்பான இவ்விவகளை சரீரத்தைப் பெற்றிருப்பதையும் அப்படி பெற்றிருந்தும் பூர்ணபவம் கிடைத்திடாமலிருப்பதையும் கோக்குமிடத்துக் காலதாமதம் பொறுக்க முடியவில்லை பென்று ஆழ்வார் கலங்கியுரைத் தாராயிற்று.

'மாயம் செவ்வே கலைப்பெய்திலாத கலைமை' என்பதற்கு—இவ்வுடம்பு கலையில்லாத தாயிருக்குந் தன்மை யென்றும், பாக்குநி ஸம்பந்தத்தோடியிருக்கையில் உண்டான அடிமைக் குணம் ஜோசுண நமோசுண ஸம்பந்தத்தால் கலைப்படாத சலிக்கக்கூடியதன்மை என்றும் உரைப்பர்.

'திருவடி' என்றதற்கு 'திருவடித் தாமரை பலர்' எனப்பொருளுரைத்தது 'குடும்' என்ற தற்கேற்ப. "கோலமாமென் சென்னிக்கு உன் கமலமன்ன குலாதழலே" என்ற திருவாய் மொழி காண்க. ஆயிரம் ஜன்மங்களிற் செய்த தோன்பின் பயனாகவே ஒரு ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஜன்மம் கிடைப்பதாக நூற்கொள்கை யாதலால் 'ஆக்கைக்கு கோற்ற இம்மாயம்' எனப்பட்டது. என்னுடைய பார்ப்பிப்பாதிபந்தகங்களைப் பார்த்தல் உனக்கொரு பெருங்கார்பமோ? என்பதற்காக 'அசார்துழாந் தொலைப்பெய்தகேமி பெந்தாய்' என விளிக்கப்பட்டது.

தலைப்பெய்து+யான், தலைப்பெய்தியான்; "யவ்விரினிய்யாம்" என்பது நன்னூல். தலைப்பெய்தவென்பது ஒரு முழுச்சொல். (கூ0)

சுருங்குறி வெண்ணெய் தோடுவண்ட கள்வனை * வையமுற்றும்
ஒருங்குற வண்ட பெருவயிற்றுளனை * மாவலிமாட்
புருங்குறளாகி யிசையலோர் மூவடி வேண்டிச்சென்ற
பெருங்கிறி யானையல்லால் * அடியேனெஞ்சும் பேணலதே. (கூக)

சுருங்கு உறி வெண்ணெய்	{ சுருங்கக் கட்டப்பட்டுள்ள உறியிலே சேமித்து வைக்கப்பட்ட வெண்ணெய்யை	ஒருங்கு உற உண்ட	{ ஒருசேர விடாமல் உட்கொண்ட
தொடு உண்ட	{ வஞ்சகையால் எடுத்து அமுத செய்த	பெருவயிற்றுளனை	{ பெரியதிருவயிற்றை யுடைய வனும்
கள்வனை வையம் முற்றம்	{ கள்ளத்தன்முடையவனும் உறகுமுழுதையும்	மாவலி மாட்டு	{ மஹாலி சுதார்த்தினி டத்தின்

இரு குறள் ஆகி	{ மிக்க வாழ்வாகிய முடை சென்ற	எருந்தருளின்
இசைய	{ யனாடி,	மிகக் க. தந்திரமுடைமவனு
ஒர் மூ அடி வேண்டி	{ (அவன் தானே தானம் பண்	மான திருமாயைப் பிழை
	{ ணுவதற்கு) இசையும்கூ	(வேருருத்தனை)
	{ ஒரு மூன்றடி சிலத்தை	{ (அவனுக்கே) அடிமைமான்
	{ யாசித்துக் கொண்டு	{ என்னு மனம் விரும்பாத

* * *—தோழிக்குத் தலை தன் கற்பு உணர்த்தி அறத்தொடு சிற்பல் இது. பரங் குசநாயகியாகிய தலைமகள் ளளவொழுக்கத்தால் ஸர்வேச்வராகிய தலைமகனைக் கூடி சிற்க, அக்கிலையை யறிவாத பெற்றோர் அவனைப் பிறர்க்கு விவாஹஞ் செய்கிக்க முயற்சி கொள்ள, அந்நிலை யறிந்த நாயகி தனது களவைத் தோழிமூலமாகச் செவிவிக்கும் அவன் மூலமாகத் தத் ஷதக்கும் மற்றும் பெரியோர்க்குத் தெரிவித்த தன்னை அதிருமாலுக்கே விவாஹஞ் செய்து வைக்கும்படி செய்துகொள்ள விரும்பி அத்தலைமகள் தன் கருத்தைத் தோழிக்கு வெளிப்படுத்தியது இது. இங்ஙனம் களவை வெளிப்படுத்தல் 'அறத்தொடு சிற்பல்' எனப்படும்.

'சுருங்குறி வெண்ணெய் தொடுவுண்ட கள்வன்' என்பதனால் ஸௌலப்ய குணமும் 'வைபவம்' முற்றும் ஒருங்குறவுண்ட பெருவயிற்றான' என்றதனால் பரத்வகுணமும், மாவடி மட்டிருங்குறவுளாகிய விசையவோர் மூவடி வேண்டிச்சென்ற பெருங்கிறியான்' என்றதனால் பரத்வ ஸௌலப்யங்களிண்ணும் கூடின கூட்டரவும் குறிப்பிடப்பட்டன.

சுருங்குறி—கள்ளக்கயிற்றை உருவி வால் துழைக்கவொண்ணுதபடி நெருக்கப் பட்ட உறி. இருங்குறள்—மிகக் குறுகிய வடிவம். பெரிய வடிவத்தை யுட்கொண்ட சிறு வடிவ முமாம்; மஹிமையுடைய வடிவமுமாம்; கரிய குறள் வடிவமுமாம். வடிவழகாலும் பேச்சின் இனிமைமயாலும் மாவடியை மயக்கி, சுக்கிரன் போல்வார் தடைசெய்தாலும் உடன படாதே மூவடி சிலம் கொடுக்க அவன் இகாநதது வாமநனுடைய ஸாமர்த்தியத்தினாலாதலால், 'இசையவோர் மூவடி வேண்டிச் சென்ற பெருங்கிறியான்' எனப்பட்டது.

'சுருங்குறி வெண்ணெய் தொடுவுண்ட கள்வன்' என்றதனால் இங்ஙனமுமாகிய சிக்கத் திலை காட்டுப்பட்டுள்ள வெண்ணெயின் தன்மையதான முழுக்கூறுவாகிய ஆத்மாவை எவரும் அறியாதபடி விரும்பிக் கைக்கொண்டு அதுபவிப்பவன் எம்பெருமான் என்பது தோன்ற மென்ப.

மாவலிமாடு —“மாடு பொன் பக்கம் செல்வம்” என்பது நிகண்டு. (சுக்

பேணவல்லா வரக்கர் முக்கீர பெரும்பதி வாய் *
கீணகர் கீளேரிவைத் தருளாயென்று * கிள்ளைவிண்ணோர்
தாணீனத் தோய்ந்து தோழுவர் கிழந்தி பல்புறநிலொன்று
காணலுமங்கொணென்றே * வைகல் மாடையும் காடையுமே. (கஉ)

பேண் கனம் இல்லை	{ (உன்னை) விரும்பிப் புகுச்செய் மாணியும் காணியும்	அரண்டு சந்திகளிலும்
அரக்கர்	{ தலாசிய கருணாமலைத தான் சிலம்	தக்கன் காலகன் தலாசிலே
முக்கீர பெரு பதி	{ கடலாகிய பெரு நீராகினை தோழுவா	பதிமபடி வந்து வணை
வாய்	{ யுடைய பெரிய மலைபுடத்	குவர்;
கீள் ககர்	{ திணுளள	{ (அவர்கள் அங்ஙனம் வணை
கீள் எரி வைத்	{ பெரிய ஸக்காபுரிசை	குதவ தக்கன் பகையைப்
தருளாய்	{ பெரிய நெருப்பை வைத்து	'பொக்குவிக்கும்பொருட்டே
என்று	{ அழித்தருளையேனும்	யன்றி)
கிள்ளை	{ என்று சொல்லிப் பிரார்த	உனது வடிவத்தின்
விண்ணோர்	{ தித்து	படி அமச்சிக்குள்ள
வைகல்	{ உன்னை	ஒன்றையேனும்
	{ தேவர்கள்	{ பார்க்கவேண்டு மென்றே
	{ காணதோறும்	{ (அன்று என்றபடி.)

* * *—வேந்தற்குற்றழிப் பிரிவின நாயகனைக் குறித்து நாயகி ழிபங்கல். வேந்தற் குற்றழிப் பிரிவாவது—ஒரு வேந்தனுக்கு ஒரு வேந்தன் தோற்றுவத்து சரணமடைந்தால் அவனுக்கு உதவி செய்வதற்காகப் பிரிந்து போதல். பரங்குச நாயகியாகிய தலை ஸர்வேச்வர

ஐகிய தலைவன் தன்னைப்பிரிந்து போனகற்குக் காரணம், ராசசூனர்கட்குத் தோற்றவந்த சாணமடைத்த வேண்டிய தேவர்களின் பிரார்த்தனையும் என்று கருதி அவர்களைப் பழிக்கிறான். 1. "தோள் கண்டார் தோளே கண்டார் கொடுகழற் கமலமன்ன தாள் 'கண்டார்' தாளே கண்டார் தடக்கை கண்டாரு மயிதே" என்றபடி உனது அழகிய திருவடிவத்தில் ஓர் அம்சத்தைக் கண்ணுளிக்கண்டு அறுபவிப்பதும் அதிக ஆகந்தகாமாயிருக்க, தேவர்கள் அதனை ஆசைப்பட்டு வேண்டாமல் உன்காலில் விழுந்து எப்பொழுதும் தங்கள் பகையை அழித்துத் தாவேண்டு மென்று வேண்டுவதே! என்று அவர்களைப் பழித்த இரங்கினான். ஆகையால் போதுமான அமக்கு ஒரு பிரபாஸமும் 'படவேண்டாமல்' னைவை சாதிப்பது மாதிரியே அருள் செய்யப் போதாமாயிருக்க, எம்மை உபேகித்த, பிரயோஜனாத் தார்க்காக உடம்பு நோவக் காரியஞ்செய்வதே! என்று எம்பெருமானது தன்மைக்கு கொந்தரைத்தபடியுமாக. 'நினை வின்றோர் காரணமாய் கொலென்றே தாள் நிலந்தோய்ந்து தொழுவர்?' என்றதனால், தான் நாயகனது மூர்த்தியின் பல கூறுகளையுங்காண ஆசைப்பட்டிருக்கின்றமை வெளியிடப்பட்டதாம்.

பெண்ணலயில்லாவரக்கர்—தன்னுயிரைப்போலவே பிறவுயிரையும் கருதி எவ்வாறு பிராணிகளும் உய்த்த வாழவேண்டுமென்ற எண்ணமில்லாத ராசசூனர். [பிறரை துறியிடுவதே தொழிலாயிருப்பவர்] என்னவுமாம். பதி என்றது இலங்காபுரிக்கு இடமான தீபிபத்தை. பெரும் பதி என்றும், நீணகர் என்றும் கூறியவற்றால், வரபலத்தால் அவராலும் அழித்திட வொன்றாகிய என்றும். நீளோர் வைத்தருளாய்—இராவணனுக்கு அஞ்சி அகலச் செல்லுந் தன்மை னுமை தோன்றும். நீளோர் வைத்தருளாய்—இராவணனுக்கு அஞ்சி அகலச் செல்லுந் தன்மை யனது அக்கியை அவ்வச்சம் தணிந்து அங்கே அழியாது வளரச் செய்தருளாய் என்று பிரார்த்திக்கிறார்களாம் தேவர்கள்; இலங்கையை நிறுப்பிக்க வேண்டுமென்றே இலங்கையிலுள்ள ராசசூனர்களை வேலோடு அறுத் தொழிக்க வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தவராம்.

தாள் நிலத் தோய்த்து தொழுவர்—பூலோகத்தில் வந்த திருப்பாற்கடலைச் சார்ந்த பா மனைப் பணிந்து வேண்டுவர். சூரியில் மதுஷய நூற்றம் காதுகிறதென்று மூக்கைப் புதைத்துக் கொண்டு மேலே சென்றாசத்தில் சிந்துகொண்டு ஓங்கிப்பாகங்களைப் பெற்றுப் போகு மியல்வினாரான தேவர்கள் தங்களுவகத்தில் இருப்புக் குறைந்ததனால் தெய்வத்தன்மை சூலைந்து சூரியிலே நால் தோய்வந்த சிந்து தொழுவர் என்கிறது. 'நிலந்தோய்ந்து தாள் தொழுவர்' என மாற்றி, தரையிலே ஸாஷ்டாங்கமாகப் பணிந்து உன் திருவடிகளைச் சேவிப்பர் என்னவு மாம்.

இப்படி அவர்கள் வைகை மாலையும் காலையும் தொழுவது சின் மூர்த்தி பல் கூற்றி லொன்று காரணமாய்கொலென்றே—உன்னுடைய திரு கீமனியை கோவுபடுத்திக் காரியம் கொண்டு ஒழிந்த போகப் பார்க்கிறார்களே யன்றி "இலங்கை பாழாளாகப் படைபொரு தானுக்குப் பல்வாண்டு கூறுதலே" "சென்றற்குத் தென்னிலங்கை செற்றாய் திறல் போற்றி" என்று வாயினால் தானும் சொல்லுவார்களோ அப்பாவிகள். அழக கொடுத்துக் கொடுக்கக் கடல் கடைந்தருளின் காலதல 'அமுதமிளர்வக எப்போதோ' என்று கீழ்ப்புறமே நோக்கிக் கொண்டிருந்தார்களே யன்றி 2. "மந்தம் காட்டியன்று மதாக் கொழுஞ்சாறு கொண்ட சுந்தரத் தோளுடையான்" என்னப்பட்ட அப்பெருமானுடைய தோளூத் தோள்மாலையுமான அழகை ஒரு கொடிப்பொழுதாகிலும் கண்ணெடுத்துப் பார்த்திலே பாவிகள்; அன்னவர்க் கேயோ நீ காரியஞ் செய்தருள்வது? "சின் பல் மூர்த்தியின் ஒரு கூறம்" என மாற்றியு முணாக்கலாம்.

மூன்றே—குறிப்புப் பெயரெச்சம். 'என்றே' என்றவிடத்து ஈகாய் வினாப்பொருள் தாய் எதிர்மறை குறிக்கும். 'என்று அல்ல' என்றபடி. (கஉ)

காலைவெய்யோற்குமுன் னேட்டுக்கொடுத்த கங்குற்றும்பர் *
மாலைவெய்யோன்பட வையகம் பாவுவர் * அன்னகண்டும்
காலைன் ஞானத்துறைபடிந்தாடிக் கன்போதுசெய்து
மாலைன்னுயிற் கொள்ளார் * நினையாவன் மைப்படியே. (ககஉ)

காலை	உதயகாலத்தில்	புலர்
வெய்யோற்ற முன்	{ ஸூரியனுடைய சக்கரவர்தி திக்கு எதிரிலே	காலை
ஒட்டுக் கொடுத்த	{ (திருமமாட்டாமல் புறங்கொ டுத்தோடுதலைச் செய்த	புலர்
கங்குல் குறும்பர்	இருளாகிய சிற்றாசர்கள்	
மாலை	ஸாயங்காலத்திலே	
வெய்யோன்	{ அந்த ஸூரியனுடைய ரே சன்	கண் போது செய்து
புலர்	அழிய	மாலை
வைபகம் படிவார்	{ (தாங்கள்) உலகமுழுதும் பாடிவார்கள்;	கல் காலில் கொள் ளார்
அன்ன கண்டும்	{ அப்படிப்பட்ட தன்மையைப் பார்த்திருத்தும்	அவன் மை படி கிணையார்

* * *—உலகத்தில் அனேகர் 1. “வைகலும் வைகல் வரக்கண்டு மஹேஸ்வரர்” என்ற படி காலைப்பொழுதும் மாலைப்பொழுதும் மாறிமாறி வந்துகொண்டு காலங்கழித்துக்கொண்டே செல்லுகிறபடியை பாத்யசூதமாகவே பார்த்துக்கொண்டிருக்கச் செய்தேயும் தங்களுடைய இளமைப் பிராயம் விரைவாகக் கழிந்துபோவதில் கருததான் ததலின் ஈம்பெருமான் பக்கம் சடுபாடு கொள்ளாமல் வீணையிழந்து பழுதே பலபதலும் போக்குறையாகவேயன்று ஆழ்வார் வெறுத்து அருளிச் செய்கிறார். உலகர்கள் தினப்படி ஸூரியன் உதிக்கும்போது, வேண்டியபடி பொருள்களைத் திட்டலாமென்று களிக்கிறார்கள்; பின்னை ஸூரியன் அஸ்தமிக்கும்போது வேண்டியபடி விஷய போகங்களைச் செய்பலாமென்று சூதுஹஸிக்கிறார்கள்; இப்படி ஸூரியனுடைய உதயத்தேறி அஸ்தமனத்தோடு வாகிய ஸர்ஸாரிகள் களிப்பதே கருமமாயிருக்கிறார்களே யன்றி, ‘இவ்வனம் வரங்களாகி நாங்கள் செல்லுகின்றனவே, பழுதே பலபதலும் போகின்றனவே, ஊமனார் கண்ட கனவிலும் பழுதா யொழுகின்றனவே நாங்கள்’ என்று கவலைப்படுவாராருமில்லையே, ஒரு கணப்பொழுதையும் பகவதனுதாதாத திற் செலுத்துவாரில்லையே! என்று ஸர்ஸாரிகளுக்காக ஆழ்வார் தாம் கவலைப்படுகிறார்.

இவ்வாழ்வார் உலகத்தாரைச் சீர்திருத்தி உஜ்ஜீவிக்கச் செய்யும் பொருட்டுத் திருவவதரித்தவராதலாலும் மிக்க ஜீவகாருண்ய முடையவராதலாலும் பிறிதழகுக்குப் பரிவு கொள்ளக் கடவராவார். முதலிரண்டுகளால் பதலும் இரவுமர்க மாறிமாறி வந்து ஆயுள்களைக் கழியச் செய்தலை எடுத்துக்காட்டியபடி. இது செவ்வ நிலையாமைக்கும் ஒரு திருஷ்டாந்தமாம்.

பின்னடிகளிரண்டும் நாட்டாரைப் பதிப்பன; காலை—ஸதவருண ப்ரதாநமான விடியற்காலத்தில், கல்ஞானம் துறைபடிந்து—சிறந்த ஆத்மஜ்ஞாநத்தக்கு இறங்கு ஹையாகிய ஆசார்பனை வணங்கி, ஆடி—அய்வாசார்யோபதேசத்திலே ஆழ்ந்து கண்போதுசெய்து—விஷயார்த்தங்களில் அறிவு செல்லாதபடி அதனை உள்ளடக்கி, மாலை கல்காலில் கொள்ளார்—தங்கள் பக்கம் அன்புடைய ஸர்வேச்வரனை கல்வாவினா துதியார்; அவன் மைப்படி கிணையார்—அவனுடைய கரிய திருமேனியை தயாவிப்பதுஞ் செய்யார் என்று லௌகிகரைப் பதித்தபடி. கல்ஞானம்—ஈம்பெருமானே இலக்காகக்கொண்ட ஞானமே கல்வாநானம்; மற்ற விஷயமான ஞானமெல்லாம் அஜ்ஞானமும் கிபீதஜ்ஞானமுமாமென்க 2. “ஞான தாமதையான் கேள்வனொருவனையே நோக்கு முணர்வு” என்ற பொய்கையார் பாசாமரிக.

ஸகாந்தத்துக்கு உரிய காலம் வைகலையாதலால் ‘துறைபடிந்தபடி’ என்பதற்கு ஏற்ப ‘காலை’ எனப்பட்டது. “கண்போதுசெய்து” என்பதற்கு—இடந்திற மொழிதல் என்னும் உததியால் ‘ஈம்பெருமான் பக்கவிலே ஞானமென்னும் உட்கண் மலர்ந்து’ என்ற பொருளும் கொள்ளத்தகும். இங்கே கம்பிள்ளை யிடு காண்க:—“போதுசெய்து என்று மொட்டிக்கைக்கும் பேர், அலருகைக்கும் பேர்; புறம்புற்ற விஷயங்களில் கண்கெம்பினித்து என்னுதல்; பகவத் விஷயத்திலே கிழித்து என்னுதல்.” என்று. 2. “பெயரினையே புந்தியாற் சிங்கியாது ஒதியுரு வெண்ணு மந்தியாலாம் பயனங்கென்” என்றபடி மனப்பூர்வமாக தயாவித்தலின் திச சொலமாத்திரததால் ஒதியுருகிடுதல் சிறப்பன்றுதலால் “மாலை கணவிறிற் கொள்ளார்” என்ற மாத்திரத்தோடு கிவலாமல் “கிணையாவன் மைப்படியே” என்றும் அருளிச்செய்தது.

1. காலடியார்—அறன்வையுதாதல்—9.

2. முதல் திருவகதாத்.

போது—மவரும் பருவத்த அரும்பு; போரும்பு. நல்லா—எம்பெருமானைத் துதிப்பதற்கென்றே அமைந்த நா: 1. "நாராயண வென்னாநா என்னநாலே" என்றார் பிறரும்.

இப்பாட்டுக்குக் கிளவித்துறை கூறவேண்டுமென்னும் கிர்ப்பத்தயில்லை; அங்கனே கிர்ப்பத்தம் கொள்ளில், இருள்கண்டு அஞ்சுகிற தலைவி, தோழியையும் தாயையும் வெறுத்தல் இது என்று கொள்ளலாம். நாயகி எம்பெருமானாகிய நாயகனைப் பிரிந்த அப்பிரிவை ஆற்றாது கிற்கிற நிலையில் ஸூர்யன் அஸ்தமித்துக் காமோத்தீபகமான இரப்பொழுது வந்த எங்கும் இருள் பரவி அவ்விருள் எம்பெருமானது கரிய திருமேனிகைய ஞாபகப்படுத்தி வருத்தத் தற்கு ஆற்றாது அந்த நாயகி 2. "உலகேழு முண்டான் சொன்மொழியிலை அந்தண்ணத் தழாய் கொண்டு சூட்டுயின்" என்று சொல்லும்படி தன் நோய்க்குப் பகவந்தாமோச்சாரண மாகிய மந்தர பரிஹாரத்தையே உடையவளாதலால், நோய்க்கிலையையும் அதன் பரிஹாரத்தையும் ஆராய்ந்து நடத்தாத தோழியர் செவிலியர் என்பவரைக் குறித்து வெறுத்தது கூறியது இது என்று கொள்க. முந்தின வாக்கியத்தால், இருளின் கொடுமையை வெளியிட்டான்; சிந்தின வாக்கியத்தால், அவ்விருள் அவனது திருமேனிக்கு ஸ்பராகமாய்த் தன்னை வருத்துகிறபடியைத் தோழி மூதலியோர் சிந்தியாமையையும், சிந்தித்து அந்நோய் தணிக்கும் உபாயத்தைச் செய்பாமையையும் பழித்தவாறு.

வெய்யோன்—உண்ணகிரணமுடையவன்; பகைவர்க்குக் கொடிய பாகர்மசரலி. குறும்பர்—குறுநிலமன்னர். அன்னகண்ணம்—அழிபாது பாசுகாக்கிற நீதிமானான செங்கோலரசன் அழித்ததையும், சமயம் நோக்கி எளியாரை வருத்தும் அநீதியையுடைய கொடுங்கோலரசர் பரவினதையும் பரதபசுமராகப் பார்த்திருந்தும் என்றபடி.

ஓட்டு—ஓடுதல்; முதனிலைதிரிந்த தொழிற பெயர்.

(கூட)

மைப்படி. மேனியும் செந்தாமரைக்கண்ணும் வைதிகரே

மேய்ப்படி யாழின் திருவடிதூந் தகைமையினர் *

எப்படி யூராமலைக்கக் குருட்டாமலைக்குமேன்றும்

அப்படி யானும் சோன்னேன் * அடியேன்மற்றியாதென்பனே?

(கூசு)

வம படி மேனியும் { லேசிறம் செறிந்த திருமேனி |
மையும்

செம் தாமரை கண்ணும் { செந்தாமரைமலர் போன்ற |
திருக்கண்களையு முடைய

உன் உனது திருவடித்தாமரை மலர்களை

வைதிகரே வைதிகர்களாதாமே

மெய் படியால் உண்மையான தெரியால்

குடும்பம் { தம் தலைமேற்கொண்டு |
வணங்கும்படியான

தகைமையினர் கன்மையுடையவர்கள்;

எப்படி ஊர் ஆ மிலைக்க குறும் ஆ

மிலைக்கும் என் னும் அப்படி

யானும் சொன்னேன்

அடியேன் மற்ற யாது என்பன்

எப்படி (வெளியில் மேய்த்து

மிண்டு ஊர்வந்து சென்ற

(கண்டெறிந்த) பசுக்கள்

(இடமறிந்த) களைக்கக்

குருட்டுப் பசுவும் கூடக்

களைக்கும்மென்று(உலகம்)

சொல்லுமோ, அப்படியே

நானும் உன்னைத் துதித்

தேன்;

அடியவனான நான் வேறு

என்ன வென்று சொல்லு

வேன்?

***—தீழ்ப்பாட்டில் 'மலை நன்னுவின்கொள்ளார் நிலையாவன் மைப்படியே' என்று உலகத்தாளைப் பழித்த ஆழ்வாரை நோக்கி எம்பெருமான் 'நீர்தாம் நம்மை உள்ளபடி உயிர்ந்து சொல்ல வல்லாரோ?' என்று திருவுள்ளம்பற்றினதாக ஆழ்வார் கருதி, 'பிரானே! விவசூணாரான வைதிகர்களே உன்னை உள்ளபடியுயிர்ந்து சொல்லவல்லார்; நான் அவர்கள் போன வழியே போவதற்கு மாத்திரமே உரியன்' என்று இப்பாட்டால் கிண்ணப்பஞ் செய்கிறார்.

கண்டார்கண்ணுரினும்படியான உனது திருமேனிகையும் சிவந்த தாமரைமலர்போலே

விருக்கிற திருக்கண்களையு முடையனான உன்னுடைய திருவடித் தாமரைமலர்களை, கேட்டார்

வாய்க் கேட்கையன்றியே மெய்யாகக் கண்டு தலைமேற்கொண்டு அறுபவிக்குத் தன்மை

மடையவர்கள் யாரென்னில், வேதவேதாந்த ஞானத்திற் கிறந்த மஹான்களையாவர்; அறி

வளியான நானும் அவர்களைப் போலே ஏதோ சில சொல்லுகிறேனே, இஃது என்னென்னனில்

கண்ணுதத் கண்டெறிந்த பசுக்கள் ஊர்புகுந்து சென்றவாறே நிலை கண்டு மகிழ்ந்து, அந்த மகிழ்ச்

சிக்ருப் போக்குவிடாகக் களைத்தல் செய்ய, கண்ணில்லாத குருட்டுப் பசுவும் அதனேட்டுத் தான் இன்னதென்றறியாமலே ஒக்கக் களைக்குமென்று உலகம் சொல்லுகிற விதமாகவே, வேதவழிகபுருஷர்கள் சொன்ன பாசாதத்தை கேட்டுவைத்த நானுஞ்சொன்னேனத்தனை; சொல்லாதற்கு அடியான ஸம்பந்தமுடையவனும் பத்திரவசப்பட்டவனுமான நான் அப் படியல்லாமல் என்னுனத்தாலே கண்டு என் சக்தியாலே சொன்னேன்னவல்லேவே? என்றாயிற்று. இப்பாசாதத்தை ஒருபுடை திருவுள்ளம்பற்றி ஸ்ரீகுணாதலகோசத்திவ பட்டர் அருளிச்செய்த 'இத்புத்திகைதவசதேக விடம்பயாமி தாகம்ப! ஸத்யவசை! புருஷாந் புராணம்—பத்வா மமே புரபலம்தவ பாதபத்மவாபே' என்ற ச்லோகம் இயசு ஸ்மரிக்கததகும்.

இப்பாட்டுக்கும் கிளசித்துறை வகையிப்பொருள் சொல்ல வேண்டில், 'தன்விசையக் கண்ட பாங்கன் மீண்டு தலைவனைபடுத்து வியத்த கூறல் இது' என்று கொள்க. அதாவது— இயற்கைப் புணர்ச்சி புணர்ந்து பிரித்த தலைமகன் தான் அத்தலைமகனை மீண்டுஞ் சோயிருபடி அவளது அழகு முதலியவற்றைத் தன் உயிர்த் தோழனிடம் பாராட்டிக் கூற, அது கேட்டு 'ஒரு மங்கைகாரணமாக நீ இங்ஙனம் மெய்தல் தகாது' என்று அவளை இடித்துவைத்த தோழன் அவனில் மீண்டும் அவ்வடிவின் சிறப்பை மிக எடுத்துக் கூறிக் கழற்றெதிர் மறுக்கப்பட்டபின் அவனைச்சமாதானப்படுத்தி, அவன் சொன்ன சூறிப்பின்படியே தான் சென்று பூஞ்சோலை யில் அவனைக் கண்டு அவளது ரூபலாவண்ய ஸௌந்தர்யாதிகளை நேரிங் நோக்கி வியாத 'இத தன்மையுடையவளைக் கண்ட பின் காமவேதனையால் மிக வருத்தாது சிறிதும் ஆறியிருத்தல் எத்தனைப் பெரியோர்க்கும் ஆகாதே; இப்படிப்பட்டவளைக் கண்டு பிரித்தம ஒருவாறு ஆறியிருக்கிறவனை நான் முன்பு யூய்ச்சி யின்றி இடித்துவைத்தேனே!' என்ற கொந்த இகழ்ந்த தற்கு இரங்கி, வினாத மீண்டு வந்து தன்வனை நோக்கிக் கூறியது இது. "ஊம்பாடி பேனியும் செந்தாமரைக்கண்ணாறும்" என்ற அடைமொழிகளால், அவ்வழகியானைச் சேர்த்தரு ஏற்ற வடிவமுடையாய் நீ பென்றும், 'வைதிகரே மெய்ப்படியானான் திருவடிமுநிற் தகைகம யினர்' என்றதனால், அவ்வழகியானைக் கண்டும் ஒருவாறு ஆறியிருத்த நீ ஞானநாட்டான முடைய வைதிகர்களாலுந் தலைமேற்கொண்டு நன்குமதித்துக் கொண்டாடத் தக்கவனெனா றும், 'எப்படி யூயாமிக்கக்க குருட்டாரினைக்குமென்றும் அப்படி யானுஞ் சொன்னேன்' என்ற தனால், அவ்வடிவத்தின் சிறப்பையும் உனது மனத்தின்மையையும் நோக்காது உலகத்திற் சாதாரணமாக ஒரு தீயொழுக்கத்திலிழிவானை அவர் நண்பர் கட்டுரைத்த மறுக்கிற வழக்கின படியே நான் உன்னைமுன்பு இடித்துவைத்தது கண்டெரிசிற பசுக்கள் களைத்தவாறே குருட் டுப் பசுவும் களைத்தல்போல அறியா மாபாற் செய்த தென்றும், 'அடியேன்' என்றதனால், அப்பிழைவை நீ கூடியிப்பதற்கேற்ற நிலையுடையேன் யானென்றும், 'மற்ற யாதென்பனே?' என்றதனால், அவ்வடிவத்தைக் கண்டும் மூழ்க்கலக்கமடையாத சிறிது துணிவுற்றிருத்த உனது தின்மையை இங்ஙனம் பாராட்டிக் கூறும் விதத்தாலன்றி அவ்வடிவத்தின் சிறப்பை யான் எங்ஙனம் வருணித்துக் கூறவல்லெனென்றன் கூறினாற்பிறம். ... (கச)

யாதானு மோராகையிற்புக்கு * அங்காப்புண்டு மாப்பிழிந்தும்
முதாவிறிற் றடுமாறு முயிர்புன்னமே * அதனில்
யாதானும்பற்றி நீங்கும் விரதத்தை லேவிற்செய்யும்
மாதாவினைப் பிழுவை * திருமாளி வணங்குவனே.

(கரு)

உயிர்	உயிரானது,	ததிமாதும்	{ சிலைமாரி அலைபுர தன்மை
முன்னமே	நெடுவாளாகவே,	அதனால்	{ யுடையது;
முது ஆயிசில்	{ மறுமையான (பலவகைப்)	யாது ஆனும் மற்றி	{ ஆதலால்
யாது ஆனும் ஓர்	{ யாதாவினும் ஒரு சீரத்தில	நீங்கும் விரதத்தை	{ எந்த விதத்தினாலாவது
ஆக்கையில்	{ யாவேசித்து	நல் விடு செய்யும்	{ (எம்பெருமானை விட்டு)
புக்கு	அவ்வுடம்பில்	மாதாவினை	{ வினதும் படியான கோட்
அங்கு	கட்டுபட்டு வின்றும்	விழுவை	{ பாட்டை கண்குக் கருவிக
ஆப்புண்டிம்	{ (அங்கு வின்று) தொடர்ச்சி	திருமாளி	{ கக் கடவனான
ஆப்பு அவிழ்ந்தம்	{ வேகியும்	வணங்குவேன்	{ தாய் போன்றவனும
			{ தந்தை போன்றவனுமான
			{ ஸ்ரீமதகாரியனை
			{ சரணமடைந திருப்பேன்.

***—ஒன்றன்பின் ஒன்றாக அநாதியாய் வருகிற சரீர ஸம்பந்தங்கள் காரணமாகக் கழித்திடாமல் என்னை அங்கேசித்தருளவேனுமென்ற அடியேன் ஸகலித பந்தவும் ஆபத்தவும் ஆபத்தவதுமான எம்பெருமானைச் சரணமடைந்திருப்பேனென்ற தமது பரபத்தி மார்க்கா நுஷ்டாக வுததிலினை ஆழ்வார் இப்பாட்டாக் வெளியிடுகிறார்.

ஆத்மாவானது அநாதிகாலமாகவே ஊழ்கினைக்கு ஏற்ப யாதாபினும் ஒருடம்பினுட் புகுத்த அதில் கிளைவிலங்காற் கட்டுப்பட்டிருத்தம் அவ்வுடம்பின் தொடர்ச்சி நீங்கியும் ஸைக்ஷம் சரீரத்தில் நின்று ஸ்வர்க்க நாகங்களிற் புகுந்து மீண்டு தடுமாறு நிற்கும்; இப்படி ஆத்மாவுக்குச் சரீர ஸம்பந்தம் அநாதியாயிருத்தால் பரமசைவமாவதால் வசத்தால் ஏதேனும் பொருளினிடத்துப் பற்றச் செய்து எம்பெருமானை விட்டு விலகும்படியான கோட்பாட்டை மூற்றும் வேலோடு அநாதியாக விடுவித்துத் தன்னையே பற்றியிருக்குமாறு செய்கிக்கவல்லவனாய், பரியங்களை எடுத்துவதில் தாய்போன்றவனாய், ஹிதங்களை கடத்துவதில் தந்தை போன்றவனாய்த் திருமகன்களையென பூரிமந்தாராயணனைச் சரணமடைந்திருப்பேனென்கிறார். அநாதியாய் வருகிற ஸம்ஸாரத்திலே பற்றிக்கொள்ளாமல் சரணமடைந்தாருடைய கிளைகளைப் போக்குகிக்கவல்ல எம்பெருனை பான் வணங்குவேனென்றாராயிற்று.

ஆத்மாவுக்கு தேஹஸம்பந்தமானது கரும வசத்தினாலாகிய செயற்கையேயன்றி இயற்கையன்று என்பது தோன்ற 'யாதாது மோராகக்கையில் புக்கு' எனப்பட்டது. அங்கு 'ஆப் புண்ணுத லாவது—ஒவ்வொரு பிறப்பினும் அஹங்கார மமகாரங்களாகிய அபிமானங்களை விடாமலிருப்பதாம். [மூதாலியில் தடுமாறுமுயிர் முன்னமே.] ஆத்மாவுக்கு ஸம்ஸார ஸம்பந்தமும் அநாதி, எம்பெருமானோடு உண்டான ஸம்பந்தமும் அநாதி என்பது உபநிஷதங்கள்; 'இருந்தாலும் ஆத்மாவுக்கு அசித்தஸம்பந்தத்தைவிட காராயண ஸம்பந்தமே மிகப் பழைய தென்னுமிடம் ஆழ்வாராருளிச் செயலில் தெரியக்கிடக்கிறது; இங்கு 'மூதாலியில் தடுமாறு முயிர் முன்னமே' என்றாருளிச் செய்த ஆழ்வார்தாமே. திருவாய்மொழியில் 'சோரந்தே புகல் கொடாச் சுடரை யாக்கியை மூக்கிரந்தரைய, அடியேனடைந்தேன் முதல் முன்னமே' என்றாருளிச் செய்கிறார்; அசித்த ஸம்பந்தத்தின் அநாதித்துவத்தைச் சொல்லுகிற இப்பாசரத்தில் 'முன்னமே' என்றதையும், பகவத் ஸம்பந்தத்தின் அநாதித்துவத்தைத் தெரிவிக்கிற அப்பாசரத்தில் 'முதல் முன்னமே' என்றதையும் குறிக்கொள்க. "உதந்தியித்தம் முன்னமே முதலமுன்னமே பான் அசித்தயநாநாதி ஸம்பந்தங்கள்" என்ற ஆசார்ய நுதய ஸைகதையும் ஸ்மரிப்பது.

'யாக்கை' 'யாப்பு' என்னுஞ் சொற்கள் 'ஆக்கை' 'ஆப்பு' என மருகி வந்துள்ளன. யாக்கை யென்பதற்கு—(உயிரைக்) கட்டுப்படுத்துவதென்று காரணப்பொருள். முதமை + ஆவி, மூதாலி. ஆவியென்பது தானியாகு பெயராய் உடம்பை யுணர்த்திற்று. உயிர் ஒரு ஸ்தூல சரீரத்தை விட்டு மற்றொரு ஸ்தூல சரீரத்திற் சாராப் பொழுதும் ஸ்வர்க்க நாகங்களுக்குச் செல்லும் பொழுதும் ஸைக்ஷம் சரீரத்தைப்பற்றியே செல்லுமென்கிற ஹற்கொள்கை குறிக்கொள்ளத்தக்கது. இந்த ஸைக்ஷம் சரீரம் முகநி கீழ்பிலே உயிரை விட்டதலும். ஆத்மாவின் ஸ்தானத்தில் அரிசியையும், ஸ்தூல சரீரத்தின் ஸ்தானத்தில் உயிரையும் ஸைக்ஷம் சரீரத்தின் ஸ்தானத்தில் தவிட்டையும் கொள்க. அரிசியை விட்டு உயி நீங்குவது இரண்டு உலக்கைகளினால் குத்தப் பட்டாநலால், அதனாலே துளுநாநுஷ்டாநங்களால் ஸ்தூல சரீரம் கீங்கும்; நலிநி நீங்குவது தண்ணீரில் கழுவுப்பட்டாநலால், அதனாலே விரஜாத்நீர்நாநத் தால் ஸைக்ஷமவொட்டு நீங்குமென்று விவேகித்துக்கொள்க.

இப்பாட்டுக்கும் இனிவித்துறைவகையில் பொருள் சொல்ல வேண்டில், தலை அறத் தொடு நிற்கத்தணிதவ இது. திருமாலாகிய தலைமகனைக் களவொழுக்கத்தாற் புணர்ந்து பிரிந்து வருந்துகிற [பரங்குச நாயகியாகிய] தலைமகள் 'இனி என்னுயிர் தரித்து நில்லாதாநலால் பான் விரையில் இறந்து படுவேன்; அங்ஙனம் இறந்தொழிந்தேனாயினும் மறுபிறப்பில் இது தலைவனையே கூடக் கருதுகிறேன்; என்றாலும், ஒவ்வொருயிர்க்கும் கருமகதிக்கு ஏற்ப ரோக் கூடிய நாவகைத் தோற்றத்தாற் கருவகைப் பிறப்பின் எண்பத்துநான்கு நூறுபிரம் யோனி பேதங்கள் உள்ளனவாதலால் அவற்றில் பான் மானிடமகளாகவே மீண்டும் பிறக்கிறேனென்பது என்ன நிச்சயம்? ஆதலின் இப்பிறப்பிலேயே இந்தலைவனைப் பிரியாத கூடுமாறு அன்னுயிர் இவ்வுடம்பை விட்டு நீங்கு முன்னமே பான் விரைந்து முயல்வேனுமேன்; அதாவது பான் நானத்தை விட்டு உடனே என் கருத்தைத் தோழிக்கு வெளிப்படையாகச் சொல்லி

அவள் மூலமாக நிற்குங்கூட அவள் மூலமாகத் தந்தைக்கும் அதனை வெளிப்படுத்தி அவர்கள் எவ்வாறாயினும் இவையே எனக்கு விவாஹஞ் செய்து வைக்கும்படி செய்த கொள்ளுவேன். அன்றியும், தோழிமூலமாகத் தலைமகனுக்கு எனது வருத்த மிகுதியைக்கூறி அவன் மனமில் என்னை வரைந்த கெடள்ளுமாதஞ் செய்வேன் என்ற பலவாறு ஆய்ந்த தோழிக்குத் தான் அறத்தொடு நிற்கத் துணிந்தது இது எனக்கொள்க.

உயிரானது பழகையான பலவகைப் பிறப்புக்களுள் யாதாயினும் ஒரு சரீர்தில் பிரவேசித்து அவ்வுடம்பில் கட்டுப்பட்டு நின்றும் அங்கு நின்று தொடர்ச்சி நீங்கியும் நிலைமாரி ஆகியுத்தன்மையுடையது; ஆதலால் எனது உயிர் இவ்வுடம்பி விட்டு நீங்குதற்கு முன்பாகவே எந்த விதத்தினாலாவது தலைமகன் என்னைப் பிரிதலாகிய தவறு வொழுக்கத்தை நன்கு விடுவித்தற்கு [காயகளை என்னோடு கூட்டுதற்கு] ஏற்ற தாயையும் தந்தையையும் திருமாலாகிய எனது அத்தலைவனையும் வணங்கி வேண்டிக் கொள்வேன் என்ற பதப்பொருள் காண்க.

நீளும் விரதத்தை நல்விடு செய்தவாவது—பிரிவு இவ்வாறல் வெளிப்படையாகக் கூடி யிருக்கும்படி மணஞ்செய்தித்தல். களவுவழியான புணர்ச்சியில் இயற்கைப் புணர்ச்சி, பாங்குற கூட்டம், இடந்தலைப்பாடு, பாங்கியிற் கூட்டம், பகற்குறி, இடிக்குறி, ஒருவழித் தணத்தல், வடைபொருட் பிரிதல் என்ற ஒவ்வொரு வகையிலும் தவறாமற் பிரிவு நேர்தலால் அதனை 'விரதம்' என்றது. 'விரதம்' என்னும் வடசொல் விதமென்று இடக்கிறது. தவறாமல் ஏற்றுக்கொண்டு ஒழுகும் ஒழுக்கம் விதமெனப்படும்.

'யாதானும் பற்றி நீங்கும் விதத்தை நல்விடு செய்யும்' என்றதில் 'யாதானும் பற்றி' என்பது 'விடு செய்யும்' என்பதில் அந்வயிக்கும்; ஏதாவதொரு காரணத்தைக்கொண்டு என்னை காயகனோடு மணம்புரிவிக்கவல்ல மாதாவினைப்பிழைவை என்றவாறு. ஒருவனைத் தம் மகனுக்கு மணஞ்செய்திப்பதற்கு அவனது கம்பி, செல்வம், சூலம், ஒழுக்கம், அன்பு, வேண்டுகோள், ஆபாணங்கொடுத்தல் முதலாகப் பல காரணங்களுள்ளனவாதலால் அவற்றால் பொருத்தமான ஏதேனுமொரு காரணத்தைக் கொண்டு விவாஹஞ் செய்துவைக்க வேண்டுமென விரும்பியவாறு.

இனி 'யாதானும்பற்றி' என்பதை 'நீங்கும்' என்பதிலும் அந்வயிக்கலாம். தலைவன் தலைவியை விட்டு நீங்குவதற்குப் பல காரணங்களுண்டு; பிறர் அறிந்துகிடுவார்களே பென்றிற பயம், ஊரவர் பழி தூற்றல், விவாஹத்துக்கு வேண்டிய பொருளிட்டி வருதல் முதலிய விச்சேஷகாரணங்கள் பலவற்றுள் ஏதேனுமொரு காரணம்பற்றி நீங்குகிற என்றவாறு.

'பிதரு' என்னும் வடசொல் 'பிது' எனத்திரிந்தது.

(கூடு)

வணங்குங் துறைகள் பலபலவாக்கி * மதிவிதற்பாள்
பிணங்குஞ்சமயம் பலபலவாக்கி * அவையவைதோ
றணங்கும பலபலவாக்கி நின்மூர்த்தி பாப்பிவைத்தாய்
இணங்கு நின்னோரையிலாய் * நின்கண்வேட்டை யெழுதிப்பனை.

(கூசு)

வணங்கும்	(தெய்வத்தை) வணங்குகிற	ஆக்கி	உண்டாக்கி
துறைகள் பலபல	வகைகள் பற்பலவற்றை	நின் மூர்த்தி	{ (இவ்வாறு) உனது வடிவத்
ஆக்கி	உண்டாக்கி	பாப்பி வைத்தாய்	தைப் பாவச்செய்து வைத்
மதி விதற்பாள்	அறிவின் வேறுபாட்டால்		துள்ளாய்;
பிணங்கும்	{ (ஒன்றுதொன்று) மாறு	இணங்கும் கன்	{ உன்னோடு இணைத்துச்
	படுகிற	னோரையிலாய்	சொல்லத்தக்க உன்போல்
சமயம் பலபல	மதங்கள் பவவற்றையும்		வார் எவையு மில்லாத
ஆக்கி	உண்டாக்கி	நின்கண்	உன்னிடத்திலேயே
அவை அவைதோறு	அந்தத் மதங்கள் தோறும்	வேட்டை	பத்தியை
அணங்கும் பலபல	{ தெய்வங்கள் பற்பலவற்றை	எழுதிப்பன்	வளரச்செய்வேன்.
	யும்		

***—ஆழ்வார் எம்பெருமானை நோக்கி 'ஒப்பற்ற பெருமானே! ஸர்வேச்வரான நீ ரஜோகுண தமோகுணங்களால் மிக்கவர் கருமகதியால் உன்பக்கல் வாராதொழியும்படி பலபல தெய்வங்களையும் பலபல மதக்கோட்பாடுகளையும் பலபல உபாஸினைவிதங்களையும் ஏற்

படுத்தி அமைத்த வைத்தாய்; உன்னை நோக்கி அடைந்த உஜ்ஜீசிப்பதற்கு இடையூறு, அவ்
வெளி வழிகளிலே யான் இறங்கி விடுகாதபடி, அவற்றிற்கெல்லாம் மூலமான உன்னை எவ்
ருபத்தை யறிந்த உன்னிடத்திலே அன்பை மிகுதியாகச் செய்வதோடு மீறும் அங்கனஞ்
செய்யத் துணடுவேன்" என்று இப்பாட்டால் கிண்ணப்பஞ் செய்கிறார். ஆழ்வார் சம்பெரு
மானது திருவுள்ளத்தின்படி உலகத்தைச் சீர்திருத்தி கல்வழிப்படுத்தி அவதரித்தவராதலால்
இங்ஙனம் தமது செய்கையைக் கூறத் தரும்.

“வணங்கு துறைகள் பல” பல வாக்கி = கர்மயோக மென்றும் ஜ்ஞாநயோகமென்றும்
பக்தியோகமென்றும் இப்படி பலவகைப்பட்ட உபாயங்களைக் காட்டிவைத்த என்றபடி.
மதிவிகற்பால் பிணங்குஞ் சமயம் பல பல வாக்கி = 1. “ஒன்றே பொருளெனின் வேறென்ப
வேறெனின் அன்றென்ப ஆறசமயத்தார்” என்றார்போல, ஆம் என்பதை அல்ல என்பதும்,
அல்ல என்பதை ஆம் என்பதுமான சமயச் சண்டைகள் மதிவிகற்பால் பிணங்குதலாம்; இப்
படி பிணங்குகின்ற மதங்கள் பலவற்றையும் உண்டாக்கி வைத்தவன் எம்பெருமானேயிறே.
அவையவைதோறு அணங்கும் பல பலவாக்கி = ஒவ்வொரு மதத்திலும் அம்மென்றும்
பிடாரி என்றும் சாத்தனென்றும் கூற்றென்றும் பலவகைப்பட்ட தெய்வங்களை ஆர
தனைக்கு உரியனவாக காட்டி என்றபடி. கிண்பூர்த்தி பாப்பி வைத்தாய்—அனைத்திற்கும் எம்
பெருமானே அங்காரத்தாலாய் அவையெல்லாம் எம்பெருமானுடைய சீரங்கனாயுள்ளவாத
லால் இங்ஙனஞ் சொல்லப்பட்டது.

இணங்கு கிண்கேறாயில்லாய் = இங்ஙனே மிகத்தக்கனா சிர்வழிக்க உன்னுல்லவது
வேறெருவரால் முடியுமோ? சக்தியில் ஒப்பற்றவனன்றோ நீ என்றவாறு. [கிண்கேறவேட்டை
‘யெழிப்பினே’] வணங்குத் துறைகள் பலபல ஆக்கியிருந்தாலும் பாபத்தி மாரக்கமொன்
றைய பரவச் செய்வேன்; மதிவிகற்பார் பிணங்குஞ்சமயம் பலபல ஆக்கியிருந்தாலும் ஸ்ரீ
வைஷ்ணவ சமய மொன்றையே பரவச் செய்வேன்; அணங்கும் பலபல ஆக்கியிருந்தாலும்
ஸ்ரீமந்தாராயண ரூபியான தின் வடிவத்திலேயே பக்தியை மிகழ்த்துவேன் என்பதாகக் கொள்க.

இப்பாட்டுக்கும் கிளவித்திறை வகையில் பொருள் கொள்ள வேண்டில், தலை வெறி
விவக்குவிக்க கிணத்தல் இதற்குத் துறையாம். எம்பெருமானாகிற நாயகனைக் களவொழுக்கத்
தாற் கூடி அவனது விஹத்தில் வருத்தி மெலிகிற (பாங்குசு) நாயகி, தன் மெலிவைக்கண்டு
கவலைப்பட்ட செவிலித்தாய் கட்டுவிச்சிக்குக் கூறி அவளைக் கொண்டு அவள் மாபின்படி கட்டு
வைப்பித்து கோக்குகையில் முறக்கடிவுள் தோன்றக்கண்டு அதற்குப் பரிஹாரமாக வேலை
யழைத்து வெறியாடுவிக்கத் தொடங்குகை யறிவது, பெருந்தெய்வமாகிய ஸ்ரீமந்தாராயண
மூர்த்தியின் நிமித்தமாகக் கொண்ட தன்னோய் சிறுதெய்வம் பாட்டலாகிய இவ் வெறி
யாட்டினால் திருமாயின் தனது கற்புக்குக் குறைவாதலையும் திராதாயின் ஊலர் மிகுதலையும்
கருதி, தான் நாணத்திற்குரியனம் ஒழியத்தை வெளியிட்டு வெறிவிவக்குவிக்கத் தனக்கு
பாவநாயகர்வுத்தாலே தலைவன் முன்னிலையாகக் கொண்டு தன்னிலே தான் உரைத்தது
இது. 2. “குமைகட்டுத் தெய்வம் கொழுநனே” என்றபடி கற்புச்சிறந்த இத்தலைவி தன்
தலைவனையே சிறந்த தெய்வமாகவுடையவளாதலால் மற்றைய தெய்வங்களை யெல்லாம் அத்
தெய்வத்தின் வடிவங்களாகவே கருதிக்கூறுகின்றாள். வணங்குத் துறைகள் பலபல = கட்டு
வைத்தல், வெறியாடுதல், ஆடுபலி கொடுத்தல், கள்ளும் இறைச்சியும் தூவுதல் முதலியன.
உயவார்க்கு இக்கள வொழுக்கம் தெரிய வொண்ணாதபடி கட்டுவிச்சியின் நெற் குறியில் முரு
கக் கடவுளைக் காட்டியவனும், வேலை வழிபாட்டுக்கு வழிமுறைபால் உரியனாகிறவனும்
முதற்பெருந் தெய்வமாகிய கீயேயாயினும் அத்தெய்வத்தினால் என் கோய் சிறைக்கப்படுத்தல்
முழுமுதற் கடவுளாகிய ஒப்பற்ற உன்னை கோரில் தலைவனாகக் கொண்ட எனது கற்பிற்குக்
குறைவாதலின், யான் அதனை உடன்படேன் என்றவாறு. (கூக)

எழுவதும் மீண்டே படுவதும்பட்டு * என் பூழிகள்போய்க்
கழிவதும் கண்டு கண் டெள்கலிலால் * இமையோர்க்குமுாம்
தேரீருவதுஞ் தழுவதுஞ்செய் தொல்லைமலைக் கண்ணுர்க்கண்டு
கழிவதோர் தாத்திற்றார்க்கும் * உண்டோகண்கள் துஞ்சுதலே? (கூக)

எழுவதும்	ஸூரியன் உதிப்பதையும்	செய்	செய்யப்பெற்ற
மீண்டே படுவதும்	மறுபடி அந்த மிப்பதையும்	தொல்லை மாடு	{ ஆதயந்த மின்னதென
பட்டி	இவ்வளம் கிழந்து		{ திருமாவை
என ஊழிகள	எத்தனையோ காலங்கள்	கண் ஆர கண்டு	{ கண் கண் தருப்தியடைய
போய் கழிவதும்	சென்று கழிவதையும்		{ வேலிதத
கறங்கி கண்டு	பார்த்துப் பார்த்து	கழிவது ஓர் காதல்	{ (அவளபதகல்) மிக்க தொரு
என்கல் அல்லால்	வருந்ததலே யல்லாமல்	உற்றார்க்கும்	{ வெட்டையைப் பொருகதன்
இமையோர்க்கு நாம்தேவர்கள் கூட்டம்		கண்கள் தஞ்சகம்	{ கண்ணுறக்கம் கொளருதல்
தொழுவதும்	வணக்குவதையும்	உண்டோ	{ உண்டோ? [இல்லை என்ற
குழுவதும்	{ (பரிவாரமாகச், குழந்து		{ மடி.]
	கொளவதையும்		

***—பகவத் ஸ்வரூபத்தை முழுவதும் ஸாஷாதகரிக்க விரும்பித் தொடங்கினார்க்குக் காலம் முடிந்தபோவதேயன்றி அவ்வறுபலம் முடிந்த கண்வாங்குந் தன்மையிலே யென்று ஆழ்வார் அன்பர்க்கு அருளிச்செய்கறார். ஸூரியன் உதிப்பதும் மீண்டு அந்தமிப்பதும் மாய் இப்படியே நான் திங்கள் ஆண்டு ஊழிகளாய் மிகப் பலகாலம் கழிந்து போவதைக் கண்டு காலம் போதாமையை கோக்கி இரங்குதலே யன்றி, நித்யஸூரிகள் எப்பொழுதும் வக கூப்பிக்கொண்டு, கைக்காயம் பண்ணும் பொருட்டுச் சூழப்பெற்ற அநாதியான எம்பெரு மானைக் கண்களிப்பதகண்டு முடிக்கவேண்டுமென்பதோர் ஒப்பற்ற அண்பைக்கொண்டு கிற்ப வார்களுக்கு, அவன் பக்கல் வைத்தகண் வாங்கி இமைக்க இடமுண்டோ வென்கிறார்.

இப்பாட்டுக்கு மறநெருபடியாகவும் பொருளுணர்ப்பா;—எழுவதும்—பிறப்பதும், மீண்டேபடுவதும்—பிறந்தவளவிலே இறப்பதும், பட்டு—பிறந்து, என ஊழிகள் போய்க்கழி வதும்—பலகாலம் கழித்து இறப்பதுமான உலகத்தப் பொருள்களை, கண்டு கண்டு—பார்த் துப் பார்த்து, என்கல் அல்லால்—அவற்றை இக்கழிவதலலாமவ...எம்பெருமானைச் சேவித்தக காலங்கழியும்படியானதோர் ஆசையிற் நின்றார்க்கு அவனை உபேஷிக்கக் காரணமில்லை— என்று. எம்பெருமானைப் பூர்ணரூபவஞ் செய்யக் கருதி ஆழந்தவர்கட்கு ஞானம் குவ்யாறு என்பதும் தோன்றும்.

வார்களாக நான்கள் செல்லும்படியைக் கண்டு 'ஐயோ! காலபெல்லாம் வினாய்க் கழிந்து போகிறதே, பகவதஸாஷாதகாரம் நமக்குக் கிடைக்கவில்லையே!' என்று மனம் றொந்துகொண்டிருக்கவாமெயொழிய, 'எம்பெருமானைக் கண்ணாக கண்டாயிற்று, நமது காதல் தீர்ந்துவிட்டது' என்று கருத்கருதயாகப் பெறும நான் உண்டாவதரிது என்றதாயிற்று.

கண் ஆர—கண்படைத்த பயன்பெற்ற. 1. 'சூரியவர்க்காகாதுத கண்ணென்ன கண்ணே கண்ணிமைத்துக் காண்பார்தம் கண் னென்னகண்ணே' என்றார் பிறரும். 'காதலுற்றார்க்கு எள்கவல்லவா கண் தஞ்சதலுண்டோ' என்று அகவழிப்பது. பகவத் ஸ்வரூபத்தில் ஆசையைத் திட்டால் உள்ளதனையும் உருகிக் கிடக்கவேண்டு மத்தனையன்றி சிர்வருதியாய்க் கண்ணுறங்கப் பெறுவதில்லை காணும். இங்கே நம்பிள்ளை யீடுகாண்மின்;—"ஸ்வதத்தாரான பெருமாள் உறங்கினான் கேட்குமித்தனை போகசி அவனை அதுவர்த்தித்துப்போன இளையபெருமா ளுக்குக் கண்ணுறங்கிறோ? பகவதஸ்வரூபத்திலே கைவலத்தாரில் இதுக்கு முன் கண் ணுறங்கினான் டென்று கேட்டறிவாருண்டோ?"

சுளவிததறைவகையிவ இப்பாசாததை, நாயகனைப் பிரிந்த தயில் கொள்ளாத நாயகி இரங்கியுரைக்குப் பாசாமாகக் கொள்க. திருமாலாகிய நாயகனைக் கண்டு கூடிப்பிரிந்து அந்த விஹகாவத்தில் "கங்குலும் பகலும் கண்டயிலையான்" என்றபடி அல்லும் பகலும் சிறிதும் துக்கங்கொள்ளாது வருந்துகிற (பாங்குச) ராயகி தன்னைத்தேற்ற முயல்கிற தோழிக்குக் கூறியது இது என்ற கொள்ளலாம். தோழி தேற்றுகிற விதம் யாதெனில், 'நாயகனைப்பிரிந்த நிலைமையில் இப்படியும் அலற்றவாருண்டோ? பலவகைப்பட்ட உலகப் பொருள்களைக் கண்டுகொண்டு பொழுதுபோக்கி ஒருவாறு ஆயித் தயில்கொள்ளும் நாயகிகள் உலகத்திலில்லையோ? அவர்களைப்போலே தயில் கொண்டிருக்கலாமே' என உலகியல் கூறி ஆற்றலுற்றான் தோழி; அன்னவளை ரோக்கி இத் தேவாதிதேவனான புருஷோத்தமன்பக்கல் அன்புவைத்தவார்களும் தயில்கொள்ளக்கூடுமோ வென்றகூறி மறத்தவாறு. இப்பாறுகர்ச்சிகுறு

உரிபகரலம் வினேகழிதலைச் சிந்தித்துச் சிந்தித்து மனத்தளர்வதல்லாமல் கண்மயிற் கொள்ள அவகாசமுண்டோ வென்றவாறு. 'இமையோர்கள் குழாம் தொழுவதுஞ் சூழ வதுஞ்செய்' என்ற விசேஷணத்தினால்—தன்னால் காதலிக்கப்பட்ட நாயகனுடைய சிறப்பு விளக்கப்பட்டதாம். 'தொல்லைமால்' என்றதனால் தனக்கும் அந்த நாயகனுக்கும் நேர்ந்த புழக்கம் நெடுகாணையது என்று குறிப்பிடப்பட்டதாம். 'தொல்லைமால்' என்றதற்கு—ஜீவாத் மாக்களிடத்தில் அகாதிபரகவுள்ள வ்யாமோஹ முடையானென்றும், எவ்வாறன்றிக்குறி மாற்றையான பெரியோனென்றும் பொருள் கொள்வர். ... (கௌ)

துஞ்சா முனிவரு மல்லாதவருட் தொடரின்ற *

எஞ்சாப் பிறவி யிடர்கடிவான் * இமையோர் தமக்கும்

தன்சார்விலாத தனிப்பெருமூர்த்தி தன்மாயம் செவ்வே

நெஞ்சால் கிளைப்பரிதால் * வெண்ணெயுணென்னு மீனச்சொல்லே. (கௌ)

துஞ்சா முனிவரும்	{ கண்ணுறங்குத வில்லாத தனி பெரு மூர்த்தி	{ ஒப்பற்ற சிந்தை எவருத்த
அல்லாதவரும்	{ சிவிகளும்	{ தை யுடையவனுமான எம் பெருமானது
தொடரின்ற	{ தேவர்கள் முதலிய மற்றை	
எஞ்சா பிறவி	{ யோரும்	
இடர்கடிவான்	{ பின்பற்றி வழிபட சிற்ப	{ வெண்ணெய் உணவாயிற்
தன் சார்வு இலாத	{ வதும்,	{ நென்று சொல்லப்படுகிற
	{ (அடியார்களுடைய) ருறை	{ இழிசொல்லுக்கு இடமற்ற
	{ வற்றிறப்புத்துன்பக்களைப்	{ ஆச்சரியம்
	{ போக்கு யருளுபவனும்,	
	{ தன்னேடு இணைத்துச் சொல்	
	{ லைம் படி ஓர் உவமை	
	{ பெருத	

இமையோர் தமக்கும் மேலுறைத்தாருக்கும்

தன்சார்வு இலாத { நன்றும் மனத்தால் கிளைப்பி

{ தற்கும் அருமைமாயனதாம்,

* * *—ஸ்ரீவேச்வரனுடைய பாத்வத்திலும் ஸௌலப்பத்திலுமுண்டான போக்யதை எவர்க்கும் அளவிட்டு கிளைப்பதற்கு முடியாதென் றருளிச்செய்கிறார். 'வெண்ணெயு ணென்னு மீனச் சொல்லே' என்றதனால் ஸௌலப்பகுணமும், மற்றவற்றால் பாத்வ குணமும் குறிக்கப்பட்டனவென்க. 'பாத்வத்தை ஒருவாறு எலகுகண்டாலும் காணலாகும், ஸௌலப் பம் யார்க்கும் எவ்வகாண்பதரிது' என்பது தோன்ற 'நெஞ்சால் கிளைப்பதரிதால் வெண் ணெயுணென்னு மீனச்சொல்லே' என்று கவனீத செளர்யவ்ருத்தசந்தம் பாதாந விசேஷய யாகத தலைக்கட்டப்பட்டுள்ளதென்க.

'வெண்ணெயுணென்னு மீனச்சொல்—நெஞ்சால் கிளைப்பரிதால்' என்றவிடத்திற்கு நம்மீனையிடு காணமின்:—ஸ்ரீவேச்வரனுய் பாஹ்மாதிகளுக்குங் கூட ஆச்சரியனியனாய் அவர்ப்த ஸமஸ்தகாமனுயிருக்கிறவன், ஆச்சரிதஸ்பர்சமுள்ள தாவ்யமே தனக்கு தாகமாய் அதுதான் நெர்கொடுநெர் கிட்டப்பெருதே இப்படி களவு கண்டாடிலும் புழிக்கவேண்டி அதுதான் தலைக்கட்டப் பெருதே வாயது கையதாக அகப்பட்டுக் கட்டுண்டு அடியுண்டு பாதிக்கியை யற்ற உடம்பு வெளுத்துப் பேகணித்து கின்றகிலை சிலர்க்கு கிலமோர்' என்று.

'இமையோர் தமக்கும் செவ்வே நெஞ்சால் கிளைப்பரிதால்' என்றதனால், எப்போதும் அவனுடன் ஒக்க இருப்பவரும் வாய்மையான ஞானமுடையவரும் நித்தர பகவத்புயல் சிவரு மான கித்ப ஸூரிகளுக்கே இக்குணம் வரையறத்து கிளைக்கமுடியாமல் கூப்பின முகத்தான், மற்றையோர்க்கு எட்டாத தன்மையைக் கைமுதிக ந்யாய வித்தமாக்கினபடி.

"துஞ்சா முனிவருமல்லாதாரும் எஞ்சாப் பிறவி யிடர்கடிவான் தொடரின்ற தன் சார்விலாத தனிப்பெருமூர்த்திதன்" என்று இங்ஙனே அந்வயகரமமாக்கி யுரைக்கவுமாய்; துஞ்சா முனிவரும்—ஆதமயிஷயத்திலும் ஈச்வர விஷயத்திலும் உணர்ச்சி நிற்காத ஸைகாதி யோகிகளும், அல்லாதவரும்—அவர்கள் போலன்றி பாஹ்ம பாவனையோடு கர்மபாவனையை யு முடைய பாஹ்மாநுதலிய தேவர்களும், எஞ்சாப் பிறவி இடர்கடிவான்—தம்தம் மாளாத பிறப்புத் துன்பத்தை ஒழிக்கும் பொருட்டு, தொடர—வழிபடுமபடி, நின்ற—தலைவனுய் கின்றவனும், தன்சார்வு இலாத—எல்லார்க்கும் தான் சார்பாக [சரணயனாக] இருப்பது

பொருள் தான் ஒரு சார்பத்தேதெலில்லாதவனுமாகிய, முழுமுதற்கடவுள் என்று பொருளையும் சிறிது வேறுபட்ட வகைத்துக்கொள்ளலாம்.

இப்பாட்டைக்கிளவித்துறை வகையில், நாயகனுடைய அருமையை நோக்கிக் கவலைப் படுகிற நாயகிக்குத் தோழிகுறலாகக் கொள்ளலாம். நாயகனது பெருமேன்மையையே பாராட்டி 'செல்வென் தோழி! நாகணையிசை நம்பார், செல்வர் பெரியர் சிறுமானிடவர் நாம் செய்வதுணி?' என்றும்போலே 'அத்தனை பெருமேன்மை வாய்ந்தவன் எனியளான என்னைக் கைபற்றிக்கொண்டருள்வனோ?' என்று மிகக் கவலைப்பட்ட தலைமகளை நோக்கித் தோழி 'அய்வனம் பெருமை படைத்தவனுள்ளவனுக்கு அன்பர் திறத்தில் எனியனுந்தன்மையும் ஒன்று இயல்பில் உள்ளதாதலால் அவன் உன்னை உரிமையாக்கிக் கொள்ளாதொழியான்' என்று கூறி ஆற்றலிக்கிறபடிபோலும். 'வெண்ணெய்யுணென்னு மீனச்சொல்' என்றது—தோழி தான் பற்றுகாகச் சொன்ன வெள்ளைய குணத்திற்கு ஒரு திருஷ்டாந்த மெடுத்தக்காட்டியபபடி. 'தஞ்சாமுனிவருமல்லாதவருக் தொடரிகின்ற எஞ்சாப் பிறவியிடர்கடிவான் தன் சார்விராத தனிப்பெருமூர்த்தி' என்றவளவும் தலைவி தன்னுடைய அச்சத்திற்கு உறுப்பாக அறுஸத்தித் பாத்வருணத்தைத் தோழி அநுவாதம் செய்தபடி யென்க.

ஊண்—இது முதலிலே திரிந்த தொழிற்பெயர் அன்று; 'உண்ணப்பறும் பொருள்' என்கிற அர்த்தத்தில் செயப்படுபொருள் விருதி புணர்ந்து கெட்ட பெயர்ச்சொல் என்க. ஹிமென்னும் வடசொல் ஈனமெனத்திரிந்தது. (சுஅ)

ஈனச்சொல்லையினுமாக * ஏறிதிரை வையமுற்றும்
ஏனத்துருவா யிடந்தபிரான் * இருங்கற்பகஞ்சேர்
வானத்தவர்க்கு மல்லாதவர்க்கும் மற்றெல்லாயவர்க்கும்
ஞானப்பிரானை யல்லாவிடலை * நான்கண்ட நல்லதுவே.

(சுகம்)

ஈனம் சொல் ஆயினும் ஆக	{ (என்னுடைய வித்தார்த்தம் சிலர்க்கு) இழி சொல்லாயினும் ஆக;	அல்லாதவர்க்கும்	{ அவர்களல்லாத மனிதர்கட்கும்
ஏறி திரை வையம் முற்றும்	{ விசுகிற அலைகளையுடைய பிரளய வெள்ளத்திலாழ்ந்த பூமி முழுவதையும்	மற்று எல்லாயவர்க்கும்	{ மற்றுமுள்ள நாகர் முதலியோ ரெல்லோர்க்கும்
எனத்த உரு ஆய் இடந்த பிரான்	{ வராஹமூர்த்தியாய்க் கோட்டாற் குத்தி யெடுத்துவந்த தலைவனும்	ஞானம்	அறிவைக்கொடுக்கிற
இரு கற்பகம் சேர் வானத்தவர்க்கும்	{ பெரிய கல்பவற்குஷ்கன் பொருந்திய ஸ்வர்க்கு லோகத்தினுள்ள தேவர்கட்கும்	மிரான அல்லால்	{ தலைவனுமாகிய எம்பெருமானையன்றி
		நான்கண்ட நல்லது இல்லை	{ நான் அறிந்த நற்பொருள் வேறு இல்லை.

* * *—முன்பு பிரளய வெள்ளத்தில் மூழ்கிப்போன பூமியை உத்தரணஞ் செய்து கிளைகிறத்திய மஹோபகாராகனையே நான் ஸம்ஸாரப் பெருங்கடலினின்ற என்னை யிடேற்றுவதற் றுத் தஞ்சமாக கினைத்திருப்பேனென்ற ஆழ்வார் சம்முடைய திருவுள்ளவுறுதியை அன்பர்க்கு வெளியிடுகிறார்.

'இப்போது நான் வெளியிடுகிற என்னுடைய வித்தார்த்தம் அறம்பொருளினின்பங் களையே தஞ்சமாக கினைத்து தேஹாத்மாபிமாநக்கொண்டு பகவத் விஷயத்தில் விழுகாரியிருக் கிற ஸம்ஸாரிகள் ஏற்றக்கொள்ளாமல் இகழும்படியான இழிந்த சொல்லாயினும் ஆகுக; என்னுடைய உறுதியை வெளியிட்டே திருவேனென்கிறார் முத்தற முன்னம் ஈனச்சொல்லா யினுமாக என்றதனால்தான். குழக்கை கிணற்றில் விழுந்தவாரே உடன குதித்த அதனை யெடுக் குத் தாய்போலப் பூமியைப் பிரளயங்கொண்டவாரே முழுநயெடுத்த மஹோபகாரையன்றி மற்றொருவனையும் அடைக்கலம் புகமாட்டேனென்றாராயிற்று.

ஒருகாலத்தில் பூமியைப் பாயாகச் சுருட்டி யெடுத்துக்கொண்டு கடலில் மூழ்கிப் போன ஹிரண்யாக்ஷனை எம்பெருமான் மஹாலாஹ ரூபியாகத் திருவவதரித்தக் கொண்டு பூமியைக் கோட்டாற் குத்தி யெடுத்துக்கொண்டு வந்த பழையபடி விரித்தருளினன் என்பது ஏனத்துருவான கதை. இப்பொழுது நடக்கிற சுவேதவாஹ கல்பத்துக்கு முந்தின பாதம்

கல்பத்தைப்பற்றிய பிரளயத்தின் இதழியல் பிரளயப் பெருங்கடலில் மூழ்கியிருந்த பூமியைத் திருமால் மேலேபெருக்க நினைத்த ஸ்ரீவரஹ ஸுபங்கொண்டருளிக் கோட்டு நுனியாலே பூமியை எடுத்து வந்தனென்றும்; அதன்பற்றி இக்கல்பத்தக்கு வரஹஸல்பமென்ற பெயராயிற்றென்றும் புரணவரஹ உண்டு.

‘எல்லாபவர்க்கு’ என்றதில், விலங்கு பறவை முதலிய பவங்கைப் பிறப்புக்களையும் அடக்குவர். ‘அன்றியே, அவ்வாதவர்க்கும்’ என்பதற்கு—எம்பெருமானின் விட்டுப் பிரிந்த தரிசாதபடியவர்களுள் நித்யஸூரிகளுக்கும் என்றும்; ‘மற்று எல்லாபவர்க்கும்’ என்பதற்கு—நிஹைர்களான மதுஷயர்களுக்கோர்க்கும் என்றும் உரைத்தது முண்டு.

கிளவித்திறை வகையில், இப்பாட்டைத் தலைவன் பக்கலில் தனக்குள்ள அன்புமதிவைத் தலை தோழிக்குக் கூறதலாகக் கொள்ளலாம். ஸர்வேச்வரானகிய ராபகணக் கலந்த பிரிந்த (பாங்குசு) காயகி, தான் அவன் விஷயத்திற்கொண்ட காதலின் துணியை கலந்த கூறத்த தோழிக்கு எடுத்துக்கூறிய தென்க. இதுவும் தலை தோழிக்கு அறத்தொடுநிற வின்பாற்படும். தனது கனவொழுக்கத்தைப் புலப்படுத்துதலால் உண்டாகும் பழிநிறுத்துக்குத் தான் பலப்படாமையே தோன்ற ‘எனச்சொல்லாவினுமாக’ என்றான் என்று கொள்க.

‘எல்லாபவர்க்கு’ என்பதில், ‘எல்லாம்’—பகுதி; மகரம் செட்டை; ப்—எழுத்திப் பேற; அ—சாரியை; வ்—சந்தி; அர்—விருதி.

ஸம்ப்ரதாயத்தில் ஸ்ரீவரஹப்பெருமானுக்கு ஞானப்பிரானென்று திருநாமம் வழங்கும். (கக)

நல்லார் நவில்குருகூர்கரான் * திருமால் திருப்பேர்
வல்லா ரடிக்கண்ணி தூய * மாறன் விண்ணப்பஞ்சேய்த
சொல்லார் தோடைய லிந்நூறும்வல்லார்அழுந்தார்பிறப்பாம்
பொல்லாவருவினை * மாய வன்சேற்றள்ளற் போய்நிலத்தே.

(கஃ)

நல்லார்	{ நல்ல குணங்களையும் நல்ல காரியங்களையும் முடைய ரான் மஹான்கள்	சொல் ஆர் தொடையல்	{ சொற்களைக் கொண்டு தொடுக்கப் பட்ட மாலை வடிவமான
நவில	{ புகழ்ந்து கூறப் பெற்ற திருக்குருகூரென்னும் திருப்	இதூறும் * வல்லார்	{ இந்த நூறுபாசங்களையும் கற்றுவல்லவர்கள்,
குருகூர் கரான்	{ ரதியில் திருவவதரித்த வரும்,	பிறப்பு ஆம்	{ ஸம்ஸாரத்திற்குக் காரண மும் காரியமுமாகிய
திரு மால்	{ எக்தமீபதியான எம் பெரு மானது	பொக்கா அரு வினை	{ கொடியவைமாயிப் போக்க முடியாதவை யான னழு வினைகளாகிற
திரு பேர்	{ திருகாமக்களை	மாயம் வல் சேறு	{ ஆக்கரியதரமான கொடிய சேற்றின் அடர்த்
வல்லார்	{ ரயின் தவரான அடியார் க ளுடைய	அள்ளல்	{ தியையுடைய
அடி கண்ணி	{ திருவடிகளாகிற பூமாவிலைய	பொய் நிலத்து	{ பொய்யாகிய பிரகிருதி மண் டலத்தில்
குடிய	{ தமது முடிக்கு அணியாகத் கொண்டவருமான	அழுந்தார்	{ அழுந்தமாட்டார்கள். [முத்த ராகப் பெறுவர்கள் என்ற வரம்.]
மாறன்	{ நம்மாழ்வார்		
விண்ணப்பம்	{ (பகவதஸந்நிதாந்திலே)		
செய்த	{ விஜ்ஞாபஞ்செய்த		

***—இப்பிரபந்தம் சுற்றார் பெறும் பயனை யுரைத்தத் தலைக்கட்டுகிறது இப்பாசாயம்; ஆகவே இது நூற்பயன். ஞான மனுட்டானியை நன்றாகவேயுடையாரான ஆசார்யரைச் சரணமாக வடைந்து அவரது ஸம்பந்தமுமாய்க எம்பெருமானை பறுபலிக்கிற மதாகவிகள் போல்வாரான நல்லவர்களால் புகழ்ந்து கூறப்பெற்ற திருக்குருகூரென்று ப்ரஸித்தமான திருக்கரையில் திருவவதரித்தவரும் பகவத்பாகவத விஷயத்தில் பக்தி யிருந்தவருமான ஆழ்வாராலே விண்ணப்பஞ் செய்பப்பட்டதாய், எம்பெருமானும் பிறரும் தலைமேற்கொண்டு ஆதரிக்கத் தக்க இனியபாமாலைபாகிய இத்திவ்யப்பரப்பந்தத்தைக் கற்று வல்லவர்கள் அறம் மொழியப் பிறப்பற்ற முத்திபெறுவதென்று பயனுரைக்கப்பட்டதாயிற்று.

குருகூர்க்கு 'சல்லார் சலில்' என்ற விசேஷணமிட்டதனால், அப்படிப்பட்ட திவ்ய தேசத்தில் பிறத்ததனால் தமக்கு இப்படிப்பட்ட பக்திப் பெருங்காதல் உண்டாயிற்று என்பதாகத் தொனிக்கும். இப்படி லோக விவசுண்ணான ஆழ்வார் திருவலதரிக்கப்பெற்ற திருகாரியை சல்லார் சலில்ச் சொல்லவேணுமே.

திருவாய் மொழியில் * பயிலுஞ்சுடரோளி, * நெடுமாற்குடிமை முதலிய திருப்பதிகத் துறில் ஆழ்வாருடைய பாகவத பக்தி சிஷ்டை மிக கிளக்குதலால் 'திருமால் திருப்பேர் வல்லா ரடிக்கண்ணி குடிய' என்று தமக்கு இட்டுக்கொண்ட விசேஷணம் மிகப்பொருந்தும். முதற் பாகத்தில் 'அடியேன் செய்யுமிண்ணப்பமே' என்ற உபதாயித்ததற்கு ஏற்ப இவ்வு டுறான் கண்ணப்பஞ்செய்த' என்ற உபமைஹரிக்கப்பட்டமை காண்க.

இந்நூறும் என்ற விடத்து நம்பினையிடு காண்மின்:—“மஹாபாரதம்போலே பாக் திருத்தல், பாணவம்போலே சுருங்கியிருத்தல் செய்யாதே நூறபாட்டாய் நூறாதவ்யாம்ச மடைப உண்டாயிருக்கை.” மஹாவிவேகிகளும் ஆழ்வாரை காவ்வாங்கவொண்ணாதபடி முழுதுகிக்குத் தன்மையுடையதான ஸம்ஸாரத்தை 'மாய வன்சேற்றள்ளற் பொய்ச்சிலம்' என்றது மிகப்பொருந்தும். பாரத்பாண எம்பெருமானும் இதிலே வந்து பிறந்தால் அவன் யும் மயக்கி யிழுக்கும் வன்சேற்றே.

'பொய்ச்சின்ற ஞானமும் பொய்வா வொழுக்கு மழுக்குடம்புயிர்ச்சின்ற கீர்மை இளியா முறமை அடியேன் செய்யும்விண்ணப்பம்' என்று தொடங்கி 'கண்ணப்பஞ்செய்த இந்நூறம் வல்லார் அழுந்தார் பொய்ச்சிலத்த' என்று முடித்ததனால் இப்பிரபந்தம் முழுவதும், விரோதி லையப் போக்கித்தாவேணுமென்ற ஆழ்வார் தமது வ்ருத்தத்தை [ஸம்ஸாரகிலங்குத்தி, யபேகைய] கண்ணப்பஞ்செய்தவாரும்.

நம்பினையும் பெரிய வர்ச்சான் பின்னையும் இட்டருளின வியாக்கியானங்களில் 'சல் லார் சலில்' என்றதற்கு—'லோகத்தில் ஸத்தங்களடைய ஆழ்வாராழ்வார் என்னுமத்தனை' என்றருளிச்செய்திருக்கக் காண்கபாறே 'சல்லார் சலில்' என்பது குருகூர்க்கு விசேஷண மன்றியே குருகூர் நகரான ஆழ்வார்க்கு விசேஷணமாய்க்கொள்ளப் பட்டதாகத் தெரிகின் றது; சல்லவர்களாலே புகழப்பட்ட சம்மாழ்வார் என்கை, 'திருமால் திருப்பேர்வல்லா ரடிக் கண்ணி குடிய மாறன்' என்று கைச்சிபக்தோற்றப் பேசிக்கொள்ளுகிற ஆழ்வார் தம்மைப் பற்றி 'சல்லார் சலில்' என்று சிறப்பாக விசேஷணமிட்டுக் 'கொள்வாவென்று சங்கிக்க இட முண்டெனினும் ஆழ்வாருடைய ஒப்புயர்வற்ற பிரபவத்தை [ஸத்தக்களால் அவைநம் புகழ்ந்து கூறப்படுத்தன்மையை]க் கண்டறியும் ஆசார்பர்கள் இவ்வளவே வியாக்கியானித்தல் பொருத்தத் தட்டில்லை. “ஏற்கும் பெரும்புகழ் வன் குருகூர்ச்சடகோபன்” என்று ஆழ்வார் தாமும் மெய்மறந்து அருளிச்செய்யும்படியாகவிறே ப்ரபாவத்தானிருப்பது.

மாறன்—உண்டியே உடையே உகத்தோடு முகத்தாருடைய இயற்கைக்கு மாறப்பட்டு “உண்ணுஞ் சோறு பருகுதீர்த தின்னும் வெற்றிலையு மெல்லாக் தண்ணன்” என்றிருத்ததனால் ஆழ்வார் மாறனென்று திருமாமம்பெற்றன காண்க. ... (க00)

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பெருமாள்கோயில் பிரதிவாதிபயங்கரம்
அண்ணங்கராசாரியர் இயற்றிய
சாலாசிர திவ்யப்பரபத்தவுரையில்

திருவிருத்தவுரை

முற்றிற்று.

திருவிருத்தத்தின் அடிவரவு.

1. பொய்ச்செழு குழல் தனி பனித் தடா ஞாலம்,
காண்கின்ற திண்பூம் மாயோன் அரியன்.
2. அரியன் பேர்கின் தனிவுள நீர்வன,
கயலோ பல விநுள் கடல் காநி சின் சூட்டு,
3. சூட்டுக் கொம்பார் புனமோ இயல்வாய்,
எங்கோல் கானிலம் சேமம் தண் இன் அன்னம்.
4. அன்ன மிசை மேகம் அருளார் சிதைப் பால்,
துழா கொடும் கடமா கிலக் கோல மென்றும்.
5. என்றும் வன்காற் கண்ணும் கிறம் பெரும்,
மடம் திரி மெல்லியல் பண்டு மொண்ணுதல் மலை.
6. மலை யழை வராய் வீசும் வண் விபல்
புலக்குண் கழறல மளப்பரும் முலையோ.
7. முலையோ வாசக மிழையோ வண்ணம்
இருக்கார் கற்றுப்பிணை புண்ணுது.
8. உண்ணுக் காவி மலர்ந்தே காரே,
வளைவா யூழிகள் சூழ்கின்ற வால்வெண்.
9. வால்வெண் தளர்ந்து முலாகின் றிடம்போய்,
திற்களம் கலியும் வேதனை சீராக.
10. சீரா சுறுகின் நெரிகொள் விளரி,
தையல் மாணிக் கடைக்கலம் புலம்பும்.
11. புலம்பும் திருமால் தீவினை தலைப்பெய்
சுருங்குறி பேணலம் காலவெய்யோன் மை.
12. மைப்படி யாதான் வணங்கு மெழுவதும்,
தஞ்சா லீன நல்வார் செக்கர்.